MARIA PANĂ
TRAPEZUL VIEŢII

Partea întâi
Dincolo de porţi

Ploieşti 27 martie 2011

AM PĂŞIT CU STÂNGUL

Povestea mea nu s-a desprins din caierul unei bunici, nici din caierul nevăzut al unei pisici şi nici din caierul de fum al unui horn pierdut în negura înserării, ci poate, a fost adusă de un sticlete în scânteioara lui, furată din soare, ca să ardă aidoma focului din acea micuţă scânteie, căci într-adevăr, toată viaţa mea am clocotit ca un vas mult prea plin cu năzuinţe şi necazuri, doruri şi speranţe, pus pe un foc mult prea mare. Astăzi, când scriu aceste rânduri, pot spune cu mâna pe inimă că viaţa poate fi comparată cu o ruletă şi, după ce această ruletă a vieţii mele s-a învârtit vreo trei ani şi jumătate, s-a oprit la o formă variolică de vărsat, care ar fi umplut de încântare şi pe cea mai ticăloasă ursitoare dintr-o carte, pierdută între cărţile unei biblioteci.

Era târziu într-o noapte şi febra îmi crescuse alarmant, panicându-i pe toţi ai casei, de care somnul nici gând să se mai apropie. Bunica, femeie crescută la ţară, pricepută în tot felul de leacuri băbeşti, mă împachetase în nenumărate comprese cu oţet, cu ţuică, dar fierbinţelile nu-mi cedau nicicum, supunându-i pe toţi ai mei la mari emoţii.

Crăpându-se de ziuă, au luat hotărârea să mă ducă de urgenţă la spital şi, îmbrăcându-mă în grabă, bunica m-a înfăşurat şi într-o pătură călduroasă, căci afară era o iarnă tare grea. Vă întrebaţi poate de ce m-au scos din casă pe aşa o vreme, iar eu vă voi răspunde că, aproape toată lumea a uitat ce vremuri erau acum mai bine de 60 de ani, că al doilea război mondial abia se sfârşise de 3 – 4 ani, lăsând în urmă sărăcie, foamete, boli, mulţi oameni mutilaţi şi Mult mai mulţi copii orfani, printre care mă număram şi eu. Mulţimea celor mutilaţi îşi poartă şi azi pe umeri povara infirmităţii lor, iar miile de orfani n-au mai simţit nicicând ocrotirea unui braţ de tată.

Mijloacele de transport lipseau aproape cu desăvârşire, iar ambulanţa trebuia solicitată de la un telefon pe care noi nu îl aveam,

căci era cam unul la o stradă întreagă, însă prin împrejurimile noastre nu-l avea nimeni în vremea aceea.

Întotdeauna necazul îşi alege cu multă grijă momentul, locul şi omul vizat, ca să fie dezastruos şi cât mai greu de purtat pe umerii pe care se aşază.

— Mămico, merg şi eu cu matale la spital, fiindcă dacă este nevoie să interneze fetiţa, poate rămân şi eu cu ea, spuse mama, căreia din motive pe care vi le voi povesti la momentul potrivit, îi ziceam Mina.

Înfruntând zăpada care scârţâia sub picioare şi frigul, amândouă femeile au purces spre spital, luând-o pe străzi lăturalnice pentru a scurta drumul. Ajunse la spital, au mai avut de aşteptat, căci medicii mai aveau şi alte probleme de rezolvat. Într-un târziu a apărut şi doctorul, tras la faţă, probabil după o gardă grea.

— Presupun că aţi venit pentru copil.

— Da, domnule doctor, fetiţa e în vârstă de aproape patru ani şi are vărsat, a răspuns Mina prompt, căci era funcţionară la Poştă şi se pricepea să vorbească.

În timp ce medicul îmi lua temperatura, Mina a adăugat:

— Noi i-am făcut tot ce ne-am priceput, dar nu-i cedează defel temperatura.

Cum m-a văzut, doctorul şi-a dat seama imediat despre ce este vorba şi a decretat:

— Fetiţa trebuie internată, deoarece necesită un tratament special.

— Vă rog să mă internaţi şi pe mine cu ea, domnule doctor, se rugă Mina disperată.

Doctorul însă, intransigent şi rece, i-a răspuns:

— Fiindcă aglomeraţia din spital ne depăşeşte şi lipsurile prin care trec toate spitalele după război ne copleşesc, nu vă putem interna şi pe dumneavoastră.

Iar eu rămăsei în grija unor infirmiere, care nu făceau niciodată ceva fără să te lase să înţelegi că le-ai rămas dator, mă rog, nu eu, căci eu eram un copil care nu ştia nici pe ce lume trăieşte, dar când veneau ai mei pe la mine şi îmi aduceau ceva, ce puteau, aveau grijă aceste infirmiere să nu prea ştiu ce mi-au adus.

Apoi, doctorul a ieşit din cabinet, lăsându-le pe cele două femei pradă disperării din care au reuşit să-şi construiască totuşi o punte şi

peste acest necaz. Poate nu vă vine să credeţi, dar toate acestea mi le amintesc eu şi mi le-au mai spus şi ai mei cu mult mai târziu. Ţin minte că era noapte, întuneric în jur şi eu m-am trezit plângând într-o încăpere necunoscută. O femeie a strigat la mine, din celălalt colţ al camerei:

— Dormi, nu mai plânge, că mâine vine mama şi te ia acasă.

Amintirile mele formează un pământ uscat pe care reuşesc să crească doar lăcrămioare. Poate a doua zi sau poate peste câteva zile, aceasta nu o mai ştiu, cert este că într-o seară, îmi aduc aminte ca acum, mă aflam din nou între ai mei şi nu mai pridideau cu întrebările.

Pe vremea aceea nu introduseseră ai mei curent electric, ce lumină plăcută şi intimă aveam de la lampa cu petrol! Mă întrebau mereu dacă văd lumina, dacă îi văd pe ei şi multe altele, dar mult mai târziu mi-au mărturisit că doctorul le spusese că nu voi mai vedea cu ochiul stâng.

În copilărie, copiii fac tot felul de boli, dar vărsatul pe care îl contractasem eu, era foarte complicat prin sechelele pe care le putea lăsa. Poate nu s-ar fi întâmplat lucrul acesta, dar într-o zi, înainte de a mă internă, într-o clipă de neatenţie a unei mătuşi care şi ea era mică, am ieşit din casă în zăpadă, îmbrăcată sumar, după nişte prieteni de prin vecini, care veniseră în vizită şi cărora bunica le-a strigat, de pe unde era ea, să plece repede fiindcă eu am vărsat şi se puteau molipsi şi ei. Vărsatul, care era pe sfârşite la mine, mi-a apărut din nou şi seara am făcut iarăşi febră mare. Am avut mare noroc, dacă acesta poate fi numit aşa, că nu mi-au rămas semne pe faţă, în schimb am rămas cu semnul acesta că n-am mai văzut cu ochiul stâng.

La naştere, Dumnezeu mi-a dat de toate: părinţi, sănătate, frumuseţe, inteligenţă, mai puţin noroc, dar apoi, încet-încet, mi le-a luat aproape pe toate, lăsându-mi în iarna vieţii şi în pustiul singurătăţii doar dreptul de a gândi şi posibilitatea de a scrie aceste rânduri, despre care nu pot spune cu certitudine că vor alcătui o carte.

Ce v-am povestit până acum a fost primul meu mic pas în viaţă, făcut cu stângul şi prima breşă prin care am pierdut darurile primite la naştere.

ZÂNA CEA BUNĂ ŞI SUITA EI

Viaţa era grea, complicată şi în vremuri normale, darămite în jurul anilor 1948 – 1949, când sărăcia se târa pe străzi şi bătea din poartă în poartă sub formă de colector de haine, încălţăminte şi hrană

pentru invalizi şi copii orfani, dar şi pentru văduvele celor ce nu s-au mai întors, căci războiul abia se încheiase de câţiva ani, iar plăgile sociale se vedeau pretutindeni. Ca simfonia dezastrelor să se audă şi să se simtă şi mai mult, s-a abătut asupra ţării noastre o secetă cumplită, desăvârşind ororile războiului, secerând multe vieţi omeneşti slăbite de boli, foamete şi multe alte suferinţe. Lumea stătea la cozi interminabile pentru indiferent ce, alimentele de bază nu prea se găseau, dar şi banii cam lipseau din buzunarele celor de rând. Hrana familiei noastre numeroase, puţinele medicamente pe care trebuia să mi le administreze mie, iarna care nu se mai sfârşea, în fine, toate nevoile noastre apăsau greu pe umerii alor mei.

În mintea mea de copil, eu credeam că lucrurile merg bine, că viaţa aşa trebuie să fie şi pentru noi fericirea era o pasăre rară, care n-avea să îşi facă niciodată cuib la streaşina casei noastre.

Războiul a fost urgie, tăvălugul şi focul care a distrus, a ars şi a pustiit multe ţări, case şi inimi. În timpul războiului, când la un moment dat s-a anunţat că ruşii ne vor bombarda, bunica împreună cu toţi ai casei, care nu aveau de lucru, s-au refugiat la Ghirdoveni, satul ei natal. A venit un frate al bunicii cu o căruţă, au încărcat alimentele, păsările din curte şi lucrurile de prin casă şi au găzduit la cea mai mică soră a bunicii, tanti Mariţa.

Bunicul făcea parte dintr-o familie numeroasă şi câţiva fraţi de-ai lui îşi aveau casele în jurul casei noastre, despărţite, bineînţeles, căci altfel cumnatele, cum ar fi avut loc una de alta? Familia părinţilor bunicului, despre care nu posed prea multe informaţii, trăia într-un orăşel micuţ pe vremea aceea, cu case mai mult obişnuite, căci puţine erau cele luxoase, cu puţine străzi asfaltate, cu o singură piaţă într-o margine a centrului, unde era şi hala de carne şi peşte, care era ca arhitectură a doua din lume, cu un obor într-o margine a oraşului, cu câteva biserici şi câteva rafinării. Nu pot să nu amintesc de vestita Uzina 1 Mai la care lucrau mii de oameni din toată regiunea, căci aşa erau împărţite administrativ judeţele şi mai veneau oameni şi din alte părţi ale ţării. Nu ştiu dacă v-aţi dat seama că e vorba de oraşul Ploieşti, descris mai sumar, deoarece nu ţin să fac o monografie a oraşului, care totuşi avea ceva specific şi drăguţ, Bulevardul Independenţei, care mergea de la Gara de Sud până în centrul oraşului, bulevard ce avea de o parte şi de alta castani falnici şi bătrâni, despre care la un moment dat, Ionel Danielescu a compus o frumoasă

romanţă: „De ce nu vii când castanii înfloresc”, mult fredonată în tinereţea mea.

Bunicul lucra la CFR ca fochist şi era mai mult plecat, aşa că se învăţase să nu se prea implice în treburile casei. Făcea curse mai cu seamă spre Constanţa şi se auziseră nenumărate poveşti despre el şi escapadele lui pe acolo, iar când venea acasă era plin de fumurile amintirilor şi ale băuturilor. Era înalt, avea ochi căprui, zilnic se bărbierea şi ferchezuia, era suplu şi umbla tot mereu îmbrăcat la cămaşă albă cu un costum modest, dar cu pantalonii călcaţi la dungă totdeauna, iar pantofii – îţi făceai mustaţa în ei. După ce s-a pensionat de la CFR a intrat ca paznic la o întreprindere „Scânteia”, despre care astăzi puţini oameni mai ştiu.

Bunica era o femeie mărunţică, avea ochii tot căprui că ai bunicului, cu pielea mai închisă la culoare, iute şi la mânie şi la treabă, vrednică aşa cum rar mi-a fost dat să mai întâlnesc pe cineva. Se trezea dimineaţa prima, se culca ultima, iar în acest răstimp nu se oprea o clipă din robotelile ei. Se odihnea când ne cârpea ciorapi şi haine, când ne tricota ori când croşeta.

Bunica a avut 7 copii, dintre care primul, care a fost o fată şi ultimul un băiat, Dumnezeu i-a luat de mici în oastea Sa de îngeri şi au rămas doar cinci: 4 fete şi un băiat, iar mama mea era cea mai mare dintre cei rămaşi. „O, mamă, dulce mamă”, să mă ierţi că nu sunt în stare să te venerez în cuvinte, aşa cum Eminescu a preaslăvit-o pe mama lui în versuri atât de încântătoare.

Mama se numea Maria, dar acest nume nu i-a purtat noroc şi, nici mie, căci nişte colege de la Poşta unde lucra mama, care m-au botezat, şi-au îngăduit să-mi pună acelaşi nume. Toţi ai casei şi toate rudele o mângâiau spunându-i Miţa, iar eu care nu puteam să îi pronunţ numele, îi spuneam Mina. Era omul de nădejde al bunicii, cu ea se sfătuia, se ajuta, în ea îşi punea toate speranţele, iar pentru noi ceilalţi, era Zâna noastră cea bună. Mina era de o frumuseţe ieşită din comun, şi cine avea prilejul să o cunoască, nu o mai uita niciodată. Era de înălţime potrivită, cu pielea foarte albă, semăna în partea bunicului căci el era blond. Avea părul culoarea castanei coapte, cu ochi mari şi căprui, nasul fin şi toate trăsăturile feţei foarte delicate. Când venea Mina de la Poştă, se lumina casa şi se înveseleau toţi ai casei. Niciodată nu venea cu mâna goală, măcar un lemn de foc sau nişte pietre adunate de pe stradă. Să nu vi se pară ciudat, dar la noi în curte era mult noroi

după ce ploua. Mie mi-aducea bomboane cu lapte în formă de copii înfăşaţi sau capete de cucoane pieptănate cu coc şi multe reviste. Nici azi nu pot uita acele bomboane şi pozele acelor reviste.

Sărăcia în ţară şi în familia noastră a durat ani mulţi, căci ai mei aveau multe poveri pe umeri şi necazurile se ţineau lanţ de noi.

După cum v-am mai spus, Mina lucra la cel mai mare oficiu poştal din Ploieşti ca funcţionară, având un salariu sub nivelul cerinţelor, iar noi eram mulţi şi ea dădea tot salariul în casă. Acestea toate mi-au fost povestite după mulţi ani, când viaţa mă îndreptase pe alte coordonate. Pentru nevoile ei personale, Mina aproape că nu-şi oprea mai nimic şi ea umbla îmbrăcată drăguţ, dar foarte modest şi cam subţirel. Anii treceau, noi creşteam şi cerinţele erau tot mai mari. Spun „noi", deoarece bunica mai avea două fete: Jeni era la Şcoala Pedagogică şi Nuţa făcea şi ea ce putea pe lângă casă, după ce absolvise, cu chiu cu vai, abia 4 clase.

Când mă plictiseam, stând mereu în casă şi bunica o trimitea pe Nuţa să cumpere ceva, aş fi vrut să mă ia şi pe mine, dar ea nu voia, iar eu plângeam insistând să merg. Atunci Nuţa mă lua de mână nervoasă, ameninţându-mă că îmi va arăta ea pentru asta şi, într-adevăr, mă făcea să simt cu vârf şi îndesat plimbarea.

Nenicu Fane – cum îi spuneam eu –, în vremea aceea, îşi făcea ucenicia de trei ani la un mecanic auto, fiind mai mult plecat, aşa că nu prea ne împiedicam de el. După anii de ucenicie l-au luat în armată, dispărând şi mai mult de lângă noi.

Mai aveam în familia noastră un personaj foarte important, care a avut un mare rol în viaţa mea şi căruia nu am cuvinte să îi pot aduce elogii şi mulţumiri, căci multe, foarte multe a făcut această soră a Minei şi mătuşă şi mai târziu tutoarea mea, pentru mine şi familia noastră şi atunci şi până a închis ochii. În afară de mici plăceri trecătoare, pot să spun că această mătuşă, care se numea Tita, şi-a consacrat toată viaţa ajutându-i pe fraţi, nepoţi şi părinţi, bineînţeles.

Tita a învăţat meseria de coafor, fiind o coafeză de mâna întâi şi totdeauna a răspuns prompt la toate solicitările rudelor, prietenilor, cunoştinţelor sau celor necunoscuţi.

Curtea noastră era lungă şi îngustă până la jumătate, după aceea pe dreapta se lărgea, şi acolo era casă, care la început a avut doar trei camere şi un balconaş ieşit în afara casei, iar pe stânga mai era o cameră cu pivniţă şi cu două ferestre: una spre poartă şi cealaltă spre

fundul curţii, care jumătate era pentru păsări şi jumătate punea bunica tot felul de zarzavaturi.

Când mătuşile mele erau mai mici şi mergeau la şcoală, în grădina aceea era un dud mare şi colegii lor totdeauna veneau să mănânce dude. Se întindea o pătură pe jos, iar un copil se urca în pom şi scutura crăcile până se săturau toţi de atâtea dude. Într-o zi l-au tăiat pentru că făcea prea multă umbră şi în locul lui au pus pătlăgele roşii, morcovi, salată, ceapă, mărar şi ce-i mai trebuia bunicii pentru casă. Într-o vreme plantase nişte viţă de vie, dar n-a rezistat prea mult. În toată curtea bunica planta de toate, până şi flori, iar din loc în loc câte un pom. Ţin minte că la fereastra dinspre poartă a camerei cu pivniţă pusese bunica un gutui. Eu ştiam gutuiul acela de când m-am născut, căci pomul a trăit cât bunica. După plecarea ei dintre noi, toate s-au schimbat în curtea aceea. Acum suntem în 2011, iar bunica s-a stins în 1991 şi în primii ani după dispariţia ei, căutam diferite prilejuri să mă mai duc pe acolo, dar nimic nu era ca mai înainte. În cămăruţa cu pivniţă, singura din casa noastră care rămăsese în picioare, stăpâneau singurătatea, urâtul şi tristeţea care mă copleşeau şi pe mine.

De astă noapte ninge întruna cu fulgi mari, îmbrăcând totul într-o mantie albă, diafană, zdrenţuită doar pe alocuri de joaca patrupezilor străzii sau de paşii trecătorilor matinali. Îmi place să cred că fulgii de zăpadă sunt îngeri trimişi de Dumnezeu, să ne bucure sufletele, când ţesătura speranţelor devine mai transparentă şi chiar, o rod cariii disperării din loc în loc. Ninsoarea aceasta îmi aminteşte de zăpezile copilăriei, contopindu-mă cu fulgii de nea ce-mi dădeau fiori. Atunci poverile vieţii erau purtate de umerii celor dragi din jurul meu, iar iarna cu sărbătorile şi datinile ei mă fascina şi mă umplea de încântare. Niciodată verdele crud al grâului pus într-o farfurioară să încolţească de Sfântul Andrei, nu va mai fi atât de verde, viu şi atât de atrăgător. Niciodată dulciurile nu vor mai fi atât de delicioase ca cele aduse de Moş Nicolae la vremea aceea.

De la primii fulgi de zăpadă, sărutări reci ale iernii, aşteptam cu nerăbdare Crăciunul cu toate tradiţiile lui şi, deşi locuiam la oraş, bunica îmi cosea o trăistuţă în care să-mi adun covrigii, nucile şi merele, când mergeam cu Nuţa să colindăm prin vecini. Acum aproape şaizeci de ani, deşi erau vremuri grele şi lumea era săracă, existau mult mai mulţi oameni milostivi şi buni la suflet, care să deschidă uşa şi punga unor copii colindători ce veneau să le ureze din toată inima.

Tare mult mi-a înfrumuseţat, încălzit şi îndulcit copilăria acest bun şi enigmatic Moş Crăciun, întruchipând pentru mine misterul, surpriza, bunătatea şi bucuria fără margini, influenţându-mi educaţia, atât în primii ani ai copilăriei, cât şi mai târziu. De la bunul Moş Crăciun am învăţat să fac surprize celor dragi, ori de câte ori se ivea ocazia, ca să simt pentru a nu ştiu câta oară aproape aceleaşi emoţii ca atunci când se afla moşul în preajma noastră. De la banalul biscuit şi neînsemnatele creioane colorate, până la frumoasele cărţi cu poveşti şi superba păpuşă, pe care orice fetiţă şi-a dorit-o, toate căpătau, în faţa copilului din mine, valoare incomensurabilă, valoarea tezaurelor sfinte şi pure, ascunse într-un ungher sacru al sufletului meu.

Din primii ani ai copilăriei, când memoria strânge în casetele ei de aur toate amintirile, roşul meu era mai roşu decât al altor copii, albastrul meu mai albastru, mingea mea mai rotundă, căţelul mai jucăuş, păpuşile îmi zâmbeau mai frumos, florile îşi deschideau corolele şi-şi revărsau parfumul cu mai multă dragoste, fructele erau mai gustoase, soarele meu era mai cald şi stelele mai misterioase şi promiţătoare. La vârsta aceea însă, nu ştiam nici ce să-L rog pe Dumnezeu, nici ce să aştept de la steaua mea norocoasă. M-am născut, aşa cum se naşte fiecare copil, cu bagajul meu de necazuri şi bucurii, cu zestrea mea de noroc şi fericire pe care nu ţi-o dă şi nu ţi-o ia nimeni.

Deci, Mina lucra la Poşta mare, desfăşurându-şi activitatea într-un birou imens, situat pe un beci, fapt pentru care era extrem de friguros. De multe ori era trimisă cu telegrame spre a fi împărţite destinatarilor. Umblând îmbrăcată cam subţirel, căci tinereţea straşnic se combina pe atunci cu sărăcia, Mina a contractat o viroză pulmonară serioasă şi cum antibiotice nu se găseau, la fel şi alte medicamente, a făcut TBC. Multe au mai avut de tras de la nenorocirea aceasta şi ea şi ai mei. Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu cine a consultat-o, cu ce a tratat-o şi prin câte a trecut bunica de-a lungul triştilor ani, cât a durat boala Minei.

GRĂDINIŢA

O parte frumoasă a copilăriei mele a fost perioada când mergeam la grădiniţă, deşi o frecventam cu intermitenţe. Era o bucurie deosebită pentru mine să merg între copii, şi mi-au rămas adânc în minte toate activităţile pe care le desfăşuram acolo. Aveam cea mai mare plăcere când ne jucam organizat, sub îndrumarea doamnei educatoare, care era o femeie de toată isprava.

În grădiniţă aveam două săli de clasă, într-una stăteam zilnic, iar în cealaltă, care era mai elegantă, numai în anumite zile. Aceasta din urmă avea măsuţe şi scăunele albe, pe pereţi erau înşirate multe etajere pe care se odihneau găletuşe, stropitori, site, lopăţele şi greble cu desene colorate. Mai aveam o vitrină cu multe jucării cu care nu ne jucam, erau puse acolo doar să înfrumuseţeze peisajul şi să ne încânte. Când confecţionam din plastilină diverse figurine, rămâneam privind la vitrina aceea plină cu jucării, la care nu aveam acces. În anumite zile, educatoarea desena pe bucăţi de carton câte ceva: o găină, un căţel, iar noi trebuia să perforăm cu acul pe liniile desenului. Nu prea pricepeam de ce, dar eu nu reuşeam să înţep exact pe acele linii, dar educatoarea ştia ea cum stăteau lucrurile şi tăia cu foarfeca ce trebuia să perforez. Când venea ora mesei, ne spălam pe mâini şi fiecare îşi mânca modestul pacheţel. Niciodată nu am fost un copil mâncăcios, chiar le-am făcut probleme alor mei, dar gustarea aceea între copii era minunată. Alteori, mergeam în curtea grădiniţei şi ne jucam jocuri colective sau cu pământ galben, un pământ care se folosea atunci în construcţii şi care se preta mai bine ca nisipul la construit castele şi, deşi se dărâmau, au fost singurele castele după care n-am plâns că s-au stricat.

Am mai spus-o şi o mai repet, anii de după cel de-al doilea război mondial au fost ani extrem de grei şi cum bunicii nu prea aveau bani pentru pâinea cea de toate zilele, darămite pentru boala Minei, au fost nevoiţi să vândă multe lucruri de valoare ca de exemplu: o salbă, pe care o avea bunica de zestre de la părinţi, maşina de cusut, câteva pogoane de pământ din jurul satului în care se născuse şi cine mai ştie ce. Bunica o iubea mult pe Mina, ca noi toţi de altfel, făcând tot ce era posibil pentru a o salva. Unul dintre cele mai aplicate remedii era şederea unei perioade de câteva luni, într-un sanatoriu; astfel că Mina plecă la Moroieni şi Zâna noastră bună lăsă în urma ei un loc gol ca un hău plin de griji şi spaime. După plecarea ei, bunica era mereu tristă şi, deşi venise primăvara, pe faţa bunicii rar mai înflorea câte un zâmbet, mai mult de dragul meu. Totuşi zilele erau triste, serile mohorâte, iar coşmarurile invadau nopţile bunei mele bunici, ce a suferit în viaţa ei cât pentru şapte vieţi. Toate acestea au dăinuit până într-o zi, când bunica primi o scrisoare de la Mina, căci acestea erau mijloacele noastre de comunicare în anii aceia, în care ne vestea că se simte mai bine şi în curând va veni acasă. Totuşi s-a mai scurs destulă vreme

până aveam să o vedem pe Mina din nou printre noi.

Îmi amintesc de parcă s-ar fi întâmplat acum, că la câteva case de noi, stătea cu chirie la nişte vecini o femeie venită de la ţară de undeva şi, împrietenindu-se cu bunica, a început să vină la noi în casă aproape în fiecare zi. Era săracă, nu ştiu dacă avea vreun venit, dar ajunsese la un moment dat să rămână la noi toată ziua. Se înfăţişa de dimineaţă, iar seara cu greu se îndura să plece. Avea în jur de 50 de ani, destul de voinică, dar cu toate acestea nu lucra nicăieri. Bunica a încercat să o antreneze la diferite treburi ale casei şi la început a mai făcut ea câte ceva, dar cu timpul a început să se vaite de oase, de una, de alta, iar bunica văzând cât se codeşte, a renunţat să o mai solicite. La vorbă însă, n-o întreceau şapte sate.

Bunicul lucra în ture şi când pleca în schimbul de noapte, ţaţa Maria, căci aşa se chema vecina, şedea la noi la taclale până spre miezul nopţii. Într-un târziu, pleca şi ea acasă la ea, iar bunica ne pregătea de culcare. Pe mine, care la masa de seară nu prea mâncam, mă apuca foamea, aceasta numai ca să mai întârzii puţin somnul cu care toată viaţa am avut probleme.

După lungi aşteptări, iar a venit o scrisoare de la Mina, în care anunţa cu precizie data la care în sfârşit venea. Bunica m-a îmbrăcat frumos şi m-a luat cu ea la gară s-o aşteptăm. Ar mai fi vrut să vină cu noi şi Nuţa, dar bunica, nu ştiu de ce, n-a vrut să mai ia pe nimeni. La vârsta mea, multe nu le pricepeam, printre care şi faptul că, la gară, când bunica şi Mina s-au sărutat, bunica avea lacrimi în ochi. Deşi se înserase, tot am observat cât de albă era Mina la faţă şi cât de slăbuţă venise de la sanatoriu, dar eu credeam că aşa trebuie să arate. M-a sărutat şi pe mine strângându-mă la piept de parcă ar fi vrut să mă vâre încă o dată în suflet, apoi m-au luat între ele şi am pornit-o spre casă, căci de la Gara de Vest aveam cale lungă.

Toţi au întâmpinat-o cu bucurie şi nu pridideau cu întrebările. Din seara aceea, a fost mult mai multă veselie în casa noastră de parcă răsărise soarele şi la noi pe stradă.

Astăzi, altfel interpretez lucrurile, dar atunci, ce ştiam eu atunci? Nu v-am spus până acum că iarna fusese foarte grea, iar eu nu prea frecventasem grădiniţa, dar de la venirea Zânei noastre, iar mă duceam la scumpa mea grădiniţă. În anumite zile, educatoarea făcea lecţii de gimnastică împreună cu noi, iar copiii trebuiau să fie încălţaţi în ciupici sau nişte târlici. Mie mi-a făcut Mâna nişte botoşi croşetaţi, bijuterii nu

altceva. De acum se apropia vara, iar noi ne strângeam serile la masă sub un gutui în curte, iar Zâna bună ne povestea întâmplări petrecute în sanatoriu. Când venea uneori mai devreme de la serviciu mătuşa mea Tita, povesteau, spuneau glume, râdeau, iar eu mă simţeam bucuroasă că nu mai era bunica supărată. De altfel, nu era mare deosebire între o zi şi alta şi, de la o vreme, Mina a început să meargă iar la serviciu. Pe nesimţite a venit vara şi odată cu ea şi vacanţa iar eu n-am mai mers la grădiniţă. Înainte de vacanţă, copiii de la grădiniţă au dat o serbare frumoasă în oraş, cu public. Eu nu am fost inclusă în program pentru că nu mersesem la repetiţii, dar pe furiş, fără să ştie bunica, m-am dus şi eu la spectacol. M-au căutat pe toate străzile din jur şi intraseră în panică rău de tot. Nuţa însă a aflat de la nişte copii de pe strada noastră că plecasem împreună cu ceilalţi copii din grădiniţă la serbare. Întorcându-ne spre casă, a dat Nuţa de mine şi ce mi-au auzit urechile numai eu ştiu. Dar bunica mi-a tras chiar câteva, cu toată dragostea ei. Când era în toane bune, bunica era tare agreabilă, însă dacă o supărai cu ceva, trebuia să dai să fugi. Rareori, când avea Nuţa chef, dar şi când bunica nu avea treabă cu ea, mă îmbrăca frumos şi mergeam la plimbare, iar în drumul nostru treceam şi pe la Mina pe la poştă. Pe mine m-au botezat două colege de-ale Minei şi, de câte ori mergeam pe acolo, îmi dădeau dulciuri sau bani. Dar cum viaţa nu este un drum drept, ci are suişuri, coborâşuri şi obstacole la tot pasul, iar s-a schimbat cursul lin al evenimentelor, căci Mina a trebuit să se interneze din nou în sanatoriu, şi fiind aglomerat trenul cu care a plecat, a călătorit pe scară, îmbolnăvindu-se şi mai rău. Cu tot aerul curat şi mâncarea bună, plus puţinele medicamente existente atunci, nu s-a mai făcut bine, întorcându-se acasă mult mai bolnavă decât la plecare. În toamna şi în iarna aceea, 1951 – 1952, în casa noastră a plutit tristeţea şi disperarea, căci încet-încet, boala o mistuia ţinând-o la pat. Rareori mai venea între noi şi ne vorbea cu vocea ei moale, blândă, din ce în ce mai sfârşită.

În spatele casei noastre locuia un frate al bunicului, împreună cu soţia, ţintuită la pat, din cauza unui chinuitor reumatism numit poliartrită cronică evolutivă. Ca să nu observ ce se întâmpla în casa noastră, ai mei mă trimiteau la această mătuşă, să-i ţin de urât, căci unchiul lipsea de acasă aproape toată ziua, lucrând la Uniunea Cooperativelor Meşteşugăreşti. Uniunea avea şarete sau cabriolete trase de cai pentru deplasările şefilor şi nea Traian, căci aşa se numea

unchiul, conducea un astfel de atelaj şi avea grijă şi de cal.

Eu ajutam puţin la treburi, îi aduceam pe masă tot ce avea nevoie şi ea gătea, iarna pe o sobă de zid, vara pe o lampă de gătit, lampă ce se mai găseşte poate la vreun muzeu. Când nu avea treburi ori nu putea să le facă, îmi spunea poveşti. Dumnezeu s-o odihnească şi pe ea şi pe unchiul că tare calzi şi buni au fost cu mine. Bunica nu avea timp să îmi spună basme, când erau atâtea probleme de rezolvat, iar Mina îşi trăia ultimele săptămâni, zile, ore.

ŞI ZÂNELE MOR

Mina era foarte frumoasă şi paloarea feţei îi dădea o transparenţă stranie. Dacă ar fi avut o aureolă de raze în jurul capului, ar fi semănat cu Maica Domnului. Avea pielea extrem de albă, aproape străvezie, de parcă sub ea nu mai circula sângele. Când îi era frig, i se învineţeau buzele şi unghiile. Şedea mai mult izolată în camera ei, doar rareori mai venea printre noi. Atunci bunica se apuca să ne facă ceva bun, clătite sau floricele. Când cineva avea nevoie de un sfat sau de un un sprijin, Mina îl ajuta, îi ajuta pe toţi. Acum boala ei se agravase şi ea nu mai putea primi ajutor de la nimeni, de nicăieri, nici chiar de la Dumnezeu. Aş vrea să scriu cât mai multe despre ea, dar hohotele înăbuşite de plâns îmi întrerup coerenţa descrierilor, de fiecare dată.

Într-o dimineaţă, când eram acasă doar noi trei, Mina a rugat-o pe bunica să-mi explice că ea este mama mea şi mă învăţa să-i spun mamă. Până atunci, bunicilor le spusesem mamă şi tată, căci pe ei îi ştiam de părinţi. Deşi nu prea am înţeles eu cum stăteau lucrurile, am strigat-o de câteva ori mamă, iar ea se lumina de bucurie. Desigur că-şi simţea sfârşitul aproape şi dorea ca fiinţa cea mai dragă inimii ei să-i spună mamă, căci în curând, fără voia ei, avea s-o părăsească pentru totdeauna. În zilele următoare am uitat să-i mai spun astfel, fiindcă eram prea mică şi nu înţelegeam semnificaţia acestui fapt. Mina şedea în camera din faţă şi trecuse multă vreme de când nu mai aveam voie să intru în camera ei. Ne aflam aproape de mijlocul lui februarie cu nişte zile tare însorite, dar toţi ai casei erau foarte trişti şi îngrijoraţi. Stăteau mai mult cu Mina, care mai primea şi alte persoane în scurte vizite. Venise chiar şi nenicul Fane într-o scurtă permisie din armată. Mă jucam la fereastră şi, deodată, am auzit nişte ţipete. Speriată, am coborât din pat şi mă pregăteam să ies în curte, să văd cine a ţipat, dar tocmai atunci a intrat bunica să-mi spună să fiu cuminte, să mă joc frumos şi să nu ies afară. Nu peste mult timp, m-au trimis la tanti

Paraschiva, să mănânc împreună cu ea şi să-mi spună poveşti, căci ori de câte ori mi le-ar fi spus, tot nu mă plictiseam. Desigur că acasă începuseră să facă cele necesare înmormântării. Făceau toate pregătirile ferindu-se de mine, iar când scăpam de sub supravegherea cuiva şi nimeream în camera Minei, dădeau alte interpretări pregătirilor. Odată, intrând acolo, am văzut-o pe Mina aşezată pe un scaun, cu spatele la uşă, iar Tita îi făcea părul bucle cu drotul. Nu mai ştiu pe cine am întrebat de ce o coafează, iar mai multe voci mi-au justificat că ne pregătim pentru o petrecere. După ce au aranjat-o în sicriu, cu maldăre de flori pe ea, au venit nişte colege de la Poştă să o vadă. Una dintre ele m-a luat în braţe şi m-a pus să o sărut, dar mie mi-a fost frică şi n-am vrut. Deşi lucrurile erau destul de confuze în capul meu, totuşi îmi dădeam seama de nişte înţelesuri ale stărilor de lucruri.

S-a întâmplat că în iarna aceea nu aveam paltonaş, iar o vecină s-a oferit să mi-l coasă în câteva zile, aşa că eu eram concentrată să îmi văd paltonaşul mai repede, ca să pot ieşi la joacă în curte.

A venit şi ziua înmormântării, nu ştiu cine a pus un sfeşnic în săliţa dinaintea camerei în care se afla sicriul mamei, iar cine venea aprindea câte o lumânare şi o punea în sfeşnic. A venit lume multă, rude de pe la ţară, colege de serviciu, vecini – nu mai spun. A fost o jale cumplită, lumea se vânzolea de colo-colo, iar când întrebam unde mergem, toată lumea îmi răspundea că mergem la nuntă. Pe mine m-au urcat în cabina şoferului, desigur, să nu aud plânsetele celor ce îmi însoţeau mama pe ultimul ei drum. Între cabina şoferului şi platforma unde se afla sicriul, era un gemuleţ, iar eu priveam mereu pe gemuleţul acela, la mama care dormea liniştită, fără să mai audă ţipetele celor care o strigau să nu plece. Dar ea n-auzea, scăpase de toate suferinţele. Scăpase, dar cât de greu i-o fi fost ei, draga de ea, să se despartă de noi, de viaţă, în floarea tinereţii. Mult mai târziu am aflat că cei ce mor din cauza unei boli de plămâni, sunt foarte lucizi până în ultima clipă de viaţă. Nu mai ştiu când am ajuns la cimitir şi cine s-a ocupat de mine să nu văd cum Mina, Zâna noastră cea bună, avea să fie ascunsă în pământ, de unde n-avea să mai vină niciodată, niciodată, niciodată, să îmi şteargă lacrimile, să mă mângâie, să mă îndrume şi mai ales să mă ajute.

De atunci multă vreme în casa noastră a domnit tristeţea, iar bunica deseori se ascundea undeva jelind nepreţuitul ei crin, răpit de

necruţătoarea moarte. Mergea în fiecare zi la cimitir, chiar şi de două ori, luându-mă cu ea uneori. Îmi amintesc un tablou sinistru din vremea aceea, când eu împreună cu bunica am mers la cimitir, unde în momentul acela nu se mai afla nimeni. Era primăvară, soarele nu prea încălzea, dar şi lumina era parcă stranie. Vântul sufla cu putere, agitând petalele florilor naturale sau artificiale, multicolore, de la toate mormintele. Unele morminte aveau flori sau chiar coroane puse de curând, iar altele erau de-a dreptul neîngrijite. Bunica a îngenuncheat şi plângând şi scormonind ţărâna, o striga pe Mina să iasă de acolo:

— Scoală-te Miţo, am venit şi cu fetiţa ta să te luăm acasă, că nu putem trăi fără tine; hai draga mamei acasă!

Am început să plâng şi eu, încercând să o ridic pe bunica de jos. Într-un târziu s-a ridicat, m-a prins de mână şi ştergându-şi lacrimile cu cealaltă mână, am plecat spre casă, fără să îmi spună sau să o întreb ceva.

O NENOROCIRE NU VINE NICIODATĂ SINGURĂ

După februarie acela crud, negru şi îngrozitor, în care moartea secerase pe cea mai gingaşă, mai bună şi mai preţuită fiinţă dintre noi, cu greu lucrurile au revenit la un aşa-zis normal. Simţeam în suflet o durere fără margini, ce nu mai avea loc în inima mea, dar pe care nu o înţelegeam. Toate se schimbaseră parcă, nimic nu mai era ca înainte de plecarea Minei. Deşi moartea o smulsese de lângă noi, nu prea înţelegeam ce însemna aceasta, întrebându-i mereu pe ai mei:

— Unde este Mina? Dar când se va întoarce?

Mătuşile mele, Tita şi Jeni, îmi răspundeau după cum se pricepeau şi ele. Numai bunica îmi spunea de fiecare dată că într-o zi vom merge noi la ea.

Zilele se prefirau una după alta şi uitarea nu îndrăznea să se apropie de inimile celor din jurul meu şi, cum o nenorocire nu vine niciodată singură, destinul avea să îmi mai dea o lovitură mai crudă, mai grea, covârşitoare, schimbându-mi fundamental cursul vieţii.

Într-o dimineaţă pe la orele 10, din nevoia de a evada din constrângerile celor mari şi a giulgiului de tristeţe ce ne învăluia, am ieşit la poartă în speranţa că şi alte fetiţe din vecini îmi vor urma exemplul. Într-adevăr, speranţa nu mi-a fost deşartă, căci, ca la un semnal, cu îndrăzneli timide totuşi, au ieşit câţiva copii din curţile lor şi am început să ne plimbăm prin cartier ţopăind, sporovăind şi râzând în gura mare, nemaifiind nimeni să ne ţină din scurt. Nu ştiu cum, deşi

nimic nu este întâmplător, paşii ne-au purtat spre casa unei bătrâne verişoare de-a bunicului meu, în curtea căreia se afla un corcoduş cu nişte corcoduşe mari şi frumoase, de la care nu ne puteam lua privirile. Fiecare aveam în curte măcar un zarzăr, dar ale noastre nu erau aşa de gustoase ca ale mătuşii. Am intrat sfioşi în curtea ei, am spus frumos sărut mâna, dar cu ochii eram tot la atrăgătoarele corcoduşe, parcă cine ştie ce bunătăţi erau agăţate în pom. Mătuşa ne-a primit cu dragoste, întrebându-mă ce mai fac ai mei şi ne-a oferit tuturor nişte bomboane apoi ne-a întrebat:

— Cine vrea să se urce în pom, să culeagă pentru toţi copiii?

Bucuroasă că nu este nimeni care să mă oprească, m-am repezit:

— Eu mă urc să culeg, spusei eu, descălţându-mă de săndăluţe.

Cu ajutorul unui scaun, sprijinită şi de bătrâna mătuşă, m-am cocoţat în paradis. Nici n-am început bine să adun, că am văzut un păianjen imens. Avea corpul cât o corcoduşă mai mică şi era galben-maroniu la culoare. Îngrozită am strigat:

— Ia uitaţi-vă ce păianjen mare! Simţeam că mi s-au înmuiat mâinile şi picioarele şi, de necrezut, din clipa aceea am început să nu mai văd. Parcă mi se punea o ceaţă pe ochi. Ajutată de mătuşă şi de copii, am reuşit să cobor, aşezându-mă pe scaun. Pe măsură ce minutele treceau, vederea mi se înceţoşa tot mai mult. Unul din copii a alergat acasă la mine să cheme pe cineva. În cea mai mare viteză, căci nici nu ştiu când a ajuns, a venit Nuţa.

— Ce-ai păţit? Ce s-a întâmplat? întreba ea îngrijorată.

După câteva explicaţii primite în fugă, mă luă de mână grăbindu-se spre casă. Toţi ai mei erau şocaţi şi încă nu îşi puteau da seama de imensitatea dezastrului meu, iar eu nici atât. Peste ani m-am gândit că poate păianjenul acela era o vrăjitoare rea căreia îi stricasem nişte enigmatice socoteli, sau vreun trimis al vreunei haine vrăjitoare ce nu avea loc în universul acesta incomensurabil de o fetiţă pură şi nevinovată ca un înger alungat din rai. Aveam o stare generală proastă, se învârtea totul cu mine, iar poftă de mâncare nu aveam aproape de fel. Zadarnic se străduia bunica ori mătuşile mele să mă îmbie cu ce bunătăţi puteau face şi ele rost, nu reuşeau să mă ademenească în niciun chip. Sperau totuşi că totul va fi doar ceva trecător, dar zilele treceau, iar eu mă simţeam din ce în ce mai rău. Nu prea înţelegeam ce se petrece cu mine şi intrasem într-o formă de apatie, care, din fericire, nu a durat mult.

Rămânând orfană şi de mamă, a trebuit să mă ia cineva sub tutelă, bunica fiind prea în vârstă, s-a hotărât mătuşa mea Tita să îmi fie tutore, ea care abia avea 22 de ani. Aşa că împreună cu Tita, m-am dus la un oftalmolog care m-a internat în spital, unde îmi făcea nişte injecţii în ochi. Mari probleme au mai fost şi cu internarea aceea, deoarece nu voiam să rămân. Tita m-a păcălit că merge să îmi cumpere ceva de la un chioşc şi dusă a fost. Veneau la mine în fiecare zi, dar fără să mi se arate, căci altfel nu mai scăpau de mine. N-aş vrea să vă privez de plăcerea descrierii unei injecţii în ochi aşa că prin naraţiunea mea, voi încerca să vă trezesc şi dumneavoastră un gingaş fior din ceea ce simţeam noi, căci eram mai multe persoane supuse la acest divin supliciu.

V-a intrat vreodată în ochi o scamă, o geană, ori un fir de praf? Cei care au răspuns da, cred că au o infinitezimală idee asupra a ceea ce înseamnă să îţi intre în ochi un corp străin. Dar mai bine să vă explic: ne aşezam pe nişte paturi cu faţa-n sus, în salonul de tratamente. La început ţi se puneau în ochi nişte picături anestezice. După câteva minute, îţi depărta pleoapele cu un dispozitiv ca un cleşte să zicem, încât ochiul rămânea perfect liber. Apoi venea medicul şi ne făcea injecţia, a cărei ac îl simţeam până în creier. Bineînţeles că acul era introdus foarte încet şi cu fiecare milimetru simţeam cum pârâie. Ne luam şi la întrecere, cine este cea mai cuminte. Era ceva sublim şi, dacă nu credeţi, încercaţi!

Într-o duminică a venit la mine în vizită aproape toată familia: bunica, Tita, Jeni, Nuţa şi vecina noastră ţaţa Maria, dar eu tot nu mă simţeam bine. Aveam ameţeli mari şi niciodată nu am aflat de ce. Pentru că la plecarea musafirilor nu am mai plâns, doctorul care ne făcea injecţii şi care era de serviciu, mi-a adus un tub de bomboane. Peste câteva zile m-a externat, recomandându-mi-se ca de atunci în colo să iau untură de peşte că tare slăbuţă eram. Cu tratamentul din spital nu s-a rezolvat nimic, ba mi-a dispărut şi bruma de lumină pe care o mai aveam. Ce poate gândi un copil, ai cărui ochi au fost definitiv acoperiţi de giulgiul întunericului? Eu, la început, m-am recules, iar apoi am pornit să explorez cu mâinile, cu picioarele, cu auzul şi de altfel, cu toate celelalte simţuri, tot ce se afla în jurul meu, mai aproape sau mai departe. Începând să cunosc lumea înconjurătoare a doua oară, îmi aminteam toate culorile, formele şi dimensiunile pe care le văzusem nu cu mult timp în urmă.

În copilărie, totdeauna mi-a plăcut să mă joc în iarbă, să mă cocoţ pe garduri şi în toţi copacii, să mă joc cu găinile, cu Doli, câinele nostru ciobănesc. Mi-a plăcut să admir toate culorile naturii şi în special verdele. Eram atentă la toate nuanţele de verde, căci aveam în curte o mulţime de pomi şi frunza fiecăruia are nuanţa ei. Ţin minte că în vara aceea împlineam 7 anişori, iar bunica mi-a cusut două fustiţe cu bretele, căci aşa se purta atunci: una era crem cu buline roşii, iar cealaltă crem cu buline albastre. Eram tare încântată de ele, deşi, durerea că Mina nu se mai întoarce niciodată printre noi, era încă vie şi copleşitoare. Două nenorociri pe umerii alor mei erau parcă prea mult. Stând lucrurile în felul acesta, eu ce trebuia să fac dacă tirana noapte luase în stăpânire şi toate zilele mele, deşi ai mei, în bunătatea şi devotamentul lor, au sperat întotdeauna că se va mai putea face ceva?

Bunicul meu a venit cu ideea să iau un băţ care să mă ajute în explorările mele, iar când nu mai am nevoie de el să îl pun într-un loc numai al lui, pentru a şti de unde să îl iau. Un timp, mi-a fost de mare folos acest băţ, dar concentrându-mă mult pe auz şi dezvoltându-mi-se simţul tactil extrem de mult, după o vreme, cam câteva săptămâni, am putut să mă dispensez de „prietenul meu de drumeţie". Învăţasem toate asperităţile spaţiului înconjurător, nemaitemându-mă că mă voi lovi de ziduri, garduri sau pomi. Îl mai călcam câteodată pe Doli pe picioare, dar a strigat o dată bunica la el şi când l-am mai călcat, aproape că nu mai zicea nimic. Mă obişnuisem excelent cu noua mea stare, mergând cu precizie oriunde, atât în casă cât şi în curte. Încet-încet, mi-am recăpătat vioiciunea, zburdălnicia şi chiar veselia, dar pofta de mâncare încă nu. Doamne, ce am mai necăjit-o pe bunica în vremurile acelea, cu mofturile mele la mâncare! Neştiind ce să îmi mai facă, a hotărât să plecăm la Ghirdoveni, satul de unde era ea şi unde mai avea doi fraţi şi o soră. De obicei trăgeam la sora bunicii, tanti Mariţa, o femeie mărunţică şi bună ca pâinea caldă. Pregătirile nu au durat mult, iar eu ţopăiam de bucurie spre disperarea Nuţei, care ar fi vrut şi ea să meargă, dar ea trebuia să rămână acasă, pentru a avea grijă de gospodărie, căci ceilalţi erau plecaţi la serviciu, iar Jeni la şcoala de Pedagogie.

Ajunsă la tanti Mariţa, toate rudele s-au strâns pe lângă noi, neştiind cu ce bunătăţi să ne îmbie. Sora bunicii avea 5 fete şi un băiat, dintre care numai cea mai mare, tanti Tita era căsătorită. Aceasta la rândul ei, avea două fete, Mioara şi Tanţa, care mie îmi veneau

verişoare, ceva mai mici decât mine. Veneau la ele şi alţi copii din vecini şi toată ziulica ne jucam, ne duceam prin grădină, unde avea câţiva pomi fructiferi, iar când scăpam de sub control, mergeam la gârlă, care avea vreo 10 – 15 cm, însă când ploua mult, venea gârla mare, încât se puteau îneca în ea animalele rătăcite. Dincolo de grădină era o pădurice, care, pe vremuri, fusese foarte mare. Într-o zi, am mers împreună cu bunica şi tanti Mariţa să culegem fragi. Bunica îmi spunea unde sunt, iar eu îi culegeam. M-am cam zgâriat eu la mâini, dar aveam satisfacţia că i-am cules cu mâna mea. Când ne strângeam cu toţii la masă, se mânca pe rupte şi aşa, pe nesimţite, necicălită de nimeni la cap, am început să mănânc şi eu mai bine. Am rămas la ţară cam o săptămână, ducându-ne o dată şi la nenea Stanciu, unul din fraţii bunicii cu care se înţelegea foarte bine. Într-un sfârşit, bunica a decis să ne întoarcem acasă, iar regretele mele s-au soldat cu nişte lacrimi, ce cu greu s-au potolit. Tanti Mariţa mi-a dăruit o pereche de pui pe care să îi îngrijesc eu. De altfel, întotdeauna când pleca de la ţară, toţi îi umpleau sacoşele bunicii că abia le mai putea căra. De cum ne-a văzut, Nuţa ne-a ieşit în întâmpinare, bucurându-se foarte tare de venirea noastră şi de cele aduse.

UN SUBIECT TABU

Infirmitatea mea a fost şi este o realitate, dar niciodată nu mi-a plăcut, nici să ating, darămite să dezvolt acest subiect pe care eu şi ai mei l-am considerat tabu. Încă din copilărie am fost tratată şi considerată o persoană normală, capabilă să înveţe şi să facă aproape orice. Mi se explica şi mi se arăta cu răbdare tot ce voiam să aflu, având interes, plăcere şi dorinţă să ştiu cât mai multe cu putinţă.

Mătuşa Jeni era cea mai studioasă dintre toate mătuşile mele şi urma Şcoala Pedagogică. La orele de lucru manual avea de executat multe obiecte din diferite materiale, pentru şcoală. Confecţiona obiecte din materiale de diferite culori, umplute cu vată sau câlţi, atât de frumoase că te minunai. A lucrat o bibliotecă din bucăţi de placaj, îmbrăcate în pluş, măsuţe şi scăunele din castane cu picioare din beţe de chibrituri, păpuşele îmbrăcate în costume tiroleze, papuci împletiţi din pănuşi de porumb, şi multe altele. Bineînţeles că la toate acestea o ajuta şi bunica. Şedeau amândouă până noaptea târziu şi coseau, lipeau, ţeseau sau ce mai aveau ele de făcut. Văzându-le cu ce sârg lucrau, am prins şi eu drag de această îndeletnicire.

Îmi vine greu, dar trebuie să vă explic un lucru şi anume, că cei

care nu văd intră în contact cu tot ceea ce se întâmplă în jurul lor prin pipăit, prin explicaţii ori fără să li se explice lor personal, îi aud pe ceilalţi din jur vorbind, iar cel care nu vede, nu spune am pipăit, mi s-a explicat, spune pur şi simplu, am văzut. Eu cred că cei handicapaţi n-ar trebui să-şi adapteze vocabularul: de exemplu, unul care are o problemă la picioare să spună, „am şchiopătat până la piaţă", sau un nevăzător să spună „am orbecăit până la serviciu ori până la gară". Spunem pur şi simplu „am văzut" sau „am mers".

Deci, să revin la ce vă povesteam înainte de această paranteză. Am început şi eu să cos, să croiesc, încet-încet, tocam tot ce prindeam şi credeam că nu le trebuie. Făceam şi eu tot ce făcea Jeni, dar mărturisesc jenată, că n-am ajuns niciodată la performanţele mătuşii mele, important era că aveam plăcere şi voinţă să fac. Un singur lucru era cam dificil pentru mine. Nu puteam să introduc aţa în ac şi trebuia să mă rog mereu de câte cineva să-mi facă acest serviciu. De multe ori aţa se încurca, şi iar trebuia să apelez la cei din jurul meu să pună aţa în acul meu buclucaş. Uneori bunica avea treabă, Jeni era la şcoală, Nuţa după cumpărături, iar eu eram nevoită să aştept. Atunci, nevoia de a mă descurca singură m-a impulsionat să ies tot singură din impas. Am luat un ac mare de canava şi am încercat să-mi pun aţa în ac. Udam firul de aţă la un capăt, îl răsuceam bine, pipăiam urechea acului cu degetul mare şi arătătorul de la mâna stângă, introduceam aţa cu mâna dreaptă şi pipăiam cu vârful limbii urechea acului, să simt dacă a intrat capătul firului în ac, iar cu dinţii trăgeam de aţă. Nu după multe încercări, am reuşit, producându-le alor mei o mare surpriză şi bucurie, mai ales bunicii. Cu timpul, ajunsesem să introduc aţa în cel mai mic ac posibil. Poate să încerce oricine acest lucru, dar ar trebui să fi rămas fără vedere măcar din adolescenţă, altfel simţul tactil, după 20 de ani, nu se mai dezvoltă atât de mult ca să-ţi permită o asemenea performanţă.

Nu departe de casa noastră locuia o prietenă a bunicii, bună croitoreasă, iar bunica mergea de multe ori la ea ca s-o ajute la finisarea lucrurilor, surfilat, la cusutul tivurilor, nasturilor şi alte accesorii. Uneori mă lua şi pe mine, şi tanti Lenuţa îmi dădea petice frumoase de la lucrurile pe care le confecţiona. Avea saci întregi de cârpe, dar pe vremea aceea se făceau preşuri din astfel de cârpe. Bunica le tăia fâşii late cam de doi cm. Iar eu le coseam cap la cap şi făceam apoi gheme întregi. Când se făceau câţiva saci cu gheme,

mergeau la ţară la cineva care avea război de ţesut preşuri şi le ţeseau. Când bunica a încetat s-o mai ajute pe tanti Lenuţa, mă duceam singură la ea să-mi mai dea peticuţe.

Această vecină ţinea într-o vreme la ea nişte fete pe care le învăţa croitorie, iar eu mă împrietenisem cu una din ele, care cânta foarte frumos muzică populară şi m-a învăţat şi pe mine un cântec. Pe vremea aceea era o raritate să ai aparat de radio, şi când ni se făcea dor de muzică, fredonam noi. Tanti Lenuţa avea, dar nu-l deschidea decât când avea ea chef.

De câteva ori le-am prins pe bunica şi pe tanti Lenuţa vorbind despre mine. O sfătuia pe bunica să mă ducă şi la alţi doctori, poate vor reuşi să mă facă să zăresc dacă nu să văd. De altfel şi alte vecine erau de aceeaşi părere şi chiar rudele de la ţară. Într-o vreme, ai mei au auzit de un doctor foarte bun la Bucureşti, luându-se hotărârea să meargă mătuşa Tita cu mine la el. Am fost la o consultaţie şi am fost programată pentru operaţie peste câteva zile.

Bunicul avea un frate la Bucureşti – cel mai bun cofetar din capitală, iar noi, adică eu şi bunica, am locuit la el cât au durat operaţiile. Spun operaţiile deoarece am făcut cinci – nu una – la acelaşi ochi. Acest doctor era de origine maghiară şi lucra undeva în spatele Spitalului Colţea. Nu avea paturi şi făcea operaţiile ambulatoriu. Doamne, ce emoţii aveam înainte de operaţii, cred că nici Dumnezeu n-a ştiut. Avea voie să stea în sala de operaţii şi însoţitorul, aşa că uneori participa şi bunica la supliciul meu. Apoi mergeam cu tramvaiul la unchiul Nicolae, urmând să mergem la pansat în fiecare zi sau la două zile. Mi se usca gura, nu mai aveam poftă de mâncare, mă durea ochiul operat, atâtea chinuri şi bani cheltuiţi fără niciun rezultat. Operaţiile au costat sume fabuloase, căci medicul era particular, iar la unchiul Nicolae nu şedeam degeaba. În altă ordine de idei, el era foarte drăguţ cu mine. Aducea acasă prăjituri de tot felul, dar mie nu-mi plăceau decât pricomigdalele. Mi-aduc aminte cu plăcere totuşi de perioadele acelea, căci după ce-mi treceau durerile, bunica îmi cumpăra tot ce vedea bun şi credea că-mi place. Uneori se întâmpla să se nimerească operaţiile vara, şi în Bucureşti era tare cald, atunci îmi cumpăra îngheţată pe băţ, bragă (un sirop turcesc) ce nu mi-a plăcut niciodată, parcă era borş cu zahăr, sirop de zmeură sau pepene galben, după care mor şi acum.

Tanti Florica, soţia unchiului Nicolae, gătea excelent şi se

străduia să pregătească mâncăruri cât mai diversificate, dar cei mari nu înţelegeau câtă suferinţă era pe capul meu, iar eu nu mă pricepeam să le explic de ce nu puteam să mănânc. Dacă au văzut ai mei că nu se rezolvă în niciun fel cu operaţiile, au încetat să mă mai ducă din doctor în doctor.

Tita era coafeză şi a aflat de la o doamnă că se poate merge la Odesa, în Ukraina, unde sunt nişte medici extraordinari, care fac transplant de ochi, auzise ea, dar de fapt se făcea transplant de cornee. Aşa că s-au decis să meargă cu mine şi acolo, numai că ne trebuia o trimitere de la doctorul Lupuţiu, din oraşul nostru, iar acesta nu şi-a dat consimţământul deoarece, spunea el, nu mai zăresc deloc şi nu se mai poate face nimic. Au încercat ai mei să intervină printr-un director de întreprindere de origine rusă la care era şofer soţul mătuşii Tita, dar nu s-a putut face nimic. Directorul acela rus a fost profund impresionat de situaţia mea şi a ţinut să mă cunoască, venind la noi într-o scurtă vizită împreună cu băieţelul său, Şura, cam de o vârstă cu mine şi care mi-a adus câteva jucării. Era un copil tare inimos şi îmi amintesc şi acum de el cu drag. Mi-ar face multă plăcere să aflu ce a ajuns băiatul acela cu inimă de aur.

Acestea se petreceau prin 1955, când nu se luaseră pământurile de la oameni, iar tanti Lenuţa, croitoreasa, avea şi ea vreo 4 pogoane, pe care însămânţa mai mult porumb.

În toamna acelui an, după culesul porumbului, vecina noastră a organizat o şezătoare la depănuşat porumb, unde s-au strâns multe fete şi băieţi, căci, croitoreasa avea un băiat şi o fată, mult mai mari decât mine. Am fost trataţi cu porumb fiert, dovleac copt şi seminţe de dovleac fierte sau prăjite. La plecare tanti Lenuţa mi-a dat o sacoşă plină cu porumb, să fierbem şi acasă. A fost o seară de neuitat, dacă îmi amintesc şi astăzi cu plăcere de ea. Peste câţiva ani am mai participat la o astfel de şezătoare la alţi vecini, dar, deşi eram mai mare, nu mi-a plăcut atât de mult.

Anii treceau şi se punea problema şcolarizării mele, căci trebuia să fac şi eu ceva în viaţă. Ori de câte ori cineva încerca să vorbească despre problema aceasta cu bunica, nu reuşea s-o lămurească în niciun fel asupra acestei stări de lucruri. De altfel, venea mereu câte cineva de la Şcoala nr. 14 din cartier, de care aparţineam noi, şi căuta s-o convingă să mă dea la o şcoală specială. De la unii şi de la alţii auziserăm că în ţară ar fi nişte azile pentru cei fără vedere, unde

aceştia pot învăţa anumite meserii, dar nu ştiam nimic clar, şi bunica n-ar fi vrut, pentru nimic în lume, să mă arunce într-un asemenea institut. Între timp, anii treceau, unii mai repede, alţii mai greu, aducând peste mine şi peste noi valuri de întâmplări sau evenimente, ce şi-au lăsat mai mult sau mai puţin amprenta asupra mea. De mii de ori m-am convins că atât oamenii cât şi lucrurile au destinul lor. Oricât ai vrea să se întâmple ceva sau să se modifice altceva, nu se poate până nu vine momentul când îi este destinat să se realizeze.

PRIETENELE MELE

În copilărie am avut pe strada noastră, trei prietene de joacă, pe care le chema pe toate Mariana. Noi fetele, pentru a nu ne încurca între atâtea Mariane, le-am numerotat. La începutul prieteniei noastre ne adunam mai multe fetiţe la Mariana 1, jucându-ne cu păpuşile, făcându-le rochiţe, fustiţe, ne jucam de-a mama şi tata, pregăteam câte un minispectacol, la care noi eram artiste şi tot noi spectatori. Apoi, certându-ne de la nişte peticuţe de materiale frumoase, grupul nostru s-a destrămat.

Mariana 3 avea leagăn şi într-o zi nefastă, m-a chemat la ea să ne jucăm şi ne-am dat şi în leagăn. În ziua aceea, mama Marianei spălase rufe, iar frânghiile pentru întins rufele erau cam în faţa leagănului. Fratele Marianei, care era un mare neastâmpărat, ne-a propus să ne dăm atât de tare cu leagănul, încât să prindem rufele cu dinţii. Am încercat şi eu, dar probabil că nu m-am ţinut bine şi am căzut, lovindu-mă rău la nas, de unde curgea sânge, speriindu-ne groaznic. A venit de grabă Nuţa şi m-a luat în braţe acasă, iar de atunci, o bună perioadă de timp, bunica nu mi-a mai dat voie la copii. Văzând eu că mi s-a sistat permisul de liberă circulaţie, mi-am îndreptat atenţia asupra faunei domestice. Am început să mă ocup de găini: le dădeam de mâncare şi le prindeam, apoi le mângâiam, le căutam de ouă, încât găinile se obişnuiseră aşa de mult cu mine că, atunci când se aşezau pe cuibar să ouă şi eu mă duceam la ele, nu se mai speriau. Aşa am observat şi eu cum ouă găinile, prin ce chinuri trec ele, ca să ne ofere nouă ouşorul proaspăt de fiecare zi.

Într-o zi mi-am făcut singură un leagăn. Bunicul adusese de pe la întreprinderea unde lucra o curea lată, dintr-un material gros şi rezistent. Cu această curea mi-am înjghebat leagănul, dar nu am prins-o bine şi după ce m-am dat uţa de câteva ori s-a rupt şi am căzut aşa de rău încât mi-am julit o mână de la jumătatea braţului până la

jumătatea antebraţului.

Câteodată mai scăpam de sub supraveghere şi fugeam la Mariana 2, căreia nu-i prea plăceau păpuşile. Avea un frate puţin mai mic decât noi şi lor le plăceau jocurile de mişcare: uliul şi porumbeii, leapşa pe ouate, zanga-zăngănelele, pititea. Când fratele ei Neluţu era uliu, mă lua Mariana de mână şi fugeam amândouă să nu ne prindă. Aranjam noi în aşa fel încât să ne putem juca, astfel ca toţi să fim mulţumiţi. De câte ori mergeam la ea, uitam să mai vin la prânz acasă şi de câteva ori, bunica m-a apostrofat cam violent. Cred că până la urmă, bunica mea a vorbit cu mama Marianei, înţelegându-se ca, de fiecare dată când sunt la ea şi vine ora mesei, să mă trimită acasă.

Cam prin 1955, a apărut posibilitatea ca lumea să-şi instaleze difuzoare în casă, bineînţeles cine voia. Ne-am instalat şi noi, iar eu nu mă mai dezlipeam de aparat. Difuzorul era ca un aparat de radio mai mic, se trăgea de la stâlpul din stradă un fir separat de 110 waţi şi în oraş exista o staţie de radioficare care alcătuia o emisiune de o oră, despre evenimentele din regiune, iar în rest ţineau programul pe postul 1 sau pe 2 în funcţie şi de piesele de teatru radiofonic. Difuzorul devenise prietenul meu nedespărţit, iar acest mijloc de audiţie sublim m-a ajutat să îmi formez o oarecare cultură, într-o vreme când şi alfabetizarea maselor era o problemă. Se făcea în anii 55 – 60 o culturalizare cu sprijinul radioului extraordinară. S-ascultau la radio, respectiv difuzoare, piese de teatru, basme, emisiuni pentru copii şi tineret şi foarte multă muzică bună, repet bună, din toate domeniile. Elogiile pe care sunt îndreptăţită să le aduc posturilor de radio de pe vremea aceea, le-aş putea aşterne pe pagini întregi şi tot nu aş epuiza toate mulţumirile şi gândurile frumoase ce le datorez eu şi alţi nevăzători, tuturor celor care au muncit la alcătuirea acestor programe de neuitat.

La început, difuzoarele instalate în casele oamenilor aveau program redus şi nu-şi poate închipui nimeni, din cei născuţi mai recent, cu câtă nerăbdare, voluptate chiar aş putea spune, aşteptam începerea programului. Sublime clipe! Astăzi se transmit 15 – 30 de minute dintr-o emisiune, apoi se intercalează un şir de reclame cu care ne sunt bombardaţi creierii şi nervii. S-au întrebat oare vreodată cei de la CNA-ul acela cu câte complimente îi blagoslovim, în încercarea zadarnică de a rămâne cu nervii relaxaţi, la auzul acestor reclame? Eu cred că nu. Dar vom mai avea timp pe parcursul acestei cărţi să

vorbim, mai bine zis să monologhez despre programele de astăzi ale radiourilor. Important este că pe vremea despre care am vorbit eu, lumea ţinută zeci şi sute de ani în întunericul neştiinţei era dornică să asculte, să afle tot ce se petrece în lume, să se informeze în toate domeniile. Dar să nu uităm că, tot radioul a fost farul sau călăuza care ne-a condus paşii în noua şi „luminoasa" eră a comunismului. Ştiu că celor de la radio le e greu să recunoască acest lucru, dar nu strâmbaţi din nas, căci acesta este adevărul.

Dar să revenim la zilele noastre, de la care oamenii ar trebui să îşi însuşească cel mai elocvent exemplu de blândeţe.

Anii treceau iar eu mă făceam tot mai mare şi zilele mi se păreau tot mai lungi şi mai plictisitoare. Difuzorul nu mai putea rămâne singura mea preocupare şi unicul meu prieten devotat. Eram o fetiţă inimoasă, cu o minte extrem de isteaţă şi viaţa mea nu putea rămâne la nesfârşit aceeaşi. Tot mai des venea la noi directorul de la Şcoala nr. 14, încercând să o lămurească pe bunica să mă ducă la o şcoală specială de nevăzători, pentru a învăţa ceva ca să îmi pot câştiga mai târziu pâinea. Cum am mai spus, la început bunica nici nu voia să audă de aşa ceva, dar, la insistenţele directorului, ale unor vecini şi ale unor colege de la Tita de la serviciu, ai mei s-au convins că acesta este drumul firesc al lucrurilor, iar Tita a început să facă demersurile pentru a fi trimisă la şcoală.

ADIO COPILĂRIE!

Niciodată n-am întrebat-o pe mătuşa Tita – care era şi tutoarea mea, ce acte a întocmit pentru a merge la şcoală. Cert este că am aşteptat cam mult, câteva luni chiar, până a venit aprobarea. Era în vara anului 1958 şi văzând noi că aşteptările se cam prelungesc, eu şi bunica ne-am decis să mergem câteva zile la ţară. După ce ne-am făcut bagajele şi după ce bunica i-a trasat Nuţei nişte responsabilităţi, am plecat, lăsând în urmă plictiselile oraşului. Am tras la o nepoată a bunicii, ai cărei copii îmi veneau mie veri. De acum era începutul lui septembrie şi bunica îşi aranjase treburile în aşa fel, să ţeasă şi nişte preşuri. Pe nepoata bunicii o chema Marioara şi avea două fete şi doi băieţi. Tanti Marioara era fata celei mai mari surori a bunicii, decedată de foarte mulţi ani. Ionel, vărul cel mai mic, era de o vârstă cu mine şi ne înţelegeam de minune. Ce voia unul, voia şi celălalt, aşa de bine ne sincronizam. Aveau gospodărie frumoasă cu porci, vacă, păsări multe, grădină de zarzavat, multă viţă de vie cu struguri de masă extrem de

buni, iar în faţa casei tronau doi peri imenşi, cu pere pergamote care ţi se topeau în gură. În mijlocul viei făcuseră o baracă acoperită, cu două paturi suprapuse. Ne strângeam acolo mai mulţi veri şi prieteni de-ai lor. Mâncam toată ziua, ne îndopam – aş putea spune – cu pere, struguri, prune, iar uneori băieţii aduceau pepeni, iar câteodată tanti Marioara ne făcea gogoşi sau clătite. Eu eram singura fată dintre ei şi cred că dacă le-aş fi cerut luna de pe cer, mi-ar fi adus-o şi pe aceea. Dintre toţi băieţii, unul era mai mare, avea vreo şaisprezece ani şi uşor, uşor, între noi s-a înfiripat o afecţiune cum n-am mai simţit pentru nimeni până atunci.

Întotdeauna se aşeza lângă mine, mă lua pe după umeri, dădea ordine celorlalţi să-mi aducă tot felul de fructe. Dacă vreunul din ei scăpa vreo vorbă urâtă, îl trimitea acasă să mai crească. O dată s-a culcat pe patul de jos şi mi-a tras capul pe pieptul lui. Mie mi-au luat foc obrajii şi ridicându-mă în picioare, i-am spus lui Ionel:

— Te rog, să plecăm de aici pentru că s-a cam strâmtat locul.

Atunci, Ionel i-a spus lui Lili, căci aşa îl chema pe băiatul îndrăzneţ:

— Vezi că te cheamă maică-ta să te trimită la păscut de broaşte.

Lili şi-a cerut iertare şi a plecat cam cu coada-ntre picioare. Vreo două zile n-a mai venit printre noi. El locuia gard în gard cu Ionel şi, ori de câte ori ieşea prin curte după treburi, Ionel îmi spunea ce făcea. După două zile, Lili mi-a trimis un mesaj prin vărul meu, întrebându-mă dacă este iertat şi dacă accept să-mi aducă o floare. Bineînţeles că-l iertasem încă din prima zi şi încă de atunci îl aşteptam să vină. Pentru că nu trebuia să vadă tanti Marioara şi bunica întâlnirea noastră, eu şi Ionel ne-am dus în vie, iar Lili a venit acolo, cu un trandafir şi vreo zece ştiuleţi de porumb într-o plasă. L-a trimis pe Ionel să aducă o oală cu apă să fierbem porumbul, iar el m-a întrebat încă o dată:

— Mă ierţi pentru mica mea îndrăzneală?

— Cred că da, am răspuns eu timidă, iar el mi-a sărutat mâna ca un mare gentleman. De data aceea mi-a luat şi inima foc, deşi dacă stau să mă gândesc puţin mai bine, cred că juca şi puţin teatru. Când a venit Ionel, au făcut amândoi focul într-o gropiţă din faţa barăcii şi aşteptând să fiarbă porumbul, am vorbit câte-n lună şi-n stele. Din când în când, vărul se mai ducea să aducă apă, iar în timpul acesta Lili mă lua pe după umeri şi mă strângea lângă el, mă mângâia pe păr, ori îmi lua o

mână jucându-se cu degetele mele. Ştia să ţi se vâre în suflet oricâţi ani ai fi avut.

Peste câteva zile, bunica a plecat acasă fără mine să rezolve nu ştiu ce problemă, iar bucuria noastră era fără margini când am văzut că mai pot rămâne câteva zile în plus.

A fost o bucurie nesperată să mai rămân la ţară, unde îmi plăcea foarte mult şi mai erau destule fructe de mâncat. Tanti Marioara avea grijă singură de foarte multe treburi, iar eu şi cu Ionel şedeam mai mult prin vie. Când ne strângeam mai mulţi, fiecare aducea câte ceva de ronţăit. Băieţii veneau cu porumb de floricele şi le făceau pe loc. Coceam până şi dovleac, iar într-o zi, unul a adus nişte lapte prins. Seminţele de dovleac şi floarea soarelui nu lipseau niciodată. Doamne, ce ambianţă era, ce glumiţe făceau puştii aceea. Lili venea mai rar, căci îl puneau părinţii la tot felul de treburi şi nu putea scăpa oricând. Mama lui Lili cu mama lui Ionel erau verişoare, de aceea nu prea îl primea tanti Mioara pe la ea, ştia că Lilişor cam fugea de obligaţiile lui zilnice.

Pe măsură ce treceau zilele, Lili îmi ocupa tot mai mult gândurile, trimiţându-ne mesaje de câteva ori pe zi prin Ionel, care devenise agentul nostru de legătură.

Într-o zi a plouat torenţial, încât şanţurile din faţa porţilor s-au umplut cu apă. Toţi băieţii care purtau pantaloni scurţi s-au băgat în apă. Era o chiuială pe ei şi o alergătură nemaipomenită. Se stropeau unii pe alţii şi aruncau şi pe picioarele mele, căci eu nu intrasem în apă. Văzându-ne pe noi la poartă, Lili a venit şi el, şi-a sumes pantalonii şi hop, în apă.

— Vino şi tu în apă cu noi – spuse el şi mă luă de mână. Să nu-ţi fie teamă că n-am să-ţi dau drumul la mână nicio clipă.

Parcă eu aş fi vrut altceva? În seara aceea, după o rapidă baie, am mâncat cu o poftă ca niciodată până atunci. Dar, cum nimic din ce este frumos nu durează la nesfârşit, după o zi a venit bunica şi după o altă zi am plecat, iar fericirea, care în visurile noastre de copii speram să dureze o eternitate, într-o clipă s-a sfârşit. Lili a venit o fugă, fără să-l vadă cineva, căci ne-a păzit Ionel, şi ne-am luat rămas bun.

— Te rog să crezi ca zilele frumoase petrecute împreună mi-au făcut mare plăcere şi te mai aşteptăm şi altă dată pe aici, spuse el, strângându-mi mâinile.

Eu nu ştiam nici ce să spun nici ce să fac. Am îngânat un „la

revedere!" abia auzit, şi a trebuit să ne despărţim. Dacă aş fi văzut, aş fi putut spune că nu mai vedeam şi nu mai auzeam pe unde merg, aşa greutate aveam în inimă.

După ce mi-am frământat gândurile săptămâni întregi, mi-am dat seama că am fost în viaţa lui Lili ceva absolut trecător, dar eu nu l-am putut uita ani întregi, apoi locul lui l-au luat alte griji. Peste câţiva ani ne-am mai întâlnit, dar destinul necruţător nu ne-a îngăduit să putem vorbi.

Când s-a căsătorit fratele lui Ionel, am fost şi eu la nuntă cu bunica, bineînţeles, dar ca un făcut, Lili avea tot felul de treburi, să-l ajute pe vărul mire şi nici nu ştia că sunt şi eu pe acolo. Ne-am întâlnit chiar în ziua nunţii şi am schimbat doar câteva cuvinte şi atât. M-a întrebat, printre altele, dacă ştiu să dansez, dar eu aveam aşa nişte emoţii, că mai bine am negat ca să nu fiu nevoită să mă apropii de el. Anii au trecut parcă nici n-au fost, dar n-am uitat că Lili m-a făcut să-mi vibreze pentru întâia oară inima. M-am interesat de el ori de câte ori am avut ocazia, dar nu ştiu dacă l-au ajuns semnalele mele hertziene sau metafizice. Şi azi, dacă l-aş întâlni, mi-ar sta inima-n loc de emoţie.

ŞCOALA, CASĂ SAU ÎNCHISOARE

Tot în anul acela, 1958, a venit şi aprobarea pentru a merge la şcoală, dar mult după începerea anului şcolar. În înştiinţare scria să mă prezint de urgenţă la şcoala de nevăzătoare din Buzău, dar după aşa o veste nu puteam să ne reculegem imediat. Tita ne-a adus această veste şi la aflarea ei, am rămas cu toţii muţi, deşi într-un fel, doream această plecare. Vorba basmului acela, cu împăratul care cu un ochi plângea, iar cu celălalt râdea, aşa eram şi noi. N-aş putea spune că eram bucuroasă că plec. Spre deosebire de alţi copii nevăzători, eu am dus-o bine acasă, lângă ai mei, deşi, uneori, bunica era mai severă. Eram mai mult curioasă să văd cum va fi viaţa la şcoală, cum vor fi oamenii pe care îi voi cunoaşte şi în general ce-mi va fi dat să întâmpin.

În cele câteva zile până la plecare, mi-am luat rămas bun de la rude, vecini şi unele din prietenele mele, cu care, de altfel, eu luam legătura cu ele întotdeauna. Serile ieşeam în curte singură şi mă plimbam compunând versuri, căci totdeauna toamna parcă fura ceva din mine, pe care primăvara nu mi-l mai înapoia. Vântul, în joaca lui nebună, smulgea frunzele copacilor, iar timpul îmi smulgea mie ultimele zile ale copilăriei. Simţeam fizic despuierea de anii copilăriei, poate aidoma şarpelui care-şi leapădă vechea piele.

În dimineaţa plecării, i-am sărutat pe bunicii mei, iar bunica ne-a condus până la poartă. Câte lacrimi va fi vărsat ea săraca, după plecarea mea, iar mie îmi tremura sufletul de emoţie. Tita, cu care mergeam, nu ştia cum să mă liniştească şi să mă încurajeze.

Călătoria a durat foarte puţin şi ajunse la şcoală, ne-a luat în primire o educatoare de serviciu, care ne-a condus la cabinetul directorial, unde mătuşa mea a schimbat câteva fraze cu tovarăşa directoare Jeni Manolescu, o femeie cu un caracter milităros, cu mână de fier, cu o energie fantastică şi o voinţă nemaipomenită. Se temeau de ea nu numai elevele, ci şi bărbaţii care lucrau în şcoală ca profesori sau în aparatul administrativ. Cred că îi convenea această teamă pe care o degaja în jurul ei, deoarece îi uşura munca şi îi asigura supunerea tuturor. Cred că Margaret Thatcher era o plăpândă blândeţe pe lângă ea. Drept este că, pe vremea ei, era multă curăţenie şi ordine în şcoală, iar noi eram hrănite mai bine decât în timpul următoarei direcţii, despre care trebuie să mă gândesc bine dacă pot să vă povestesc.

Apoi ne-am dus la lenjereasă pentru a mă schimba în hainele şcolii, la care mă gândesc şi acum, întrebându-mă cum am putut să ne îmbrăcăm cu aşa ceva. Hainele erau largi, lăbărţate chiar, lungi, prea lungi, o lenjerie de corp execrabilă, de care când îmi amintesc, mă trec fiori. Iarna ne dădeau ghete, primăvara şi toamna nişte pantofi cu ştaif şi cataramă într-o parte, care se purtau din generaţie în generaţie. Cine se nimerea să primească încălţăminte nouă, avea noroc, cine nu, Dumnezeu cu mila. Uniforma era pepită cu un şorţuleţ negru, numai la serbări şi în plimbări în oraş ne dădeau şorţuri albe. La uniformă aveam guleraş alb, iar pe cap, sfânta şi nelipsita bentiţă.

După ce educatoarea m-a luat în primire, mătuşa mea şi-a luat rămas bun în cea mai mare grabă, iar eu am rămas în „groapa cu lei" sau mai bine zis „groapa cu pui de lei". Datorită emoţiilor, am avut o serioasă indispoziţie, la care fiind cam fără experienţă, nu m-am aşteptat, găsindu-mă total nepregătită. Norocul meu a fost că am găsit o fată amabilă, care m-a ajutat cu cele necesare. Totuşi metafora cu „groapa cu pui de lei" nu mi-o retrag, pentru că mi-a fost dat să cunosc în şcoala aceasta, unde toate sufeream aceleaşi chinuri ale sorţii, nişte fete extrem de rele.

După masa de prânz din prima zi, multe fete s-au adunat în jurul meu şi-mi puneau tot felul de întrebări, la care abia pridideam să le

răspund. Întrebam şi eu, dar mai mult despre organizarea şcolii şi ce fel de materii se învăţau. Fetele mi-au arătat topografia şcolii, dar aceasta nu putea fi reţinută dintr-o singură incursiune. Seara, la culcare, un lucru m-a impresionat extraordinar de mult, făcându-mi o deosebită impresie, lucru la care mă gândesc şi azi cu plăcere când mi-l amintesc. O elevă din clasa a VIII-a a venit în dormitorul nostru, al celor mici, şi ne-a citit poveşti de pe o carte scrisă în Braille. Se numea Mioara Ariton şi era o fată cum rar mi-a fost dat să întâlnesc: foarte frumoasă, deosebit de educată, de o seriozitate fără echivoc, bună la suflet, eminentă la învăţătură, cu o răbdare fără margini şi o voce minunată. După plecarea ei la liceul din Cluj, când am ajuns în clasele mai mari, am purtat o vreme corespondenţă cu ea.

A doua zi am făcut cunoştinţă cu buna mea învăţătoare şi cu noile mele colege, care erau cu câţiva ani mai mici decât mine. Pot spune că m-am acomodat uşor cu toate metodele de învăţare a scris-cititului Braille şi de altfel, materiile de clasa întâi mi s-au părut extrem de uşoare. Aveam colege din toate colţurile ţării şi apropierea între noi se structura destul de anevoios. Metodele de învăţare şi dezvoltare a perspicacităţii erau foarte interesante. Aveam o materie numită corectarea defectelor şi, într-adevăr, unele fetiţe aveau mare nevoie de această materie.

Şcoala era o clădire micuţă, dar frumoasă şi intimă, însă profesorii abia se descurcau cu clasele, deoarece nu aveam spaţiu suficient. Ciclul doi (5 – 8) avea cursuri dimineaţa, iar ciclul unu (1 – 4) era la meditaţie, toată lumea în aceeaşi încăpere. Deşi educatoarele spuneau mereu să se facă linişte, tot era o rumoare deranjantă. Apoi cursurile şi meditaţia se inversau. Pentru fiecare mişcare trebuia să-ţi ceri voie.

Într-o zi, pe la jumătatea timpului de meditaţii, am rugat să mi se dea voie la toaletă şi trecând pe un culoar, am auzit deodată:

— Bună ziua, căciulă! strigă o voce de bărbat.

Eu m-am speriat atât de tare că am vrut să mă retrag, dar aceeaşi voce a adăugat:

— Treci, treci, că nu este nimic.

Eu am spus cu jumătate de gură un „bună ziua” anemic şi m-am dus în treaba mea. Era un maistru care n-avea unde să-şi ţină orele şi le ţinea pe un coridor. La întoarcere m-a oprit şi mi-a făcut marele chestionar, mai ales că în urma mea auzisem pe o colegă spunându-i că

sunt o elevă nouă din Ploieşti şi voia să-mi testeze gradul de inteligenţă. La plecare am spus din nou „bună ziua" şi mi-am cerut mii de scuze, deoarece cam aşa mergea politica: cel mai mic trebuia să ceară scuze la nesfârşit.

Altă dată, după orele de curs, într-un moment liber până în masa de seară, mergeam pe culoarul de sus al şcolii şi fiindcă era mare aglomeraţie, m-am ciocnit crunt cu un învăţător nevăzător. Şi-a înfipt odată mâna în mine, parcă eram un terorist şi nu trebuia să scap. Mi-am cerut iertare, m-a întrebat cum mă numesc şi dacă mai văd. I-am răspuns înfricoşată că nu şi mi-a dat drumul. Altă dată, şedeam pe holul acela mare de sus, într-o bancă şi mă gândeam unde m-a adus destinul şi ai mei nici nu ştiau ce se întâmplă cu mine. Mereu aveam clipe de-acestea, poate de un fel de depresie sau un fel de însingurare – să-i spunem –, care îmi strângeau inima şi sufletul ca într-un fel de carapace. Deodată mi s-a făcut somn. Am pus mâinile pe pupitru şi capul pe mâini, încercând să adorm, dar nişte fete mă trăgeau de codiţe, îmi zgâlţâiau banca sau îmi puneau lemne în braţe. Am încercat să le prind, dar n-am reuşit, căci ele mai vedeau şi puteau să se ferească. M-am dus la educatoarea de serviciu şi m-am plâns, dar, deşi, a trimis o elevă care mai vedea să descopere cine făcea astfel de glume proaste, nu le-a prins.

Într-o altă seară, nişte fete descoperiseră o pianină extrem de dezacordată. S-au apucat să-i ridice capacul pentru a observa cum funcţionează. Acolo mă aflam şi eu şi tot pipăind noi să vedem cum funcţionează, s-a desprins partea din faţă a pianinei, care avea un geam ca un vitraliu. Gemuleţul s-a spart făcând un zgomot asurzitor, mi s-a părut mie. Toate fetele au fugit, numai eu am rămas să trag ponosul. A fost tam-tam mare cu pianina aceea, dar sperietura a fost şi mai mare. Mă gândeam ce-or să spună ai mei când vor afla? Tovarăşa învăţătoare însă m-a certat un pic şi, în câteva zile, totul s-a dat uitării.

În vacanţa de iarnă a primului meu an de şcoală n-am plecat acasă. Se temeau poate că nu mă voi mai întoarce, căci multe lăsau de dorit în şcoala aceea. Nu aveam duşuri şi baie se făcea o dată pe săptămână, într-o clădire veche în afara şcolii. Acolo aveau o vană de lemn în care se punea apă caldă cu o căldare şi în aceeaşi apă se spălau mai multe fete. După ce ieşeam din apa aceea caldă, se arunca pe fiecare câte o găleată cu apă rece, probabil să nu răcim dacă ieşeam afară să mergem în clădirea şcolii.

La sfârşitul unei astfel de băi, tovarăşa educatoare care supraveghea baia fetelor, a început să mă întrebe de unde sunt, dacă am părinţi, cine m-a crescut şi dacă mai am fraţi. Când am fost gata cu îmbrăcatul, m-a anunţat că bunica venise la mine în vizită. Venirea ei atunci şi de altfel ca de fiecare dată, era pentru mine o bucurie fără margini. Numai cei care au stat claustraţi în astfel de internate, îşi pot da seama ce înseamnă ca odată la un ştiu cât timp, să primeşti o scrisoare, un pachet ori să-ţi vină o rudă în vizită. Nu dispuneam măcar de o cameră pentru vorbitor, să ne putem confesa alor noştri de toate nemulţumirile noastre.

Trebuie să subliniez aici că pe mine ai mei, şi-n special bunica, mă iubeau tare mult şi nu mă aruncaseră în această şcoală pentru a scăpa de mine, cum s-a întâmplat în alte familii cu copii nevăzători. Revederea cu bunica a fost cu lacrimi şi suspine. Ne-am revenit cu greu. Îmi adusese bunătăţi făcute cu mânuţa ei şi urări de bine de la toţi. Am întrebat şi mi-a povestit despre fiecare din cei de acasă. Cum trăiam eu acolo nici nu mai avea importanţă, bine că era ea cu mine pentru câteva ore, restul nu mai conta. Îmi fusese aşa de dor de ea că, acum când era lângă mine, simţeam cum învii, cum renasc. De altfel şi ea s-a liniştit întrucâtva, văzând cam cum stau lucrurile în şcoala aceea. Şedeam de vorbă într-un colţ al sufrageriei şi, apropiindu-se masa de prânz, vedea cum o tovarăşă de la bucătărie, împreună cu o elevă de serviciu, din clasele mari, aranjau mesele cu tot ce trebuia pe ele pentru servirea mesei. Mie, drept să spun, nici nu îmi mai era foame, căci mă ospătasem cu bunătăţile aduse de ea. Când a văzut bunica toate fetele venite la masă, cum vorbeau şi râdeau, s-a liniştit cumva în privinţa vieţii duse de noi fetele acolo, dar la plecare, dacă ar fi ştiut ce plin de jale era sufletul meu şi cum strigam cu toată fiinţa mea să nu mă părăsească printre străini, poate ar fi găsit o soluţie a suferinţei mele. Dar bunica ori nu simţea, ori nu-nţelegea sau chiar n-avea încotro, a plecat cu aceleaşi lacrimi în ochi, promiţându-mi că va reveni în curând şi, aşa a făcut, dar ce lungi erau aşteptările!

La 24 ianuarie 1959, de ziua Unirii Principatelor Române, şcoala a făcut o serie de pionieri, dar, deşi eram cotată ca o elevă bună, admirată, apreciată chiar, nu m-au ales şi pe mine în grupul celor care trebuiau făcute pioniere. Aceasta m-a dezamăgit profund, influenţând întrucâtva abnegaţia mea de a învăţa şi de a mă implica în alte activităţi.

În primul an de şcoală am fost martora unor pregătiri susţinute în vederea unui mare spectacol, la care îşi dădeau concursul, în primul rând, elevele şi apoi toate cadrele didactice, conducând repetiţiile, ori confecţionând costumele micuţelor actriţe sau balerine. Serbarea a avut multe puncte atractive, dar nucleul a fost o piesă foarte frumoasă, scrisă de profesoara mea de limba română de mai târziu, Negulescu, piesă numită „Vis de poet", şi de aici decurgeau toate celelalte acţiuni. Poetul din piesă avea un vis cu Ileana Cosânzeana şi multe personaje din „Înşir-te mărgărite", aşa că vă puteţi imagina ce mult s-a muncit la costume. La un moment dat, intra pe scenă un grup de fetiţe, îmbrăcate în rochiţe de hârtie creponată întruchipând flori „dansând un balet extrem de frumos. S-a muncit la spectacol cu multă râvnă un an şcolar întreg şi s-a ţinut la sala teatrului, unde a fost şi tovarăşul Balalia, prim-secretar de partid la Regiunea Ploieşti, de care aparţinea şi Buzăul.

Tovarăşa mea învăţătoare a intervenit să mi se dea şi mie o poezie spre a o recita la spectacol. Serbarea s-a încheiat cu poezia mea, iar din culise, o fată îmbrăcată în costum de sport, mi-a adus un buchet de flori şi am coborât amândouă în sală, oferind florile tovarăşului Balalia.

În primul meu an şcolar, pe lângă toate febrilele pregătiri care s-au făcut pentru spectacolul acela grandios, tovarăşa mea învăţătoare mi-a propus ca în trimestrul trei, concomitent cu materia clasei întâi, să asimilez şi materia clasei a doua, iar la sfârşitul anului, să dau un mic examen, ca în anul următor să intru în clasa a treia. Astăzi spun „mic examen", dar la momentul respectiv, am muncit foarte mult şi cu toate acestea, emoţiile au fost pe măsură. La examinarea mea au făcut parte din juriu învăţătoarea mea, Bisceanu Maria, pe care cu durere aveam s-o părăsesc, viitoarea mea învăţătoare, Oniţă Simona, care pot să spun că nu m-a iubit deloc şi profesoara de limbă română, Gheorghiu Maria. După examenul pe care l-am luat cu brio, câţiva profesori mai apropiaţi, câteva colege şi eleve mai mari m-au felicitat, urându-mi succes şi pe mai departe. Fetelor din clasele mai mari eram totdeauna obligate să ne adresăm cu apelativul tovarăşa înaintea numelui, şi dacă greşeam şi uitam, era o impoliteţe de neiertat.

PRIMA VACANŢĂ MARE

La sfârşitul acelui an şcolar, 1958 – 1959, după festivitatea de premiere în care clasa a opta, care absolvea, şi noi clasa întâi, care

absolvisem primul an şcolar, am prezentat câte un program artistic. Ţin minte că noi, fetiţele clasei întâi, am jucat povestea „Turtiţa”, la care eu am fost prezentatoare. După atâta muncă, dar cu rezultate bune, am plecat în cele din urmă şi noi acasă, unde lăsasem copilăria, căsuţa noastră cu ferestre în soare, prietenele mele de joacă şi bunicii, scumpii mei bunici. Bunicii mei, cărora directoarea le spusese să nu mă ia acasă în vacanţele mici şi să nu mă viziteze în timpul anului şcolar, ca nu cumva, săturată de regimul auster în care trăiam, fiind tot timpul închise într-o clădire mică, având o curte unde abia dacă aveau loc salariaţii şcolii, deci, să nu-mi treacă prin cap să plec şi să nu mă mai întorc, căci ar fi fost un mare minus pentru directoare. Eu, ca şi toate celelalte fete, venisem să învăţăm carte şi eram dispuse să îndurăm condiţii şi mai vitrege.

A venit să mă ia de la şcoală bunicul, bătrânul meu bunic, în vârstă de 75 de ani. La sosirea bunicului, portăreasa a trimis o elevă să mă anunţe şi vestea că a venit cineva la o fată, se răspândea cu viteza fulgerului. Când fetele din curte au auzit că a venit la mine, au început să strige:

— A venit la Mimi, a venit la Mimi!

Auzindu-le, bunicul a plâns, deşi în general nu era prea impresionabil. Mi se părea că trenul merge extrem de încet, căci prea mi-era pusă răbdarea la încercare. La plecare, mi-am luat câteva notiţe cu mine, scrise în Braille, pentru a le arăta alor mei cum scriam şi cum citeam noi nevăzătorii. Bineînţeles că toţi au rămas profund impresionaţi de toate câte le-am povestit.

Bunica mă aştepta acasă cu toate bunătăţile posibile şi care ştia că îmi plăceau mie. În primele zile nu mai pridideam cu povestitul celor petrecute în şcoală, de-a lungul anului.

Ceva se schimbase în familia noastră, căci nu mai era aceeaşi atmosferă caldă, plăcută, veselă chiar, pe care o ştiam eu.

Ca să înţelegeţi lucrurile ar trebui să încep povestirea cu mult mai în urmă, de după moartea Minei, care parcă a deschis torentul multor altor nenorociri, care ne-au bulversat viaţa.

După moartea Minei, bunicilor le rămăseseră trei fete: Tita, Jeni şi Nuţa, mătuşile mele, care au avut un destin care de care mai gri.

Tita a avut mai mulţi soţi: Petre, care era şofer de meserie şi un beţiv de primă clasă. Ce era bun în toată treaba aceasta, era că nu o bătea şi se înţelegeau foarte bine. El mergea şi prin ţară cu serviciul şi

aducea tot felul de bunătăţi de pe unde se ducea, căci pe aici nu se găsea mai nimic în primii ani după război. Toată familia o ducea bine datorită mătuşii şi unchiului Petre. Au stat necununaţi cinci ani, după care au făcut o nuntă foarte frumoasă, la care a ajutat-o şi unchiul Nicolae – cofetarul, venit special de la Bucureşti, pentru a-i prepara prăjiturile delicioase. Dar culmea ironiei, după un an divorţează, vinovată fiind băutura.

Jeni era cea mai ascultătoare fată din lume, la şcoală învăţa bine, modestia o dădea afară din casă, căci posibilităţile financiare ale bunicilor mei erau şi ele mai mult decât modeste. Pentru că la început liceul la care învăţa ea a fost Şcoala Pedagogică, la absolvire a găsit un post de învăţătoare la Ghirdoveni, satul natal al bunicii. Ea l-a refuzat, făcând o mare prostie şi s-a angajat ca vânzătoare la un gostat. Atunci cred că l-a cunoscut pe Iulian, viitorul ei soţ. Până să ajungă la căsătorie au fost multe tergiversări. Jeni începuse să cam lipsească noaptea de acasă, motivând ba că doarme la Tita, ba la o prietenă. Azi aşa, mâine aşa, a început să aibă nişte simptome ciudate ca de sarcină, şi aşa a observat bunica. Sarcina nu se vedea, căci se strângea bine cu o burtieră. Într-o seară, când erau toţi acasă, ca să fie spectacolul exemplar, bunica a întrebat-o dacă este însărcinată şi ea n-a răspuns nimic, dând de înţeles că da. Atunci bunica i-a tras o sfântă de bătaie ca la miliţie, cum era pe vremea aceea. Mătuşile mele nu ziceau nici pâs, dar nici biata Jeni. Când a început să-i curgă sânge din nas, s-a dus afară să se spele şi nu s-a mai întors până nu s-a liniştit bunica. Toate am plâns de mila ei, dar abia târziu, Tita a îndrăznit să intervină, rugând-o pe bunica s-o lase în plata Domnului.

Peste mai multe zile sau săptămâni, nu-mi mai amintesc, a avut loc un consiliu de familie şi bunicii, mai mult bunica, l-a ameninţat pe Iulian că dacă n-o ia de nevastă, se duce la comandantul lui şi-l reclamă. Iulian lucra la o unitate de aviaţie, era mare pilot. Cu chiu, cu vai, cu o promisiune că îi va da casa de zestre, el s-a învoit să pună pirostriile.

Iulian era un oltean şmecher, cu părinţi avuţi, care dispuneau de zeci de hectare, păduri, livezi, cazane de ţuică, animale şi câte şi mai câte. Căsătoria aceasta îi cam încurca socotelile şi ale lui şi ale părinţilor lui, care doreau să ia o fată de la ţară, care să poată munci din greu la sporirea averii. Până la urmă Jeni şi Iulian au avut un băieţel drăguţ, pe care îl creştea bunica şi care era înconjurat de

dragostea noastră. Totuşi, după naşterea copilului, lucrurile în căsătoria lor n-au mai mers atât de bine. Iulian era foarte gelos, ca să-şi ascundă escapadele lui, şi o acuza pe ea de infidelitate, urmărind-o pas cu pas, căci la un moment dat lucra doar la sol şi dispunea de timp berechet. Într-o seară, pe când o aştepta să iasă de la serviciu, a zărit-o pe geamul gostatului cum îşi arunca boabe de struguri cu un coleg, unul într-altul, în joacă. Cu acelaşi coleg se întâlnea dimineaţa în staţie şi mergeau împreună la magazin. Nu ştiu cât era adevăr şi cât ficţiune, dar s-au declanşat nişte lucruri tare urâte din toate acuzaţiile sau minciunile acestea.

În primăvara anului 1959, până să ajung eu în vacanţa mare acasă, s-a consumat o teribilă dramă pe care mi-au povestit-o ai mei mai târziu. Într-o seară, Jeni îl adormea pe micuţul ei, aşteptându-l pe soţul care întârzia, ca de obicei. Spre miezul nopţii, când el a ajuns acasă, a găsit-o dormind. A luat o rangă şi i-a tras câteva lovituri pe unde a nimerit. Bunica şi Nuţa care nu dormeau încă, au auzit-o ţipând şi apoi gemând, căci locuiau la noi în casă, în primele două camere. Bunica şi Nuţa au sărit de grabă să vadă despre ce este vorba, dar uşa era încuiată. Au forţat uşa şi au intrat găsind-o pe mătuşa mea plină de sânge, iar el încuiat în cealaltă cameră. Nuţa s-a dus degrabă după o trăsură, fiindcă aşa era atunci, şi au dus-o la spital de urgenţă. Criminalul îi fracturase cotul de la mâna stângă şi îi făcuse o rană la piciorul stâng. A fost operată imediat, iar doctorul care o opera spunea mereu că fără cinci ani nu scapă. Pe micuţ l-a îngrijit bunica împreună cu ceilalţi ai casei, iar Iulian şi-a luat o cameră cu chirie nu ştiu pe unde. Numai Nuţa îi ştia cotloanele, căci începuse să-l urmărească, pentru a-l prinde cu vreo fufă, ca să vadă ai mei pentru cine a putut el să facă aşa o nenorocire. Bunicii voiau să-l dea în judecată, dar Jeni l-a iertat, ca orice femeie proastă.

Pe de altă parte, Nuţa se înhăitase cu un ţigan, care făcea destule coţcării şi nu muncea pe nicăieri. Au stat cu chirie într-un cartier rău famat şi se ajungeau destul de greu cu banii, căci numai Nuţa muncea la Cablul Românesc, unde munca nu era deloc uşoară. Când nu s-au mai ajuns cu banii, au început să amaneteze din lucrurile pe care i le făcuse bunica de zestre. Când au aflat ai mei, le-au dat bani să le scoată de la amanet, dar problema s-a repetat şi tot aşa.

Nuţa a avut o fetiţă cu ţiganul acela, care cânta foarte frumos şi de care mie personal chiar mi-a plăcut. Ce ştiam eu pe vremea aceea?

Cam astfel stăteau lucrurile când am venit eu acasă în prima mea vacanţă, nemaigăsind nici măcar unde să dorm, deoarece toate camerele erau ocupate de mătuşile mele, cu toţi bărbaţii lor ciudaţi, spun eu acum. Bunica era mai mult supărată, căci era o tensiune în familia noastră, ce mă influenţa teribil. Norocul meu a fost că în vacanţa aceea, m-au invitat cei de la Filiala Nevăzătorilor să mă duc pe acolo şi să activez, adică să iau parte la diferite acţiuni cultural-sportive. Preşedintele filialei ar fi vrut să merg mereu, dar nu prea aveam cu cine să mă duc şi mă descurcam şi eu cum puteam. De câte ori mergeam, împrumutam cărţi scrise în Braille şi aproape tot timpul citeam. Destul de des primeam scrisori de la colege şi le răspundeam prompt. Făcusem rost de la filială, de o plăcuţă cu care scriam în Braille, şi aşa le răspundeam colegelor. Pe vremea aceea, scrisorile în scriere Braille puteau fi expediate cu un timbru de zece bani. Astăzi, o asemenea scrisoare ne costă aproape cât un colet. Datorită nivelului ridicat de civilizaţie, trăim din ce în ce mai bine şi tot aşa.

În vara aceea au avut loc şi alte transformări în viaţa alor mei, că dacă aş vrea, aş putea scrie un roman pentru fiecare membru al „dinastiei noastre" greu încercate.

Uneori, când reuşeam să mă trezesc mai de dimineaţă, căci citeam până foarte târziu, mă lua bunica la piaţă. Tare îmi plăcea să facem cumpărături împreună vara, când piaţa era invadată de tot felul de zarzavaturi care miroseau extraordinar. La urma târguielilor ne încărcam şi cu fructe, pe care abia aşteptam să le savurez. Cam aşa s-a scurs vacanţa mea şi când s-a apropiat sfârşitul ei, nerăbdarea mea n-a mai avut margini, să ajung odată la şcoală, unde cel puţin desfăşuram activităţi şcolare şi puteam citi pe ruptelea, la discreţie.

ŢAPUL ISPĂŞITOR

În anul şcolar 1959 – 1960, eram în clasa a treia şi aveam paisprezece ani. Zilele se scurgeau greu pentru că eram printre străini, departe de ai mei, mai ales de bunica, cea care mă apăra şi mă ocrotea de toate, bătrâna mea bunicuţă care mi-a asigurat pe cât posibil un leagăn cald al copilăriei. Pentru devotamentul ei faţă de mine, pentru spiritul ei de sacrificiu, pentru dragostea cu care m-a înconjurat, pentru speranţa pe care şi-a pus-o în mine, îi voi purta recunoştinţă veşnică şi, ori de câte ori voi avea prilejul, îi voi aduce elogii. Ea a fost omul care a avut cea mai mare încredere în mine, şi-a dat seama de

capacitatea mea de percepere şi de acumulare, îmi cunoştea talentele şi dorinţa de a le dezvolta prin muncă. Ea şi-a dat seama că încă din copilărie gândeam profund şi înţelegeam multe. Ea mă considera un om normal, dar puţin nefericit, însă era convinsă că voi trece cu tărie peste toate duritățile vieţii, deoarece acestea n-au întârziat să se ivească.

Eram la începutul lunii decembrie şi nu ştiu de ce în vacanţa aceea de iarnă, care se apropia cu paşi repezi, ai mei nu mă puteau lua acasă. De altfel, multe colege, venite din cele mai îndepărtate colţuri ale ţării, nici ele nu plecau. Ca să dăm un scop frumos sărbătorilor care se apropiau, nouă, elevelor din a treia B, ne-a venit ideea de a ne face un mic pom de iarnă în clasă, pe care să-l împodobim noi după posibilităţile noastre. I-am împărtăşit şi tovarăşei învăţătoare intenţia noastră şi dânsa a fost de acord, promiţându-ne sprijinul la nevoie. Pentru că nu aveam posibilităţi financiare prea mari, am hotărât cu toatele ca până la Crăciun să strângem desertul de fiecare zi de la aproape toate fetele din clasa noastră şi câteva din clasa paralelă. Ne bucura teribil că vom avea de sărbători un brăduţ şi ne făceam tot felul de planuri. Începuserăm să confecţionăm din carton şi hârtie creponată, coşuleţe, steluţe, balerine, iar din cârpe un Moş Gerilă cu sacul cât mai umflat de speranţe.

Mai erau câteva zile până la vacanţă şi trebuia să cerem, pentru acţiunea noastră, consimţământul directoarei.

Într-o dimineaţă, aceasta intră în clasa noastră şi învăţătoarea o abordă, rugând-o să ne aprobe cumpărarea unui brad şi instalarea lui la noi în clasă. Directoarea, care era nu ştiu ce secretară pe la consiliul de partid din oraş, ne-a spus cu vocea ei pătrunzătoare care te lăsa fără replică:

— E foarte frumoasă ideea voastră, născută, probabil, din dorul de casă, chiar am merita această favoare ca răsplată a comportării noastre şi a rezultatelor bune la învăţătură din timpul trimestrului, dar ce vor spune celelalte eleve din celelalte clase, vitregite de acest privilegiu, ce va spune Inspectoratul învăţământului, dar Organizaţia de Partid?

Învăţătoarea a încercat să aducă unele argumente spre salvarea cauzei noastre, noi amuţiserăm, fiindcă directoarea nu era omul pe care să-l înduplecu cu una, cu două. Ca să ne convingă şi mai mult de inutilitatea acestei acţiuni, n-a pregetat să ne aducă spre convingere,

un meschin şi odios contraargument:

— Şi aşa fetele nu văd şi nu-şi vor da seama de frumuseţea bradului, iar bucuria nu va fi decât pentru cele care mai zăresc, nu-i aşa, Pană? a întrebat adresându-mi-se.

Eu, considerând bătălia dinainte pierdută, am fost de acord cu cel mai tare dintre adversari şi am răspuns:

— Aveţi dreptate tovarăşa directoare – dar pentru postura penibilă în care m-a pus, n-am uitat şi n-am iertat-o niciodată.

După plecarea ei, toată grindina de acuze şi furtuna de injurii a căzut asupra mea. Asupra mea care nu voiam să supăr pe nimeni, care mă temeam să nu mi se facă observaţie nici pentru cel mai mic lucru…

asupra mea care nu doream nici măcar să mi se audă paşii. De atunci încolo, multă vreme eram privită cu suspiciune şi mi se reproşa ori de câte ori venea vorba despre această întâmplare. Dulciurile le-am împărţit în mod egal între noi, dar eu le-am mâncat cu noduri.

ECOURILE SPECTACOLULUI

Vacanţa de iarnă se apropia cu fiecare zi ce trecea şi ştiam deja, că multe dintre noi nu vom pleca acasă. Nu-mi mai amintesc de ce am rămas în iarna aceea la şcoală, deşi sufeream nespus că nu voi fi lângă ai mei. Tentativa cu brăduţul eşuase şi am început să ne facem alte proiecte, ca vacanţa să fie mai plăcută şi timpul să treacă mai uşor. Ne-am strâns câteva colege mai talentate de la ambele clase şi am început să alcătuim un mic spectacol. Am pus pe roluri „Greierele şi furnica", Lenuţa Ancuţa care venise de la o şcoală de văzători, ne-a învăţat nişte dansuri, câteva poezii şi cântece interpretate individual şi în cor şi câteva glumiţe, au alcătuit programul nostru artistic. În sfârşit, vacanţa a sosit şi ne bucuram că aveam şi noi mai mult timp liber. Cel mai mare inconvenient, pe care îl aveam de suferit, era că în timpul vacanţei se făcea foc doar într-o singură clasă pentru ciclul unu şi într-o clasă pentru ciclul doi. Nu ştiu dacă vă puteţi imagina ce înseamnă să stai într-o încăpere 8 pe 6, în care vorbesc, citesc, joacă şah sau se mişcă de colo până colo, 60 – 70 de eleve. Majoritatea colegelor din clasa a treia B preferam să stăm în clasa noastră, chiar dacă înduram un frig cumplit. Ne adunam mai multe colege şi citeam câte o carte împreună. Fiecare citea câte puţin, căci ne îngheţau degetele. Cine n-a trăit iarna măcar câteva zile în ţinutul Buzăului, nu ştie cât de frig poate să fie în această parte a ţării. La Buzău iernile vin devreme şi pleacă târziu. Zăpada cade din abundenţă şi când crivăţul

suflă spulberând şi viscolind zăpada, troienele sunt cât casa. Aici gerurile ţin săptămâni întregi şi se potriveşte de minune zicala: e un ger de crapă ouăle de corb. Dar eram adolescente şi frigul nu era prea frig, mâncarea prea puţină şi dorul de casă prea dor, căci aveam tărie, curaj şi răbdare să le suportăm pe toate. Când gerului îi mai crăpau ochii, ne duceam în curte şi ne jucam cu zăpadă, iar când după o asemenea joacă intram în clasă, ni se părea cald, deşi dârdâia şi soba.

Repetiţiile la spectacol mergeau strună şi, în seara de Anul Nou, am invitat pe toată lumea în clasa noastră, unde s-au înghesuit spectatorii să poată încăpea cât mai mulţi şi ne-am desfăşurat programul. Spectacolul nostru a fost o surpriză plăcută pentru fetele care au răspuns invitaţiei noastre, căci se cam plictisiseră de atâta monotonie şi ne-au răsplătit cu multe aplauze. La programul nostru au asistat şi câteva fete din ciclul doi şi profesorii de serviciu din ziua aceea, aşa că vestea s-a dus în toată şcoala, şi printre eleve şi printre profesori. Câţiva profesori ne-au felicitat chiar îndulcind puţin viaţa noastră de internat.

Când a început trimestrul 2, nu mică ne-a fost mirarea aflând de la tovarăşa învăţătoare, că ne-a pus câte un 10 în catalog, şi dânsa la citire, şi profesoara de muzică şi de sport, tuturor celor care am alcătuit programul artistic din timpul vacanţei, şi pentru aptitudinile noastre de mici artiste amatoare.

În timp ce eu eram la şcoală, mătuşile mele Tita şi Nuţa îşi schimbaseră partenerii de viaţă: Tita se căsătorise cu Toni, iar Nuţa stătea cu Sandu. Aceste schimbări au determinat nişte modificări şi în repartizarea camerelor din locuinţa noastră, şi când a venit vacanţa de vară, eu nu prea mai aveam unde să dorm. Cam aşa stăteau lucrurile când a sosit vacanţa mare.

O VACANŢĂ TRISTĂ

Absolvisem cu bine clasa a III-a şi, ca de fiecare dată, abia aşteptam să plec acasă, unde eram dorită de bunica şi de celelalte rude. Aşteptând vacanţa, îmi făceam o mie de vise în privinţa ei. Speram, credeam că mă voi odihni şi mă voi distra pe măsura eforturilor depuse la şcoală, dar, nu întotdeauna, socoteala de acasă se potriveşte cu cea din târg.

A venit să mă ia acasă bunicul, bătrânul meu bunic, şi pe drum a început să-mi povestească unele probleme familiale survenite în lipsa mea. Pe măsură ce ne apropiam de casă, veştile proaste îmi înnegurau

sufletul, creându-mi o stare de nesiguranţă.

Bunicii aveau casa formată din patru camere pe dreapta şi o cămăruţă cu beci pe stânga. Cu căsătoria mătuşilor mele şi a unchiului Fane, toate cuplurile au locuit rând pe rând în această casă, aşteptând să le ofere apartament la bloc sau să-şi construiască o casă proprie, cum, de altfel, îşi făcea nenicu Fane. Când am sosit eu de la şcoală, toţi erau aranjaţi în toate camerele, bunicii ajunseseră să doarmă într-un şopron, iar eu rămăsesem pe dinafară. M-a primit când Jeni, când nenicu' Fane, în bucătărioarele lor. Până în toamnă el şi-a terminat casă, în spatele casei noastre şi aşa s-a mai eliberat „conacul". Tita şedea cu chirie la o babă şi, pentru că ţinea foarte mult la mine, mă lua uneori să dorm la ea câteva zile.

Odată cu bramburеala cu mutările, aveau loc şi certurile şi procesele pentru casă, căci Iulian n-a vrut s-o ia pe mătuşa Jeni fără zestre, şi aşa bunicii au fost nevoiţi să le dea jumătate din casă, dar nu ştiu cum a făcut el că pe act a pus toată casa. Bunicii n-au ştiut şi au semnat actul şi acum se judecau cu toţii pentru anularea contractului. Au fost lupte mari şi m-au tras şi pe mine prin tribunal, cu acuzaţia că Iulian s-ar fi dat la mine, deoarece l-am simţit într-o dimineaţă când dormeam la ei în bucătărie, cum încerca să mă dezvelească. Eu le-am spus bunicilor şi toată lumea s-a alarmat, dar dacă intenţia nu s-a concretizat într-un viol, n-a fost valabilă. Numai eu şi Dumnezeu ştim prin ce am trecut în vara aceea, căci şi acum când scriu aceste rânduri mă apucă tremuratul de repulsie. Toţi erau tracasaţi, tensionaţi şi toate acestea mă afectau şi pe mine. Bunica era mereu supărată şi, uneori, o găseam plângând. Suferеam cumplit pentru ea, dar nu mă pricepeam să-i alin suferinţele. A avut şapte copii şi după atâta muncă şi trudă, după atâtea sacrificii şi viaţă de lipsuri, merita măcar linişte sufletească dacă recunoştinţă nu.

Nuţa avea trei copii şi locuia în cămăruţa cu beci, iar Sandu, actualul ei bărbat la vremea aceea, şedea mai mult în concedii medicale, aşa că găteam separat şi mâncam în comun. De câte ori aveau nevoie de ceva veneau fuga la bunica, aidoma unor omizi. Bunica nu se văita niciodată nici de muncă, nici de sărăcie. Îi ajuta pe toţi cum putea şi cu cât putea. A spălat la Igiena câţiva ani buni, timp în care am putut să ne mai facem şi noi câte ceva şi în casă şi pe lângă casă. Vara aceea a trecut greu, cu multe probleme şi necazuri chiar. Am avut noroc să primesc multe scrisori de la noile colege, şi cam acestea au

fost toate bucuriile mele din acea vacanţă.

Şi la sfârşitul acelei vacanţe eram tot aşa de obosită şi cu sufletul în bucăţi, după toate prin care trecusem. Abia aşteptam să merg la şcoală, să-mi văd noile colege pe care mi le făcusem cu un an în urmă, când am dat două clase într-un an. Intram în clasa a IV-a şi mă cam temeam de confruntarea cu noile materii. Revederea colegelor mi-a produs o nespusă bucurie şi nu mai pridideam cu povestitul celor petrecute în timpul verii. Luată de vâltoarea învăţăturii şi a celorlalte activităţi şcolare, am reuşit să uit de necazurile de acasă şi să-mi văd de rosturile mele.

Orele de educaţie fizică îmi plăceau teribil şi le făceam cu o profesoară, pot să spun, excepţională, pentru care am multă afecţiune şi căreia îi voi purta recunoştinţă toată viaţa. Remarcându-mă la ore, a văzut în mine o gimnastă de viitor. În anul acela m-a selecţionat în echipa de gimnaste, începând antrenamentele cu multă râvnă. La început, drept să spun, am fost cam temătoare în executarea exerciţiilor la bârnă. A trebuit să muncesc mult până mi-am putut învinge această teamă. Deşi mă străduiam din răsputeri, sinceră să fiu, bârna îmi punea mari probleme. De multe ori mi s-a întâmplat să cad de pe acest aparat făcându-mi o sumedenie de griji. Într-o zi chiar am căzut rău pe spate, lovindu-mă la coloana lombară. Şi profesoara, dar mai ales eu, m-am speriat ca niciodată, deşi dânsa avea multă prezenţă de spirit şi nu-şi prea dezvăluia emoţiile. M-a trimis imediat la cabinetul medical, unde mi s-au administrat nişte calmante şi am stat două zile la infirmerie. După două zile m-a lăsat durerea şi am revenit la antrenamente. De atunci încolo am lucrat numai cu bârna lângă perete şi mi-au trebuit multe săptămâni şi chiar luni, până mi-am învins frica de a nu mai cădea. Când mă ridicam în picioare pe bârnă, simţeam că mi se înmoaie picioarele şi-mi pierd echilibrul. Am lucrat mult cu acest aparat, să-mi pot învinge toate temerile. La început am ţinut bârna lângă perete multă vreme, dar, încet, foarte încet, am depărtat-o, recăpătându-mi puţinul curaj dinainte.

Exerciţiul la paralele inegale mergea bine, iar la cel de la sol şi mai bine. Un exerciţiu destul de dificil era cel de la capră, aparat la care se lucra cam în felul următor: se alerga spre capră de la câţiva metri, lângă capră se făcea un salt şi săreai pe capră ghemuit. Din poziţia aceasta făceai o boltă şi aterizai ghemuit pe saltea, cu mâinile întinse în faţă. Cu multă, multă muncă se putea ajunge la rezultate spectaculoase.

Cel mai greu exerciţiu dintre toate era însă cel de la inele, aparat pe care noi nu-l aveam în şcoală, trebuind să ne ducem la un liceu în oraş o dată sau de două ori pe săptămână, după cum era cazul. Ne bucuram mult că puteam ieşi şi noi, prilej cu care puteam să ne mai cumpărăm câte ceva. Din trimestrul trei am făcut antrenamentele cu şi mai multă râvnă, deoarece concursul pentru care ne pregăteam avea loc în Ploieşti, oraşul meu natal.

Sportivele aveau un regim de viaţă puţin mai deosebit faţă de celelalte eleve, iar cu o lună înainte de concurs, dispuneam de somn obligatoriu după amiaza şi un supliment alimentar, constând în dulceaţă şi biscuiţi, aceasta însă numai în timpul antrenamentelor. În vederea concursului, care se apropia cu paşi repezi, ni s-au cumpărat costume de gimnastică şi treninguri noi. Era primul meu concurs şi în ultima săptămână, antrenamentele erau direct proporţionale cu emoţiile noastre.

Profesoara noastră de sport se numea Vlad şi era o minionă drăguţă, de un dinamism debordant. Avea o voce pe care o modela după cum era situaţia: când vorbea cu noi povestindu-ne despre competiţiile la care luase parte, când ne explica exerciţiile sau ne învăţa comportamentul unui sportiv în viaţă ori într-o competiţie, vocea era caldă, adresându-ni-se cu familiaritate. Când însă survenea ceva care nu-i era pe plac, ridica tonul făcându-se auzită de la mare depărtare. Cu o zi înainte de concurs ne-am îmbrăcat în treninguri, ne-am dus în sala de sport toate fetele echipei sportive şi directoarea a ţinut să ne ureze drum bun şi multe succese.

Echipa de gimnastică era alcătuită din şase eleve şi am ocupat un compartiment întreg de tren, împreună cu profesoara. Noi, care eram tot timpul ţinute închise în şcoală, nevoite de multe ori să rămânem în internat şi în vacanţele mici, noi care aveam scrisorile şi pachetele cenzurate, nici nu vă puteţi imagina ce am simţit când am ieşit pe poarta şcolii. În compartiment glumeam, râdeam, cântam şi ne bucuram de orice fleac. În două cuvinte – eram fericite. Eram libere, eram numai cu profesoara de sport şi toată lumea era a noastră. Drumul ni s-a părut foarte scurt, dar ajunse în Ploieşti, am fost cazate la Hotel Central şi am luat masa la restaurantul hotelului. Veniseră elevi de la toate şcolile de nevăzători din ţară: Bucureşti, Cluj şi Arad. Desigur că le scrisesem alor mei şi a venit mătuşa Tita împreună cu alt soţ, să mă vadă la hotel, însă la concurs au venit mai multe rude,

împreună cu bunica. Toată organizarea a fost impecabilă, aceasta incluzând: festivitatea de deschidere, desfăşurarea concursului şi festivitatea de premiere, au decurs cum nu se poate mai bine. Cel puţin aşa mi s-au părut mie atunci, la vârsta aceea. Participam pentru prima dată la un concurs şi nu speram să obţin rezultate prea bune, căci îmi lipseau antrenamentele unor ani îndelungaţi, dar am ieşit pe locul doi la nevăzătoare individual, iar echipa noastră a luat locul întâi pe ţară. Pentru cei care află abia acum aceste, să zicem, obişnuite rezultate, par poate nesemnificative, dar pentru noi, pentru mine, însemna răsplata nesperată a unei munci asidue.

Când gust aceste evenimente prin aburul amintirilor, mă învăluie o beatitudine ca atunci când te afli într-o grădină cu pomi înfloriţi. Putem spune că bucuriile sunt aidoma unor flori, iar tristeţile, necazurile, amărăciunile, sunt buruienile ce năpădesc florile sau existenţa noastră, viaţa noastră. Din grădină omul le smulge, eliberând florile din împrejmuirea sufocantă, în viaţă însă, necazurile se adună, se adună şi aştepţi trimisul stelelor să te elibereze, să te descătuşeze, să-ţi întindă o mână, să-ţi dea o rază de speranţă. E uimitor ce simte cel căruia i se întinde mâna, i se dăruie speranţă, când îţi dai seama că şi tu ai dreptul la puţină fericire.

Atunci, ca şi acum, premierea se face în funcţie de fonduri, care de cele mai multe ori lipsesc, ori sunt acordate cu multă zgârcenie. Erau premiaţi cei care ocupau locul întâi, iar locurile doi şi trei primeau doar diplome. De-a lungul anilor regulile s-au mai schimbat, în favoarea ori în defavoarea concurenţilor. Făcând abstracţie de unele inconveniente întâmpinate în timpul concursului, deplasarea şi desfăşurarea competiţiei au fost plăcute. La întoarcerea în şcoală, am primit felicitările de rigoare de la mai mulţi profesori şi de la unele colege care ne simpatizau. Uşor, pe nesimţite, a sosit şi sfârşitul anului şcolar şi după un an, în care am muncit fără preget, am plecat în vacanţă.

UNDE SE ASCUNDEAU BANII

După moartea Minei, mi-a rămas de la ea o pensie de urmaş, ce mi-a fost de mare ajutor de-a lungul anilor. Mătuşa mea Tita mi-a devenit tutore, la o vârstă când nu ştia să-şi îndrume paşii ei, darmite pe ai mei, avea doar douăzeci şi doi de ani. Deci Tita, fiind tinerică şi fără experienţă, a făcut nişte încurcături cu această pensie. Pentru că lucra o săptămână dimineaţa şi o săptămână după amiaza, a dat la

Prevederile Sociale, unde se făceau actele pentru pensii, adresa de la serviciu, în loc să dea adresa bunicilor. Când mi-a făcut actele pentru şcoală, pensia s-a mutat la Prevederile Sociale din Buzău, iar de acolo venea pensia la şcoală pe numele mătuşii. Lucrurile au mers aşa vreo trei ani, până când unchiul Sandu, soţul Nuţei, a răscolit toată tărăşenia şi mi-am recăpătat pensia. După ce s-au lămurit lucrurile, Prevederile Sociale mi-au dat din urmă o parte din bani, sumă ce s-a ridicat cam la vreo 17 mii de lei, bani ce pe vremea aceea constituiau o avere, mai ales pentru un copil orfan ca mine. Pleaşca aceasta cu banii a venit tocmai când eu aveam 16 ani, şi venisem acasă în vacanţa mare.

Procesele de judecată dintre mătuşile mele şi Iulian, pentru actul de proprietate al casei, erau în toi. Şi bunicii îi dăduseră în judecată, iar aceste procese costau o grămadă de bani, bani care în cea mai mare parte au fost acoperiţi cu suma primită de mine din urmă. La insistenţele bunicii, i-am împrumutat cu mulţi bani, pe care au promis că mi-i vor returna. Nuţa şi Sandu mi-au cerut bani şi pentru nuntă, căci nu erau cununaţi, şi dacă aveau de unde să ceară, mi-au cerut şi pentru aceasta. Bineînţeles că n-am mai văzut niciodată niciun ban măcar. Nici măcar n-au ştiut să se poarte frumos cu mine, când aveam şi eu nevoie de verii mei să merg undeva, nu-i lăsau să meargă cu mine. După mari rugăminţi, abia îi înduplecam să-i lase.

Întrucât eram în vacanţă şi banii aceia se scurgeau ca nisipul printre degete, am hotărât să-mi cumpăr şi eu nişte piese vestimentare şi încălţăminte, căci îmbrăcămintea mea era foarte modestă. Îmi amintesc vara aceea cu multă plăcere, deoarece mergeam la Filiala Nevăzătorilor la diverse activităţi şi mă însoţea, uneori, vărul Titi, alteori verişoara Antoneta.

Ştiam să joc şah din şcoală şi după câteva antrenamente la filială, am fost solicitată să particip la un concurs de şah la Buşteni, pe Zamora. Am stat acolo două săptămâni şi a fost pentru mine o fericire nesperată. Rezultatele concursului au fost insignifiante, căci nu eram pregătită temeinic. Nici măcar n-am visat vreodată că voi participa la o competiţie de acest gen.

Acolo am făcut cunoştinţă cu mulţi nevăzători, bărbaţi şi femei, tineri sau mai în vârstă, toţi foarte inteligenţi. Când am observat că unii dintre ei, ce unii, aproape toţi, jucau şah din minte, am rămas uimită, plăcut impresionată. Mai târziu, peste ani, am participat şi la alte concursuri de şah, dar la performanţa acelor nevăzători n-am ajuns

niciodată. În general bărbaţii ajung să stăpânească tainele şahului într-atât, încât se minunau cei din jurul nostru. Chiar dacă în capul unora se aflau numai probleme de şah, deschideri, finaluri, zeci de mutări, din diferite partide ale marilor şahişti, şi tot meritau să-i admiri. Dar aceşti oameni veneau din diferite colţuri ale ţării, unde-şi uitaseră pentru câteva zile problemele de viaţă, şi o desprindere de cotidian era bine venită.

Concursul se desfăşura dimineaţa, iar după amiaza aveam program de voie. Se organizau mici excursii, se mai rezolva o problemă de şah mai spinoasă sau, pur şi simplu, şedeam de vorbă. Uneori seara, ne adunam în faţa vilei, unde jucam diferite jocuri de societate, ca de exemplu: bâza, coada vacii, ori se spuneau bancuri cu perdea, dar amuzante, la care ne prăpădeam de râs. Când vremea era prea răcoroasă ori ploua, ne strângeam într-o cameră şi jucam cărţi sau ca să ne dezintoxicăm de atâta şah, mai jucam o partidă, ca să întărim proverbul „cui pe cui se scoate". Am uitat să evidenţiez un lucru foarte important: pe vremea aceea mâncarea era foarte bună şi din belşug. Nu lipseau nici suplimentele între mese. Atunci nu era nevoie să te milogeşti la toate întreprinderile sau nu mai ştiu ce societăţi să te sponsorizeze, căci statul aloca bani pentru acţiunile noastre cultural-sportive şi nu cădeau pe umerii filialelor sarcini atât de penibile. Întotdeauna aceste competiţii sportive se încheiau cu o masă festivă şi o seară dansantă.

Au urmat alte şi alte concursuri de atletism, de gimnastică, la care am participat cu multă plăcere, căci profesoara de sport mă selecţiona mereu în echipa şcolii, iar în vacanţa de vară, filiala din Ploieşti mă trimitea la şah.

GHINIONUL

Să nu credeţi că la aceste concursuri nu făceam cunoştinţă şi cu băieţi, dar eram în clase prea mici ca să pot lega o prietenie mai serioasă, şi nu puteam purta nici măcar corespondenţă, căci în internat ea era interzisă. Anii au trecut şi am ajuns în clasa a VI-a şi, venind la şcoală, am aflat că ni s-a schimbat profesoara de sport. Aveam s-o regret enorm pe vechea profesoară pentru tot ce însemnase ea pentru mine. Ne înţelegeam bine cu noua profesoară de sport, pe care o chema Cristea, dar îi lipsea experienţa celeilalte, de a lucra cu nevăzătorii. Era apropiată, drăguţă, dar nu sesiza responsabilitatea faţă de un lucru făcut pe jumătate. Se apropia un nou concurs de

gimnastică şi, cum se deschisese anul şcolar, am şi început antrenamentele.

Într-o zi neguroasă de noiembrie, pe care n-am s-o uit niciodată, profesoara de sport m-a întâlnit în pauză şi m-a chemat la antrenament, ora următoare, în care eu aveam o fereastră, iar ea avea oră cu o clasă în sala de sport. Eu i-am răspuns că mă simt cam obosită şi nu pot să merg, dar ea a insistat. Ce era să fac? M-am dus, dar nu ştiu cum parcă mergeam ca viţelul la tăiere. După ce m-am echipat, ea şi-a început ora cu clasa respectivă, iar eu, împreună cu o colegă de echipă, am început să facem sărituri la inele. Fata cealaltă m-a lăsat pe mine să sar prima. Întâia săritură a fost mai timidă, a doua însă, după întoarcerile respective, mi-am făcut elan şi am sărit. Colega, deşi nu vedea deloc, a strigat bravo, dar eu, în clipa aterizării, am auzit un trosnet atât de mare că mi s-a părut că a răsunat sala. În clipa aceea am simţit ceva ciudat la picior şi când am pus mâinile la gleznă, laba piciorului era ieşită mult din articulaţia gleznei. Auzisem de la un unchi că în primele clipe nu simţi durerea unei fracturi şi atunci mi-am dat singură piciorul la loc. I-am spus colegei că mi-am rupt piciorul şi a chemat-o pe profesoară. După aceea au început nişte dureri cumplite. Profesoarei nu-i venea să creadă, dar eu mă zvârcoleam pe saltea în chinuri care-mi tăiau respiraţia. Profesoara s-a dus în cancelarie să anunţe, au venit profesori, directorul, şi a fost chemată salvarea. Profesoarei de sport i-a venit rău în loc să-mi vină mie. Am fost dusă la spital, unde ar fi trebuit să mi se facă imediat radiografie, să vadă despre ce este vorba. Trebuia să vină cu mine chiar profesoara, dar eram elevă şi nu se făcea să-mi dea prea multă atenţie. Ce a fost şi mai grav, era că nu credea nimeni că am piciorul fracturat. Radiografia mi-au făcut-o abia a doua zi, iar în a treia zi m-au pus în extensie, după ce au văzut că aveam fractură prim maleolară cu luxaţie şi peroneul fisurat.

Cred că direcţia a telegrafiat acasă, căci bunica a şi venit cu sufletul la gură. Când am auzit-o, am izbucnit amândouă în plâns, ea pentru că i se rupea sufletul de odorul ei, eu, pentru că acest accident îmi mai aducea o infirmitate în plus. Totuşi eram tinerică şi n-aveam de unde şti câte urmau să mă mai aştepte cu piciorul meu. Cu inima frântă bunica a plecat acasă, iar eu am rămas în spital încă vreo trei săptămâni. După extensie mi-au pus ghipsul, pe care trebuia să-l ţin cam două luni.

Au trecut ani mulţi de atunci şi nu acuz pe nimeni de incompetenţă, ci doar povestesc. Totuşi, ori nu mi-au redus fractura cum trebuia, ori aparatul ghipsat a fost aplicat greşit, cert este că piciorul meu s-a calusat strâmb.

Ca să nu rămân toată iarna în şcoală, buna şi draga mea învăţătoare din clasa I, al cărei soţ lucra în aviaţie, mi-a facilitat transportul cu avioneta până la Strejnic şi de acolo, cu salvarea până acasă.

Aşa că în iarna aceea, a venit iar Moş Crăciun pe la mine şi cum avea să mă găsească.

Acasă nu m-am plictisit prea rău, căci un profesor de muzică nevăzător şi pensionar, ca să-şi alunge şi el plictiseala, venea cam de două ori pe săptămână şi mă învăţa să cânt la mandolină. Domnul Butaş, căci aşa se numea profesorul, fie-i ţărâna uşoară, fusese profesor la Liceul de Muzică din Gherla, în Bucureşti la Vatra Luminoasă şi o scurtă perioadă la Buzău, unde încercase să mă înveţe şi pe mine violoncelul. Datorită navetei grele pentru el, s-a îmbolnăvit şi n-a mai putut continua orele de muzică. În schimb, cât am fost eu acasă în vacanţa forţată, am progresat mult învăţând să cânt la mandolină.

La data când trebuia să scot aparatul ghipsat, n-am mai fost la spital, ci l-am tăiat noi acasă. Când am văzut cum era piciorul, am plâns. Când se scoate un aparat ghipsat, muşchii sunt atrofiaţi, pielea încreţită şi se descuamează. Pe lângă toate acestea, glezna mea se vindecase strâmb. La început am mers în două bastoane şi când am ajuns să folosesc doar unul, m-a dus bunicul la şcoală, căci era deja jumătatea trimestrului doi. Profesorii şi colegele m-au ajutat să recuperez materia pierdută, şi am încheiat trimestrul cu bine. În vacanţa de primăvară nu m-am dus acasă, deoarece aveam multe de citit şi mi-era mai uşor să am cărţile în Braille la îndemână.

Deşi lăsasem de multă vreme şi al doilea baston, nu mergeam bine defel. Atunci direcţia şcolii împreună cu profesorii au hotărât să mă interneze din nou în spital. La început nu am ştiut ce-mi vor face şi când am aflat că mă vor opera, am avut nişte emoţii cât cuprinde, dar gândul că dacă nu fac operaţia voi merge şchioapă, m-a ajutat să învinge teama. Operaţia s-a desfăşurat fără mari probleme, dar după ce a trecut anestezia, am avut nişte dureri insuportabile. La vreo trei ore mi-au făcut un calmant, durerile au persistat câteva zile. În duminica

următoare operaţiei, câteva colege au primit învoire să mă viziteze. De data aceasta am stat în spital mai mult, deoarece a trebuit să mi se facă nişte antibiotice. Din nou am stat în ghips două luni. După prima lună de ghips, m-am dus la spital şi mi-au pus un toc la cizma din ghips, ca să pot merge câte puţin. În felul acesta am putut să merg la ore şi să ies puţin prin curtea şcolii. Cât am stat în infirmerie, colegele au fost foarte drăguţe cu mine. Veneau aproape în fiecare pauză să-mi povestească toate năzbâtiile lor. După amiaza, veneau şi mai multe fete şi stăteam de vorbă până la masa de seară, când plecau să ia cina. După aceea iar veneau când unele când altele.

Când după lungul meu concediu, venisem din nou la şcoală, îmi adusesem şi mandolina cu mine şi, uneori, le cântam fetelor de dor şi de inimă albastră. Într-o pauză am cântat în clasă şi m-a auzit directorul şcolii. După ce m-a ascultat câteva minute, ne-a promis că până în toamnă va cumpăra şi pentru şcoală o serie de mandoline pentru a putea forma o orchestră. Directorul nostru avea unele slăbiciuni inadmisibile, dar de cuvânt se ţinea categoric.

Ghipsul mi l-au scos la începutul lui iulie şi cum era de aşteptat, nici după operaţie nu arăta prea grozav. Am plecat din şcoală ultima, dar din nou cu baston şi cu inima strânsă. În vara aceea, cu mari eforturi şi materiale şi fizice, am plecat la mare cu bunica şi încă o vecină. Mergeam greu, abia mă deplasam dintr-un loc într-altul. Am trecut prin chinuri mari şi după zece zile ne-am hotărât să ne întoarcem acasă. Ar fi trebuit să fac fizioterapie, masaj, gimnastică, dar n-a avut cine să mă sfătuiască, căci pe vremea aceea nu luase amploare tratamentul fizioterapeutic. Atunci medicii ortopezi nu prea aveau încredere în acest tratament şi omul lua măsurile pe care se pricepea.

De atunci încolo, viaţa mea sportivă a fost compromisă şi sufeream grozav, dar nu lăsam să se vadă nimic. Cu ajutorul alor mei am reuşit cu greu să merg corect, dar gamba mi-a rămas mai subţire şi nu şi-a revenit niciodată.

Aveam nouăsprezece ani, şi eram în floarea vârstei şi în a vârstei floare, dar problema cu piciorul îmi cam tăiase elanurile. Pentru faptul că nu vedeam, n-am avut niciodată complexe de inferioritate, dar de data aceasta mă simţeam cu aripile frânte. Nu sunt lipsită de modestie, dar cum arătam atunci, puteam să concurez, fără teamă, la concursurile de miss din zilele noastre de acum. Îmi amintesc cu nostalgie că, în vara când am împlinit nouăsprezece ani, mi-am făcut

o poză, pe care prietenii şi rudele au arătat-o la toată lumea stârnind, din plin, furori. Cu mare greutate am recuperat un exemplar, pe care astăzi, una din fiicele mele îl poartă tot timpul cu ea, ca pe un talisman.

TINEREŢE ŞI MISTER

Dacă bine îmi aduc eu aminte, în august 1964, s-a organizat un cantonament de înot şi canotaj la Tuşnad. Filiala Asociaţiei Nevăzătorilor Ploieşti, din care făceam parte, m-a trimis din nou s-o reprezint, deşi nu ştiam niciuna nici cealaltă. La Tuşnad însă, am aflat că veniseră mulţi în situaţia aceasta. Lucrurile stând astfel, pe toată perioada cantonamentului s-au făcut cursuri de înot şi canotaj, iar la sfârşit s-au ţinut concursuri şi într-un domeniu şi într-altul. Am fost cazaţi la nişte cabane la poalele munţilor Ciucaş, dacă nu mă-nşel. Masa o serveam la un restaurant din mijlocul staţiunii, al cărui nume nu mi-l mai amintesc. Dacă aş fi ştiut că-mi va veni ideea să scriu aceste rânduri, mi le-aş fi notat la momentul oportun. Când vremea era răcoroasă şi nu se putea înota, mergeam în excursii organizate sau eram liberi. Ţin minte că într-o zi am mers pe jos la Lacul Sfânta Ana, unde cineva ne-a făcut poze. Ca de fiecare dată, veniseră participanţi din toate colţurile ţării şi după câteva zile m-am împrietenit cu o fată tare bună din Sibiu, de origine săsească. Eram drăguţe şi spirituale, ne înţelegeam de minune şi eram nedespărţite. Toată lumea era cu ochii pe noi şi nu puteam să facem o mişcare, fără să fim urmărite, spionate, dar ne distram de minune.

Într-o zi, eu şi Carin, căci aşa o chema pe fata din Sibiu, am făcut cunoştinţă cu doi băieţi – maseuri – ce lucrau în Tuşnad şi sunt convinsă că ei şi-au făcut mari iluzii din prietenia aceea. Pe băiatul care mă curta pe mine îl chema Lucas şi era un polonez roşcat, care se lăuda cu multe rude la Cracovia, iar amicul Carinei se numea Nicu. Băieţii erau simpatici şi foarte atenţi cu noi. Uneori, seara, veneau în cercul nostru la cabană să dansăm, ceea ce îi cam irita pe colegii de cantonament, fiind, în cazul respectiv, vitregiţi de partenere de dans. Când lumea se mai plictisea de dans, eu fiind totdeauna la polul opus, jucam jocuri de societate sau, pur şi simplu, ne antrenam la glume.

N-aş vrea de dragul amintirilor frumoase să trec peste unele răutăţi ale celor cu care ne desfăşuram activitatea, fie ei şi de la aceeaşi filială cu mine. Plesneau de invidie şi bârfele lor n-au întârziat să primeze în preocupările lor, şi pe deasupra mai făceau şi glume de prost gust. De aceea, eu şi Carin ne-am cam separat de ei în acţiunile

libere. Luki şi Nicu ne invitau mereu la plimbare sau la vreo cofetărie, iar seara ne conduceau la cabană. Cum apăream noi fetele, toată lumea se însufleţea şi începea muzica, inclusiv dansul. Prietenii noştri nu prea se pricepeau să danseze, dar eram tineri şi nu mai conta.

Pentru a se reliefa rezultatele obţinute în acel cantonament, spre sfârşit, s-au organizat concursuri de înot şi canotaj. Să înot n-am învăţat niciodată, dar la vâslit am luat locul întâi la nevăzătoare. La plecare Luki şi Nicu ne-au condus la gară şi ca nişte cavaleri ce erau, ne-au cărat şi valizele. Am avut şi în privinţa aceasta o experienţă tristă, căci Luki nu vedea deloc şi pe drum nu prea am avut cum să ne descurcăm. Din nou coechipierii din Ploieşti şi-au arătat veninul. Totuşi de la Tuşnad mi-au rămas amintiri foarte frumoase, mai ales că festivitatea de premiere a avut loc în bărci aşezate una lângă alta, pe lacul Ciucaş. Mai am şi acum nişte poze de la această superbă întrunire.

Cu Luki am rămas prietenă mai bine de un an. Ne scriam şi, în prima vacanţă de iarnă, m-a vizitat. Bunicii mele nu prea i-a plăcut, motivând că are o alură de străin şi părul prea roşcat. Pentru mine n-ar fi contat aceste aspecte, dar problema era că eu mai aveam mulţi ani de şcoală, iar el dorea să se căsătorească. Aşa că depărtarea a făcut ca prietenia noastră să ia sfârşit, deşi regretele au fost reciproce cred. Nu după multă vreme, am aflat că s-a căsătorit cu o profesoară care mai vedea, de prin împrejurimile Tuşnadului.

Peste alţi câţiva ani, când am fost la o altă competiţie sportivă, am aflat că, atât Lucas cât şi Nicu muriseră amândoi. Luki avea probleme cu inima şi a făcut infarct, iar Nicu s-a înecat chiar în lacul de care ne legau atâtea amintiri. Când i-am povestit Carinei şi-a făcut mari procese de conştiinţă, gândind că poate Nicu a făcut un gest necugetat din cauza ei, dar adevărul îl ştie doar Dumnezeu. Deşi episodul prieteniei noastre, a celor patru, mi-a lăsat doar amintiri, la aflarea veştii morţii celor doi am încercat un mare, mare regret. Erau mult prea tineri şi puteau să mai trăiască mulţi ani, dar destinul necruţător acţionează conform graficului dinainte stabilit. Totuşi, viaţa merge înainte cu cei care rămân, şi nu este bine să ne lăsăm doborâţi. Dar totdeauna e uşor să dai sfaturi, după ce faptele au trecut demult şi durerile s-au mai estompat cât de cât.

UN RÂU CU APĂ AMARĂ

Când derulez aceste amintiri şi le aştern pe hârtie, strâng pleoapele tare, tare de tot, ca printre gene să nu curgă nicio lacrimă,

continuarea lacrimilor amare în care acum câteva zeci de ani, mi-am înecat toate visurile vieţii, de fapt, toate visurile tinereţii.

Totul a început dintr-o admiraţie, o mare admiraţie pentru un om, un bărbat, dar un profesor. Am mai scris cu puţin în urmă că profesorii şi directorul şcolii, auzind ce frumos se poate cânta la mandolină, au hotărât să cumpere mandoline pentru şcoală, şi să angajeze un profesor de muzică de la Casa Pionierului, care să ne ajute să facem o orchestră. Până în vacanţa mare a anului 1964, profesorul a venit la noi în şcoală pentru orele de muzică. Din toamnă însă, dându-şi seama că ieşim foarte rar din internat, a invocat nişte motive destul de plauzibile şi mergeam noi la Casa Pionierului. Pentru mine era o fericire să mergem la formaţia de mandoline şi nu exagerez când spun o fericire, fiindcă acest om şi bărbat, acest profesor de muzică mă interesa, mă fermeca, mă fascina. Aveam aproape 20 de ani şi primisem o educaţie austeră, rigidă şi rece, dar sentimentele din sufletul meu se cereau eliberate şi întâmpinate de altele la fel. Numai cine a trecut prin aşa ceva, prin vâltoarea acestor furtuni de sentimente, îşi poate da seama câte mi-a fost dat să îndur atunci. Pe vremea aceea, încă mai erau la modă iubirile platonice şi-am suferit din plin, rigorile acestei legi nescrise.

Da, de la admiraţie la dragoste nu-i decât un pas şi eu am îndrăznit să trec în gând, periculoasa barieră a tăcerii. A tăcerii, pentru că mi-era teamă chiar şi mie însă-mi de simţămintele dulci-amare, ce le nutream pentru acest profesor. Aşteptam cu înfrigurare zilele când mergeam la formaţie, iar în timpul orelor eram numai urechi. Avea o voce plăcută şi-i sorbeam vorbele ca pe un elixir. Avea faţă de noi o comportare impecabilă. Era drăguţ şi manierat cum rar mi-a fost dat să întâlnesc. Dispunea de o atenţie distributivă care, întotdeauna, m-a pus în mare dilemă. Explica unei colege într-un colţ de clasă, şi dacă eu spuneam ceva, fie chiar şi la colţul opus pe diagonală, îmi auzea şoapta. Mereu mă întrebam: are un auz ieşit din comun sau tot timpul este atent la mine? De câte ori plecam de la orele de muzică, de fiecare dată ne conducea până la poarta Casei Pionierului, deşi curtea era foarte lungă, iar clasa noastră funcţiona la etaj.

Eram plină de dragoste ca o grădină cu flori îmbobocite care stau să plesnească. Nu îndrăzneam să mărturisesc nimănui şi întrebările îmi zguduiau creierul, iar răspunsurile îmi muşcau inima. Uneori venea prin şcoală şi-şi făcea vocea auzită chiar în dreptul clasei

noastre. Una din şirul de întrebări era şi aceea: era doar o coincidenţă sau chiar voia să-mi dea de veste că se afla prin apropiere? Totdeauna trebuia să-mi stăpânesc emoţiile, tresăririle, gesturile. Uneori reuşeam, alteori… Bătăile inimii însă, nu mi le vedea nimeni şi ea, inima, putea să se bucure în voie. Când îl întâlneam, prezenţa lui degaja atâta fericire, că dacă fericirea ar fi avut culoare, ar fi invadat totul în jurul nostru. Bucuria revederii abia dacă îmi ajungea pentru o zi, apoi începeau aşteptările cu zile lungi, triste, lipsite de semnificaţie. Uneori, seara, după plecarea fetelor la dormitor, rămâneam singură în clasă şi încercam să-mi aştern pe hârtie gândurile. Mă opream din scris şi-l căutam cu gândul ore întregi. Deschideam fereastra şi respiram adânc, respiram poate acelaşi aer pe care-l respira şi el.

Nu mai aveau importanţă pentru mine anotimpurile, lunile, parcă mai conta dacă eram în octombrie sau aprilie, în ianuarie sau în mai. Nici nu mai ştiam pe ce lume trăiam. Începusem să nu mai pot suferi vacanţele care ne despărţeau două săptămâni sau aproape trei luni. Totuşi la vacanţa de vară mă gândeam cu groază. Dacă zilele treceau atât de greu, mă întrebam cu disperare: ce voi face trei luni?

După o iarnă grea şi-ndelungată, venise în sfârşit primăvara şi veselia ar fi trebuit să explodeze în mine, precum viaţa în mugurii copacilor. Dar nu era aşa. Eram tot timpul dusă pe gânduri, preocupată, absentă. Observaseră acest lucru şi profesorii şi colegele. Trebuia să fac ceva să-mi pun puţină ordine în viaţa mea interioară, în forul meu interior, cum spune Marin Preda. Simţeam nevoia să am o durere fizică, s-o diminueze pe cea psihică. Aşa că am luat hotărârea ca, în vacanţa de primăvară, să-mi fac o operaţie estetică la un ochi. Când am fost la Casa Pionierului la ultima oră de muzică dinaintea vacanţei, profesorul Şerban ne-a condus ca de obicei până în stradă, întrebându-ne cum ne vom petrece vacanţa. Eu i-am spus că voi face o intervenţie chirurgicală la un ochi. El, foarte compătimitor, cu îngrijorare şi afecţiune în glas, m-a întrebat dacă nu se poate renunţa la această operaţie. Prinzând momentul să fac o mică destăinuire, i-am răspuns că doresc o durere fizică în locul celei psihice. Voi regreta toată viaţa că nu i-am putut vedea reacţia, căci în spatele vorbelor mele se ascundea o declaraţie destul de evidentă pentru vremea aceea. Ca să mascheze emoţia creată sau poate să se convingă încă odată de semnificaţia vorbelor mele, m-a întrebat dacă n-am cumva probleme în familie. Crezând că poate n-am ţintit unde trebuia, i-am răspuns cu o

nuanţă de regret în glas:

— Familia mea abia aşteaptă să mă vadă.

Ne-am urat cele de rigoare, ne-am luat rămas bun şi am plecat spre şcoală. După ce ne-am îndepărtat destul, am întrebat o colegă:

— Ce face domnul profesor?

Ea a întors capul şi l-a văzut cum se uita trist după noi. Nu puteam nici măcar să sper că se uita trist după mine, deşi… Multe săptămâni m-am întrebat: a înţeles ceva, bănuia măcar un strop de adevăr? Dădusem un colţişor mic de tot de draperie la o parte, din draperia sufletului meu. Văzuse ceva sau nu mai era nevoie?

Demersurile operaţiei au decurs rapid şi intervenţia chirurgicală aproape că nici n-am simţit-o. Unii oameni foarte supăraţi obişnuiesc să spună că dacă i-ar tăia, n-ar curge nicio picătură de sânge. Am omis să întreb medicul care m-a operat, dacă de la mine a curs vreo picătură. Acum, desigur că glumesc, dar atunci… După vindecare, mi-am pus proteză, rezolvând astfel o mare problemă inestetică. Preocupată cu aspectele mele de sănătate, nici n-am simţit când a trecut vacanţa de primăvară. Trăiam o viaţă foarte interiorizată, încât rareori reuşeam să ies din această aşa-zisă transă, şi mai legam câte o discuţie cu bunica, ea care abia mă aştepta acasă.

Îmi părea rău că mă retrăgeam în mine, dar cum puteam să mă destăinui cuiva? Îmi dădeam seama că nimeni nu m-ar fi înţeles, judecându-mă poate greşit, poate pe bună dreptate. N-aş fi acceptat sfaturi de la nimeni, fiindcă gândeam că nu fac nimic rău. Îmi urmam drumul meu drept, fără să mă abat de la rigorile bunului simţ, suferind cumplit fără să găsesc vreo cale de ieşire.

Am început trimestrul trei cu strângere de inimă, deoarece era mult mai scurt decât celelalte. Deocamdată îmi administram câte două pilule pe săptămână, de amăgitoare fericire. Încet-încet, săptămânile treceau şi spre finele anului, când se fac tot felul de bilanţuri, aveam să mă trezesc, aveam să constat, că rezultatele mele la învăţătură nu mai erau strălucite ca altă dată, dar în acelaşi timp, mă simţeam extrem de epuizată. Slăbisem, eram palidă şi aveam cearcăne.

Într-o zi, ducându-mă pe la cabinetul medical, căci eram bună prietenă cu sora medicală, mi-a spus că arăt destul de rău şi că ar fi bine să mă consulte doctoriţa şcolii. Nu-mi mai amintesc felul cum a decurs consultaţia, dar ca încheiere, doctoriţa m-a sfătuit să mă gândesc mai puţin la fantasme şi să iau din viaţă tot ce e mai frumos,

bun şi drag.

— Şi dacă acel bun, drag şi frumos nu poate să-ţi aparţină? am întrebat-o eu, fără să-mi dau seama că astfel, îmi dezvăluiam taina sentimentelor, cauza de fapt, a anemiei mele.

— Draga mea, „lumea e a celor care vor, nu a celor care pot”, a răspuns doctoriţa.

Avea dreptate doamna doctor, dar aveam abia 19 ani, eram crescută într-un internat şi nu-mi puteam permite să vreau. Doctoriţa mi-a dat nişte injecţii pentru întărirea trupului, iar sufletul să-l dau în mâna celui după care tânjeam că va şti el ce să facă. Tare aş fi întrebat-o dacă cel adorat de mine era soţul ei, ce-ar mai fi zis?

Cred că v-aţi dat seama că profesorul Şerban era căsătorit şi, pe deasupra, mai avea şi o fetiţă. Desigur că dragostea este acaparatoare, dominatoare, egoistă chiar. Altfel, când ai fi prea plin de dragoste, ai începe să împarţi în stânga şi-n dreapta din preaplinul tău. La început dragostea se mulţumeşte cu atomi de fericire şi sfârşeşte prin a dori totul. Pentru mine totul era Şerban şi nu-l puteam avea, nici atunci şi niciodată. Eu care n-aş fi făcut rău nimănui, cum puteam să mă implic în viaţa cuiva şi mai ales în viaţa profesorului meu? Aveam credinţa că a distruge o familie este o faptă pe cât de degradantă, pe atât de abominabilă, monstruoasă. Nici nu puteam gândi la aşa ceva, la vârsta aceea.

Cu o zi înainte de festivitatea de premiere a sfârşitului de an şcolar, aveam oră de muzică instrumentală. Ne-am îmbrăcat şi noi cu ce-am avut mai frumos şi ne-am dus la Casa Pionierului. Fiind ultima oră din anul acela, domnul profesor ne-a întrebat dacă vrem să vorbim sau să cântăm? Mie îmi era foarte grea despărţirea, aşa că am preferat să cântăm, ca şi când am fi dat un concert. Înjghebaserăm această formaţie de aproape doi ani şi aveam un repertoriu frumos şi diversificat. Colegele, care altă dată se mai încurcau sau rămâneau în urmă, de data aceea au cântat minunat. Domnul profesor a rămas plăcut impresionat. A regretat doar faptul că nu avea posibilitatea să ne înregistreze. La sfârşit ne-a servit cu bomboane şi am vorbit despre vacanţa „mult aşteptată” de toţi, dar nu şi de mine.

Când a venit şi rândul meu să spun cum cred că voi petrece vacanţa, eu am spus că simt că am să mor, iar domnul profesor, cu o prezenţă de spirit extraordinară, a adăugat: de cald. Atunci, din relatarea mea, pe care era s-o fac patetică, dramatică chiar, s-a

declanşat o conversaţie presărată cu multe glume, iar ca încheiere, domnul profesor mi-a dăruit mie cutia cu restul bomboanelor, ca să nu mai mor de ce credeam eu că am s-o fac. După ce şi domnul profesor ne-a încântat cu o serie de valsuri, dintre care mie îmi plăcea foarte mult valsul patinatorilor, pretextând că are nişte treburi la noi la şcoală, sau chiar avea, ne-a condus până la internat şi aşa a reuşit să îndulcească puţin despărţirea noastră.

Când a trebuit să plec acasă, nici nu mai ştiu cine a venit după mine. Mi-am luat rămas bun de la colege, profesori şi salariaţii şcolii, întârziind cu pregătirile cât mai mult, dar până la urmă mi-am luat inima-n dinţi şi am plecat spre gară. Simţeam în inimă o durere aproape fizică şi ce-mi era mai greu, era că trebuia să-mi ascund toate simţămintele. Cu noi au mai mers câteva colege care aveau acelaşi drum şi toate erau vesele, exuberante şi pline de viaţă, iar eu trăgeam după mine un car greu plin cu dor. Intrasem în ultima vacanţă mare, dinaintea ultimului an şcolar la şcoala generală, şi la început am fost foarte absentă la tot ce se întâmpla în jurul meu. Totuşi insistenţele alor mei şi solicitările celor de la Filiala Nevăzătorilor, m-au scos oarecum din apatie şi am intrat în ritmul vieţii. Totuşi, nu mai eram veselă ca altă dată şi aceasta se observa evident. Refugiul meu era în cărţi, ca aproape toată viaţa. Luam cărţi de la biblioteca filialei şi citeam zi şi noapte, aşa că găsisem un mijloc plauzibil de a-mi masca tristeţea şi, astfel, nu mai eram obligată să mă expun privirilor curioase ale rudelor. Nu-mi mai amintesc dacă în vara aceea am plecat undeva. Cert este că mi s-a părut vacanţa o veşnicie, iar când mai rămăseseră doar câteva zile până la începerea anului şcolar, aveam senzaţia că m-am trezit dintr-un somn lung de miliarde de clipe de dor şi aşteptare, în care m-am hrănit cu visul şi speranţa. Dar numai eu. Visam, doream, speram ca la întoarcerea în şcoală să-l găsesc şi pe Şerban printre ceilalţi profesori, dar n-a fost aşa, şi dorul, şi teama, şi nerăbdarea îmi invadaseră sufletul, creierul, întreaga-mi fiinţă.

După câteva zile pline de preocupări organizatorice, a apărut şi el, ca un infante căzut în dizgraţie, căci nu arăta deloc proaspăt şi refăcut, ca după o vacanţă atât de lungă. Ne-am adunat în sala de muzică şi după ce ne-a urat bun-venit, ne-a anunţat că va veni în şcoala noastră pentru a ţine orele de muzică instrumentală. Îşi va alcătui câteva formaţii de începători, iar cu noi, cele mai avansate, va pregăti un mare spectacol. Într-adevăr, mai auzisem şi de la alţi profesori că

spectacolul va fi de mare anvergură, organizat cu elevele şi profesorii din toată şcoala. Spectacolul avea să aibă loc spre sfârşitul trimestrului trei, aşa că domnul profesor Şerban a hotărât să învăţ puţin şi la chitară, pentru a prezenta un repertoriu şi mai variat. Parcă nu aveam şi aşa destul de muncă de nu îmi mai vedeam capul. Programul orchestrei era alcătuit dintr-un potpuriu, din care făcea parte şi un fragment din rapsodia a doua de George Enescu şi alte melodii frumos îmbinate.

Domnul profesor Şerban îmi adusese chitara electrică a Palatului Pionierilor, adusese şi bateria Palatului şi repetiţiile mergeau foarte frumos, parcă le rupeam din sufletul nostru. Îmi umpleau inima de bucurie şi erau un balsam pentru maladia mea sentimentală. Aveam programul zilnic foarte încărcat, deoarece profesoara mea de limba română pregătea un scenariu, alcătuit din fragmente dintre cele mai frumoase lucrări literare, studiate în şcoală. Nu vreau să mă creadă cineva lipsită de modestie, dar clasa noastră era foarte talentată în toate domeniile şi eram prezente în formele artistice: orchestră, dansuri, scenete, coruri. Eram foarte angrenate în multe repetiţii, dar trebuia să acordăm o mare parte a timpului învăţăturii, căci venea examenul de absolvire şi apoi cel de admitere la liceu, unde doream să mergem aproape toată clasa.

Toată lumea muncea pe brânci, iar, când la o şedinţă de U.T.C., o utecistă a propus ca o dată pe săptămână să facem o seară dansantă, conducerea şcolii a fost de acord, ca stimulent pentru eforturile noastre. Această seară dansantă s-a fixat joia în fiecare săptămână şi ne străduiam să fie cât mai plăcută. Uneori participau şi câţiva profesori. Noi fetele, încercam să ne schimbăm puţin toaletele, deşi nu prea avea cine ne admira, iar la capitolul vestimentaţie, în dulapurile noastre modestia era la ea acasă. Pe vremea aceea, 1965 – 1966, se purtau mult fustele plisate din tergal, iar eu şi cu Ana, o colegă de clasă, eram singurele din şcoală care aveam aşa ceva. Eu îmbrăcam fusta la repetiţiile formaţiei şi uneori la dans.

Într-o astfel de joi a tineretului nu prea aveam chef de dans şi aş fi preferat să rămân singură în clasă să citesc. Insistenţele câtorva colege n-au reuşit să mă convingă să particip la veselia lor. În anul acela eram în fundul clasei lângă sobă. Tocmai mă instalasem bine în bancă pregătindu-mă să deschid un volum de poezii eminesciene, căci la el apelam ori de câte ori, vorba cântecului, viaţa mi-era un calvar.

Am auzit o bătaie în uşă şi pentru câteva secunde mi-a stat inima în loc. Mi-am revenit totuşi repede şi am spus să intre, deşi nu-mi imaginam cine putea fi atât de bine crescut. S-a deschis uşa şi domnul profesor Şerban a intrat în clasă. După un bună seara grav, s-a apropiat de banca mea cu paşi rari, apăsaţi şi siguri.

— Ce faci aici singură?

— Încerc o legătură metafizică între mine şi Eminescu.

— Cu un contemporan n-ai încercat?

— Eu da.

— Şi el?

— Este într-o altă galaxie socială.

— Eu am venit să te rog să vii la dans, a spus el, subliniind toate cuvintele.

— Nu prea mă simt bine, am încercat eu să mă scuz.

— Să ştii că şi eu sunt bolnav şi totuşi am venit la invitaţia voastră. Mai aştept un sfert de oră. Dacă nu vii, plec.

Apoi a ieşit din clasă cu aceeaşi paşi siguri, dar de astă dată mai grăbiţi. L-am lăsat să se îndepărteze şi am fugit sus la dulap, m-am îmbrăcat cu fusta plisată, o bluză roşie, mi-am lustruit pantofii şi în cinci minute eram în sala de muzică, pentru că acolo se ţineau serile dansante. Când am intrat, câteva fete care mai vedeau puţin, au aplaudat de bucurie. Îmi bătea inima de emoţie să-mi iasă din piept, şi alta nu. O fată cânta la acordeon „O chitară romană", şi câteva colege au şi sărit să mă invite la dans. Noi eram şi fete şi băieţi, foarte rar ne mai invitau profesorii. Tot noi trebuia să-i invităm pe ei. Probabil aceasta era o tactică a lor, să nu cumva să se işte invidii între noi. Am întrebat-o pe Ana ce profesori au venit, şi printre cei enumeraţi, era şi domnul Şerban, dar momentan nu se afla în sală. Auzind aceasta m-am liniştit puţin, căci eram extrem de emoţionată după discuţia avută în clasă. După câteva minute a intrat în sală şi domnul profesor de muzică. Colega cu care dansam m-a întrebat:

— Ţi-e rău cumva?

— Nu, dar de ce mă întrebi?

— Eşti foarte palidă, hai puţin afară din clasă. Am ieşit amândouă şi mi-a dat să beau puţină apă. Voiam să mă retrag undeva, să fiu numai eu singură, să mă gândesc la Şerban, la cuvintele lui. Când mi-am mai revenit, am intrat din nou în sala de dans şi m-am aşezat pe o bancă lângă nişte fete şi discutam ceva. S-a apropiat de noi domnul

Şerban şi m-a invitat la un tangou argentinian, după care eram înnebunită şi el ştia lucrul acesta. M-a apropiat de el, mi-a luat mâna dreaptă şi mi-a pus-o pe piept într-o învăluire atât de tandră, caldă, afectuoasă şi sublimă că şi azi, după atâția zeci de ani, mă întreb: cum de nu m-am topit în momentele acelea? Tremuram toată, dar totodată mă întrebam dacă nu cumva visez. M-a întrebat încet, încet de tot, că abia l-am auzit:

— La ce te gândeşti aşa profund?

— La prezent, am reuşit eu să-i răspund, deşi simţeam că îmi vine rău.

— Aş vrea să discutăm odată în taină.

— Când? l-am întrebat eu, dorind să nu se termine tangoul înainte de a afla mai multe.

— Într-o zi, poate.

Îmi ţinea mâna strâns la pieptul lui, încât îi simţeam bătăile inimii. Mi-am dat perfect de bine seama că şi el este foarte emoţionat. La terminarea dansului m-a strâns mult mai aproape şi mi-a sărutat mâna. A fost ca un rămas bun, căci după aceea a şi plecat, iar eu nici nu mai ştiam pe ce lume eram.

După tangoul acela de vis cu domnul Şerban, n-am mai dansat cu nimeni şi am plecat din sală. Tremuram toată şi abia puteam să mă mai ţin pe picioare. Cu ultimele puteri, m-am îndreptat spre clasa mea, unde speram să-mi revin puţin, înainte de a merge la culcare. Norocul a fost de partea mea, întrucât, în clasă nu se afla nicio colegă, fiindcă nu doream să dau nimănui explicaţii asupra emoţiilor care mă copleşeau. Nu mai ştiam ce fac şi nici pe ce lume sunt, dar simţeam că n-am aer şi am deschis un geam, apoi m-am aşezat pe o bancă în dreptul ferestrei. Nu după multă vreme „serata s-a încheiat şi am auzit fetele urcând la etaj, îndreptându-se spre dormitoare. La un moment dat, paşii câtorva persoane au trecut pe la uşa clasei mele, îndreptându-se spre ieşire. Mi-a fost teribil de frică să nu intre vreun profesor, să mă vadă în halul de tulburare în care mă găseam. Spre marea mea satisfacţie, am rămas singură, repetând şi reluând în gând, de zece, de o sută de ori, sublimul tango şi convorbirea avută cu domnul Şerban în timpul dansului. În noaptea aceea, mi-am pus sute de întrebări, ale căror răspunsuri, nu ştiam că-mi vor fi dezvăluite peste mulţi, foarte mulţi ani. Într-un târziu, cu gândurile şi bătăile inimii mai potolite, simţindu-mă extrem de obosită, m-am hotărât să merg în dormitor. În şcoală, fetele se

liniştiseră demult şi nici în dormitorul meu, nu se mai auzea măcar o şoaptă, căci era trecut de miezul nopţii. M-am întins în pat, dar gândurile nu-mi dădeau pace şi somnul nu voia să vină. Îmi puneam mereu aceleaşi şi aceleaşi întrebări: el ce-a simţit? ce-a văzut? ce-a înţeles?

Dacă, măcar, l-aş fi putut vedea la faţă, să-i văd ochii, să-mi dau seama ce gândeşte, cum priveşte! Doamne, abia atunci mi-am dat seama şi m-am întrebat: de ce s-o fi terminat serata atât de repede? că am plecat eu fără niciun cuvânt? Dar ce legătură poate să fie între starea mea şi serată? Îmi venea să explodez de curiozitate până dimineaţă, când puteam să le întreb pe fete, cum de s-a încheiat dansul aşa rapid, deoarece unele colege abia aşteptau *Joia tineretului*. Cred că abia spre ziuă am adormit, fără să mă liniştesc pe deplin.

În zilele următoare nu mai ştiam pe unde merg, dar obligaţiile şcolare nu ne lăsau nici să ne tragem sufletul. Abia mai făceam faţă repetiţiilor. Când venea domnul Şerban la orele de orchestră, nu puteam să mă mai concentrez. Eram îndrăgostită până peste cap şi ceva pe deasupra. Ştiam că nu se poate schimba nimic, zadarnic aşteptam să se întâmple ceva, nu aveam şi nu-mi putea da nimeni nicio soluţie. Ba aveam una: să mor, dar nu. Eu voiam să trăiesc! După ce am trăit opt ani în închisoarea aceasta, acum să mor, ca şi când n-aş însemna nimic pe lume? Trebuie să trăiesc şi voi trăi, pentru mine, pentru a-i mei, numai pentru a-l purta pe el în gând, doar ca sufletul meu să fie cuibul acestei iubiri deznădăjduite.

Într-o zi o întreb pe Mariana:

— De ce s-a încheiat *Joia tineretului* de data trecută atât de repede?

— Păi, după ce ai dispărut tu ca o fantomă, chiar aşa arătai la faţă, domnul Şerban a acuzat o durere groaznică de cap, şi nimeni n-a avut să-i ofere nicio pastilă pentru calmare. Tu nu erai în dormitor, aşa că s-a scuzat şi a plecat acasă. Eu cred că era foarte nervos după ce a dansat cu tine. Numai după tine s-a uitat tot timpul şi era palid ca moartea. Dar ce ai? Iar te-ai schimbat la faţă.

— N-am nimic, repetiţiile mă obosesc cumplit.

— Tu nu l-ai mai întâlnit că a venit mereu prin şcoală? mă întrebă Mariana, mirată.

Stăteam pe scările de la intrarea în clădirea mare, şi mai luam şi noi puţin aer.

— Nu l-am întâlnit, fiindcă în pauze, m-am dus la cabinetul medical să vorbesc cu doamna infirmieră despre nişte probleme importante.

— Uite-l că vine, zise Mariana, şi am fugit în sala de muzică.

— Bună ziua, domnişoarelor, zise domnul Şerban.

— Bună ziua, domnule profesor, am răspuns noi.

— V-am adus nişte pene bune pentru mandoline. Marinola, te rog, să le împarţi tu. Când i-am luat penele din palmă, m-a strâns uşor de mână şi sunt sigură că m-am înroşit toată, îmi venea să ies din sala de muzică. Domnul Şerban, cu o prezenţă de spirit nemaipomenită, mi-a spus:

— Marinola, vrei te rog să-mi aduci o cană cu apă? Mă doare capul teribil şi vreau să iau un alindor.

— Nu v-a mai trecut? îl întreb eu în şoaptă, deşi era o gălăgie groaznică de la instrumente.

— De unde ai aflat? Atunci, m-am gândit că s-a uitat la buzele mele şi a înţeles ce am spus.

— Te rog, du-te mai repede că mor!

— Şi eu, am spus tot în şoaptă şi am plecat. M-am dus în clasă după cană, am intrat în baie, m-am spălat pe faţă cinci minute, m-am şters, am umplut cana cu apă şi, în sfârşit, i-am dus-o să ia medicamentul.

— Cu tine poate să moară omul, zise dumnealui.

— Şi reciproca este valabilă, spun eu şi simt ca iar iau foc la faţă.

— Tu nu vrei nişte apă? fiindcă îmi face impresia că ţi-e cam cald.

— După dumneavoastră? Mă tem să nu mă îmbolnăvesc şi eu de indiferenţă. M-a luat de nas şi mi-a spus râzând:

— Ţi-ai cam luat nasul la purtare, domnişoară! Aşteaptă să mai creşti şi ai să gândeşti altfel.

— Până voi putea să gândesc altfel, îmbătrânesc.

— Fetelor, strigă el să-l audă toată lumea, în ora aceasta îl aşteptăm pe domnul director să facem o repetiţie generală.

O fată s-a dus s-o cheme pe Paula de la baterie şi pe Ortansa de la acordeon. Între timp, a venit şi directorul, împreună cu cealaltă profesoară de muzică. Programul era destul de lung, aşa că am început imediat. Mie îmi cam tremurau mâinile şi, după uvertura de început, directorul m-a întrebat:

— Dar ce ai Marinola? Tocmai tu ai emoţii? Eu mă ridic în picioare, şi directorul zice:

— Stai jos, stai jos! Şi spune-mi ce-ai păţit.

— Are emoţii, spune profesorul de muzică.

— Aşa e? întrebă directorul.

— Nu, domnule director. Într-o dimineaţă, ne-au dat la masă mămăligă cu ceapă şi cu ceai, şi cred că de atunci m-am anemiat. S-a râs copios, căci toată lumea ştia că directorul dăduse dispoziţie să ni se servească acel fabulos dejun.

— De exemplu, mâine ce vrei să serveşti la micul dejun? mă întrebă directorul cam sarcastic.

— Sunteţi foarte amabil că vreţi să mă invitaţi la restaurant, şi vă mulţumesc din toată inima mea, dar am primit pachet de acasă şi sper să mă refac în curând. Fetele din clasa mea au râs, deoarece ştiau că n-am primit niciun pachet, dar am spus aşa, ca să-l oftic şi cred că am reuşit, căci după repetiţie, a spus ca să aud şi eu:

— Voi anunţa părinţii să nu mai trimită atâtea pachete elevelor, ca nu cumva să ajungă supraponderale. Eu am început să râd şi dau să ies pe uşă, dar directorul mă opreşte.

— De ce râzi, Marinola?

— Domnule director, dacă vă spun adevărul, îmi veţi scădea nota la purtare sau îmi veţi spune că sunt obraznică.

— Îmi dau cuvântul de onoare, că nu voi riposta în niciun fel.

— Râdeam deoarece mă gâdilau caloriile pe care le-am înghiţit, de când mă muncesc la toate repetiţiile acestea.

— Marinola! a strigat profesorul de muzică.

N-aveam voie să vorbim cu profesorii liber, în ruptul capului, darămite cu directorul şcolii. Dar, noi înghiţiserăm destule de ani întregi, şi acum dădeam pe dinafară. Nu putea să-mi facă nimic, deoarece serbarea avea loc peste o săptămână şi repetiţiile se ţineau lanţ. Mă cam săturasem de atâta muncă şi agitaţie. În săptămâna dinaintea serbării, toate orele de curs şi meditaţie s-au transformat în repetiţii, până la epuizare. Iar directorul, ca o compensare, a dat dispoziţie să ni se servească în pauzele mari, biscuiţi cu dulceaţă.

Pentru piesa *Piatra din casă* şi schiţele din Caragiale, toate profesoarele aduseseră, de prin lăzile bunicilor, toalete şi tot felul de lucruri de epocă, şi toată costumaţia era pregătită. Eu eram moşul Pâlciu şi trebuia să am o burtă respectabilă, iar cineva îmi adusese o

perniţă în scopul acesta. Elevele de la cor şi cele de la orchestră, aveam să fim îmbrăcate în fuste plisate bleumarin şi bluze albe. Toată lumea a fost bine instruită asupra celor ce avea de făcut, iar spectacolul a avut loc în sala de festivităţi a Liceului Mihai Eminescu din Buzău. Munca elevelor şi a profesorilor a fost fantastică, dar şi reuşita serbării a fost pe măsură. Totul a mers şnur, iar felicitările şi laudele ne-au copleşit. Toate elevele care au muncit pentru spectacol, au primit câte doi de zece la muzică şi la limba română. Fetele spectatoare de la alte şcoli, s-au îndrăgostit de fetele din spectacol, care au jucat roluri de băieţi. S-au făcut şi fotografii, care au imortalizat amintirile acelei serbări. Păcatul cel mare este că elevele n-au primit acele poze, deşi am fi plătit. Din familia mea au venit la spectacol tanti Ioana şi unchiul Gheorghe, soţul mătuşii Tita. Mulţi ani s-a vorbit despre această reprezentaţie.

În şcoală, am avut o prietenă dintre salariaţi, infirmiera de la cabinetul medical, pe nume Fănuţa Surâdu. Îmi era foarte dragă, şi m-a învăţat multe, foarte multe. Ea a fost confidenta mea cu suflet mare şi inimă de aur. Când dădeam pe dinafară din prea plinul sufletului meu, la ea mergeam să plâng pe umărul ei cald, prietenos şi înţelegător.

În ultimele zile de şcoală nu mai mâncam, nu mai dormeam, încât ajunsesem o trestie bătută de vânt. Cred că dacă nu aveam haine şi piele, oasele mele ar fi mers de-a dura.

Într-o zi am cerut bilet de voie, să ies în oraş cu doamna Fănuţa Surâdu şi i-am cumpărat domnului profesor Şerban o scrumieră de alabastru, rugând-o pe dânsa să i-o înmâneze. Aveam s-o mai întâlnesc abia a doua zi, când putea să-mi povestească felul în care au decurs lucrurile. Dar în ziua următoare, la masa de prânz, a luat masa şi domnul Şerban cu noi, bineînţeles la mesele profesorilor. Eu luasem de două ori din supă, iar felul doi era încă neînceput, deşi prânzul era pe sfârşite. Profesorii erau serviţi primii, şi acum ieşeau pe rând din sală. Domnul Şerban a venit între mesele clasei noastre şi ne-a spus:

— Poftă bună, fetelor! Eu am tresărit, m-am strâns ca un arici şi m-am făcut albă ca varul. A venit la mine, m-a mângâiat pe par şi a întrebat:

— Marinóla, de ce nu mănânci? Aplecându-se spre mine a adăugat: I-ai spus tovarăşului director că te-ai anemiat, ce se întâmplă cu tine? De ce nu-i spuneţi, fetelor, să mănânce? Atunci a venit şi doamna Surâdu lângă noi şi l-a informat pe domnul Şerban:

— I-am injectat şi nişte vitamine, dar probabil, nu şi-au făcut încă efectul. Apoi, ei s-au îndepărtat, iar eu m-am ridicat de la masă, fără să servesc felul doi şi fără să mai aştept desertul. M-am dus la etaj, în cea mai retrasă baie, şi am început să plâng, de-mi venea să mor, să termin cu toate. În timp ce plângeam, m-a luat în braţe doamna Fănuţa, încercând să mă liniştească. M-a spălat pe faţă cu apă rece, m-a şters cu o batistă care avea mirosul profesorului Şerban. Dânsa mă ţinea tot timpul în braţe şi mă mângâia cu vorbe calde, alinătoare.

— Marinóla, dacă te linişteşti, am să-ţi fac o bucurie nesperată. Uite cine a venit la tine să te consoleze, şi mi-a pus în mână, mâna lui Şerban.

— Eu ies afară câteva minute să stau de şase.

— Marinóla, ce vrei tu să faci din mine? Nu e destul că m-am îmbolnăvit? Tot timpul m-a mângâiat pe păr şi a continuat:

— Tu crezi că eu nu înţeleg ce porţi tu în suflet pentru mine? Tu eşti aceea care nu înţelege multe. N-ar conta că sunt căsătorit, dar, din multe puncte de vedere, noi trebuie să rămânem integri. Eu am fost tot timpul cu ochii pe tine. Tu nu ştii că educatoarea Ginela e prietenă cu soţia mea şi că femeia de serviciu, Cora, mă pândeşte ca un securist, pusă tot de scorpia de nevastă-mea! M-a strâns în braţe, m-a sărutat pe păr şi a continuat:

— Îţi promit că voi face tot posibilul să ne mai întâlnim, şi să ştii că, toată viaţa mă voi interesa de tine. Îmi promiţi că nu mai plângi? Spune: îmi promiţi?

— Nu, nu cred că e drept.

— Marinóla, te implor, ai să întâlneşti un băiat mai bun decât mine, de seama ta, cu preocupări apropiate. Dragostea ta nu e un cap de ţară! Nu se sfârşeşte lumea aici!

Şi-a apropiat obrazul lui de obrazul meu şi am rămas aşa, nu ştiu cât: o clipă, un secol, o mie de secole – în sufletul meu mai stăm şi acum, obraz lângă obraz –, iar din ochi ne curgeau lacrimi de fericire, de durere, de regăsire ori de despărţire.

M-am trezit rezemată de perete, şi nu ştiam, vorba poetului: „De-a fost un vis, un viers, o melodie, ce nu vom şti-o poate, niciodată”.

Fănuţa m-a luat în braţe şi mi-a spus plângând:

— Uite Marinola, eu şi profesorul Şerban am pus bani şi ţi-am cumpărat o bluză, s-o ai amintire de la noi. Am mai plâns amândouă o vreme, apoi m-a luat la ea în cabinet, să-mi dea un extraveral.

A doua zi, eram tot la Fănuţa în cabinet şi ea se uita pe fereastră, când îl vede pe domnul profesor Şerban şi-mi spune. Deşi nu era frumos ce făceam, l-am strigat:

— Domnule profesor, nu plecaţi, vreau să cobor la dumneavoastră.

— Nu pot să stau acum, mă grăbesc foarte tare să ajung undeva!

— Dar eu mâine plec!

— Nu pleca! Şi s-a dus, era cu motocicleta.

Ziua următoare a venit bunica la mine şi fetele au rugat-o să mă lase să merg în grup cu ele, şi mă aduc şi acasă. Iar eu m-am dus cu Anişoara în parcul din apropierea şcolii, pentru prima dată de când eram în Buzău.

— Uite-l pe domnul Şerban pe motocicletă, are o mână în ghips! zise Anişoara alarmată. Eu am sărit în picioare imediat.

— Stai jos, ce vrei să faci? Vorbeşti mâine cu el.

— Vai de mine, m-a luat ameţeala, Anişoara!

— Îţi dau un extraveral, că ne-a spus doamna Fănuţa să-ţi dau dacă îţi vine rău.

— Doamne, fereşte! Ce-am ajuns? Să-mi vină rău pe stradă!

— Păi, să mai sari peste mese, că n-ai sărit destul la capră!

Încet-încet, am ajuns la şcoală, şi din nou m-a liniştit Fănuţa, spunându-mi că Şerban nu are mâna fracturată, doar o entorsă uşoară. Dar numai ei ştiau adevărul.

Am plecat din nou, de data aceea la piaţa, să cumpărăm flori pentru a le oferi profesorilor. Culmea a fost să nu găsim decât crini, voia sa ne arate Dumnezeu cât de curate trebuiau să fie acţiunile noastre acum la încheierea unei etape din viaţă?

A doua zi, când mi-am luat rămas bun de la domnul profesor Şerban pentru totdeauna, credeam eu, am fost foarte tare.

I-am întins un buchet mare de crini, iar el mi-a pus în palmă un breloc, care reprezenta un îngeraş.

— Să-ţi poarte noroc, Marinola, şi dumnezeu să-ţi conducă paşii pe drumuri bune şi uşoare, a spus el aproape în şoaptă, în aşa fel, încât nu l-am putut uita niciodată.

Cu mare tristeţe, cum se întâmpla întotdeauna, ne-am luat rămas bun de la profesori, de la ceilalţi salariaţi ai şcolii, care ne ajutaseră să creştem mari, deşi într-un mod mai spartan, şi cu emoţii în suflet, ce ne strângeau stomacul, am ieşit pe poarta şcolii, lăsând în

urma amintiri şi frumoase, dar şi dureroase şi multe regrete, ce aveau să mă însoţească toată viaţa.

Am plecat cu o mare parte din colege, ocupând un compartiment întreg. Şedeam câte două-trei pe un loc, şi glumele şi râsul ne-au însoţit, parcă plecam în excursie, dar bucuria mare a fetelor era că scăpaseră de internat şi de acum se simţeau pe picioarele lor, deşi destul de fragile.

Eu, însă, nu luam parte la veselia lor, căci gândurile mele rămăseseră în urmă şi abia mă abţineam să nu plâng şi să le stric dispoziţia, mai ales că fetele bănuiau cam ce mă frământă pe mine. Nu puteam să uit că mai erau câteva zile şi împlineam 21 de ani, şi noi plănuiserăm să facem un mic banchet, din propriile noastre economii; unele dintre noi îşi făcuseră şi rochiţe sau costumaşe pentru acest eveniment.

Dar, deşi primiserăm aprobarea directorului şcolii pentru această acţiune, între timp s-a răzgândit şi ne-a spus să părăsim internatul cât mai repede, în vederea economisirii alimentelor, iar salariaţii să-şi poată lua concediu mai curând. Prin atitudinea aceasta lovea a nu ştiu câta oară în noi, clasa a IX-a B, faţă de care avea multe, foarte multe obligaţii. A fost un mare fustangiu, cochetând în modul cel mai flagrant cu una dintre cele mai frumoase colege din clasa mea, şi chiar din şcoală. Era lipsit de scrupule până în măduva oaselor şi, cred că şi din acest motiv, Şerban a fost foarte discret şi integru în acelaşi timp. Şerban a fost timorat toată viaţa, să nu cumva să-l acuze cineva că s-a încurcat cu o elevă.

În gara de sud la Ploieşti, am coborât toate, deoarece unele mergeau în Ardeal, iar altele în Moldova, dar până una-alta, au mers împreună cu mine acasă, unde bunica ne pregătise o masă de zile mari. Toată vorbăria şi veselia fetelor i-a înveselit şi pe bunicii mei, căci rareori mai aveau parte de o zi atât de distractivă cum a fost cea de atunci, cum au petrecut alături de atâtea domnişoare vesele, expansive şi mai ales frumoase. La plecare le-au mulţumit bunicilor pentru ospitalitate şi, în special, pentru tarta cu vişine.

Au plecat, după multe promisiuni că ne vom scrie şi bineînţeles, după mulţi, foarte mulţi pupici. Eu n-am putut să le conduc la gară, căci bunica era foarte obosită şi n-a putut merge cu mine.

După plecarea colegelor, le-am povestit bunicilor şi mătuşii Ioana, soţia unchiului Fane, o femeie deosebit de bună, cu care

întotdeauna m-am înţeles de minune, tot ce am pătimit în anul acela şcolar: cum directorul n-a mai vrut să ne mai lase să facem micul nostru banchet, şi cum, în ziua când am aflat că nu mai dăm examen de absolvire, a fost una dintre cele mai fericite zile din viaţa noastră de eleve. Eu, una, nu eram pregătită deloc la matematică, iar dacă era să dăm examen, nu ştiu cum m-aş fi descurcat.

Era începutul verii, era cald şi vântul adia uşor, iar în aer plutea mireasma florilor. Spre seară a venit şi nenicu Fane de la serviciu, oprindu-se să asculte la poveştile mele adevărate. Am rămas de vorbă până seara târziu şi nu ne mai înduram să mergem la culcare. Aş da orice, vorba cântecului: „Aş da ani din viaţă", să mă pot întoarce în timp, în vremurile acelea.

Dar povestirile mele nu s-au epuizat în seara aceea. Au continuat săptămâni şi săptămâni, iar când rămâneam numai cu bunica, îi descărcăm doar ei sacul meu plin cu amintiri, mai vechi sau mai recente.

După câteva zile de odihnă, de care aveam mare nevoie, am început să merg la Asociaţia nevăzătorilor, după cărţi de citit în Braille, şi să particip la activităţile care se desfăşurau, în cadrul acestui club. Întâmpinam totuşi o problemă foarte dificilă, că nu prea aveam nici cu cine merge la filială, nici să-mi rezolv diverse treburi personale. Aceasta a fost marea mea suferinţă, piedică, greutate, şi nu numai a mea, ci a tuturor nevăzătorilor de orice vârstă. Băieţii se mai descurcă, deşi întâmpină şi ei multe obstacole, incidente şi accidente, sunt agresaţi, furaţi şi chiar bătuţi.

Pe mine, bunica şi mătuşile mele nu mă lăsau să plec singură; bunica, cel puţin, nici nu voia să audă. Este o vorbă: unui bărbat dacă îi cade pălăria, şi-o pune pe cap şi merge mai departe, dar cu o femeie, lucrurile stau cu totul altfel.

Aşa că, activam la filiala nevăzătorilor când aveam cu cine merge, iar salariaţii de acolo înţelegeau, fiindcă aceasta era o problemă universală. Uneori, se oferea câte cineva dintre cei care mai vedeau puţin, şi în general bărbaţii, să mă ajute în această spinoasă problemă. N-am avut încotro, şi a trebuit să accept acest compromis, dar nu-şi poate imagina nimeni cu ce preţ. Eram tânără, aveam multă voinţă şi dorinţa de a mă afirma în toate acţiunile sportive şi literare. Mai aveam un mare, foarte mare neajuns: eram frumoasă, şi o spun fără teama de a fi considerată lipsită de modestie. Una din faţetele firii mele era

reprezentată prin mult optimism, mult curaj şi o mare expansivitate în acţiuni. Totuşi acum, când privesc în trecut, îmi dau seama că tinereţea şi frumuseţea nu mi-au fost aliate de nădejde. Prima îmi dezvăluia lipsa de experienţă, iar a doua mă făcea vulnerabilă în faţa multor ingratitudini. Încă de pe atunci, mulţi „motani" în călduri atentau la inocenţa mea şi voiau să-mi calce în picioare reputaţia. Deşi, acum când scriu aceste rânduri, suntem în anul de graţie 2016, şi multe dintre acele javre au părăsit Terra, pe care eu încă mai exist, numai amintirea lor îmi este extrem, extrem de dezagreabilă. Aş fi întrerupt vizitele mele la Filiala nevăzătorilor, dar să rămân numai acasă, m-aş fi plictisit de moarte.

De-a lungul anilor, am fost nevoită să resping multe maniere maladive sau erori comportamentale, fapt pentru care n-am putut să-i înţeleg, n-am putut să-i uit şi nici să-i iert.

Abia absolvisem şcoala generală şi lumea îşi arăta faţetele ei hidoase, perfide, pline de răutăţi, iar viaţa îmi scotea în cale numeroase obstacole şi capcane. Nu numai eu înduram aceste vicisitudini, ci şi alte colege treceau prin tot felul de întâmplări neplăcute, greutăţi şi chiar lipsuri.

O colegă dintr-un sat din apropierea Ploieştiului, cu care eram în relaţii destul de apropiate, a cunoscut un băiat care deja, absolvise şcoala profesională de nevăzători, de la Bucureşti. S-au împrietenit, s-au îndrăgostit şi au hotărât să se căsătorească, deşi, nici măcar el nu era încă angajat la cooperativa nevăzătorilor. Părinţii ei erau despărţiţi, iar ai lui erau din Moldova şi aveau puţine mijloace de subzistenţă. Aşa că nu puteau avea ajutor de nicăieri. Colega mi se confesa că ar vrea să fie împreună cu prietenul ei, că n-au de niciunele şi că nu-i ajută nimeni. Eu, suflet caritabil, m-am rugat de bunica să-i primească la noi în casă, până vor reuşi să-şi găsească de locuit în altă parte. Bunica i-a primit luându-le o chirie mai mult simbolică, şi le-a mai înlesnit şi alte facilităţi. Cel mai important ajutor era acela că îi invita la mesele de prânz şi cină, aproape în fiecare zi. Căsătorindu-se, colega mea s-a schimbat profund şi radical, încât nu-mi venea să cred. Îmi dădeam seama că se aflau în fervoarea iubirii lor, dar observam la ea nişte atitudini destul de ciudate.

Plecasem de la şcoală de o lună şi jumătate, şi eram bolnavă de dor, şi nu aveam niciun leac. Nu mă puteam confesa cuiva, căci, colegele mele în care aveam încredere şi mai ştiau câte ceva, erau

departe, foarte departe. Şi el era departe, atât de departe, şi nu ştia nimic, nici că muream de dorul lui, că orele, zilele şi săptămânile mi se păreau poveri, şi nici câtă luptă am dus cu mine ca, totuşi, să trăiesc şi să-mi continui viaţa, să fiu mulţumită că trăim pe aceeaşi planetă şi că respirăm acelaşi aer.

În vara aceea, existenţa mea a fost un chin şi nimeni n-a ştiut cât a plâns inima mea şi la ce cote era disperarea sufletului meu, atât de greu încercat. Este o altă vorbă din bătrâni: *abia îmi târăsc zilele*. Eu pot să spun cu mâna pe inimă, că abia îmi târam clipele. Şi iată că, într-o zi din iulie, era colega Luciana la mine, iar eu, ca să-mi mai uit amarul unui dor cumplit, iar ea să-şi vadă prietenul, ne-am dus la filială. Acolo ne-am întâlnit cu mai mulţi băieţi şi cu vorba, am cam uitat de prânz. Când, în sfârşit, ne-am întors, către ora trei după-amiază, ce-mi spun ai mei?

— Te-a căutat un profesor de la Buzău. Spunea că-l cheamă Şerban, era cu motocicleta, îmi spune bunica foarte indignată că nu am venit mai repede. Omul m-a aşteptat o grămadă. Mie mi s-au înmuiat picioarele şi, dacă aş fi văzut, în clipa aceea n-aş mai fi văzut nimic înaintea ochilor. Când mi-am revenit puţin, am întrebat:

— Ce spunea? Ce-aţi vorbit? A spus ceva despre mine?

Bunica a continuat:

— Te-a lăudat, spunea că ai fost cea mai bună la muzică şi numai datorită ţie, a acceptat să predea la Şcoala de nevăzătoare, că erai un exemplu demn de urmat în toate, o sensibilă, o fată delicată şi foarte frumoasă, cu principii sănătoase, perseverentă şi cu mult bun simţ. Am avut mare noroc ca, pe durata acestui schimb de fraze cu bunica, Luciana să fie plecată la tanti Ioana, invitată la o cafea, după ce luam masa şi noi. Mie, una, nici nu-mi mai ardea de mâncare. Aş fi dat toate principiile mele sănătoase pentru o oră de vorbă cu Şerban. Eram terminată şi n-aveam unde să mă ascund să pot plânge fără martori. Doamne, de ce este norocul meu atât de sărac? De ce mă pedepseşti, Doamne, cu tinereţea mea irosită prin şcoli? Mi-ai dat atâtea ghinioane, durere fără sfârşit şi iubirea mea, marea mea iubire fără sorţi de împlinire.

Nu mă sfiesc să spun un mare, foarte mare adevăr: Pe lângă Şerban, băieţii de la filiala noastră erau şapte la leu, lipsiţi de scrupule, fără educaţie, fără maniere, nişte rătăcitori în jungla vieţii.

Seara, Luciana a plecat la căminul de nefamilişti al

nevăzătorilor, să se întâlnească din nou cu prietenul ei şi să rămână acolo, căci a doua zi mergeau împreună să-şi facă analizele pentru căsătorie.

Bunica a observat că mă feream de Luciana şi nu-i destăinuiam secretele mele. După plecarea ei mi-a spus:

— Profesorul acela spunea că organizează nişte tabere la Cheia şi, dacă ai avea cu cine merge, te-ar lua şi pe tine.

Uite ce ocazie mi se ivea şi destinul îmi punea stavile, căci pe vărul Titi nu-l lăsa unchiul Fane, iar Luciana era într-o criză financiară, aproape colaps. Cred că nici prietenul ei n-ar fi fost de acord să plece fără el. Aşa ca eu am rămas ca un rănit pe câmpul de luptă, fără şanse de schimbare, de salvare, de vindecare, ocupându-mi mintea cu lecturile mele, care înlocuiau şi prietenul şi confesorul.

Spre sfârşitul verii, mai bine zis pe 15 august, a fost ziua mea onomastică. După-amiază m-au vizitat mai multe rude şi câţiva prieteni, pe care i-am oprit la masă. Desigur că, la mica noastră întrunire, a luat parte şi Luciana împreună cu soţul ei. La un moment dat, pe colega mea a căutat-o un tip, pe care eu nu-l cunoşteam deloc. Colega l-a aşezat la masă lângă ea şi acela o tot strângea în braţe cu o mână, şi prefăcându-se că-i şopteşte ceva la ureche, o săruta fără nicio jenă. Bunica şi tanti Ioana m-au chemat deoparte şi, spunându-mi ce făceau cei doi, mi-au cerut să pun capăt acelei mascarade. La rândul meu, am chemat-o şi eu pe Luciana şi am întrebat-o:

— Cine e domnul care a venit nepoftit şi care, înainte de a-l aşeza la masă între ai mei, trebuia să mi-l prezinţi mie?

Aşa am aflat cu stupoare, că intrusul era soţul unei bucătărese de la şcoala noastră, unde colega mergea în vizită, ori de câte ori salariata era liberă. La întrebarea mea de unde îmi cunoaşte domnul adresa, ea a bâiguit ceva în sensul că venise pentru a-i comunica ceva, în fine, un răspuns cam indecis şi încurcat. Când colega s-a întors la masă, după un schimb de cuvinte cu individul respectiv, acesta a plecat rapid, aruncând în fugă, peste umăr, un „Bună seara!” precum o piatră aruncată-n urmă, şi s-a făcut nevăzut. Bunica s-a supărat grozav şi după plecarea musafirilor mei, i-a spus Lucianei şi soţului ei:

— Nu vă supăraţi, dar în câteva zile trebuie să vă căutaţi locuinţă în altă parte, fiindcă aşa aţi promis că veţi sta doar două-trei săptămâni şi iată că mai este puţin şi trece vara. Noi am înţeles şi v-am ajutat, dar lucrurile nu mai pot continua, căci şi noi stăm destul de

înghesuiţi.

După aproape o săptămână de căutări, şi-au luat lucrurile şi au plecat foarte supăraţi pe noi şi mai ales pe mine.

De atunci au trecut 50 de ani, dar nu ştiu să ne fi întâlnit mai mult de trei ori, şi vreo explicaţie asupra celor întâmplate n-am avut niciodată. Înainte de a se căsători, am avut câteva discuţii cu ea, sfătuind-o să nu renunţe la şcoala profesională. Am îndemnat-o să aspire la mai mult, să vină la şcoală, să înveţe masajul, care este o meserie nobilă, unde lucrezi în halat alb, intri în contact cu tot felul de oameni, sub supravegherea medicilor. Toate explicaţiile şi chiar rugăminţile mele s-au soldat cu un mare eşec, deoarece nici n-a vrut să audă de vreo altă cale, decât cea pe care şi-a ales-o singură.

Cam cu acestea m-am ocup at eu în vara aceea, şi pot să spun, ca abia aşteptam să vină toamna ca să plec la şcoală, noua mea şcoala de la Arad. Deja începusem să-mi adun lucruşoarele de care aveam nevoie pentru şcoală, deoarece, de data aceasta plecam mult mai departe şi bunica n-ar mai fi putut veni la două-trei săptămâni, să-mi aducă cele necesare. Cu mare greutate le-aş fi putut cumpăra şi din Arad, dar se putea întâmpla sa nu am bani ori de câte ori aveam trebuinţă.

În sfârşit a venit toamna, au plecat rândunelele şi trebuia să plec şi eu. Iar bagaje, iar despărţiri, iar regrete.

Ai mei au decis că mai bine ar fi să călătorim noaptea, ca să ajungem dimineaţa la Arad. La plecare, în gară, a venit mătuşa Tita să-şi ia rămas bun de la mine şi mi-a rdaruit o pereche de ciorapi cu fir de lame. Mi-au fost tare dragi ciorapii aceia, dar atunci nu ştiam că avea să mi-i fure o colegă dintr-o clasă paralelă. După ce am făcut prezenţa, bunica n-a vrut să rămână mai mult şi să plece cu trenul de seara, pentru a cunoaşte puţin oraşul împreună cu mine.

S-a întors cu trenul următor, iar eu chiar că am rămas printre străini, mai străini decât cei de la Buzău. Cred că jumătate din salariaţi şi eleve vorbeau ungureşte şi ne tratau ca pe nişte fiinţe extraterestre.

PRIMUL AN DE PROFESIONALĂ

Aproape toată clasa noastră de la Buzău, voiam să învăţăm masajul, dar clasa de masaj se forma din doi în doi ani, iar în anul acela nu se începea o nouă serie. Aşa că am fost nevoite să învăţăm în primul an, împletiturile. Pentru mâinile noastre delicate, pentru pretenţiile noastre intelectuale şi pentru năzuinţele noastre, era o meserie extrem de grea şi frustrantă. Nici în cele mai urâte coşmaruri, nu mi-am

închipuit că voi face coşuri, târne şi să îmbrac damigene.

Ducându-ne la această şcoală, totuşi, am avut marele şi nesperatul noroc, să avem ca diriginte şi profesor de limba română, un mare Om cu o mare. În primul rând era bun – nu bun ca pâinea caldă, ci bun ca pâinea lui Dumnezeu. Tată dacă mi-ar fi fost, greşesc, dacă ne-ar fi fost, nu era atât de bun. Ne înţelegea problemele familiale, ne încuraja, ne alunga spaimele cu sfaturi, şi tristeţile cu câte o glumiţă.

Pe vremea aceea, când comunismul era la putere, n-aveai voie să deschizi gura pentru nicio problemă. Ce-ţi dădeau şi ce-ţi făceau reprezentanţii Partidului Comunist, trebuia să fie pentru noi, cea mai mare binefacere, cea mai mare fericire. Dacă mai făceam şi noi o poznă de diferite dimensiuni, domnul diriginte ne lua apărarea. Adevărul era că, majoritatea fetelor venite de la Buzău, eram şi ne simţeam deosebite faţă de celelalte eleve ale şcolii, şi ne purtam ca atare. De aici se iscau tot felul de conflicte. De la „sfânta" bentiţă, pe care fetele cam uitau s-o pună pe cap, până la o bluză mai drăguţă; de la o pieptănătură mai nu ştiu cum, până la o mică bijuterie purtată în deget – toate îi deranjau pe profesori, iar greşesc, pe profesoare şi pe educatoare. La Buzău nu aveam voie să ieşim în oraş, la Arad nu aveam voie să ne îmbrăcam ceva mai cu gust. Şi la Buzău atârnau hainele pe noi ca pe nişte pari, dar măcar eram copii. La Arad însă, eram deja domnişoare şi puţină cochetărie se impunea. În cadrul şcolii profesionale învăţau fete cu vârste cuprinse între 16 şi 30 şi ceva de ani, şi pot să afirm cu siguranţă, că niciuna nu voia să devină călugăriţă. Cele ce n-au avut în familie măcar o persoană care să le trezească gustul de frumos, suferă, chiar sunt încorsetate de rigorile restricţiilor, modestiei excesive şi a sobrietăţii duse până la extrem, chiar şi astăzi. Oricum, noi, elevele de la anul întâi, n-aveam voie să ieşim în oraş decât însoţite de rude. Puteam să stăm şi 20 de ani în şcoală şi abia să ne dea drumul pe străzile Aradului, că tot ca nişte copii de bogdaproste arătam. E drept, că hainele şi încălţămintea le primeam de la şcoală, dar dacă ne-am fi lăsat în nădejdea şcolii?... Şi până la urmă, eram întreţinute de stat, nu din buzunarele salariaţilor şi cu puţină bunăvoinţă, am fi arătat şi noi ca nişte drăguţe, ca nişte domnişoare de vârsta pe care o aveam, nu ca nişte călugăriţe în devenire. Spun toate acestea pentru că acasă aveam şi noi nişte părinţi, fraţi şi alte rude, ce plângeau când ne vedeau sau le povesteam cum eram întreţinute.

Şcoala arăta ca o mică Bastilie, în care aveam la parter clasele, la

etaj dormitoarele, iar la subsol bucătăria şi cantina. Într-un colţ al clădirii, mai izolată de traficul elevelor, se afla cancelaria, secretariatul şi o mică bibliotecă, având cărţi scrise în Braille. Aveam o curte interioară delimitată pe trei laturi, de clădirea şcolii noastre, iar pe a patra latură se aflau, culmea, ferestrele unei şcoli profesionale de băieţi. Când pauzele noastre coincideau, fetele care vedeau mai bine sau mai puţin, comunicau şi chiar se împrieteneau cu unii dintre ei. Numai ce le vedeai pe malul Mureşului, plimbându-se perechi, perechi. Cred că directoarea noastră, dacă ar fi avut permisiunea, ar fi vopsit geamurile şcolii de băieţi. Curtea era asfaltată, avea la mijloc un rond mare, pe care ar fi trebuit să fie sădite flori, iar pe latura dinspre băieţi, era pista şi groapa pentru sărituri.

Aveam o sală nu prea mare, dotată cu o mică orgă, folosită şi ca sală de muzică, unde ne adunam pentru cor, sală ce servea şi pentru sport. Atelierele unde se învăţau câteva meserii ca: perii şi mături, saltele şi plăpumi, cartonaj şi împletituri, se aflau pe altă stradă, unde se mergea cu rândul.

Pentru meseria pe care o învăţam noi, adică aceea de împletituri, aveam nişte salopete mai mari cu un metru, decât ne trebuiau nouă, apoi pe deasupra, ne puneam un şorţ cât o faţă de masă. Toate măcar erau dintr-un doc foarte bun şi în această costumaţie, arătam ca nişte scafandri. Regret mult că nu am făcut poze cu aceste haine de protecţie, să le pot arăta copiilor şi nepoţilor mei. Orice obiect am fi executat, exista riscul să ne lovim, zgâriem sau să ne vârâm în ochi răchita sau nuielele cu care lucram. Desigur că făceam ore de protecţia muncii, ce ne ajutau într-o oarecare măsură. Noi semnam nişte fişe precum că am făcut instructajul, iar dacă ni se întâmpla vreun accident, maiştrii nu intrau la apă.

Într-o zi lucram târne şi abia aveam loc unele de altele.

Aceste târne trebuiau făcute de o anumită înălţime. Eu am cerut beţişorul cu care măsuram unei colege. Aceasta l-a aruncat; şi băţul, care avea vreo 25 – 30 cm şi destul de gros, a ajuns în ochiul meu. Maistra ne-a trimis imediat la şcoală, unde se afla cabinetul medical. Am avut noroc să fie medicul la cabinet, căci nu venea la noi în fiecare zi.

Mi-a dat patru feluri de picături şi am rămas în dormitor câteva zile. Măcar dacă mi-aş fi dorit să învăţ această meserie.

La orele de limba română îl aveam profesor pe dirigintele

nostru şi toate vicisitudinile de la atelier, faptul că ne îmbrăcam parcă eram prinse de pe gârlă, faptul că în anul acela nu aveam voie în oraş, toate se estompau prin acele ore minunate şi discuţii instructive, relaxante, deosebite.

Ora efectuată cu acest profesor, era pentru noi ca o ba e de încântare. La orele de dirigenţie ne spunea în câteva cuvinte, nemulţumirile care i se aduceau la cunoştinţă de către ceilalţi profesori, la adresa noastră, noi i le justificam, din punctul nostru de vedere, iar apoi ne citea ori ne povestea cărţi, căci tare eram dornice de lectură. Atunci, nu existau la îndemâna noastră, a nevăzătorilor, atâtea cărţi, aşa cum sunt astăzi. Pot să afirm că, dacă ni s-ar fi servit literatură dimineaţa, la prânz şi seara, rareori am fi cerut şi de mâncare. Eram ca un pământ însetat după ploi de cărţi şi domnul Novac Tiberiu, îmi permit să-i dau numele aici, ne satisfăcea această sete, în limita posibilităţilor.

Din punct de vedere administrativ, pot să spun că la Arad, aveam două băi calde pe săptămâna, faţă de Buzău, unde făceam numai una singură. În băile de lângă dormitoare, unde se aflau doar chiuvete şi spălătoare de picioare, numai cu apă rece, se găsea câte un godin, unde, uneori, puteam să facem focul doar cu lemne furate, şi încălzeam apa în ligheanele noastre. Altfel ne descurcam numai cu apă rece. Lemnele trebuia să le subtilizam noi, deoarece şi la Buzău şi la Arad, ne omorau cu economia. Nu aveam voie să facem risipă la niciun fir de pai sau bucăţică de hârtie de scris, dacă era de la şcoală.

În primul an, ţin să subliniez, că şi eu şi întreaga clasă, am avut note foarte bune, dovadă a străduaniilor noastre susţinute. La sfârşitul primului trimestru, când domnul diriginte a venit să ne treacă notele şi mediile în carnete, ne-a făcut şi o mare surpriză, ne-a adus foi de drum la toate elevele cu media peste nouă. Fetele care locuiau mai aproape şi primeau foi de drum, puteau da foile celor care locuiau mai departe, în schimbul banilor de bilete.

Primul trimestru mi s-a părut că s-a scurs extrem de repede, dar şi că a durat o veşnicie, deoarece în mine se luptau două simţăminte antagoniste: raţiunea şi sufletul. Raţiunea îmi dicta să merg pe drumul formării mele ca om, acumulând cunoştinţe cât mai vaste din toate domeniile. Sufletul mă chema înapoi lângă cei dragi, lângă cel care-mi rupsese sufletul în două – o parte la mine, o parte la el, despre care nu mai ştiam nimic de atâta vreme, şi sufeream în tăcere de o crunta

maladie a celor trei D: despărţirea, depărtarea şi dorul. Înainte de a pleca acasă în vacanţa de iarnă, o colegă a strâns bani şi foi de drum de la mai multe fete care mergeau spre Bucureşti, pentru a cumpăra tichete la acelaşi accelerat şi pentru a fi împreună în acelaşi compartiment. Am mers şi eu cu ele, ca să nu mai vina ai mei după mine.

Mare bucurie era pe noi că plecam acasă, locuiam la sute de kilometri şi scrisorile constituiau un alindor destul de slăbuţ, pentru „deţinutele" micii „Bastilii" din Arad. Pentru că la Ploieşti nu cobora nicio colegă în gara de vest, am înştiinţat pe ai mei cu ce tren sosesc, rugându-i să mă aştepte cineva la gară. Când am ajuns, în gară nu m-a aşteptat nimeni şi am stat între linii mai bine de o oră, până a venit la mine o doamnă şi m-a întrebat cu ce mă poate ajuta. După ce i-am explicat în câteva cuvinte, în ce impas mă găseam, m-a ajutat să ajung în faţa gării, unde la momentul acela nu se afla niciun taxi. Cam peste o jumătate de oră, a venit cineva cu unul şi l-am luat eu să mă ducă odată acasă. Când am intrat în casă, eram furioasă foc, obosită, ca după o zi de călătorie, şi sfârşita de atâtea emoţii prin care trecusem. Bunica, împreună cu soţul mătuşii Nuţa făceau nişte socoteli – cum să schimbe „viitorul Universului" – şi la întrebările mele indignate, mi-au răspuns că au trimis-o pe Nuţa după mine.

La un sfert de oră de la venirea mea, a intrat şi aceasta pe uşă. Era clar ca bună ziua că nu venea de la gară. După ce le-am povestit că am fost într-un vagon la urma trenului, că am coborât între linii şi putea să mă calce un tren, dacă făceam doi paşi, bunica a încercat să mă liniştească, spunându-mi că totul a trecut cu bine şi mă aflam în siguranţă. Totuşi, mereu m-am întrebat care a fost adevărul, unde a fost Nuţa şi care i-au fost, de fapt, intenţiile?

Veneau sărbătorile de iarnă, dar în vacanţa aceea, nu mi-a mai fost aminte de nimic. Cu greu, foarte greu mi-am revenit. Am întrebat-o de câteva ori pe Nuţa: cum de nu m-a văzut, că doar coborâsem din tren şi ea vedea normal, dar ea susţinea acelaşi răspuns: că nu m-a văzut, deoarece mă găseam prea departe. Oricum aş fi chestionat-o, n-aveai ce scoate de la aşa un creier. Ori din răutate, a vrut să mă pună într-o mare încurcătură, pentru a vedea cum pot să ies din impas. Deşi mi-era peste putinţa să înţeleg, am încetat să mai revin asupra acestui subiect şi cu timpul am uitat.

Cred. Ca nici colegelor mele nu le-am povestit păţania mea şi

până la urmă enigma a rămas înmormântată şi-n conştiinţa Nuţei, dacă o fi având, şi-n subconştientul meu.

Spre sfârşitul vacanţei, am sunat o colegă la şcoală, rămasă pe vacanţă în internat, rugând-o să mă aştepte în gară, căci voiam să merg singură până la Arad. Mariana m-a informat că şcoala este în carantină, deoarece izbucnise o epidemie de gripă. Aşa că, de teama sa nu mă îmbolnăvesc şi eu, am mai rămas aproape trei săptămâni acasă, urmând s-o sun din nou, când se va ridica buclucaşa carantină.

A doua zi, m-am dus la Filiala nevăzătorilor şi mi-am luat cărţi de citit, câte am putut căra eu şi vărul meu Titi, ţinând cont că aceste cărţi sunt destul de mari, pentru că sunt scrise în Braille.

Întotdeauna, cufundarea între cârti, a fost pentru mine o adevărată ba e de fericire. Dar, mai repede decât mi-aş fi dorit, s-a scurs şi prolonge-ul vacanţei şi am plecat singură, după cum mi-am propus. Dar din nou stupoare, căci Mariana nu m-a aşteptat, şi după ce am scris un roman în gând, am apelat la nişte băieţi să mă ajute să iau un taxi, şi aşa a luat sfârşit o nouă aventură. Ţin să subliniez că prin astfel de aventuri trec toţi nevăzătorii, şi unii chiar în fiecare zi. Nu ştie nimeni câte oceane de emoţii străbate un suflet de nevăzător, obligat să treacă prin astfel de suplicii.

Colega cu pricina s-a scuzat explicându-mi că ea ar fi venit, dar i s-a refuzat învoirea la aşa o oră matinală, deoarece într-adevăr, era vorba de cinci dimineaţa. Minciună sau nu, am înghiţit şi hapul acesta şi am lăsat-o moartă, pentru că faptul era consumat, iar pe vremea aceea, nu ştiam că toate ghinioanele mele erau furcile caudine, prin care va trebui să trec toată viaţa.

Ne-am reînceput activităţile, dar, parcă, nici eu şi nici celelalte colege, nu mai aveam aceeaşi exuberanţă ca în primul trimestru. Participam la orele de curs, mergeam la atelier, activam la cor, pentru că nu puteam lipsi, dar trăgeam de noi să facem toate acestea, ca de nişte munţi ce-i duceam în spate. Singura oază de bucurie o constituiau, şi poate mă repet, orele pe care le efectuam cu domnul profesor Novac, şi atunci ne mai încărcam bateriile cu răbdare, curaj şi bună dispoziţie. În ansamblu însă, acel an, a fost un an banal, plictisitor şi pierdut în zadar. Răbdarea noastră frustrată a fost pusă la grele încercări de multe, foarte multe.

Aveam la cor un profesor extrem de exigent, de credeai că faci armată cu el şi nu muzica. Îmi venea să plâng în hohote când mă

gândeam la Şerban, la comportamentul dumnealui, la frumoasele ore pe care le parcurgeam împreună, cu atâta drag, cu atâta plăcere, încât am fi vrut să nu se mai sfârşească niciodată. Profesorul de la Arad ţipa – nu greşesc – urla la noi, de parcă era apucat. Dar el era frustrat de imposibilităţile şi insuccesele lui, fiindcă era nevăzător, cam urâţel, dur şi intolerant, din care cauză nu prea avea succes la fete, căci mai era şi celibatar. Dar cu chiu şi mai ales cu vai, anul acela anost, în care n-am învăţat mai nimic, căci nimeni n-avea de gând să lucreze Împletituri cu răchită, s-a dus în neant, şi nu l-a regretat nicio colegă cu care venisem de la Buzău.

Spre sfârşitul anului şcolar, se zvonise că în toamna următoare, Liceul de nevăzător! din Cluj, avea să primească, din nou, absolvenţi de generală. Câteva eleve din cele care am fost la Buzău, am făcut cerere să ne acorde dispensă de vârstă şi să ne primească şi pe noi la liceu, dar Ministerul învăţământului n-a vrut să ne aprobe, iar nouă ni s-au spulberat toate visele şi proiectele.

O SURPRIZĂ NEAŞTEPTATĂ

Se scursese cam jumătate din vacanta mare şi, cum şedeam eu aşa şi citeam, ocupaţie plăcută dar cam monotonă, unchiul Gică, soţul mătuşii Tita, îmi aduse o veste grandioasă, la care nu mă aşteptam nici într-o mie de ani. Făcuse rost de două bilete de familist pentru Eforie sud. Pe un bilet am mers eu împreună cu fiica lui, Coca, din prima căsătorie, iar pe al doilea bilet – o vecină de-a lor, cu băieţaşul ei.

Tita era prietena cu Mioara, vecina care mergea împreună cu noi. Mi-am cumpărat costum şi papuci de baie, ne-am pregătit bagajele şi în câteva zile, ne aflam pe plaja de la Eforie Sud, un eveniment nesperat şi nevisat.

Verişoara mea avea doar 13 ani, dar era foarte precoce, era frumoasă, modernă şi bine dezvoltată, şi cu pretenţii de domnişoară. Ne înţelegeam tare bine, deşi între noi era diferenţă de nouă ani. Şedeam la soare, ne băgam în apă împreună sau mergeam la plimbare. Eram nedespărţite, mai ceva ca două surori. Ce este drept, au instruit-o părinţii să nu facă un pas fără mine, dar şi eu o pregăteam dinainte, în caz că surveneau anumite situaţii.

Într-o seară ne-am dus la o terasă, mai mult să ascultăm muzica. De cum ne-am aşezat la o masă, ne-am făcut un plan strategic:

— Dacă vine un băiat şi mă invită la dans, cum ies de la masă? am întrebat-o eu, prevăzătoare.

Ea mi-a explicat cu răbdare:

— Între rândul nostru şi ring, mai este un rând de mese.

Poţi să treci printre cele două rânduri de mese şi scaunele celor care şed spate în spate.

Apoi ne-am înţeles, ca la sfârşitul dansului, să vină neîntârziat să mă ia de mână.

N-am terminat bine de pus la punct toate detaliile, că s-a şi înfiinţat un tip, care m-a rugat să-i acord un tango.

La urmă, cât băiatul mi-a mulţumit, Coca s-a şi înfăţişat lângă mine. Era precizia întruchipată.

Ne-am dus şi în alte seri la câte o grădină de vară, şi la fel am procedat. Ne-am bucurat din plin de zilele petrecute la mare. Câteva zile ne-am deplasat şi la Techirghiol „pentru împachetări cu nămol, mai ales pentru piciorul meu fracturat cu patru ani în urmă. În ultima zi a acestui superb sejur, i-am spus verişoarei mele în drum spre plajă:

— Azi, ar trebui să cumpărăm câteva cadouri pentru cei de acasă.

— Sunt de aceeaşi părere, zise Coca, şi mai adăugă: Plecăm mai devreme de la plajă şi ne oprim pe la standurile cu obiecte de artizanat.

În ultima seară, ne-am dus din nou la o grădină de vară, şi aceasta, mai mult, să inhalăm aerosolii şi să ascultăm muzică, după care amândouă ne dădeam în vânt.

Nu prea mă încântau invitaţiile la dans cu diferiţi necunoscuţi, care mă puteau pune în tot felul de situaţii dificile. Toate invitaţiile acelea îmi creau nişte emoţii, cum nu-şi pot închipui decât cei ce au trecut prin astfel de stări.

Dimineaţa, după micul dejun, ne-am luat bagajele şi cu regrete în suflet, am plecat lăsând un urmă marea, atât de fascinantă. Toţi ai casei mă aşteptau cu nerăbdare şi abia aşteptau să le povestesc despre zilele petrecute pe litoral, care deja deveniseră nişte frumoase amintiri. Cum era de aşteptat, s-au bucurat de darurile primite, dar cei mai încântaţi au fost bunicii mei. Îmi dădeam seama că ei se bucurau de orice nimic le-ai fi adus, dar niciodată n-am înţeles acest lucru ca acum, când am ajuns şi eu la vârsta lor de atunci.

AL DOILEA AN DE PROFESIONALĂ

După ce le-am relatat alor mei toate impresiile acumulate în cele două săptămâni petrecute la mare, nerăbdarea de a pleca la şcoală,

creştea invers proporţional cu vacanţa.

Din nou au început pregătirile, din nou mă bombardau colegele cu telefoane, pentru a ne strânge cât mai multe la un loc, în trenul cu care mergeam la Arad. În sfârşit, a venit şi ultima zi de vacanţă, când mi-am luat rămas bun de la toţi şi am plecat la şcoală, în acelaşi tren cu vreo douăzeci de fete bune de glume, de creat buna dispoziţie, într-o călătorie care dura o noapte întreagă. Două compartimente erau ocupate numai de noi şi, pentru că nu încăpeam într-unul singur, ne vânturam tot timpul de la unul la celălalt, dorind să fim împreună cu toate fetele. În cele din urmă, ne-am strâns mai multe claie peste grămadă într-un compartiment; am început să cântăm tot felul de cântece care se armonizau frumos pe două voci.

Sub pretextul de a fuma, au ieşit mulţi tineri ascunşi prin alte compartimente, ascultând plăcut impresionaţi, la demonstraţiile noastre muzicale. Janet şi Laura, două dintre colegele noastre, care mai vedeau destul de bine, au ieşit pe culoar, dornice să intre în vorbă cu băieţii, care abia aşteptau să prindă de aripă un prilej, pentru a aborda fetele, fie din plictiseală, fie chiar, în căutarea unei prietenii. Apoi au ieşit şi altele la vorbitor, lucru ce nu ne-a deranjat deloc, deoarece era o înghesuială teribilă. Călătoriile acestea în grup, pline de neprevăzut şi presărate cu mai mici sau mai mari aventuri, încheiau vacanţele noastre, de cele mai multe ori, monotone. Făcându-ni-se în sfârşit foame, am hotărât să punem de un ospăţ pe cinste, cu tot ce avea fiecare. Savurând puii fripţi, brânzeturile de tot felul şi prăjiturile care mai de care mai savuroase, ne povesteam întâmplările mai ieşite din comun din timpul verii. Masa se prelungea până după miezul nopţii şi cu glume, cu bancuri picante, spuse mai mult în şoaptă, noaptea se scurgea pe nesimţite, lăsându-ne în suflet regrete că n-a fost de trei ori mai lungă.

Din gara Arad am luat patru taxiuri şi am ajuns la şcoală cu zâmbetul pe buze, dar totuşi prea repede, căci să mai fi fost încă o vacanţă, tot nu ne-ar fi ajuns. Ştiam noi bine că trecând de porţile şcolii, vom fi închise şi noi şi zâmbetele noastre.

După masa de dimineaţă, am ieşit în curte aproape toate elevele şi, având câţiva profesori în mijlocul nostru, printre care şi dragul nostru diriginte domnul Novac, am început să cântăm „Gaudeamus igitur" şi am transmis lucrul acesta în şoaptă tuturor fetelor, iar solista noastră de la cor – Mia Chereches – ne-a dat tonul, iar noi, ca o mare

învolburată, am început să cântăm. Băieţii de la Şcoala de meserii au deschis ferestrele, iar profesorii noştri au rămas stupefiaţi. La urmă, salariaţii şcolii şi băieţii de la ferestre, ne-au aplaudat şi ovaţionat călduros. Directoarea şcolii, pe care n-a agreat-o nimeni niciodată, ne-a ţinut o scurtă cuvântare şi apoi, am intrat în clase cu diriginţii noştri. În primul rând ni s-a comunicat că pentru clasa de masaj se va face o preselecţie, unde se va avea în vedere: ţinuta, rezultatele la învăţătură din anul precedent, şi vederea zero. Un fapt deloc de neglijat era siguranţa că şi-n cei doi ani afectaţi meseriei de maseur, îl vom avea diriginte tot pe profesorul Novac Tiberiu.

Primele două zile, noi cele ce voiam să urmăm clasa de masaj, ne-am cam flendurit de colo până colo, până când a venit o comisie de la Direcţia sanitară, împreună. cu o echipa de profesori din şcoală, printre care şi dirigintele nostru, din a cărei clasă anterioară se forma în majoritate viitoarea clasă de masaj. Prin câte emoţii au trecut sufletele noastre, numai noi ştim, căci era vorba de viitorul nostru. Într-un final am observat că s-au selecţionat şi eleve mai slabe la învăţătură şi mai mici de înălţime.

În sfârşit a trecut şi hopul acesta, după care ne-am dus să ne luăm clasa în primire, clasă ce se afla la o mansardă, la care se urca pe nişte scări amărâte din lemn, ce nu avea scândura de protecţie dintre trepte şi era dotată – scara vreau să spun – cu o balustradă ce se balansa trei cm de la punctul fix. Dar cum noi eram tinere şi sprinteioare, n-am căzut nici în cap şi nu ne-am rupt nici măcar un picior, aşa ca să-i dăm şi directoarei o mică satisfacţie, că tare „bună organizatoare" mai era.

În primul an de masaj, am învăţat materiile de specialitate cu doi medici: anatomia cu dr. Delitoiu şi Fiziopatologia, Nutriţie şi dietetică şi Nămolurile cu dr. Ienăşel, care era fratele directorului adjunct. Aceşti doi medici ne-au muncit ca pe sclavii de la galere, căci nu aveam manuale, trebuia să luăm notiţe şi ne predau într-o veselie de nu mai puteam dormii de cât de aveam de învăţat… De celelalte materii, care nu erau deloc puţine, abia aveam timp să ne amintim, în pauza dinaintea orei respective.

Dimineaţa începeau cursurile la ora 7.30 până la 13.30, când luam prânzul. De la ora 15 şi până după miezul nopţii, învăţam pentru a doua zi. Anul şcolar 1967 – 1968 a fost un an foarte dificil pentru clasa noastră. Patru dintre colegele noastre mergeau după amiaza şi la

Şcoala populară de artă, fiind foarte talentate la muzică.

Doctorul Ienăşel era atât de exigent, încât, nici măcar când nu înţelegeam un cuvânt, şi erau destule, nu voia să repete şi striga:

— Copiezi de la cele ce au scris!

De multe ori însă, nici cele care scriau în scriere obişnuită, nu reuşeau să ţină pasul cu dictările lui, iar când trebuia să învăţăm pentru ora următoare, ne dădeam de ceasul morţii, deoarece nu înţelegeam ce am scris, căci nici altele nu scriseseră corect. Anatomia ni se preda din cartea de anatomie a lui Voiculescu, foarte detaliată, amănunte ce nu ne erau de trebuinţă pentru profesia noastră. Mult mai târziu am aflat ca aceasta anatomie se preda în primul an de facultate la medicină.

În primul an practica masajului se făcea în clasă pe nişte canapele confecţionate special, masându-ne una pe cealaltă.

De fiecare dată trebuia să fim pregătite pentru orele de specialitate, deoarece extemporalele veneau pe neaşteptate, ca un pumn în plex şi în catalog. Unele colege îndrăgeau să copieze, dar eu nu puteam, fiindcă şedeam în primul rând de bănci, chiar în faţa catedrei. În schimb, am făcut altceva: din nu ştiu ce motiv, şi vă asigur că a fost serios, n-am putut să învăţ toată materia pentru teză şi mi-a picat ceva la care nu m-am aşteptat. Stabilisem dinainte cu o bună prietena ca dacă ne dă la teză ceva ce nu ştiu, să-mi scrie ea teza şi cu puţină dibăcie, a mers. Mi-aduc aminte că la teza aceea am luat 8.

Clasa noastră era cel mai bine cotată clasă din şcoală, dar ni se cereau şi foarte multe: ţinută impecabilă, rezultate cât mai bune la învăţătură, participare la activităţile din afara orelor de curs şi comportament ireproşabil. Ni se cereau mult şi multe, dar ni se acorda aceeaşi atenţie şi ni se ofereau aceleaşi beneficii ca tuturor elevelor. Ne-ar fi trebuit halate şi, în general, haine ajustate pe trupul nostru, mâncare mai multă şi ceva mai multă libertate.

Au fost câteva incidente şi de natură religioasă, căci unele colege, în disperarea lor datorată infirmităţii, îmbrăţişau culte neagreate de P.C.R. şi chiar de ignoranţi.

Să nu uităm însă, că, atunci când te încolţeşte deznădejdea, te pândesc şi alte stihii psihice, şi eşti în stare să adopţi orice putere supranaturală la care să te închini, ca şi când nu peste toate, suprema divinitate ar fi Dumnezeu.

Zilele mele de distracţie erau doar atunci când aveam cu cine să

ies puţin în oraş, dar, în special, când se organiza dans la Filiala nevăzătorilor Arad, şi aceasta numai în cazul când avea cine să cânte, căci altă sursă de muzică, filiala nu avea.

Totuşi, când veneau bunicii la mine, bucuria era fără egal. Bunica venea cu un tren de sâmbătă seara şi ajungea duminică dimineaţa, iar eu o aşteptam cu focul aprins în soba clasei, pe care o încingeam bine, fiindcă de obicei venea cam la începutul iernii, ori spre sfârşitul acesteia. Nu mai conteneam cu povestitul sau cu savurarea bunătăţilor aduse, cu care mai tratam şi unele colege, care urcau sus la noi, deoarece duminica fetele şedeau mai mult în dormitoare.

După călătoria cu trenul o noapte întreagă, bunica nici nu voia să se odihnească măcar pe o canapea de masaj, iar seara pleca din nou cu trenul, până dimineaţa. Când m-am mai a avut-o pe bunica, mi-am dat seama câtă dragoste şi dor o îndemnau la un asemenea sacrificiu. Dar ce să-i faci? Fiecare vârstă are avantajele şi dezavantajele ei.

Ştiam de la seria anterioara că după primul an de masaj, trebuia să mergem în practică în diferite staţiuni dinainte stabilite. Cine dorea, putea chiar să se angajeze pe timpul verii. Astfel că, în ultimele săptămâni de şcoală, ni s-au comunicat ofertele staţiunilor unde puteam merge, împreună cu Paula şi Lori am mers la Olăneşti. Practica obligatorie era de două săptămâni, iar noi eram atât de obosite după primul an de masaj, încât n-am fost tentate să rămânem mai mult. Colegele care au efectuat practica la mare, s-au angajat pe toată perioada verii, muncind din greu să facă rost de ceva bănuţi.

Când ne-am întors la şcoală din vacanţa mare, nu mai pridideam cu povestirea tuturor întâmplărilor şi situaţiilor prin care trecuserăm cu toatele. Colegele care lucraseră pe litoral, aveau multe de povestit, dar şi de ascuns. La vârsta aceea, când ţi se întâmplă ceva nou, ai impresia că tu eşti prima căreia i se poate întâmpla aşa ceva, şi din pudoare sau din teamă, nu vrei să afle nimeni.

Speram ca în ultimul an de profesională, să beneficiem de mai multe libertăţi, dar de unde, anul şcolar a decurs egal şi restrictiv pentru toate elevele, la fel ca şi-n ceilalţi ani, cu multă muncă.

FERVOAREA EXAMENELOR

Eram atât de emoţionate că nu mai ştiam de capul nostru. Parcă în cei doi ani în care am învăţat masajul, cu toate materiile de specialitate, nu acumularăm nimic. Aveam impresia că toate cunoştinţele se şterseseră din mintea noastră, ori că cineva sau ceva

blocase lacătul de la cămăruţa cu învăţături. Nu ştiam la ce să citim mai întâi, pierdeam nopţi repetând, iar când în sfârşit mergeam la culcare, toate ni se învolburau în minte, ca într-un carusel al disperării.

Unele dintre noi, care tot timpul avuseseră note abia de trecere, erau jignitor de nepăsătoare şi râdeau cu nonşalanţă de noi, cele care ne străduiam să mai punem o mână de mortar la construcţia devenirii noastre ca maseuri specialişti. Număram zilele până la examene şi tremurul interior se mărea cu fiecare zi, cu fiecare ceas. Vorbele de încurajare ale profesorilor şi, în special, ale domnului diriginte, nu ajungeau nici la inima şi nici la creierul nostru. Dacă ar fi ştiut direcţia câtă energie beneficia, ardea şi se consuma în interiorul nostru, ne-ar fi dat, poate, în săptămânile acelea, mâncare mai bună şi de ajuns cât să ne refacem forţele înjumătăţite. Norocul nostru era că cele care mai aveau bani, îşi completau alimentaţia cu produse din oraş şi le mai ofereau şi celorlalte din micul lor avut culinar. Unele dintre noi am început să ne administrăm singure extraveral, să ne mai potolim puţin avântul emoţional. Problema nu era că n-am fi luat note de trecere a examenelor, ci că voiam să ieşim super, extra, ultra excepţional. Dacă se putea, să ne dea şi premii de excelenţă. Aceasta o spun acum, după aproape 50 de ani de atunci, în lumina descoperirii că tare vulnerabile şi, totodată, exagerate mai eram.

Cum întotdeauna timpul se scurge pe nesimţite, a sosit şi ziua examenelor. Ne tremurau sufletele, eram mai albe ca hârtia şi ne pieriseră şi glasurile. S-au făcut unele afirmaţii neprincipiale şi cam nedemne la adresa elevelor care au muncit din greu, de către doi profesori ce nu aveau experienţă nici să predea lecţiile, darămite să aibă pretenţii să ceară ce nu ştiuseră da, deoarece abia parcurseseră primul an de profesorat.

După depăşirea examenelor, ne-am dat seama că nici nu meritaseră atâta muncă, zbucium şi stres prin care trecuserăm. Rezultatele au fost pe măsura efortului, dar nu le-a luat nimeni în seamă pe unde ne-am dus să ne angajăm. Dimpotrivă, eu, Marinola Deleanu mai am multe de spus în sensul acesta. Nu căutaţi în catalog că nu mă veţi găsi; sunt ascunsă în fiecare elev frustrat, sărac şi super-sensibil, departe foarte de ai săi, şi căutând o vorbă bună sau o mângâiere, printre ceilalţi colegi de suferinţă ori printre salariaţii instituţiei, care şi-ar putea da osteneala să fie mai calzi, mai drăguţi şi amabili. În afară de domnul diriginte Novac Tiberiu, pe care-l venerez

şi acum, toţi ceilalţi salariaţi s-au purtat cu mine ca nişte străini cum, de altfel, şi erau, iar repulsia, intransigenţa şi ostilitatea maghiară s-au simţit tot timpul celor trei ani.

Astăzi, ştiu că lucrurile stau puţin altfel, dar depărtarea de cei dragi lasă în sufletele copiilor şi ale adolescenţilor urme adânci, de neşters.

EUFORIA BANCHETULUI

Încă dinainte cu două-trei luni, ne tot gândeam şi socoteam ce toalete să ne cumpărăm în vederea nemaipomenitului – aşa se întâmplă cu toate seriile de eleve – şi mult aşteptatul banchet, în urma căruia aveam să zburăm spre casă. Colegele cereau, în disperare, bani de la părinţi – care-i aveau – eu însă, eram destul de cumpătată pentru vârsta mea, căci bunicii mei aveau venituri foarte modeste. Cu toate acestea, mi-am procurat şi eu cu bani, bineînţeles, o rochie destul de drăguţă, dintr-o lânică foarte subţire de un verde-ruginiu, de provenienţă coreeană. Aveam de la mătuşa Tita nişte mărgele şi cercei care se asortau perfect, şi cam atât. Mie, una, mi-era jenă de domnul diriginte să fi purtat ceva mai extravagant. Unele colege erau mult prea împopoţonate pentru vremurile acelea şi, chiar făceau să se observe clar, diferenţa dintre ele şi cele cu vestimentaţie mult mai modestă. Ce să-i faci? Dumnezeu nu împarte pachetele cu daruri la fel de mari pentru toată lumea.

Masa de seară s-a servit mai târziu, fiind şi masă de banchet şi, într-adevăr, în seara aceea, a rămas atâta mâncare cât să mai facem o masă festivă.

Era atâta vânzoleală, fetele se strigau de la o masă la alta, se ridicau de la locurile lor şi reveneau, se vorbea destul de tare, se glumea, se râdea. Doamna directoare a ţinut o cuvântare destul de anostă, din care nu-mi mai amintesc nimic, iar după plecarea ei – mai mult nu vreau s-o respect – s-a pus o muzică excelentă la pickup şi s-a dansat cu tot elanul tinereţii noastre.

Cum era de aşteptat, profesorii au invitat fetele la dans şi abia mai aveai loc în ring. Eu am dansat doar cu un singur profesor, iar acesta a făcut o glumă indecentă şi atunci n-am mai vrut să dansez chiar cu nimeni.

Din şcoala aceea n-am regretat multe persoane. Eram bucuroasă şi tristă în acelaşi timp că încheiam o epocă – să spun aşa – iar viitorul crea nişte probleme sub toate aspectele. Mi-am luat rămas-bun

aproape de la toată lumea şi peste două zile plecam acasă, împreună cu o parte dintre colege.

Am mai spus-o şi o repet: mie nu mi-a plăcut şcoala de la Arad şi nimeni nu făcea nimic să rămânem cu amintiri frumoase de acolo.

Partea a doua

Adio, Mirel!

ÎNTOARCEREA ACASĂ

Sunt în tren împreună cu multe colege, şi merg spre casă, iar ele spre destinaţiile lor, după trei ani grei de profesională, la o şcoală specială de nevăzătoare din Arad. E seară şi trenul a pornit de câteva minute, iar noi ocupăm un întreg compartiment. Suntem bucuroase că am absolvit în sfârşit, însă, eu stau retrasă într-un colţ şi regret că am lăsat în urmă atâtea persoane dragi, pe care aş vrea să le mai întâlnesc cândva, dar cine ştie ce ne rezervă viaţa. Am atâtea speranţe şi dorinţa de a face multe, dar presimt că lucrurile nu vor merge uşor, conform viselor mele optimiste.

Fetele ies pe culoarul trenului, apoi după câteva minute intră înapoi, iar ies şi tot aşa, nu-şi găsesc locul, spun glume, povestesc de la examene, de la banchet, şi râd de răsună vagonul. Într-o vreme, chiar rămăsesem singură în compartiment, şi vine Rodica şi mă întreabă, pe ton de glumă:

— Ce stai singură în colţul acela, ca un filosof ieşit la pensie?

— Filosofii nu ies la pensie, dar n-am chef de bramburească, răspund eu. Mai bine spune-le fetelor să intre şi să mâncăm ceva, că apoi se face prea târziu.

— Chiar aşa, zise Rodica, şi le chemă pe fete să scoatem toate proviziile. Orice ai fi mâncat, era mai bun când mâncam împreună.

— Mai încolo de compartimentul nostru, sunt nişte băieţi la o fereastră, şi sunt foarte drăguţi, zise Lavinia.

— Lăsaţi-i în pace şi şedeţi potolite, mă repezii eu, că n-am de gând să deschid cantina săracilor.

Toată lumea râse cu poftă, care nu era mai prejos decât pofta de mâncare.

— Luaţi nişte brânză de la mine fetelor, că ieri mi-a venit ciobanul de la stână şi mi-a adus o brânză de milioane, ne invită Ciobăniţa, a cărui nume chiar aşa era. Aruncam cu toatele nişte poante de ne durea burta de râs. De unde era să aibă Ciobăniţa oi, pe vremea aceea?

— Luaţi şi din salamul meu, ademenii eu fetele, că am pus să se sacrifice pentru el cei mai frumoşi cai din prerie.

— Cred că feliuţa din care mănânc eu a fost de la un mascul, adăugă Laura. Eu, n-avui de lucru şi completai:

— Ai grijă să nu devii hermafrodită! Au râs fetele, de cred că s-a auzit în tot vagonul. Laura, nevinovată, întrebă:

— Dar ce este aceea? Atunci fetele s-au tăvălit pe jos de râs şi au ieşit pe culoar. Mi-a trebuit o jumătate de oră până ne-am putut potoli. Băieţii care se aflau mai departe de noi, au venit la fereastra din dreptul nostru şi toate fetele de pe culoar s-au retras. Cu glume şi poveşti, dar poveşti adevărate, s-a apropiat de miezul nopţii. Lavinia a fost de părere să stingem lumina, căci pe cele care mai vedeau puţin, le cam dureau ochii. Paula zise:

— Eu am colir, vrea cineva să-şi pună? Toate şi-au alinat usturimile de ochi, şi apoi, vreo câteva ore ne-am liniştit.

Trenul s-a oprit într-o gară, iar când fetele s-au uitat pe geam, ajunseserăm în Braşov, şi se făcuse ziuă demult, dar nu mai eram în formă ca seara precedentă. Oboseala îşi lăsa amprenta peste energia debordantă a fetelor, din ajunul plecării. Deşi eram tinere, cu greu ne-am revenit, căci nu dormiserăm nici cu o noapte înainte. Mai cu una, mai cu alta, am ajuns la Ploieşti, unde mă aştepta bunica.

— Sărut mâna, bunico, ce dor mi-a fost de matale! La revedere fetelor, să-mi scrieţi neapărat!

— La revedere, şi tu să ne scrii! Au spus şi ele. Apoi, trenul se puse în mişcare, iar Laura şi Veronica, au luat un alt tren spre Moldova.

Eram bucuroasă că voi ajunge acasă, şi deja am început să-i povestesc bunicii ultimele noutăţi.

— Sărut mâna, bunicule! Cum o mai duci cu tinereţea? Ţi-am adus nişte bomboane bune, sunt ungureşti. Apoi, m-am dus la tanti Ioana, soţia fratelui mamei, ce locuia în spatele casei noastre.

— Bine te-am găsit, tanti Ioana! Ţi-am adus o ciocolată ungureasc㠄, să vezi şi tu cum sunt dulciurile prin părţile acelea.

— Bine-ai venit, hai să te pup, că tare mi-a fost dor de tine! Ai absolvit cu bine? Şi tot aşa, mi-a pus o grămadă de întrebări.

Vreo săptămână două, am tot povestit şi am depănat amintiri, dar într-o zi, i-am spus bunicii:

— Ar trebui să merg cu cineva la Direcţia Sanitară, să văd unde m-au repartizat. Aşa că, am aranjat cu Tita ca a doua zi de dimineaţă să

mergem în marea expediţie, şi n-aveam de unde şti atunci, că chiar aşa va fi. Nu ştiu ce ierarhii mai erau şi pe la instituţiile acestea, dar atât am pătimit de pe urma acestor lingăi din vremea comunismului, că dacă acum or fi fiind în Iad, mă rog la Dumnezeu să le mai îmblânzească puţin pedeapsa. În ziua aceea, am nimerit la o tovarăşă în audienţă, care fusese colegă de şcoală cu mătuşa Tita, şi se jucaseră în cartier cu aceeaşi prieteni. „Madama" aceasta, era fată de popă, şi sunt sigură că niciodată n-a simţit ce este foamea şi lipsurile. Ne-a tratat ca şi când am fi avut ceva urât mirositor pe tălpile pantofilor şi am fi murdărit covoarele persane. Din punctul de vedere al acestei secretare, trebuia să mă duc să caut un post prin staţiuni, fiindcă acolo se căutau mai mulţi maseuri. Până la urmă n-am rezolvat nimic, deoarece nu te lăsa să vorbeşti, şi în final am plecat. Din ziua aceea, a început vestitul şir de audienţe pe la toţi tartorii, de la Direcţia Sanitară şi de la P.C.R., care nu vedeau, nu auzeau, şi cel mai grav era că nici nu înţelegeau, parcă vorbeam în patagoneză nu româneşte. Ba într-o zi, unul de la Partid mi-a zis:

— Directorii şcolii voastre de orbi, ar trebui să ne mai întrebe şi pe noi dacă avem unde să vă plasăm, înainte de a vă învăţa ce dracu' vă învaţă pe voi acolo! Ce, aveţi impresia că noi avem timp să ne ocupăm numai de voi?

Doamne, să fi avut eu atunci curajul pe care-l am acum, i-aş fi zis vreo două, să sară de pe scaunul acela de care i se lipise fundul, iar noi ne blocaserăm pur şi simplu, căci în ziua aceea mersesem în audienţă cu instructoarea socială de la Filiala nevăzătorilor, ce ne mai ajuta din când în când pe năpăstuiţii de noi, care nu ştiuserăm pe ce drumuri cu mai puţine obstacole s-o apucăm.

La vreo două luni de la întâmplarea aceasta, mă aflam pe stradă, mergând undeva. Când, auzim o fanfară trecând pe Bulevardul Republicii, spre cimitir.

— Cine o fi murit, soro? De i-a pus muzică? Mi-a răspuns un trecător:

— Cum, nu ştiţi? A murit tovarăşul S. de la Partid; ce om cum se cade era!

— Dar ce, ţi-a cumpărat vreo pereche de pantofi? întreb eu sarcastic. Că P.C.R.-ul ăsta pe mulţi desculţi a încălţat, numai mie nu vrea să-mi dea un loc de muncă!

Întotdeauna am regretat mult dispariţia dintre noi a oamenilor,

fie şi necunoscuţi, căci moartea este un călău ce nu ştie ce este clemenţa. Dar de data aceea, m-am bucurat că a mai plecat un nemernic dintre noi, căci era tocmai cel care mă apostrofase pe mine când fusesem în audienţă la el. Ar fi trebuit mulţi să-i urmeze calea, fiindcă, în loc să ne dea nouă nevăzătorilor o bucată de pâine pentru care am fi muncit, au preferat să ne umilească şi să ne dea şuturi.

ŞAPTE CLIPE DE FERICIRE LA LEU

Au trecut vreo două săptămâni în care n-am ieşit nicăieri, şi mă cam plictisisem. Tare mi-aş fi dorit o prietenă sau – de ce nu – un prieten, cu care să ies la o plimbare, la o distracţie ori să activez la Filială. Ce prietene avusesem înainte de şcoală, toate se măritaseră ori plecaseră din Ploieşti, ori se mutaseră la alte adrese, iar mamele lor nu prea mai aveau relaţii de bună vecinătate cu bunica.

În privinţa băieţilor, problemele erau şi mai complicate, deoarece tinerii care absolveau şi veneau la Ploieşti, căutau fete care mai vedeau cât de cât, iar eu nu îndeplineam condiţiile lor tacite.

Pe vremea aceea, se organizau multe reuniuni la Filiala nevăzătorilor. Cam la două săptămâni, ne strângeam la Filială, iar câţiva se ofereau să cânte la acordeon pe rând, iar noi ceilalţi dansam. Uneori, preşedintele Filialei cumpăra bere şi pateuri din nişte fonduri, noi cumpăram, iar el îşi recupera banii. La una din aceste reuniuni, am făcut cunoştinţă cu un băiat, nou absolvent ca şi mine şi, deşi sinceră să fiu, nu prea mi-a plăcut de el, ba chiar mai spre deloc, am zis: hai să-l cunosc puţin şi să nu mai fac atâta pe pretenţioasa. Îl chema Bădica Ilie şi mai vedea puţin. Cred că l-a rugat pe un confrate mai vechi să-mi fie prezentat, şi el m-a invitat la dans. Dumnezeule Mare! Parcă avea articulaţiile blocate! Îmi făcea impresia că ţine în braţe un copac şi vrea să-l scoată din rădăcină. După ce s-a încheiat primul dans care, de fapt, era un tangou, m-am scuzat şi am dispărut în ceaţă. Am ieşit afară, unde mai erau câteva persoane care fumau şi am intrat în vorbă cu ele.

— Ce faceţi copii, vă bucuraţi de răcoarea serii?

— Mai batem nişte cuie, răspunse Todoruţ, un moldovean mai sfătos, picat la Ploieşti, nu ştiu prin ce împrejurare.

— Ce cuie, bădie? Întreb, fără să-mi dau seama ce voia să spună.

— Cuie la sicriu, zice Todoruţ, şi râde de naivitatea mea, dar la noi în casă, nu fuma nimeni, ca să fi auzit vorba aceasta.

— Bine, măi înţeleptule, zic eu, nu te mai da Grande de Maidan, că mă faci praf.

Un alt băiat, George, mă întrebă cam sarcastic:

— Nu mergi să dansezi? Că ţie îţi plăcea la nebunie!

— Dar ce, m-ai invitat şi n-am vrut? îi replic eu cam tăios.

— Eu nu ştiu să dansez, zice el, puţin ofensat şi pus pe harţă.

— Nici eu n-am de gând să mă fac instructoare de dans, deoarece, cu voi nu rentează. În vorbe sunteţi tari, dar când este vorba să vă achitaţi de nişte atribuţii cavalereşti, vă faceţi că plouă.

— Dar de când te-ai făcut tu aşa caustică? Se ralie şi Mitică, la săgeţile celor doi arcaşi.

— De când am o duzină de bătături la picioare, de la partenerii anteriori. Aşa că, mai bine plec acasă şi citesc, decât să mă enervez cu toţi „balerinii" Filialei Ploieşti.

După ce i-am înfundat pe cei trei, am plecat acasă, căci noaptea, când era linişte şi puţină lume pe străzi, puteam merge singură. Ziua însă, mi-era jenă, şi nici ai mei nu mă lăsau de capul meu.

Ilie m-a sunat la telefon de câteva ori, cerându-mi să ne întâlnim, dar cu mare greutate m-am lăsat înduplecată. Eu n-aveam telefon pe vremea aceea, şi mă suna la unchiul meu, fratele mamei, şi rudele mele se cam supărau pentru atâta deranj.

Era vară şi într-o zi, l-am invitat pe Ilie la noi acasă, unde puteam vorbi. Să ne întâlnim în altă parte, era mai dificil.

În faţa casei aveam un gutui, iar la umbra lui era o masă, cu scaune aşezate pe unde voia fiecare să şadă, şi de când se făcea cald şi până toamna târziu, acolo ne făceam veacul, eu, bunicii mei, iar câteodată venea tanti Gena, sau alţi musafiri. De cele mai multe ori lucram cu toatele, ori citeam, sau pur şi simplu discutam vorbe. Sub gutui l-am primit şi pe Ilie ca să nu-mi propună să fim prieteni, ori să ne întâlnim şi în altă parte. Când a venit, ai mei m-au trimis să-l întâmpin la poartă.

— Bună ziua, bine te-am găsit!

— Bonjour şi bine ai venit! Dar în gândul meu eram tare supărată, fiindcă nu-mi plăcea deloc şi nu spusese nici măcar „sărut mâna". Până să ajungem sub gutui, l-am informat că unde vom sta, sunt mai multe doamne, aceasta era o avertizare subtilă să salute politicos. A prins sugestia din zbor ori aşa avea de gând, nu ştiu, cert este că pe doamne le-a salutat reglementar. Până să luăm loc, mi-a oferit un bucheţel de flori şi un pacheţel cu două prăjituri. După ce i-am mulţumit şi i-am mai spus că nu trebuia să se deranjeze, oferindu-i un

loc, m-am dus să pun florile într-o vază.

— Ai reuşit să te angajezi? îl întreb eu, ca să vorbim ceva.

— Sigur că da, lucrez deja de două săptămâni.

Apoi au intrat şi bunicii mei în discuţie, şi mătuşa. Aşa s-a înjghebat o conversaţie mai mult despre biografia lui. Astfel am aflat că era de la Gheboaia şi era singur la părinţi, dar că în prezentul acela, îi mai trăia doar mama, care muncea din greu la colectiv, din câte am înţeles eu, erau foarte modeşti.

Ilie era puţin mai înalt decât mine, mai precis, avea 1, 65 m, cam plinuţ, tuns foarte scurt, brunet, şi cu ochii căprui. Avea o figură mai mult decât comună. Era tipul băiatului de la ţară, trăit ani de zile în internat, căruia nu i-a plăcut să-şi formeze o cultură prin lecturi, urmărirea unor spectacole sau concerte de muzică simfonică. De aceea, nici vocabular elevat n-avea, aş putea spune chiar, că exprimarea lui lăsa de dorit. Eu mi-am dat seama de la reuniunea precedentă că nu prea aveam ce discuta cu el, dar am vrut să mă mai conving încă o dată.

— Marinola, peste o săptămână Filiala organizează iar o reuniune. Găsise, în sfârşit, mijlocul de a-mi propune o nouă întâlnire.

— Ştiam de data trecută, dar nu ştiu dacă voi veni. Am răspuns în aşa fel, să sune mai mult a refuz. Mă simţeam într-o mare dilemă. Nici în cele mai sinistre coşmaruri nu mi-a trecut prin cap, ca la sfârşitul unei închisori, de tipul internatelor noastre, să am parte de un ammic aşa de ignorant, şi nu aveam de gând să-mi petrec toată viaţa educându-l şi formându-i cultura, de care ducea atâta lipsă.

— Vin eu să te iau de acasă, zise el rapid, nu cumva să-i scape ocazia. Mă lăsam greu convinsă, întrucât, nu mă trăgea inima spre această prietenie, nici cât o micromăsură de nimic.

Dar numai eu şi Dumnezeu ştiam ce era în inima mea, câtă tristeţe era acolo, că viaţa nu putea fi şi cum doream eu, şi poate altcineva, care acum se afla departe, la mii de ani de întuneric de suferinţă şi aşteptare, dar, ce aşteptam? Ce voiam? Numai inima mea ştia.

— Să văd dacă mă lasă bunica, trag eu de timp, şi pe la spate îi fac semn bunicii, să spună nu. Dânsa a înţeles şi se făcea că se mai gândeşte, să-l fierbem puţin pe Bădica Ilie. El începe s-o roage, apoi bunica râde, şi-i promite acordul ei deplin, dacă mă va şi conduce acasă.

— Bineînţeles, cum să nu, şi vrea să-i sărute mâna, dar ea se

ridică de la masă şi pleacă să pregătească prânzul. Cum ştiam că Ilie locuia la căminul de nefamilişti al Filialei nevăzătorilor şi băieţii abia ştiau să pregătească nişte a ouă prăjite, l-am invitat să rămână la masă, mai ales că bunicii mei erau foarte ospitalieri. Cu o zi în urmă bunica făcuse o ciorbă de găină din propria curte, acrită cu zarzăre şi un ostropel, să te lingi pe degete, nu altceva. Am pus noi masa şi Ilie nu mai contenea cu laudele. Cred şi eu, mâncăruri ca bunica, n-am mai mâncat decât la o soră de-a dânşii la ţară în comuna Ghirdoveni.

— Bună ciorbiţă faceţi doamnă, aşa ceva nici chiar mama nu ştie să facă. Şi pe coarda aceasta îi trăgea mereu cu laudele. Ştiu că bunica se simţea bine când era admirată, dar eu abia aşteptam să scap de el. Nici nu mi-a tihnit mâncarea, căci la un moment dat zice:

— Dacă aflu că şi tu găteşti aşa de bine, nu mai scapi de mine. Când am auzit aceasta, i-am răspuns cu o replică a lui Ştefan cel Mare:

— Nici n-am treierat grâul, din care să facem coliva şi am şi început să împărţim din ea.

Toată lumea a râs, dar pe mine chiar m-a enervat, căci nu voiam să vină pe la noi toată ziua, bună ziua. După masă s-a grăbit să plece şi conducându-l la poartă, i-am spus:

— Te rog să nu mă mai suni des, căci telefonul este al unchiului meu, şi se cam supără când îl deranjează alte persoane, care nu fac parte din cunoştinţele lui.

— Îmi pare rău, voi încerca să mă abţin. Aş mai fi rămas acum, dar mă grăbesc la muncă. La revedere, pe curând.

— La revedere, am spus şi eu, răsuflând uşurată că am scăpat de el.

Problema mea, ca a tuturor fetelor nevăzătoare complet, era, că nu prea aveam cu cine ieşi până la filială, măcar, şi la antrenamentele de popice, căci mi se propusese să merg şi eu la Clubul Voinţa la antrenamentul de popice. Când m-am întors de la poartă, bunicii m-au întrebat:

— Ce mai ştii despre el? se interesă bunicul, lăsând ziarul deoparte, aşteptându-se să povestesc mai multe.

— Îl cunosc abia de o săptămână şi ceva, aşa că nu ştiu mai nimic.

— Arată bine, dar pare cam sărăcuţ, zise şi bunica.

— E ţăran sadea bunico, nici nu ştie să se poarte şi nici n-ai ce discuta cu el. Ştiu atât că nu-i place să citească şi nici la concursuri de

literatură sau geografie nu-i place să participe. Ce să discut eu cu el?

— Dar ce, parcă toţi oamenii citesc? Şi trăiesc! adăugă bunica. Am stat puţin să mă gândesc, apoi am spus:

— Adevărul este că nu-mi place de loc de el, dar cred că îl voi accepta pe lângă mine, pentru a avea cu cine merge şi eu unde am nevoie. Aşa am încheiat discuţia ce mă plictisea la culme. De fapt bătrânii mei, drăguţii, se interesau şi ei să vadă ce fel de om e şi pe mâna cui mă lasă, dar ei, săracii, nici pe mine nu prea mă cunoşteau.

Dintre zidurile internatelor, lumea se vede într-un fel, iar realitatea este cu totul alta. Vacanţele, când ieşeam din *Bastiliile* acestea, ne relevau mici experienţe, cărora le gustam şi savoarea, şi eşecul, iar cu timpul, acestea aveau să constituie temelia eşafodajului vieţii noastre de tinere fără experienţă, având şi în minte şi în suflet, o dulce naivitate, pe care aveam s-o plătim scump. În general, fetele, după ce ies de pe băncile şcolii, sunt mai vulnerabile, cu atât mai mult noi, cam lipsite de vedere, nu putem citi răutatea şi viclenia, perfidia şi inconsecvenţa din ochii celor ce ne asaltau raţiunea, inima şi pudoarea, cu arme psihologice ca: promisiunea, cadoul, eroarea, până şi speranţa şi declaraţiile de dragoste, toate sunt minciuni, puse în mâinile celor ce urmăresc în primul rând, cel mai atractiv şi lipsit de valoare, în acelaşi timp pentru ei: posesia. Doamne, câtă încredere ne punem în vorbele şi gesturile lor, în schimb ce primim?: Dezamăgire, deznădejde, durere. Cei trei D ai răului, despre existenţa cărora n-a avut cine să ne avertizeze, şi despre care în şcoală nu s-a predat nicio lecţie.

La vreo două zile de la vizita lui Ilie, vine Todoruţ cu soţia lui, Stăncuţa, şi cu un coleg nou absolvent, Silvian.

— Am venit să-ţi prezentăm un nou coleg şi confrate şi să vedem ce mai faci.

— Îmi pare bine de coleg, zic eu, de confrate, nu prea.

Am râs cu toţii şi am dat-o pe glume. Mă bucuram de vizita oricui, căci abia plecasem dintre zeci de fete, cu care tot timpul aveam ce vorbi, şi unde poate ţi-ai fi dorit o clipă de linişte şi n-o aflai. Dregându-şi vocea, Todoruţ mă întrebă, cam cu teamă, cu reţinere:

— Ţi-a propus Filiala să vii la antrenament la popice?

— Mi-a propus, dar problema este că n-am cu cine veni.

— Mai vine unul dintre noi şi te luăm.

— Toate bune şi frumoase, dar trebuie să mai venim şi acasă, răspund eu cam încurcată.

Şi pentru băieţi era greu. Ei veneau de la serviciu flămânzi, mă luau la Clubul Voinţa, mă aduceau acasă, şi abia apoi mergeau şi ei să ia masa şi să se mai şi odihnească. Bunicii mei erau mai înţelepţi decât mine şi îşi dădeau mult mai bine seama şi de sacrificiile celor ce mă ajutau, şi de implicaţiile afective. Tinereţea şi lipsa de experienţă nu mă lăsau să-mi dau seama de toate acestea şi de multe altele, şi vă spun: pe viaţa mea, că toate greşelile, frivolităţile şi toate păcatele, până la urmă se plătesc. Unele chiar cu preţuri mari ce-ţi pot schimba cursul vieţii. Însuşi aspectul meu fizic nu mi-a fost aliat, şi de cele mai multe ori, m-a băgat în mari şi nenumărate încurcături.

Dar să vă descriu cum arătam în vremurile acelea demult apuse. Eram înaltă de 1, 60 m şi, totdeauna, mi-a plăcut să port pantofi cu toc. Aveam pielea albă ca porţelanul, părul meu era castaniu închis, cu reflexe roşiatice, fapt pentru care multe doamne mă acuzau că mă vopsesc. Am avut o mătuşă coafeză care mă tundea cu cele mai moderne tunsori şi mă aranja ori de câte ori aveam nevoie. Când nu aveam timp să merg la ea sau ea nu putea să vină la mine, îmi puneam singură părul pe bigudiuri ori mi-l făceam melcişori şi-l prindeam cu agrafe, de seara până dimineaţa, apoi doar îl pieptănam sau îl tapam, după cum era cazul. Să continuăm cu descrierea portretului meu: aveam talie zveltă, mâini delicate şi frumos modelate. Aveam picioare ca şi sculptate, şi lumea din jurul meu se împărţea în două: o parte mă invidia, cealaltă parte mă admira. Cu ce mă îmbrăcam, îmi stătea bine. Dacă ochii mei ar fi fost sănătoşi, i-aş fi avut verzi. Aveam mişcări libere şi graţioase, orientare perfectă, eram volubilă şi plină de optimism, într-un cuvânt, o dulceaţă de fată, fără exagerare. Îmi plăcea mult să citesc, eram talentată la sport, eram curată, cochetă şi chiar elegantă. Dar pentru sceea ce persoana mea înfăţişa lumii, am atras asupra mea toată „feminitatea" nevăzătoare din Ploieşti, cu invidia, bârfa şi răzbunarea lor, sub toate formele posibile. Despre toate acestea însă, am aflat mult prea târziu, când reputaţia mea era deja compromisă. Despre toate acestea naram pe parcursul anilor plini de întâmplări ce mă cotropeau. Am avut mult de suferit din cauza răutăţii oamenilor, şi numai tinereţea m-a ajutat să-nving perfidia lumii.

Dar, să ne întoarcem la reuniunea care se apropia şi la care nu-mi plăcea să merg oricum.

— Bunicuţa mea dragă şi nepreţuită!; zic eu mieros, într-o zi, din toată sărăcia noastră, nu poţi să-mi cumperi şi mie o bluză? Vreau să

mă înnoiesc cu ceva când merg la reuniune. Te rog, să nu spui nu! Bunica mă iubea mult şi s-a lăsat înduplecată.

— Mâine dimineaţă trebuie să merg la piaţă să fac nişte cumpărături, aşa că mergi şi tu cu mine să-mi cari sacoşele şi trecem şi pe la nişte magazine, să vedem ce găsim.

— A doua zi, dis-de-dimineaţă, m-am dus cu bunica în oraş şi ca să nu mai aşteptăm autobuzul, care ar fi fost aglomerat, am luat-o *per pedes*. Încă din primul magazin în care am intrat, am găsit ceva pe gustul meu.

— Uite ce bluză frumoasă, zise bunica, şi e roşie, cum îţi place ţie. Are o broderie gri pe piept şi pe guler, şi merge cu fusta gri plisată.

— Îmi place mult, dar aş vrea s-o probez.

Am probat-o şi-mi venea ca turnată.

Aflaseră toţi confraţii mei, că unchiul Fane făcea gălăgie dacă mă căuta cineva la telefon, aşa că în săptămâna aceea nu m-a mai sunat nimeni. Sâmbătă dimineaţă, m-am dus cu o verişoară la mătuşa mea, care m-a coafat şi mi-am făcut şi manichiura, astfel că la reuniune am făcut linişte. Desigur că Ilie a venit şi m-a luat, dar mi-au spus ai mei:

— Băiatul acesta e tare prost îmbrăcat.

Se vedea că nici nu prea se spălase. Am oftat pentru norocul meu firav şi am plecat, ce era să fac? Cui nu i-ar fi plăcut să meargă lângă aşa o fată?

Prin descrierile mele, nu vreau să scot în evidenţă ce drăguţă şi cochetă eram eu, dar din câte sute de fete erau în toată organizaţia noastră, dacă ştiau să se dichisească cinci dintre ele.

— Bună ziua la toată lumea! Spun eu cu mult temperament, intrând în micuţul nostru club, căci pe atunci alta era locaţia Filialei. Băieţii au răspuns cu entuziasm, dar fetele şi cele căsătorite, abia răspundeau. Abia acum înţeleg, că ele vedeau în orice femeie nou venită, o posibilă rivală. S-au adunat câteva persoane pe lângă mine şi m-au salutat. Pe unele nu le cunoşteam, dar Todoruţ, s-a grăbit să mi le prezinte, iar Ilie nu-şi mai încăpea în piele, că mă socotea prietena lui. Muzica a început, adică unul din băieţi s-a decis să cânte, iar Ilie stătea lângă mine ca un paznic şi s-a repezit să mă invite primul… Eu însă, m-am eschivat şi i-am spus:

— Lasă că dansăm mai târziu. Aici s-a făcut foarte cald şi aş vrea să ies puţin la aer.

— Merg şi eu, nu cumva să te răpească cineva, răspunse el,

imaginându-şi că face o glumă reuşită.

— Sper că n-ai să stai tot timpul pe lângă mine, ca un bodyguard.

— Dar bunicii tăi mi te-au încredinţat mie şi…

— Şi tu ai luat-o în serios? Nu uita că şi eu sunt majoră, şi dacă mă plictiseşti mult, plec acasă singură.

Ieşind afară, m-am întâlnit exact cu cine n-aş fi vrut, pentru nimic în lume. Era Brendy, un fost prieten.

— În urmă cu doi ani, absolvise şi venise la Cooperativa Munca Manuală din Ploieşti, unul Colea Patimă, din nordul Moldovei, poreclit Brendy, pentru pasiunea lui de a „colecţiona" tot felul de sticle cu băuturi spirtoase. Cum activam şi pe atunci la clubul nevăzătorilor şi mergeam mereu pe acolo, ne-am cunoscut şi ne-am împrietenit. A fost destulă dragoste, încât să pot crede că vom rămâne împreună, deşi bunicii mei nu-l agreau şi chiar au fost disensiuni multiple. Mătuşile mele erau de partea mea, şi cu toate acestea, bunica era mereu contra partidă.

Cu un an în urmă, pentru că bunica nu m-a învoit să merg cu el la nişte rude din Breaza, am luat decizia asupra mea, şi ne-am dus. Dar ce frumos a fost! Ne-am plimbat prin Breaza, am mâncat la restaurantul Temperanţa unde am ascultat şi muzică, iar seara ne-am dus la un unchi al lui, care ne-a primit, parcă eram copiii lui, pe care nu-i mai văzuse de zece ani. A făcut grătar în curte, ne-a adus bere, ne-a servit cu gustări şi nu ştia ce să ne mai dea. Unchiul lui ne-a oferit o singură cameră. Acum, ce să zic? Nu eram nici sălbatică şi nici nu voiam să fac pe nebuna, dar eu mai aveam un an de şcoală. În caz că o zbârceam în vreun fel, bunica m-ar fi omorât. Aşa că i-am spus lui Brendy:

— Eu dorm în pat, iar tu te culci pe jos şi, dacă nu te învoieşti, ies afară în curte şi nu mai dorm deloc.

M-a înţeles şi aşa am făcut. Dar ce, parcă am putut să scap de avansurile lui? Când am simţit că ia foc, m-am ridicat să ies şi, atunci s-a potolit.

A doua zi, unchiul şi mătuşa ne-au lăsat micul dejun şi cafeaua pe masă, în bucătărie, şi au plecat la muncă. Noi am pierdut vremea până spre prânz, apoi am plecat în oraş. Ne-am dus la căminul cultural unde el avea nişte cunoştinţe, căci în urmă cu mai multă vreme, locuise la unchiul său şi activase la cămin. Ştia să cânte la acordeon şi avea o

voce excelentă. Mai târziu, peste vreo doi trei ani, a urmat Şcoala Populară de artă şi a învăţat să cânte şi la chitară.

La cămin a întâlnit un prieten, care l-a invitat seara la un program artistic, pentru a cânta şi el. După o zi de hoinăreală, seara am mers din nou la căminul cultural, şi mare ne-a fost mirarea, când am văzut câţi prieteni avea. A cântat şi Brendy, şi la acordeon, şi solist vocal, aşa cum până atunci nu-l mai auzisem. A fost bisat, iar eu eram în culmea încântării. Spectacolul s-a sfârşit, iar prietenii lui ne-au reţinut la nişte gustări, stropite din belşug cu bere şi coniac. Lucrurile stând astfel, am rămas şi în noaptea aceea la rudele lui. Dimineaţa însă, ne-am întors acasă. Bunica începuse cu gura mare, dar Brendy, cu politica lui de mare „vrăjitor", a lămurit-o că am fost cuminţi, şi dacă nu crede se va convinge.

Cele trei săptămâni câte mai rămăseseră până la sfârşitul vacanţei, au zburat pe nesimţite şi când am plecat la şcoală la Arad, ca să nu se mai obosească bunica mergând atâta drum, m-a însoţit Brendy. Şi în Arad avea o rudă la care ne-am dus mai întâi. Ne-a ospătat şi apoi ne-am odihnit câteva ore. În sfârşit, cu mult regret, am intrat la *Bastilia* şi nici n-am putut să ne luăm rămas bun, decât cu o strângere de mână, căci profesorii şi elevele erau în curte.

Pe la începutul lui decembrie, Brendy m-a vizitat la şcoală, să discutăm o problemă de mare importanţă. A venit să-mi propună să ne căsătorim, înainte de a termina eu profesionala, invocând tot felul de argumente: că vrea să aibă şi el o locuinţă stabilă, că s-a săturat să-şi gătească singur, şi, în fine, ca să mă dea gata, că nu mai poate trăii fără mine. Dacă nu accept, nu-i rămâne altceva de făcut decât să se căsătorească, la îndemnul unor prieteni, cu o altă fată care vedea normal, dar avea o altă infirmitate, avea o cifoză foarte pronunţată şi din această cauză, era extrem de mică de înălţime.

Când a venit Brendy, portăreasa ne-a obligat să stăm în faţa gheretei ei, să nu avem niciun strop de intimitate. Ce faţă voi fi făcut eu la toate argumentele lui, şi la vestea ce mi-o dăduse? Eu am rămas loială principiilor mele şi am rămas pe poziţia fermă de a termina mai întâi şcoala, apoi să-mi găsesc un loc de muncă şi după aceea să mă căsătoresc. N-a vrut să audă de nicio motivaţie în favoarea logicii mele, mai ales că în toamna aceea, s-au descoperit în şcoală două fete însărcinate şi fusese un scandal monstru. Din discuţia noastră aprinsă, mi-am dat seama că el venise doar să mă vestească de apropiatul lui

fericit eveniment. Fierbeam de nervi. Îmi venea să-i trag două perechi de palme, să-i scapere ochii. Simţeam că nu pot să mai rezist şi în curând îmi vor da lacrimile. I-am urat atâta fericire, în câtă mă lăsa el acum la plecare. Cred că arătam la faţă, parcă aş fi pierdut sau parcă mi-ar fi murit cineva drag. I-am făcut semn cu mâna să plece şi eu m-am îndreptat spre clasa mea, în altă a aripă a clădirii.

Colegele ştiau că venise un băiat la mine, şi simţind că nu sunt în toate apele, nu m-au întrebat nimic nici atunci, şi nici altă dată.

În vacanţa de iarnă am mers acasă, ca de obicei, cu mai multe colege, am stat cu ai mei câteva zile, apoi mi-am făcut bagajele şi am plecat dincolo de Suceava, cu Todoruţ şi cu soţia lui, Stăncuţa. Am petrecut acolo un crăciun şi un revelion, ca în poeziile lui Alecsandri. A fost o vacanţă de vis. Am ajuns la Vama aproape de miezul nopţii şi era o linişte că se auzea cum cad fulgii de zăpadă. Din depărtare se auzea trecând o sanie cu zurgălăi. De la gară ne-am dus pe jos până acasă la părinţii lui, prin zăpada de 25 cm. Ningea pe noi să ne transformăm în oameni de zăpadă şi alta nu. Părinţii lui Todoruţ o duceau extrem de modest, dar ne-au primit cu atâta căldură, că eu una, am rămas profund mişcată. Am dus-o tot în petreceri seara, iar ziua ne plimbam sau Todoruţ şi nişte veri de-ai lui ne trăgeau cu sania. Până la urmă, un vecin ne-a dat o sanie trasă de un cal şi ne-am plimbat câteva ore, până am îngheţat bocnă. Acasă, părinţii lui Todoruţ ne aşteptau cu ţuică fiartă şi mămăliguţă cu brânză, şi carne friptă la grătar. Aşa am reuşit să-mi liniştesc mintea şi sufletul după trădarea lui Brendy.

După revelion, am plecat din Vama şi, în tren, amintindu-ne de multe şi vorbind de toate, mi-a povestit Todoruţ, că în zilele când noi ne pregăteam să plecăm spre Suceava, Brendy se cununa cu cealaltă fată, cu rivala mea şi abia la o jumătate de an, îl întâlneam din nou pe ticălosul care-mi călcase inima în picioare.

— Sărut mâinile domnişoară, mă salută cu multă emfază. Ce mai faci? Văzând că nu-i răspund, mi-a spus cu un aer spăsit:

— Sper că nu eşti supărată pe mine, fiindcă eu nu mă simt cu nimic vinovat.

Tot nu i-am răspuns şi pentru aceasta, s-a simţit tare ofuscat.

— Am intrat în club, să mă informez cum se mai prezintă spiritele. Todoruţ a venit să mă invite la dans, iar eu i-am răspuns:

— Nu am chef de dans şi aş vrea să plec acasă. Nu ştii pe cineva care vrea să plece în direcţia aceea?

— Dar Ilie nu mai vrea să te conducă acasă?

— O fi vrând el, dar nu mai vreau eu. Nu-mi place să mă simt sub tutela nimănui.

— Atunci, te conducem noi, eu şi cu Stăncuţa, aşa vrei?

— Vreau şi vă mulţumesc, dar vouă nu vă e greu? Până ajungem acasă, se face târziu.

— Nu contează, mă duc s-o iau pe Stăncuţa şi mergemm.

— Unde este Ilie? Fiindcă nu vreau să ştie că plec.

— Dansează cu Tanţa.

— Foarte bine!

— Eu ies afară singură, şi veniţi şi voi.

— Mergând cu toţii spre casă, eu nu spuneam nimic. Stăncuţa n-a mai răbdat şi m-a întrebat:

— Dar ce ai păţit Marinola, cine te-a supărat?

— Eu ştiu că în filiala aceasta nu se face un pas până nu află toţi, spun eu enervată. Voi cum de nu aţi aflat?

— Eu am auzit, zise Todoruţ, că eram la intrarea în club, dar Stăncuţa nu ştie.

— Ce să vă spun? Brendy m-a acostat şi făcea pe nevinovatul, că nu se simte vinovat de despărţirea noastră. A venit la şcoală să-mi dea un ultimatum. Dar ce eram eu, marioneta lui? A venit la şcoală să mă înnebunească de cap, să nu mai pot învăţa pentru examene. Ştia că nu pot ieşi în oraş, şi acolo nu puteam să mă cert sau să-l plesnesc, căci în ghereta portăresei, erau portăreasa, educatoarea şi eleva de serviciu. S-ar fi dus vestea în toată şcoala noastră şi în celelalte şcoli de nevăzători. Ce tupeu a avut să vină la mine, cu grandomania lui de prost gust!

Aş fi zis mai multe, dar am ajuns acasă şi s-au grăbit şi ei spre casa lor. În noaptea aceea n-am putut să adorm multă vreme. Abia spre dimineaţă am aţipit şi, normal că m-am trezit mai târziu. Venise mătuşa Tita la noi, şi urma să vină şi unchiul Gheorghe, soţul ei. Mi-am dat seama imediat, că veniseră să luăm masa de prânz împreună. Deseori veneau fără să anunţe şi eram bucuroşi de vizita lor, dar de data aceasta, eram întoarsă pe dos şi, pe deasupra, şi nedormită.

— Bună dimineaţa, domnişoară!; mă luă Tita în primire, tot la prânz te scoli?

— Dacă a venit târziu azi-noapte, interveni bunicul.

— Bună dimineaţa, răspund eu cam cu arţag, şi vă pot informa,

bătrâne Seneşal, că am venit la orele 22.45 punct. Matale nu mai ai probleme existenţiale de o jumătate de secol, şi erai în lumea viselor odată cu găinile.

— Atunci, de ce n-ai dormit?; insistă Tita.

— M-am supărat pe unii de la filiala noastră şi de aceea am şi venit mai devreme.

În sfârşit, a venit şi unchiul Gheorghe cu un carton de prăjituri ca un gentleman.

— Sărut mâna mamaie, zice el de la distanţă. Iar eu zic:

— Mai sunt doamne pe aici, cu mâini finuţe.

— Vezi, răsfăţato, că nu-ţi dau nimic bun!

— Foarte bine! Atunci îmi iau singură, contrez eu.

— Atunci eu le pitesc, zise unchiul, ţinând lupta.

Iar eu îi trântesc una:

— Oameni fără inimă! Din cauza voastră sunt atâţia cerşetori în lume!

— Acum tu ce faci? replică el, lupţi pentru drepturile omului?

— Nu, lupt pentru drepturile mele, că de când am absolvit şcoala, numai aceasta fac.

Bunica gătise ciorbă de perişoare şi varză, prin care a aruncat nişte costiţe de porc. Mămăliguţa era gata, aşa că ne-am aşezat la masă şi preparatele bunicii au avut mult succes şi s-au mâncat cu plăcere. Mereu m-am întrebat: de unde avea bunica atâta vitalitate şi putere de muncă la vârsta aceea? În anul când am absolvit, dânsa avea 71 de ani şi ce mult muncea!

Cu vreo câţiva ani mai înainte de anul acela, bunica spălase rufe acasă de la Cooperativa Igiena şi căra apă din stradă. Când eram acasă, mai căram şi eu, dar când eram plecată?… Până la urmă, cred că am înţeles răspunsul: numai dragostea neţărmurită pentru copii şi nepoţi, a ajutat-o să se lupte atâta cu munca şi greutăţile. Trebuie să specific, că pe vremea aceea, la noi în ţară, nu erau maşini de spălat.

Doamne, de ce n-or fi trăind bătrânii noştri, până le ajungem şi noi înţelepciunea? Să-i înţelegem, să-i iubim şi să-i preţuim cum se cuvine. Uneori, mă cuprinde un dor de ei, încât aş da orice să-i mai am lângă mine.

Despre lumea de dincolo se spun multe, dar n-am studiat într-atât încât să încerc măcar, să-mi fac o părere.

Eu însă, eram îngrijorată, că nu primeam niciun răspuns

concret, de la forurile din capitală, unde trimiteam toate memoriile mele. Până una alta, confraţii mei, care lucrau la diferite secţii de fizioterapie, la masaj, îmi mai dădeau din când în când câte un masaj particular, la domiciliul pacientului şi, cu ajutorul verilor mei, al bunicii sau chiar al unui prieten, mergeam să prestez această muncă extrem de obositoare, deoarece lucram pe paturile joase ale bolnavilor, încovoiată de mijloc la 90 de grade sau chiar mai mult. Uneori lucram chiar în genunchi şi după un masaj general, care înseamnă pe tot corpul, plecam frântă. Masajul executat în condiţiile acestea, înseamnă pur şi simplu, bătaie de joc, pentru cei care îl execută. Bărbaţii nu acceptă să stea în genunchi în faţa iubitelor, darmite în faţa unui pacient. În felul acesta îşi câştigă un maseur nevăzător pâinea, spun aceasta deoarece maseurii văzători se pot deplasa singuri unde le convine postul şi nu admit condiţiile în care lucrează nevăzătorii. Nici măcar spaţiile nu erau şi nu sunt corespunzătoare. Se lucrează prin subsoluri, în cabinete formate din transformarea unui hol de ieşire, în frig, fără aerisire adecvată, fără chiuvetă proprie, fără grup sanitar accesibil, fără încălzire potrivită. Ni s-a impus executarea masajelor asupra persoanelor cu diferite erupţii cutanate sau având herpes în zona de masat. Toate neajunsurile persistau datorită şefilor medici, care nu luau măsuri pentru remedierea problemelor şi erau surzi şi insensibili la sesizările noastre.

În vara aceea, am lucrat nişte bluze cu modele foarte frumoase, în speranţa că le voi vinde unor persoane doritoare. Când însă le-a văzut mătuşa Tita, mi le-a cumpărat pe toate şi, după cum bănuiam, sub preţul pieţii. E drept, că şi eu, ori de câte ori mergeam la ea, la cooperativă, să-mi coafeze părul, nici eu nu-i plăteam. Doar manichiura o achitam, deoarece, aceea mi-o făcea altcineva. Dar orice aş fi făcut, faptul că nu-mi venea nicio repartiţie de la minister, mă punea într-o mare dilemă.

DE LĂSATA SECULUI

Venise toamna cu frig, cu vânt şi ploi, iar mie îmi trebuiau multe, şi bani nu prea erau. Să nu-şi închipuie cineva că pe vremea comuniştilor, o duceam pe roze. Dacă se găsesc persoane care să susţină acest lucru, sigur mint. Trăiau foarte bine, bine şi binişor, ierarhiile comunismului şi susţinătorii lor, angajaţi în diferite posturi cheie, cheiţe sau şperacle, acestea din urmă fiind bune pentru deschis toate uşile. Câtă paradă şi mascaradă era şi pe atunci, s-ar putea scrie

volume întregi de istorie a mincinoşilor şi a păcăliţilor, a celor care trăiau în huzur şi a celor care abia întindeau de-o ciorbă, două lemne de foc şi o litră de gaz pentru lampă. Noi n-o duceam chiar aşa de rău, dar nu ne puteam permite multe din cele necesare. Deşi eram tânără, cu mult curaj de viaţă şi tone de optimism, mohoreala toamnei intra şi-n sufletul meu şi cobora până-n străfunduri, în hruba unde şedea închis un dor ascuns, ce tânjea mult să-i dau drumul să se înalţe spre cerul împlinirilor imposibile, nepermise, plângând neştiut de nimeni. O, ba ştia cineva, ştia doamna Fănuţa şi tare m-aş fi dus s-o văd, pardon, s-o întâlnesc, să-mi vărs preaplinul inimii mele, pe umărul ei cald şi primitor de odinioară. Dar, erau mulţi de dar, care îmi puneau stavile. În primul rând, nu aveam cu cine merge, deoarece mătuşa Nuţa şi unchiul Fane nu-i lăsau pe verii mei să meargă cu mine undeva, decât cu mare greutate. Aşa erau ei, fiinţe cu suflete mici, cărora le căzuse şi le mai cădea mult păr din cap. Cine ştie proverbe cât de cât, îşi dă seama la ce mă refer. Mult am mai avut de suferit în privinţa aceasta şi atunci, şi acum. Cu multă răbdare a trebuit să mă înarmez toată viaţa, dar nu numai eu, ci toate nevăzătoarele complet, din lume.

Cu bărbaţii e altceva, ei se aliază şi la bine, dar mai mult la rele şi îşi bat joc şi de ei, şi de alţii, şi de viaţă, fără prea multe scrupule.

Aşa că, mai amânam plecările, plimbările, vizitele, şi şedeam în bârlogul frământărilor mele cu luminiţele speranţelor la un capăt de tunel foarte îndepărtat. Până una, alta, nici scrisori de la fostele colege nu-mi mai veneau, aşa că, m-am apucat eu de scris epistole lungi, povestindu-le fetelor dezamăgirile mele, care-mi făceau viaţa lipsită parcă de perspective, plină de probleme ce-mi amărau existenţa. După ce am trimis odată vreo zece scrisori, m-am pus pe aşteptat, pentru că săptămânile treceau şi răspunsurile lor întârziau cam mult, dar cine ştie, dragele, prin ce treceau şi ele.

Dacă nu lucram nicăieri, parcă tot timpul eram în vacanţă, aşa mi se părea şi nu-mi venea să cred că nu ne vom mai strânge niciodată, la orele de curs, la masă, în dormitor, sau la alte activităţi. Mă obişnuisem să trăiesc într-o mare colectivitate, şi acum, în marea majoritate a timpului, eram doar cu bunicii mei, plictisiţi de nevoi şi de viaţă.

Uneori mă vizita Ilie, dar, de fiecare dată, eram parcă mai mohorâtă şi fără chef de el, mai ales când îl vedeam atât de lipsit de educaţie, chiar necioplit, de-ţi venea să crezi c-a făcut şcoala pe

marginea maidanului, din capătul satului. Alte ori, venea Todoruţ cu Stăncuţa şi, servind ceva, ne delectam cu poveşti din timpul anilor de şcoală. Din când în când, mă duceam la tanti Gena, care locuia în spatele casei noastre, şi lucram împreună, vorbind despre tot felul de subiecte banale, care alcătuiesc viaţa noastră atât de banală şi ea. Din când în când, venea şi bunica, şi sporovăind despre multe şi de toate, se scurgea bătrâna vreme, nevăzută şi nesimţită.

Tanti Gena lucra la Arta casnică Breaza, cu lucrul la domiciliu, şi începuseră s-o viziteze tot mai multe colege, alcătuind de fiecare dată o adevărată clacă. Gazda ne servea cu gustări delicioase, vin şi cafele. Cu aceste doamne, viaţa devenise mai veselă, iar eu am învăţat de la dumnealor multe modele pentru tricotat bluze, pulovere şi rochii. Pe vremea aceea, se purtau foarte mult lucrurile tricotate, mai ales fustele lucrate orizontal, cu clini de diferite culori asortate.

Titel, vărul meu, urma Liceul Energetic, iar când era acasă, era paj sau picolo, după cum era cazul.

Încet-încet, se apropia lăsata Secului şi bunica plănuia să pregătească bucate bune, pentru a invita toată familia. S-a tăiat un cocoş din ogradă, care sărea pe mine de câte ori mergeam în fundul curţii, şi eram tare bucuroasă că scăpasem de patriarhul acesta bătăuş, fiindcă datorită năbădăilor lui, aveam numai vânătăi şi zgârieturi pe picioare. Numai haremul lui de găini era profund nefericit şi purta doliu, cochetând cu celălalt cocoş mai tânăr şi pus pe fapte dintre cele mai destrăbălate.

Într-o bună zi, dis-de-dimineaţă, m-am dus cu bunica la piaţă, căci avea nevoie să-i ajut la cumpărături şi cărat de sacoşe pline.

— Dar de ce faci bunico atâtea pregătiri, că doar nu vine preşedintele Uniunii Sovietice?

— Vreau să ne mai adunăm cu toţii, că n-am mai luat demult masa împreună.

— Mă laşi şi pe mine să te ajut la pregătirile culinare?

— Sigur că da, doar e atâta muncă de făcut!

Nici de Crăciun parcă, nu se străduia bunica aşa de mult. Scormonind în minte, îmi vine o idee şi o întreb:

— Bunico, vine la masa aceasta şi cineva special?

— Poate, nu se ştie! şi începe să râdă

— Şi nu pot să ştiu şi eu cine? Doar sunt majoră de câţiva ani!

— Afli tu mâine, e o surpriză, zise bunica şi se apucă de

frământat cozonaci.

Eu înfăşuram la sarmale, fiindcă de mister eram înfăşurată de mult. Mirosea în casa noastră mai ceva ca la sărbătorile mari. Mă duc la tanti Gena şi o descos:

— Tanti Gena, tu ştii ceva de pregătirile pe care le face bunica? Parcă nu-i a bună!

— Ce, ţie nu ţi-a spus nimeni nimic?

— Ce să-mi spună? Ce aţi pus la cale?

— Mi-a zis mama soacră să nu-ţi spunem că ne taie limba. Atunci, am început să întrezăresc un colţişor de adevăr.

— Îmi dai voie să dau un telefon? Pusei eu întrebarea, căutând să-mi stăpânesc neliniştea.

— Dă, dragă, şi mai multe, că eu mă duc să dau de mâncare la găini, că e aproape seară. Unchiul nu venise de la lucru şi eram singură. Îl sun pe proprietarul unde şedea Todoruţ cu chirie şi-l rog să mi-l dea pe el sau pe Stăncuţa. Vine ea la telefon şi-mi spune că Todoruţ e dus cu Ilie în oraş, să-şi cumpere nişte haine şi pantofi, şi că a doua zi vin la noi cu toţii, un aranjament făcut între bunicii mei şi Ilie.

— Bine Stăncuţa, dar ce vrea Ilie?

— Nu ştiu prea multe, zicea că ar vrea să-ţi ceară mâna.

— Sfinte Sisoe, fată, Sfătuiţi-l să n-o facă, pentru că eu nu vreau nici în ruptul capului. Ce idee! Fără să-mi spună mie mai întâi! Tanti Gena bagă capul pe uşă şi-mi spune:

— Vine bunica, vino de la telefon!

— Stăncuţa, spune-i că nu vreau să vină! Şi trântesc telefonul.

Făceam feţe-feţe, şi bunica mă chema să continuăm preparativele. Eram fiartă şi indignată la culme. Mă gândeam cu disperare cum să opresc mascarada aceasta, căci nici în cele mai stupide coşmaruri nu mi-a trecut prin cap să fac eu vreun fel de alianţă cu Ilie. Uite în ce porcărie mă băga bunica!

— Vine unchiul Fane de la serviciu şi-l trimite pe Titel cu o treabă la cineva şi, atras de mirosuri, vine la noi.

— Bunico, ce ai gata? Vreau şi eu!

— Pleci undeva, Titel? îl întreb, dându-i trei sarmale ce încă mai fierbeau.

— M-a trimis tăticu' la un client, cu un comision.

— Te duci şi până la Căminul nevăzătorilor? îl întreb la ureche, îngrijorată să nu audă şefa bucătăreasă.

El aprobă, iar eu îi spun să-l oprească pe Ilie de a veni a doua zi la noi, cu orice preţ. Nu voiam să mă cert cu bunica şi nici să stric petrecerea familiei. N-aveau de unde să ştie că eu îl ţineamm pe Ilie pe lângă mine, doar ca însoţitor, deşi rărisem mult ieşirile cu el. Începuse să-şi aroge unele drepturi asupra mea şi când îl vedeam cât era de ignorant, mi se făcea pur şi simplu rău. Bunica muncise şi cheltuise foarte mult pentru această masă, iar eu trebuia să mă port cuviincios.

În seara dinaintea lăsatului de Sec, mi-am pus părul pe agrafe şi m-am culcat liniştită, însă abia spre dimineaţă am aţipit. Aveam nişte emoţiicumplite.

— Pe la ora cinci după amiază, au început să sosească musafirii. Mai întâi a venit mătuşa Tita cu al ei consort, Gheorghe. Cum a venit, l-am luat afară şi i-am spus toată tărăşenia.

— Tu nu vrei să te măriţi cu el? mă întrebă râzând.

I-am explicat în câteva cuvinte, că nici vorbă nu era de o legătură matrimonială sau de alt fel, nici nu m-am gândit că ar fi putut să-i treacă bunicii prin cap, aşa ceva.

Când a venit Ilie împreună cu Stăncuţa şi Todoruţ, unchiul Gheorghe le-a ieşit în cale şi l-a lămurit pe Ilie să nu se supere, dar mai mult de o simplă amiciţie, eu nu-i puteam oferi. Aşa că ei au intrat în casă, iar Ilie, care venise cu un mare buchet de tuberoze, i le-a oferit bunicii, spunându-i că-i înmânează acel buchet, pentru ospitalitatea şi bucatele bune pe care s-a muncit atâta să le gătească, iar pentru intenţiile ei mai mult decât bune, îi sărută mâna, nefericit că nu va fi şi bunica lui, niciodată. Spiciul, al cărui autor era tot Gheorghe, a fost magnific. Aproape să nu avem loc la masă, iar eu am propus ca noi, tineretul, să mâncăm la bucătărie, şi ei au fost de acord, mai ales că era şi Titel cu echipa noastră. Uşa dintre noi şi cei mari era deschisă, aşa că ne-am simţit, aproximativ, mai mult ca perfecţi, adică eram stânjeniţi şi nu se lega nimic. La un moment dat, Titel zice:

— Ploua!

Iar eu întreb, înghiţind din greu, de parcă mi se strâmtase gâtul:

— Unde?

Ilie răspunde:

— În inima mea.

Atunci, ne-am dat seama că într-adevăr, afară ploua cu găleata, iar noi abia înghiţiserăm ciorba de cocoş, care, probabil, s-a răzbunat pe noi şi a zis: „Nici n-o să simţiţi gustul ciorbei făcută din persoana

mea remarcabilă”.

Bunica se tot uita la noi şi-l tot consola pe Ilie, zicându-i:

— Lasă, Ilie, că n-au intrat zilele-n sac, şi n-aduce anul, ce aduce ceasul. Iar eu adaug:

— Vrabia mălai visează, dar cum plopul nu face mere, mai bine să mâncăm din plăcinta cu mere pe care ai făcut-o matale, cu atâta graţie şi pricepere.

Toată lumea a râs, până şi Ilie, care mai avea puţin şi plângea, aceasta mi-a spus-o Todoruţ când a mai stat ploaia şi a ieşit la o ţigară. După ce ne-am delectat cu toate bunătăţile, mătuşa Tita a propus să se bată alviţa. Aveam pe tavanul camerei un cârlig, special pentru aşa ceva, şi s-a trecut o sfoară prin el. La un capăt al sforii s-a legat o bucată de alviţă, iar de celălalt capăt trăgea cineva. Alviţa trebuia prinsă cu gura de cineva care se încumeta s-o prindă, iar cel care trăgea sfoara, făcea tot posibilul ca alviţa să nu fie prinsă. Tita s-a prins în joc, iar Gheorghe trăgea de sfoară. S-a murdărit Tita, şi pe faţă, şi pe păr, dar alviţa n-a reuşit s-o prindă. Râdeau toţi, dar mai ales mătuşa mea. Apoi, a trecut în locul ei Gheorghe, iar de sfoară trăgea unchiul Fane şi până la urmă Gheorghe a reuşit s-o prindă, ajutat de Tita, care îl distrăgea pe unchiul Fane de la importanta misiune. Era sâmbătă seara, aşa că petrecerea s-a prelungit mult după miezul nopţii. Apoi, cine a putut, a jucat popa prostul cu pedepse haioase şi râsete explozive, care au alungat până şi tristeţea lui Ilie. Una din pedepse i s-a dat lui Gheorghe: să se ducă în coteţul găinilor şi să cânte de cinci ori precum bătrânul patriarh, savurat de noi în seara aceea, şi cu plăcere, şi cu multe noduri. Altă pedeapsă i-a fost dată lui Titel: să aducă două găleţi cu apă de la pompa de pe stradă, fiindcă se terminase apa şi venea dimineaţa cu cerinţele ei indispensabile. Într-un final, toată lumea s-a ridicat pentru a se pregăti de plecare, iar masa a rămas nestrânsă, căci aşa se obişnuia din bătrâni, spunea bunica. Am luat ceva pe mine şi i-am condus la poartă, unde am mai rămas câteva minute cu prietenii mei şi neconsolatul Ilie.

Todoruţ zice:

— Noi o luăm înainte şi ne ajungi din urmă, Ilie, da?

— Nu, nu. Spun eu categoric. Rămâneţi aici că nu am secrete. Şi continui: Eu am vrut să rămânem doar nişte amici, dacă tu, Ilie, ai dorit mai mult, trebuia să-mi spui mie şi nu am fi ajuns la dezamăgirea de care dai dovadă. N-am avut intenţia să te fac să suferi.

— Poate te mai gândeşti totuşi, spuse el, cu cea mai îndurerată voce din gama regretelor.

Abia acum mă gândesc, şi mă întreb, ce înseamnă să nu iubeşti? Toată scena aceasta nu mă mişca nici cât o micromăsură într-un mg, aşa că ne-am strâns mâinile, urându-ne tot binele din lume, şi invitând-o pe Stăncuţa să mă mai viziteze, am plecat, încuind poarta cu grijă şi cu toată semnificaţia acestui gest.

Era ora trei şi jumătate şi, printre farfurii şi pahare, am mai mâncat o bucată de plăcintă, cu brânză de data aceasta, am băut un pahar plin cu vin, sperând să dorm, şi m-am culcat, având mii de gânduri în cap şi o mustrare de conştiinţă în suflet, dar valul somnului m-a-nvăluit şi am dormit până la prânz, căci nu dormisem nici cu o noapte înainte.

UN BEBELUŞ

Sărbătorile de iarnă – 1969 – 1970 – au fost anoste, destul de triste şi n-au lăsat nicio amprentă, demnă de luat în seamă. Todoruţ şi Stăncuţa au plecat în Moldova, iar eu n-am putut merge cu ei din pricina mai multor impedimente. Aveam impresia că viaţa ori lumea se oprise-n loc, iar zilele, cu banalele lor întâmplări, treceau, treceau într-o monotonă lentoare, parcă cineva ţinea de timp şi nu-l lăsa să se desfăşoare, în scurgerea lui obişnuită.

Târâş-grăpiş, trecuse iarna, apoi primăvara, care, de fiecare dată, mă rechema la viaţă, dar în primăvara aceea, n-am simţit mai nimic. Un destin implacabil mă ţinea strânsă ca într-un cleşte şi nu puteam să mă descurc în niciun fel. Parcă era un blestem pe capul meu, să hibernez, să lâncezesc şi în acelaşi timp să fierb în Forul meu interior ca un vulcan, ce nu erupea decât lacrimi, memorii, pe la toate instituţiile în drept, să-mi ofere un loc de muncă, până şi conducătorilor supremi ai ţării, de pe vremea aceea, dar toate răspunsurile mergeau la Direcţia Muncii Ploieşti, iar aceasta mă înştiinţa că n-au unde să mă angajeze. Şi acum, când îmi amintesc prin ce calvar am trecut şi atunci, şi cu trei ani mai târziu, simt că mi se ridică tensiunea arterială şi mi-o ia inima la trap, fiindcă atâta nedreptate strigătoare la cer mi-a lăsat, nu urme adânci, ci, canioane adânci pe creier şi-n sufletul meu, care la 14 ani a plâns şi la propriu şi la figurat, că nu am fost făcută pionieră. M-am împăcat cu gândul că alţi oameni mult mai deştepţi şi mult mai importanţi decât mine, care au făcut lucruri deosebite pe pământ şi au purtat adevăruri de netăgăduit,

în suflet şi pe buze, au fost bătuţi, schingiuiţi şi arşi pe rug. Pe mine mă schingiuise destul destinul, iar cei care voiau să-i ia locul Marelui Suprem, mă lăsau barem să mă zbat în sărăcia mea. „Oamenii" aceia, de acum 40 – 50 de ani, au fost mai răi decât nişte călăi, deoarece, călăul execută la ordin, dar călăii de atunci se îngrăşau din ofertele P.C.R.-ului, iar sărăcimea cerşea pe la uşile lor. Acum, încaltea, sărăcimea se duce şi cerşeşte în străinătate, e altceva.

Dar iată că, în vara lui 1970, mi-a bătut o bucurie-n poartă. Primisem o înştiinţare să mă prezint la spitalul Schuller. Cu buzunarele pline cu emoţii, m-am dus. M-am înfăţişat la biroul personalului, iar şefa mi-a comunicat că de la 20 iulie, 1970 – adaug eu – voi lucra la acest spital, în locul unei colege ce pleca în concediu prepostnatal. Aşa că, după mai bine de un an de la absolvire, un bebeluş avea să aducă rezolvarea provizorie a situaţiei mele precare.

NOUL LOC DE MUNCĂ

În ziua când am fost chemată la Biroul Serviciului Personalului spitalului Schuller, m-am dus şi în cabinetul colegei de breaslă, în locul căreia urma să lucrez. Încă de la primul salut, m-a întâmpinat cu câteva grame de ostilitate, şi la prima întâlnire, nu mi s-a părut deloc amabilă, de binevoitoare, nici nu putea fi vorba. La sfârşitul scurtei convorbiri, a ţinut să-mi menţioneze că nu mă va conduce ea acasă şi nici măcar, până la staţia de autobuz. De altfel, secţia unde urma să lucrez era destul de mare, întrucât avea şi balneologie: băi galvanice, băi de lumină, parafină, fizioterapie, masaj şi gimnastică medicală.

Pentru mine era o realizare că-mi fusese oferit acest post, dar bunica, ce urma să mă conducă la spital şi apoi să vină să mă ia, găsea efortul mult prea mare, iar eu nu vedeam nicio altă soluţie. Cât m-am străduit, n-am găsit pe nimeni care să facă acest serviciu, în locul bunicii. Insist mai mult asupra acestui lucru, fiindcă de acasă până la autobuz, era mult de mers pentru un om în vârstă. Apoi, dimineaţa, era o înghesuială de necrezut pentru zilele de acum. Era pe apucate, care pe care, iar noi, printre femeile disperate şi bărbaţii, care aveau un bun prilej să-şi arate muşchii şi bădărăniile. Mergeam patru staţii lungi cu autobuzul, iar de la coborâre până la spital, era o distanţă cât două staţii de autobuz. Am încercat să dau colegelor de înţeles, subtil totuşi, că ar fi un gest mai mult decât caritabil, dacă măcar din când în când, aş putea merge şi eu cu ele până în staţie, că doar aveau acelaşi drum, dar s-au făcut că nu înţeleg şi a rămas ca la început.

Oamenii, din partea aceasta a ţării noastre, sunt recunoscuţi ca lipsiţi de amabilitate, serviabilitate şi mărinimie. Îmi pare rău că nu am cuvinte de laudă pentru ei, dar pentru aceasta nu sunt eu vinovată, ci, comportamentul lor arogant, indiferent, plin de ifose şi de interese. Aceleaşi „calităţi" le atribui şi vecinilor mei de bloc. Te-ar descoase şi de cele mai intime secrete, ca apoi să le comenteze, adică să bârfească, dar dacă te ştiu în vreo nevoie, nu-ţi întind o mână de ajutor. Nu mint şi nu exagerez, când afirm toate acestea, deoarece le-am simţit pe pielea mea şi a altor semeni întru suferinţă.

În spitalul Schuller am lucrat în mai multe secţii, ale căror cabinete de masaj erau inadecvate, lipsite de utilităţi şi de confortul strict necesar.

Spitalul era destul de vechi şi se întindea pe ambele părţi, la un capătul unei foarte lungi străzi. Dimineaţa, când asistentele trebuiau să vină la muncă, şeful contabil se aşeza în mijlocul străzii şi nota ora la care venea fiecare salariat. Uneori, făcea şi la schimbul doi acelaşi lucru sau la ora când trebuia să plece schimbul de dimineaţă. Aveam mulţi pacienţi la spitalul acela.

În secţia de fizioterapie lucra şi secretara de Partid pe spital. Şefa asistentă pe toată secţia de balneofizioterapie, era tot o colegă de-a noastră.

Aveam şi un şef administrativ al spitalului, care venea în control din când în când, şi nu înţeleg nici astăzi ce avea cu noi, căci atribuţiile lui erau altele.

Uneori, dar aceasta foarte rar, mi se ivea prilejul s-o înlocuiesc pe bunica din funcţia de şefă însoţitoare. Au fost perioade când am locuit la mătuşile mele: Tita, Jeni şi Nuţa, care cred eu, sperau să se aleagă cu ceva câştig din toată treaba aceasta. Nu-i vorbă, că Nuţa m-a tapat de mulţi bani, pe care nu i-am mai văzut niciodată, dar viaţa te învaţă să-nghiţi şi hapuri care nu-ţi plac, cu un mare gust amar, care se resimte şi în amintirile cele mai îndepărtate.

După ce s-a întors din concediul postnatal, colega pe care o înlocuiam, nu ştiu cum s-a procedat, dar s-a creat şi pentru mine un post, şi n-am mai plecat de la Schuller.

Cât am lucrat acolo, m-am înţeles cu toate colegele, dar cu deosebire, Anemona s-a apropiat mai mult de mine şi am devenit prietene, dar numai la serviciu. Când aveam câte puţin timp liber, mergeam la o librărie în apropiere, iar de la o vreme, librarul ne oprea

cărţi bune, iar Anemona îmi citea uneori, dar numai o singură carte am reuşit s-o terminăm de citit şi anume: „Suflete zbuciumate" de Stefan Zweig. După plecarea mea, relaţiile s-au răcit, iar ea a avut multe necazuri, având o viaţă grea, cu doi băieţi pe care i-a crescut singură, cu toate vicisitudinile situaţiei.

Într-o vreme, lucram în acelaşi cabinet cu un coleg, Mihnea, căsătorit, nefericitul, cu o ţigancă. Băiatul avusese un accident în timpul armatei, şi de atunci rămăsese fără vedere şi nu prea se descurca, săracul, nici la orientare în spaţiu şi nici la alte treburi. De aceea, familia îl sfătuise s-o ia pe Zambilica, deşi a avut multe de tras cu ea. Nevasta lui Mihnea era de-o gelozie dementă. Lucrând în acelaşi cabinet, la prânz ne serveam pacheţelele împreună, iar Zambilica venea mai dinainte de ora de plecare, şi ne spiona pe ferestrele de la subsol. Azi aşa, mâine la fel, Zambilica a început să-i facă lui Mihnea scandal. Astfel stând lucrurile, Mihnea a vorbit cu şefa asistentă şi i s-a creat un alt cabinet. Aşa s-au aplanat discuţiile, căci nici acasă nu mai avea trai bun cu scorpia de Zambila.

Altă dată, am intrat într-un altfel de încurcătură.

După ce a fost aleasă şefă de secţie, madam Niţescu, o altă scorpie ce se ţinea cu doctorul Oparanu, a început să ne toarne pe la superiorii ei, flecărind despre tot ce făceau colegii în secţie, cenu-i convenea madonei. Într-o dimineaţă, le-am chemat pe toate colegele care au putut veni la mine în cabinet, împreună cu tipesa şefă şi i-am spus:

— Neli, aş vrea să vorbim ca între colegi, fără să declanşăm din chestiunea aceasta o dramă.

— Da, spune, ce s-a întâmplat? Mă impulsionă ea, să dau drumul „veninului".

— Eu n-am niciun venin pe nimeni, dar, în loc să te duci şi să le spui şefilor nemulţumirile tale, n-ar fi mai bine să ne atragi atenţia tu, în mod civilizat, asupra „catastrofelor" comise? iar noi ne însuşim critica, şi se numeşte că ne spălăm rufele murdare în familie. Dumnezeule mare! Chiar că din „spiciul" acesta a ieşit o catastrofă.

— Nu ţi-e ruşine? Să-mi dai tu peste nas, de felul cum îmi îndeplinesc eu sarcinile? De unde ştii tu că eu mă duc să vă pârăsc pe voi la şefi?

— Mi-a destăinuit chiar unul din şefi, răspund eu sarcastic ca, într-adevăr, s-o bag în draci.

— Spune-mi mie, cine te-a informat?

— Dar ce, tu ne spui nouă ce sarcini importante primeşti tu de la Forurile Superioare? În loc ca tu să ne acoperi, ne bagi şi mai mult în noroi, ca să-ţi faci un renume pe la şefi! Îmi venea să zic Partid, dar m-am abţinut. Dar madam Niţescu s-a enervat şi mai rău, şi a început să zbiere ca apucată.

— Să-ţi vezi de treaba ta şi să nu-mi dai tu sfaturi cum trebuie să mă comport! Abia te-ai angajat şi-ţi dai aere de mare filosoafă. Şi de acum înainte, să nu-mi mai spui pe nume, fiindcă sunt cu zece ani mai mare decât tine!

Peste o săptămână am primit vot de blam cu avertisment pentru comportament necorespunzător. Aşa s-a încheiat intervenţia mea şi mi-am zis în gând: Ce mă apuc eu să schimb lumea şi să pavez Iadul cu intenţii bune? Avea bunica o vorbă bătrânească, pe care o spunea când se întâmpla un necaz: „Îmi vine să mă duc o mie de ani de duminici". La fel şi eu, aş fi spus în zilele acelea înnegurate, în urma conflictului meu cu şefista secţiei de balneofizioterapie.

O REALIZARE SUPREMĂ

Cam la un an de la angajarea mea, lucram în aceeaşi tură cu Anemona, şi într-o zi, a venit la mine cu o prietenă, care avea tratament de fizioterapie şi masaj, rugându-mă să-i fac eu masajul, cu toată atenţia. Am servit-o pe doamna Rita cum se cuvine, şi a fost atât de mulţumită, încât l-a adus şi pe soţul ei. Munceam la ei de-mi săreau capacele, căci de la o vreme, mă rugaseră să le fac masaj general. În timpul masajului discutam de toate. Aflând că locuiesc împreună cu bunicii, mă întrebă dacă nu vreau să-mi fac un apartament în rate, cum îşi făcea multă lume pe vremea aceea. Doamna Rita lucra la o unitate C.E.C. Şi le cunoştea pe salariatele de la O.C.L.P.P. Şi cu toţii, m-au ajutat, şi mi-au mijlocit actele. Eu aveam nişte bani strânşi, aşa că lucrurile au mers mai repede, fiindcă n-a trebuit să mai fac împrumutul pentru avans. Apartamentul pe care doream să-l achiziţionez, era confort doi cu trei camere. După terminarea actelor, au trecut vreo trei luni şi am fost anunţată prin doamna Rita, că a venit o circulară de la Ministerul de Resort, prin care se anunţa că nu se mai construiesc apartamente confort doi cu trei camere, ci doar confort unu. Astfel că a trebuit să împrumut treisprezece mii şase sute de lei de la C.E.C., deoarece, la acest confort, avansul era de nouăsprezece mii şase sute de lei. Cu suma dată înainte şi cu banii împrumutaţi s-a

completat avansul noului apartament. Toată lumea mă plictisea, întrebându-mă de ce îmi cumpăr apartament cu trei camere? Iar eu le răspundeam: ca să am loc unde să mă răsfăţ.

Bunicii şi celelalte rude, nu ştiau nimic despre intenţiile mele, referitoare la marele pas ce-l făcusem. Nu le-am spus, deoarece, ei îmi propuseseră să dărâmăm casa veche şi din ce mai alegeam bun din casă, să-mi fac eu două cămăruţe. În felul acesta, îi făceam mai multă lumină şi o mare deschidere casei unchiului Fane. De multe ori unchiul îmi zicea:

— Marinola, hai să facem ceva cu casa asta, că mâine, poimâine, bătrânii închid ochii, iar tu rămâi pe drumuri. Dar, de fapt, interesul era doar al lui său, în cea mai mare parte, al lui. Eu m-am aşteptat la situaţii de genul acesta şi le-am luat-o înainte, contractându-mi un apartament. Unchiului însă, i-am spus:

— Unchiule, dacă stricăm casa şi facem o cămăruţă sau două din resturi, mă ajuţi? Umbli după oameni să care molozul, să construiască, să facă tot ce trebuie? Eu una, nu pot, n-am cunoştinţe care ar putea face aşa ceva. Apoi, mai este un lucru foarte important: nu am banii necesari. Sau tu, de fapt, vrei să ştii care este opinia mea în privinţa aceasta şi mai mult, care sunt intenţiile mele? Eu nu vreau nimic. Faceţi cu casa ce vreţi! Unchiul n-a spus nimic, deci, nu m-ar fi ajutat, dar a rămas surprins, şi cred eu, încântat de pledoaria mea. Nu ştia el ce coc eu, că dac-ar fi ştiut, în neştiinţa lui său, dimpotrivă, din invidie, m-ar fi împiedicat. Cine ştie? Nimeni nu şi-a recunoscut vreodată public, invidia.

Într-o bună zi, au fost citaţi copiii bunicilor, şi eu singura nepoată, în locul mamei care decedase demult, la Notariat, ca descendenţi la „tronul şi întinsele averi" ale bătrânilor „împăraţi", ce erau bunicii mei. Eu şi Nuţa am renunţat în favoarea unchiului Fane, dar Leni şi Tita au cerut despăgubire în bani, conform legii. Dar unchiul avea salariu mic şi-i plătea în rate: o lună uneia, o lună celeilalte, câte o sută cinci zeci de lei, care, pe vremea aceia, 1971, era ceva de râsul lumii.

UN TRIMIS AL DESTINULUI

Deşi lucram, şi de la serviciu veneam destul de obosită, continuam să activez la Filiala Nevăzătorilor, luând cărţi pentru lectură, mergeam la toate concursurile „Prietenii cărţii Braille" şi „Pe meridianele lumii". Înaintea concursurilor de popice, mergeam la

antrenamente şi veneam acasă stoarsă de vlagă, dar cu zâmbetul omului optimist pe buze, şi dacă era nevoie, a doua zi aş fi luat-o de la capăt, şi tot bine dispusă m-aş fi întors, căci tinereţea le învingea pe toate. Am fost singura din marea noastră familie, care am avut atâta activitate în timpul meu liber, şi n-o spun ca o laudă.

Am spus, cu ceva vreme în urmă, că la spitalul Schuller, am lucrat în mai multe cabinete, şi la momentul când se întâmplă, ceea ce vreau să vă povestesc acum, lucram într-o clădire în aceeaşi curte cu morga. La vreo oră de la începerea programului, aud venind spre spital, multe salvări. Lăsau alarmele să sune, până intrau în curtea spitalului. Merg la colegele de la fizioterapie, şi le întreb:

— Dragile mele, ce s-a petrecut de vin atâtea salvări?

— La Bucov, la o curbă de cale ferată, şoferul unui autobuz plin cu salariaţi, nu s-a asigurat, şi a trecut peste linii, tocmai când venea trenul şi acesta a dat peste autobuz, îmi spune Anemona, cu lacrimi, şi-n ochi, şi-n glas.

— Vai de ei, bieţii oameni! spun eu, intrată deja în panică. Întreb totuşi:

— Sunt mulţi răniţi?

— Aproape toţi, sunt şi morţi, îmi dezvăluie Anemona, uite, chiar acum trece un mort spre morgă. Eu n-am mai zis nimic, dar eram albă la faţă.

— Tu, fii liniştită, doar eşti cadru medical! îmi spune Anemona, dându-mi un pahar cu apă şi un extraveral. Un pacient, tânăr de altfel, se apropie de mine, căutând să mă încurajeze, îmi spune:

— Domnişoară, am şi eu de făcut masaj, şi dacă sunteţi bună, să uitaţi de accidentul acesta şi să-mi faceţi şi mie un masaj extraordinar, de care vorbeşte toată lumea, v-aş rămâne veşnic îndatorat.

— Mă voi strădui, deşi, mi s-au înmuiat şi mâinile, şi picioarele, răspund eu şi mă îndrept spre cabinetul meu, iar domnul mă urmează. Când intrăm în cabinet, dânsul îmi oferă o ciocolată imensă şi-mi declară, cu o voce mai mult decât ademenitoare:

— Domnişoară, dacă aţi fi şi curajoasă pe cât sunteţi de frumoasă, aţi fi perfectă.

Eu rămân blocată, întrebându-mă în gând dacă am auzit bine. Mă aşez pe canapeaua de masaj, şi-l întreb:

— Unde aveţi de făcut masajul?

El mă mângâie pe o mână şi-mi răspunde zâmbind:

— Vă spun mâine unde am de făcut tratamentul. Acum stăm puţin de vorbă, şi spunem că am făcut, şi deja mă simt mai bine.

În clipa aceea, mi-am amintit de Harap Alb, cum voia Spânu să-l ademenească. Mi se părea o situaţie într-un fel similară. Îmi retrag mâna şi mă ridic în picioare, spunând:

— Dacă nu vreţi să faceţi masajul, vă priveşte, atunci chem pe altcineva.

El întreabă cam mâhnit:

— Cât durează de obicei un masaj?

Eu, cam intrigată, răspund pregătindu-mă să ies:

— Cam zece minute sau un sfert de oră, mai mult ori mai puţin.

— Atunci, pot să mai rămân în preajma dumneavoastră încă opt minute?

Eu m-am înroşit, căci simţeam că-mi ia faţa foc.

— Am spus vreo inadvertenţă, domnişoară? De ce mă trataţi cu repulsie?

— Dacă vă face plăcere să vorbim, discutăm despre probleme medicale, răspund eu.

— Când îţi face o deosebită plăcere să vorbeşti cu cineva câteva minute, fapt ce te remontează pentru o zi întreagă, aceasta nu e o problemă medicală?

— Poate, răspund eu cam intimidată.

Am gândit, în sinea mea: tipul ori se joacă, ori mă pune la încercare, sau vrea să mă prindă într-o plasă. În plasă se prind doar fluturii şi păsărelele naive. Ce-ar trebui să fac? Dar în acelaşi timp, eram curioasă să văd cum îşi expune planul, cum se desfăşoară şi cum încearcă să mă învăluie. Prudent era să plec, dar n-am plecat, şi de la opt minute, am ajuns să vorbim o oră, timp în care n-a bătut nimeni la uşă, semn că încă urma alt pacient.

— Până la urmă, aş putea să ştiu şi eu, de ce mi-aţi oferit ciocolata, dacă nu aveţi nevoie de serviciile mele? Întreb eu cam cu agresivitate.

— Ca să vă mai îndulciţi comportamentul faţă de mine, biet adorator fără speranţa măcar, de a intra în graţiile domniţei visate.

— Aceasta sună a roman de Evul mediu, spun eu, şi mă pufneşte un râs dezarmant.

— Aţi citit mult domnişoară. După ce că sunteţi frumoasă, mai sunteţi şi cultă. Am ce discuta cu dumneavoastră de câte ori voi veni la

tratament.

— Aţi început să cam exageraţi, domnule, domnule…

— Mirel, spuse el zâmbind.

— Aş vrea să ştiu numele de familie, nu cum vă alintă mama.

— Mă numesc Mălinescu Miron, dar prietenii, da, mă alintă Mirel. Nu vreţi să vă număraţi printre prietenii mei? întrebă el, cu o voce, ce mi-a făcut stomacul ghem

— Dumneavoastră ar trebui să vă găsiţi prieteni în rândul bărbaţilor, nu al femeilor, spun eu, uitându-mă la ceas, că mi se părea că parcă trecuse prea mult timp de când băteam apa în piuă.

— Îmi pare rău că vreţi să scăpaţi de mine mai repede.

— Îmi faceţi curte de aproape o oră, şi vă străduiţi zadarnic, deoarece am curte acasă şi mi-e de ajuns, răspund sarcastic şi mă ridic să ies.

— Mâine când pot să vin? mă întrebă, apropiindu-se şi el de uşă.

— Întrebaţi-l pe şeful dumneavoastră de la serviciu, când vă învoieşte să plecaţi, răspund deschizând uşa şi intrând în sala de fizioterapie.

— Anemona, m-a obosit domnul Mălinescu teribil, mâine să-l trimiţi la masaj la băiatul de la subsol.

— Deja mă simt mult mai bine, zise Mălinescu, intrând după mine, să-şi ia fişa de tratament.

— Mi-a făcut domnişoara un masaj de neuitat.

Luându-şi rămas bun, cu toată curtoazia, plecă, promiţând că tot în tura noastră se va prezenta.

— Eu mă apropii de Anemona şi o întreb la ureche:

— Cine este tipul acesta?

Ea începe să râdă şi mă informează că este maistru militar la Penitenciarul de la Caragiale.

Este foarte drăguţ, zice ea şi continuă cu descrierea: e brunet, are ochii albaştri şi părul ondulat. E foarte îngrijit îmbrăcat şi are un zâmbet care te topeşte. Atâta că e cam grăsuţ.

— Aceasta înseamnă că se hrăneşte bine omul. De aceea zâmbea el mereu! îşi cunoaşte farmecele şi încearcă să mă dea gata.

— Dar l-ai ţinut o grămadă, continuă Anemona, chiar că te-a obosit.

— Nu, draga mea, pur şi simplu am vorbit. Îmi face impresia că este cam agasant.

— Nicidecum, este foarte simpatic. N-am mai întâlnit demult un bărbat aşa simpatic şi drăguţ.

Am sporovăit multe şi de toate, despre Mălinescu şi despre bărbaţi în general. Anemona mă iniţia în tertipurile bărbaţilor de a te cuceri, iar eu ascultam şi înmagazinam toate sfaturile. De-a lungul vieţii am primit multe lecţii din experienţa altora sau primite pe propria piele. Oricum, cu sfaturi sau fără sfaturi, cu experienţe ori fără, niciodată nu mi-a plăcut agresivitatea în cucerirea unei femei, căci doar nu e o cetate, ci un om sensibil, cu suflet în care încap toate tainele lumii şi toate gingăşiile Universului, e plină de căldură, răbdare şi înţelegere, poate fi numai iubire, ori să se sacrifice la nevoie. În inima unei femei găseşti foc să te încălzeşti, ochii ei îţi pot lumina drumul, casă, viaţa, şi când nu-i are, îţi arată drumul, casa şi viaţa, cu toate celelalte simţuri, în braţele ei găseşti leagăn, şi pentru tine ca bărbat, şi pentru copiii tăi. Femeia munceşte ca o sclavă, şi-ţi rezolvă toate neajunsurile. Femeia taie şi pune pe masă felii din liniştea ei, din odihna, fericirea şi iubirea ei, iar voi, bărbaţii împreună cu pruncii voştri, înghiţiţi hulpav, pe nemestecate aproape, din toate sentimentele ei, din sănătatea şi chiar viaţa ei. După ce o stoarceţi de tot ce are ea mai bun, o faceţi cârpă de picioare şi ardeţi pe rugul indiferenţei tot trecutul, prezentul şi viitorul ei, apoi vă luaţi tălpăşiţa la alta mai tânără, mai în vigoare şi gata să vă îndeplinească toate hachiţele. Ştiu că dacă m-aş prinde într-o polemică asupra acestui subiect, femeia, cu o sută de bărbaţi, aş pierde, deoarece pentru voi, a avea consideraţie şi respect pentru o femeie este o umilinţă, iar dragostea voastră durează doar un sfert de oră, iar după aceea, încep marile pasiuni: băutura, fotbalul, televizorul, calculatorul şi, pe ascuns, alte escapade. Să nu îndrăznească cineva să se simtă jignit, ofensat ori nedreptăţit, deoarece în faţa mea, nu veţi avea câştig de cauză.

Dar am deviat mult de la accidentul petrecut în ziua aceea, şi Mălinescu tocmai acest lucru urmărise. Poate şi altceva… Timpul avea să-mi confirme sau să-mi infirme presupunerile mele. Bineînţeles, că Mălinescu a urmărit tura noastră şi, de câte ori venea la masaj, mă determina să discutăm, parcă eram prieteni de când lumea şi, cu timpul, între noi, chiar s-a legat ceva, mai mult decât o simplă prietenie.

Într-una din zile, m-a întrebat în ce zodie m-am născut, şi când a terminat şedinţele de tratament, mi-a dăruit o lădiţă de zestre foarte

frumos lucrată, iar pe capac erau sculptaţi doi copii identici: unul cu o liră în mâini, iar celălalt cu un arc, întruchipând cei doi gemeni, iar în lădiţă am găsit o cutiuţă mică, având în ea o pereche de cercei foarte drăguţi.

— Domnule Mălinescu, un asemenea dar se oferă unei prietene, sau unei… Şi n-am mai continuat cu denumirea persoanei îndreptăţite să primească acel minunat cadou. Şi el încercă să continue, ceea ce trebuia să spun eu.

— Pot să denumesc eu condiţia persoanei? mă întrebă el, luându-mă de mână.

— Nu. Răspund categoric şi încerc să-mi retrag mâna.

— Şi dacă eu totuşi insist?

Eu nu i-am răspuns nimic, dar momentul acela se prelungea şi simţeam o atracţie între noi, parcă eram doi poli cu sarcini opuse şi abia ne opuneam cursului normal al fizicii. Nu ştiu cum arătam la faţă, dar bine în niciun caz, şi atunci mi-am muşcat o buză până la sânge, ca să pot rupe vraja şi am spus:

— Domnule Mălinescu, vă rog să plecaţi şi luaţi şi darul cu dumneavoastră! Eu nu-l pot primi.

— Voi pleca, dar îmi permiţi măcar, să mai vin din când în când, să te rog pentru un masaj? mă întrebă, cu o voce foarte mâhnită.

— Dacă durerea lombară persistă, atunci puteţi să mai faceţi o serie de zece şedinţe, dar trebuie să treacă trei luni de la seria anterioară.

— Eşti o fiinţă rea şi crudă, ca toate femeile frumoase.

— Dacă veţi mai veni peste 2 – 3 ani, veţi uita zeiţa şi vă veţi vindeca de maladii închipuite şi aberante.

— Pentru vorbele acestea, într-o zi îmi voi lua revanşa, spuse, îmi sărută mâna şi plecă fără să ia cadoul înapoi. N-aveam dulap în cabinet, aşa că l-am pus în geantă repede, să nu-l vadă Anemona, fiindcă n-aveam de gând să-i relatez situaţia creată între mine şi Mălinescu Miron, care a plecat atât de trist şi fără speranţe.

Dar eu? Cum am rămas? El poate măcar să mă mai vadă pe stradă sau în altă parte, dar eu, mie mi-era interzis, şi acest mic favor.

Trecuseră doi ani de la absolvire şi episodul epistolelor se încheiase, chiar prea devreme, şi-mi lăsase în suflet multe nostalgii şi regrete. Cine mai ştia pe unde se angajaseră fostele mele colege şi dacă mai locuiau la aceleaşi adrese. Pe la începutul lui iunie, primesc o

scrisoare de la Minola, care lucra în Covasna, întrebându-mă dacă aș fi dispusă să-mi petrec concediu cu ea, plimbându-ne prin țară și vizitând unele foste colege, de pe traseele pe care ne hotăram să mergem. Mi-am făcut cererea de concediu, și în ultima zi de lucru, înainte de acesta, a venit domnul Mălinescu să mă informeze că de a doua zi va începe o nouă serie de tratament, cu alte proceduri. Nu știu cum se făcea, că de câte ori venea la mine, nu prea era aglomerație, să pot avea un motiv să-l alung din preajma mea. În lipsa lui încercam să nu las gândul să-l caute mereu, dar, dacă venea iar la tratament, mă temeam că nu va fi bine în inima mea atât de vulnerabilă.

— Regret mult, domnule Mălinescu, dar eu plec în concediu pentru două săptămâni și va trebui să apelați la alt maseur.

— Îți imaginezi cumva că voi putea? Nici nu admit, amân tot tratamentul și-l voi face după venirea preferatei mele.

— Parcă spuneați că aveți dureri mari, ce nu suferă amânare? întreb eu să-l pun într-o încurcătură, dar el era foarte inteligent și-mi ripostă:

— Am dureri mari, insuportabile, dar nu lombare, ci cardiace.

Bineînțeles că am priceput aluzia, destul de directă și m-am înroșit toată.

— Pot să mângâi nişte trandafiri atât de gingași și nevinovați? Și-mi luă un obraz în palmă, spunându-mi:

— Te rog, să mă primești în rândul prietenilor tăi! I-am dat mâna la o parte și atunci m-a prins de mână. Eram atât de emoționată, încât nu mai știam ce ar trebui să fac.

— Domnule Mălinescu, sunteți un bun psiholog și un mare vrăjitor, iar eu nu pot lupta cu armele acestea. Cred c-ar fi mai bine să faceți procedurile acum, iar la venirea mea, să nu vă mai găsesc pe aici!

— Devii tot mai respingătoare și mă mâhnești mult.

— Încerc să fiu raţională, iar dumneavoastră mă puneți în situații penibile. Dacă ar intra acum colega și m-ar vedea atât de…

— Pierdută, zise el, prinzându-mi și mâna cealaltă.

— Vulnerabilă, nu pierdută, contrapunctez eu, încercând să-mi retrag mâinile.

— Dar dacă nu ar veni colega, te-ai mai opune cu atâta disperare? întrebă, încercând să mă apropie de el.

— Domnule Mălinescu, vă rog să plecați și să-mi dați pace!

— Iar mă alungi, zeiță nemiloasă și haină!

Scap din mâinile lui şi mă aşez în dreptul ferestrei, care era închisă.

— Aş fi tare încântată, dacă n-aţi mai veni deloc în tura mea!

— Plec, dar vin când te întorci şi dacă nu vrei să mă primeşti, am să plâng la uşa cabinetului tău.

Din norul încruntat care eram, am zâmbit, iar el n-a scăpat ocazia să spună:

— Eşti tare dulce când zâmbeşti, şi îmi mai vine şi mie să trăiesc şi să sper.

— Ce speraţi? îmi iau inima în dinţi şi întreb.

— Să aprind o scânteie în inima ta şi să nu mă mai alungi.

— Domnule Mălinescu, aţi început să deveniţi agresiv!

Am vrut să traversez cabinetul şi să ies, dar el m-a prins în braţe şi, încercând să mă sărute, mă ruga în şoaptă:

— Marinola, te rog, nu mă mai respinge, că de mine nu scapi. Acum sau mai târziu, tot vei fi a mea.

Am vrut să-i dau o palmă, şi el m-a prins rapid de mână, şi mi-a sărutat-o de mai multe ori. Până la urmă, tot a reuşit şi m-a sărutat, încât mi-a luat toată respiraţia.

— Domnule Mălinescu, lasă-mă, şi încerc din nou să-l plesnesc, dar era extrem de rapid şi îmi prinse iarăşi mâinile.

— Aceasta este bădărănie! spun şi încerc să-l îmbrâncesc, dar iar mă prinde în braţe şi începe să mă sărute pe buze, pe ochi, pe gât. Până la urmă, am lăsat şi respect şi tot, şi i-am zis:

— Chiar eşti nebun, ţi-ai pierdut minţile, lasă-mă, îţi spun! Tremuram de teamă, de emoţie, de dorinţă.

M-a ţinut în braţe, cred, o jumătate de oră şi mă mângâia. Într-un târziu m-am liniştit. Nu aveam chiuvetă în cabinet şi mi-ar fi trebuit puţină apă. Dacă îmi aducea el, Anemona ar fi avut suspiciuni. Dacă venea în cabinetul meu, m-ar fi văzut în ce hal eram de schimbată. S-a dus Mălinescu şi mi-a adus de la chioşcul spitalului un suc.

— Nu beau nimic de la tine!

— Marinola, uite sticla, scoate-i tu dopul! Am desfăcut sticla şi am luat două extraverale cu suc.

— Te rog să pleci, acum!

— Nu plec, până nu te văd bine. Marinola, te rog să mă ierţi! Te rog, te rog! Marinola, eu ţin mult la tine şi am simţit că nici eu nu-ţi

sunt indiferent. Mă ierţi?

Minola sosise cu o zi înainte, iar acum, era trei fără un sfert şi venise să mă ia acasă de la spital. Ea a intrat veselă şi zâmbitoare, iar Mălinescu a ieşit şoptindu-mi:

— Vă aştept la colţ. Vă conduc eu acasă.

— Nu, nu, nu se poate!

El iese, iar eu mă schimb rapid, mă pieptăn, şi când să ieşim, Minola mă atenţionează că am un pachet pe masă. Cum am pus mâna pe el, mi-am dat seama că înăuntru se află o geantă. Îi spun Minolei că rugasem pe o colegă să-mi cumpere ceva, şi scot o săcoşică din geanta mea, şi pun pachetul. Când vine Sanda, femeia de serviciu, şi-mi spune că pe domnul care ieşise de la mine, în urmă cu o jumătate de oră, l-a lovit o maşină.

— Şi ce-a păţit? întreb, abia stăpânindu-mă să nu intru în panică şi să plâng.

Unul din băieţii de la urgenţă era văr prin alianţă; şi-i spun Minolei:

— Mai aşteptăm puţin să mergem până la primire urgenţe, poate e vărul meu de serviciu.

Acolo, într-adevăr, vărul meu îi prindea lui Mălinescu nişte copci la cap.

— Are o julitură mică la mâna dreaptă şi l-am pansat.

— După ce-i pui copcile, trebuie să mai şadă aici puţin?

— De ce, îl cunoşti pe domnul? mă întrebă Coriolan.

— Da, era invitat la noi la masă, trântesc eu ideea, în urma căreia nu mai încăpeau alte comentarii.

— Atunci intraţi cu dânsul într-o încăpere, să mai stea puţin întins.

Noi intrăm, dar pe Minola o opreşte Cori, s-o întrebe dacă n-are ceva de pus în ghips. Ea râde şi-i spune că poate limba lui, că prea vorbeşte mult. Apoi, uşa s-a închis şi am rămas singură cu Mălinescu. Am pus mâna pe mâna lui, el a pus cealaltă mână peste a mea, iar eu l-am întrebat îngrijorată:

— Aveţi dureri pe undeva?

— Te am pe tine aproape şi mă simt bine. Dacă nu ţineai puţin la mine, n-ai fi venit.

— Glumiţi, domnule Mălinescu. Coriolan mi-e văr şi am venit să văd dacă este în tură, să-l întreb ce-aţi păţit.

— Şi dacă nu-l aveai pe vărul tău, mă lăsai aici ca pe un orfan? M-a strâns la piept, unde inima lui bătea atât de tare pentru mine. M-a sărutat cu atâta pasiune, din nou şi din nou. Nu m-aş mai fi dezlipit de el niciodată.

— Marinola, aş vrea să-ţi spun ceva ca unei prietene: se vede pe faţa ta tot ce simţi pentru mine, aşa că, zadarnic vrei să ascunzi ce e în sufletul tău, că eu văd şi simt totul. Mă ridic şi vreau să plec, dar el mă prinde de mână. Atunci, vârâ capul pe uşă Coriolan:

— Puteţi pleca, domnule Mălinescu, iar tu, Marinola, nu mai fi aşa prăpăstioasă, că radiografia arată bine. Cred că n-aveţi nevoie de concediu medical.

— Aş vrea totuşi câteva zile, menţionă Mălinescu şi vârî ceva în buzunarul lui Cori.

— Atunci să vorbim cu domnul doctor.

— Noi plecăm, spun eu şi-o iau pe Minola de mână.

— Nu durează mult, zice Cori şi mă strânge de mână.

— Totuşi, vreau să ieşim. Aici miroase a medicamente, de-mi vine greaţă.

— Bine, bine, venim şi noi imediat. Ieşim şi-i spun Minoleei să plecăm, dar ea refuză, spunând că i-a făcut Cori semn să rămânem.

— Dar e târziu, Minola, când mă pregătesc eu de drum? Şi apoi, n-are rost să mai stăm. Ce voiam să ştiu, am aflat.

— Uite-i că vin, mă anunţă Minola, iar eu fac o mutră tare nemulţumită.

— Eu m-am învoit şi mergem să mâncăm ceva, ne informează Cori, iar eu fac nişte mutre… de zile mari.

— Ce-ai Marinola? Ce nu-ţi convine? întrebă Cori.

— Măi, noi mâine plecăm, şi n-am pregătit nimic, sunt şi foarte obosită. Apoi, eu mă cam feresc de fetele din spital, că bârfa atâta aşteaptă.

— Nu e nimeni în halat pe afară, hai să mergem!

Plecăm, iar eu întreb:

— Cine a fost cu ideea?

— Noi! strigă toţi.

— Vă trebuie o bătaie!… spun, destul de enervată. Domnului Mălinescu i-ar fi trebuit odihnă, nu restaurant!

— Marinola, te implor!… îmi ia Mălinescu mâna, şi mi-o aşază peste braţul lui.

Eu iarăşi fac botic şi oftez, să mă audă numai Mălinescu.

— Minola, nu vrei să mă iei de braţ? întrebă Coriolan. De fapt, ştiam că aceasta se urmărea.

— Am ajuns la Prahova şi ne-am instalat într-un separeu. Chelnerul a venit imediat şi ne-a adus lista de bucate.

— Vă rog, domnişoarelor, să spuneţi ce aţi dori să serviţi? ne întrebă Mălinescu, repede.

— Eu vreau acasă, spun eu, întoarsă de-a binelea pe dos. Mălinescu mă ia de mână şi începe să mă lămurească, şi să mă roage să fiu fetiţă cuminte, şi să spun ce doresc.

— Bine atunci, dacă-i bal, bal să fie! Eu doresc un platou cu gustări reci şi o friptură de porc la grătar. Iar ca băutură, un vin uşor, pentru doamne.

— Şi noi la fel, zice Minola, mai curajoasă.

Mălinescu îmi sărută mâna, iar eu îl implor să se abţină. Chelnerul ne aduce tot ce trebuie, ne toarnă în pahare, iar Mălinescu pune mâna pe mâna mea, atât de tandru, că m-au trecut fiori:

— Pentru ce bem? Iar eu zic:

— Pentru că ne e sete!

Mălinescu mi-a băgat degetul meu mic în gură, m-a muşcat, apoi l-a supt.

Eu spun:

— Iarăşi eşti agresiv! şi vreau să-mi retrag mâna.

— Sunt tandru, domnişoară, nu agresiv. Şi nu vreau să-ţi spun ce ţi-aş face la obrăjorii aceia, în care au înflorit nişte superbi trandafiri. Pune din nou întrebarea:

— Pentru ce bem?

Minola zice:

— Pentru fericire!

— Eşti de acord? întreabă cu insistenţă Mălinescu.

— Eu cred c-ar fi bine să bem pentru sănătate.

— Tu, pentru ce bei Coriolan? îl întrebă pe vărul meu. Acesta răspunde:

— Eu beau pentru o verişoară, care, dacă vrea, iese din orice încurcătură.

— Eu beau pentru dragoste, căci, de fapt, aceasta ne-a adus acum, aici. Eşti de acord cu mine? mă întrebă, aproape în şoaptă, strângându-mi mâna la piept.

Mi-era tare sete, dar n-am băut decât două guri de vin şi l-am rugat pe Mălinescu să comande nişte apă minerală.

— Se face, imediat, dar ţin să-ţi spun că eşti prea raţională şi într-o zi, îţi voi spulbera această raţiune prea exagerată.

— Dar ce facem o competiţie?

— Viaţa ne ţine, ne forţează să fim mereu în competiţie.

Mă durea stomacul de foame, dar aveam un ocean de emoţii şi abia înghiţeam, căci parcă mi se strâmtase faringele şi esofagul. Mestecam încet, mă afundasem în nişte gânduri şi abia înghiţeam, în timp ce cineva mă chema de departe, de foarte departe:

— Marinola, Marinola, vino înapoi la mine!... Mă trezesc din visare, mă dezmeticesc din reverie şi încerc să mă scuz:

— Sunt foarte obosită şi bine ar fi, dacă am pleca mai curând.

— Vrei să scapi de mine?

— Cred că şi aceasta vreau.

— Şi mai ce?

— Nu vă supăraţi.

— Pe tine, niciodată!

— Aş vrea să vă uit...

— Marinola, faţa ta şi pulsul tău îmi spun altceva. Aveam o mână în mâinile lui şi era clar, că simţea trăirile inimii mele atât de greu încercată.

— Domnule Mălinescu, e târziu, aş vrea să plecăm totuşi!

— Dacă îmi spui Mirel, şi nu Mălinescu, atunci mergem. Aşteptarea se lungea, se prelungea, iar eu tăceam. M-a sărutat în palmă, mi-a pus palma pe obrazul lui şi şoptea, să auzim numai noi:

— Te rog, te implor, te conjur, fă aceasta pentru un adorator pierdut, pe mirificele plaiuri ale dragostei, ce te aşteaptă şi pe tine să găsiţi drumul spre fericire împreună! Minola şi Coriolan vorbeau şi ei, mai mult în şoaptă, şi acum, spre sfârşit, Cori zice:

— Noi ieşim puţin în răcoarea nopţii şi v-aşteptăm şi pe voi. Uite aici Mirele o sută de lei, partea noastră şi să auzim de bine!

— Minola, nu pleci nicăieri!

— Nu plec, n-ai grijă! Eu mă adresez lui Mălinescu:

— De ce v-a spus „Mirel”?

— Pentru că suntem prieteni, am fost şi colegi de generală.

— Să vă fie ruşine! şi mă ridic în picioare. El îmi trage scaunul şi mă ia în braţe.

— Marinola, am vrut să petrec o seară minunată cu tine şi tu o strici! Dacă ai fi ştiut, ai fi venit?

Eu nu spun nimic, căci mă simţeam manipulată, frustrată, prinsă cu garda jos.

— Haideţi să mergem. Şi nu vă mai daţi în spectacol aici!

— Marinola, nu ne vede nimeni aici! spuse Mirel implorator.

— Atunci, hai să dansăm rumba pe inima acestei naive, că tot nu ne vede nimeni! Şi am început să plâng.

Mălinescu era disperat. Vine Cori şi întreabă profund surprins:

— Ce s-a întâmplat? Vine la mine şi mă mângâie, încercând să mă calmeze.

— Te rog, Marinola, fii rezonabilă!

Caut ceva în geantă şi arunc pe masă o sută de lei:

— Luaţi banii, pentru mine şi Minola, şi du-mă la taxi, Cori! Dacă nu vrei, chem un chelner să mă ducă el la maşină, acum!

Mălinescu rămâne în urmă să achite nota, iar noi ieşim.

— Marinola, sunt consternat.

— Să taci şi să te duci la Marele Scaraoţchi, iar cu mine nu mai ai ce discuta! Am crezut că îmi eşti prieten, dar eşti un codoş! O Iudă! Intru nervoasă în taxi, Minola lângă mine şi, când să pornească maşina, se aruncă şi Cori, şi Mălinescu. Eu tac, fiindcă nu voiam să facem panaramă în taxi. Coborâm acasă toţi, iar ei încearcă să-şi ceară scuze, iertare, până şi Minola. Când să deschid poarta, aceasta era încuiată. Eu sar gardul, şi pun piciorul pe lanţul de jos al porţii, şi când să-l pun pe al doilea pe clanţă, Mălinescu mă ia în braţe, zicând:

— Stai aici, că te mănânc! Sari tu Cori, că fătuca aiasta mi-a mâncat sufletul!

— Să ştiţi că strig „hoţii!" Dacă nu mă lăsaţi în pace! Atunci, Mălinescu îmi astupă gura cu gura lui. Dacă nu treceau nişte trecători pe stradă, cine ştie cât m-ar fi ţinut sub presiune.

— Spune-mi că ne ierţi farsa! Te rog, Marinola, a fost o glumă nevinovată, de ce o iei în tragic? Oricum, ţi-am fi spus.

— Bine, lucrurile sunt lămurite: voi aţi făcut o glumă proastă, eu am luat-o în serios, dumneavoastră v-aţi purtat ca un bădăran, Cori ca un nesimţit, şi acum aş vrea ca lucrurile să rămână aşa, deocamdată, pentru că acum este foarte târziu şi nu mai putem schimba nimic, iar eu sunt obosită şi fizic, şi psihic, iar puterile mele sunt pe sfârşite. Nu cred că am să pot dormi, dar măcar stau întinsă în pat.

Nu prea erau de acord, dar trebuiau să accepte raţionamentul meu. Ne-am luat rămas bun, Mălinescu m-a îmbrăţişat, şi-a apropiat obrazul de al meu, şi-a spus:

— Mă ierţi? Dacă nu, mă voi îmbolnăvi. Nu pleci mâine! Te implor!

— Acum lăsaţi lucrurile cum au picat. Cred că amânăm plecarea cu două-trei zile. Voi vedea dacă sunt ceva spectacole în oraș, s-o scot pe Minola undeva.

— Spune-mi Mirel, te rog!!!

— Bine, Mirel, noapte la fel cum va fi şi a mea! Cu nicio micromăsură mai bună!

— Eu, dimpotrivă, îţi urez o noapte dulce, şi să fii sigură de cele ce ţi-am spus de când ne cunoaştem, şi să crezi şi ce am încercat să-ţi subliniez, cu destăinuiri subtile.

UN CONCEDIU DE ÎNALTĂ TENSIUNE

Când a auzit domnul Mălinescu Miron că i-am spus pe numele de alint, Mirel, a avut aşa o explozie euforică, parcă obţinuse premiul Nobel, şi de acum era în al nouălea cer. În sfârşit, după o mie de gesturi tandre şi dulci, am reuşit să rupem vraja, ruptură care durea cumplit, durere alinată puţin de Mirel, prin asigurări şi promisiuni.

Noi, fetele, ne-am regăsit doar patul, nu şi somnul, iar ei au dispărut în noaptea care ocrotise visele, vibraţiile şi dorinţele noastre.

Nu puteam vorbi şi nici nu ni se lipea geană pe geană. Dacă am văzut aşa, am hotărât împreună cu Minola să ieşim în curte. Ne-am făcut rapid nişte cafea şi ne-am aşezat la masă sub gutui. Era ceasul patru şi jumătate şi nu spuneam niciuna nimic. Strânsesem în mine atâtea emoţii şi atâta tensiune, încât nu m-am mai putut abţine şi am început să plâng. Minola încerca să mă liniştească, mângâindu-mă pe spate. La un moment dat, ea îşi retrage mâna şi aud o mişcare.

— Ce faci? întreb, ştergându-mi lacrimile.

— M-am ridicat puţin în picioare să-mi aşez pantalonii mai bine, răspunde ea.

Eu îmi şterg nasul, suspinând, şi parcă mirosea a un parfum străin. Mă ridic să văd ce face Minola, şi Mirel, care se aşezase în locul ei, mă trase în braţele lui.

— Doamne, fereşte! N-ai plecat acasă, Mirel?

— Cine poate să doarmă cu gândul la o aşa comoară de fată?

— Mirel, se scoală ai mei şi va trebui să dăm nişte explicaţii!

— Mai bine, dă-mi puţină cafea din ceaşca ta şi lasă că ne descurcăm noi.

— Mai am cafea făcută, stai, s-o aduc!

— Îmi promiţi că vii înapoi?

— Mirel, ţi-ai pierdut minţile? Sigur că mă întorc! Vin cu ibricul şi cu o ceaşcă, dar el toarnă tot în ceaşca mea, şi bem amândoi din ea, parcă eram împreună de o veşnicie. Beam o gură de cafea, ne mai sărutam odată, iar beam şi iar ne sărutam.

— Marinola, este cinci şi jumătate. Eu plec să dorm puţin, apoi am nişte treburi de rezolvat. Dacă vreau să-ţi dau un telefon, unde te pot suna? îi dau numărul şi se ridică să plece.

— Mă conduci până la poartă? La despărţire, se lipise tot de mine şi parcă nu mai puteam să ne desprindem.

— Mirel, spune-mi, cum de te-ai întors?

— Nu mi-a venit să mă duc acasă, m-am plimbat pe străzi, apoi, am venit să mai văd o dată poarta, pe unde ai fugit de mine, adoratorul tău.

— Acum, te rog să pleci, că se scoală ai mei, şi vor începe să mă interogheze. Mulţumesc pentru geantă şi te rog, să nu îmi mai faci niciun dar! Bine?

— Nu. Şi pot să fac daruri cui vreau eu! Bine? A! Stai! Să-ţi înapoiez suta de lei, că nu e frumos ca o domnişoară să achite consumaţia unui bărbat, dacă e bărbat. Dacă nu, poate să se spânzure! Sărut mâna, dulceaţă scumpă!

— După plecarea lui, cine a mai putut să doarmă? Când m-am întors de la poartă, încă nu se sculase bunica şi am putut să vorbesc puţin cu Minola, care, şi ea era şocată.

— Marinola, tipul acesta este topit după tine. Tu nu ţii la el? Ori eşti prea cerebrală, ori iubeşti pe altul!

— Minola, eu cred că este căsătorit! În cazul acesta, ce se alege de inima mea?

— Dar ce crezi? Dacă tu ai fi căsătorită cu el, celeilalte i-ar păsa de tine?

— Şi atunci, unde ajungem? Ce facem cu principiile noastre, cu viaţa noastră?

— Primim ce ni se oferă şi atât. Mai departe vom vedea. Dacă acum te chinuieşti, respectându-ţi principiile, crezi că vei căpăta un loc mai bun în Rai?

— Doamne, Minola, nu te-am auzit niciodată vorbind astfel şi mă mir grozav de judecata ta, destul de realistă.

— Dar ce, în internatele acelea pe unde ne-au ţinut închise, ştiam ce e viaţa?

— Fii atentă, când se va scula bunica, ne va lua la întrebări, iar noi trebuie să spunem că am fost la restaurant cu vărul Cori şi cu nişte prieteni de-ai lui.

— Bine, bine, n-ai nicio grijă că ştiu să fiu discretă.

Era ora şase şi jumătate şi o întreb pe Minola:

— Vrei să luăm micul dejun?

— Când se va scula şi bunica ta. Acum, mai bine vorbim.

— Eu am o agitaţie în mine, de îmi vine s-o iau la fugă.

— La cât s-a străduit Mirel să te agite, te cred şi eu, zise Minola începând să râdă.

— Minola, dacă nu eram cu tine, ce mă făceam? întrebai şi eu să mă aflu în treabă.

— Ai fi făcut rost de o relaxare, şi poate era mai bine.

— Să-ţi fie ruşine!

— De ce să-mi fie ruşine? El te-a înnebunit pe tine şi tu l-ai înnebunit pe el.

— Dar eu n-am făcut nimic!

— Însăşi persoana ta îl face să i se accelereze pulsul.

— Dar de când cunoşti tu atâta psihologie, Minola?

— De când am intrat în caruselul vieţii. Sunt doar doi ani de când am absolvit şi am trecut prin atâtea, cât pentru o viaţă.

— De ce nu mi-ai scris, să mai ştiu şi eu de tine?

— Ce să-ţi scriu? Deoarece nu mai ştiam de capul meu şi nici pe unde mergeam. Uite, s-a sculat bunica ta.

— Bună dimineaţa fetelor! Pe unde mi-aţi umblat de-aţi venit înspre ziuă?

— Am venit devreme, dar am ieşit afară pentru că n-am putut dormi.

— Aţi mâncat de dimineaţă?

— Nu, te-am aşteptat pe matale să luăm micul dejun împreună. Vin şi eu să te ajut?

— Vino, fac nişte ouă ochiuri?

— Eu vreau omletă! Tu, Minola?

— Şi eu tot omletă. Am tăiat pâine, am adus unt, brânză şi roşii.

Se scoală şi bunicul.

— Bună dimineaţa, bătrâne Seneşal! îl întâmpin eu, şi-i dau o ciocolată, ca, în caz că a văzut ceva suspect pe fereastra de la camera lui, să nu mă dea de gol.

— Mai plecaţi undeva azi? întreabă bunica, aducând omleta la masă.

— Ieşim în oraş, mai târziu puţin. De ce? Vrei să ne pui la vreo treabă?

— La curăţat de pene pentru umplut pernele.

— Unde ai matale pene de curăţat?

— În pod. Ce, tu n-ai văzut că podul e plin cu pene?

— Poate de glumele matale şi de mult praf. Bunica râde, iar Minola zice:

— Vine un domn! Eu îngheţ şi mă crispez de emoţie.

— Marinola Deleanu, aici locuieşte? întrebă tipul. Eu înghit un mare nod şi răspund:

— A stat aici, dar s-a mutat.

— De când s-a mutat?

— De aseară, ţin eu gluma mai departe.

Ai mei încearcă să rectifice, spunând că eu sunt.

— De ce glumiţi, domnişoară?

— M-am sculat veselă de dimineaţă.

— Trebuie să-mi semnaţi pentru un colet.

— N-am primit niciun colet.

— Vi-l dau eu acum.

Las gluma, semnez, şi primesc un pacheţel cât o portocală. Aştept să plece comisionarul şi desfac pachetul, cu sufletul la gură. Ce găsesc înăuntru? Două costume de baie superbe, superbe, superbe! Unul era întreg, roşu, cu solzi aurii, iar celălalt, bleumarin, cu solzi argintii.

— Minola, mă doare ficatul nu altceva!

— Şi pe mine, invidia! Aşa frumuseţi mai au artistele de la cabaret, zise Minola admirativ. La expeditor, scria pe colet: Mirela Robu.

Mă întreabă bunica:

— Cine e asta, de-ţi trimite ţie aşa ceva?

— E o colegă de la spital, plecată la mare, pe care am rugat-o să-mi cumpere şi mie două costume de baie.

— Şi cât costă frunzele astea? Cred că o avere! zice iar bunica, puţin intrigată.

— Nu ştiu cât costă, dar pielea nu cred că mi-o ia.

Se făcuse ora zece şi ridicându-mă de la masă, spun:

— Minola, hai să ne pregătim, să putem merge în oraş!

Ne spălăm puţin cu apă rece şi ne îmbrăcăm ca recruţii, la chemarea gornistului. La zece şi jumătate ieşeam pe poartă.

— Minola, nu mai pot! Mă doare stomacul de emoţie.

— Şi eu mă mir, Marinola!

— Eu cred, că Mirel e bolnav la cap, nu altceva.

— E bolnav de tine, Dulceaţă!

— Taci, că mă enervezi! Eu îi spun să nu-mi mai facă daruri, şi el, parcă e…

— Îndrăgostit! continuă Minola, în locul meu.

— Mergem la teatru să vedem dacă e spectacol diseară, iar mâine plecăm la Roman.

— Dacă n-o surveni altceva, ripostă fosta mea colegă de şcoală, acum devenită prietenă devotată.

— Măi Minola, ştiu ce vrei să spui, dar ajută-mă să nu mai survină nimic! Toate darurile acestea sunt ori declaraţii de dragoste, ori valută forte, şi nu pot, nu vreau!

— Şi una, şi cealaltă, tot acolo duce.

— Minola, mă uimeşti! Dacă aş putea fugi în Cosmos, acolo m-aş duce!

La teatru nu se juca nicio piesă, dar venise Teatru de estradă-Nicolae Leonard – din Galaţi, şi dădea aici un spectacol. Am cumpărat bilete, apoi ne-am dus la coafor, la mătuşa Tita şi ne-am făcut frumoase. Eu eram pieptănată ca Gina Lollobrigida, apoi ne-am dus la o cofetărie, deşi era vremea prânzului. Era mare aglomeraţie, dar lumea mai mult cumpăra şi plecă. Ne hotărâm ce să servim, am cumpărat şi ne-am aşezat la o masă mai retrasă. Serveam încet şi ne gândeam. Eu nu-mi revenisem nici acum din şocul de dimineaţă. Minola face o observaţie foarte logică:

— Nu putem pleca mâine.

— De ce? Eu nu mai pot să stau în tensiunea aceasta. Barem, pe drum, suntem pe drum şi ne depărtăm de ispite.

— Dar spectacolul se termină târziu, iar noi vom fi năuce. Uiţi că nici azi-noapte n-am dormit.

— Ai dreptate. După concediul acesta, mă internez în spital.

— Dar cine te lasă? Îmi prelungesc şederea şi…

— Şi ce? Întreb eu.

— Şi plecăm în Hawaii. Nu mai ştii cântecul: „În Hawaii s-a născut fericirea, în Hawaii, în Hawaii”.

— Minola, voi aţi pus ceva la cale? Să ştii că dacă mă vinzi, te ucid!

Ne ridicăm de la masă şi dăm să ieşim, dar ne strigă vânzătoarea:

— Domnişoarelor! Domnişoarelor! Veniţi puţin!

— Am achitat, zice Minola.

— Nu despre aceasta e vorba. V-a lăsat cineva un pachet cu prăjituri, să vi-l ofer la plecare. Sunt achitate.

— Cine? întreb şi mai uimită.

— Persoana m-a rugat de multă discreţie.

— Bine! Mulţumim! spun eu, Minola ia pachetul şi ieşim

— Draga mea, Mirel trebuie să fie pe aici, pe urmele noastre. Hai să luăm un taxi şi să ieşim din „laserul” lui.

Luăm getax-ul şi ajungem acasă. Eu eram topită. Am luat două extraverale şi m-am întins puţin în pat cu capul pe mâini, să nu-mi stric coafura. Minola se aşază şi ea, şi-ncepe să mă mângâie pe spate. Într-un târziu, am adormit, tresărind. Minola a rugat-o pe bunica să ne trezească la cinci şi jumătate, şi a adormit şi ea, ca un pisoi.

Când ne-am sculat, eu, una, nici nu ştiam pe ce lume sunt. Şedeam pe marginea patului, încercând să mă dezmeticesc. Minola se trezeşte şi începe să râdă.

— Ce-ai, fată? Te gâdilă un fir de păr? spun eu începând să mă trezesc.

Minola spune în glumă:

— Eşti tot pe Pământ Dulceaţă, n-ai ajuns în Cosmos!

— Nu te prind eu vreodată cu mâţa-n sac? Să vezi ce-ţi fac! Eu aş vrea o cafea! Spun ridicându-mă, să merg la bucătărie.

— Nu eşti destul de agitată? Mai bei şi cafea! zice ea, pe ton de mamă îngrijorată.

— Dar de ce eşti agitată, Marinola? mă întreabă bunica, şi răspunde rapid Minola.

— Probleme tinereşti, bunico, aşa e la vârsta aceasta.

Ne-am băut cafeaua repede, apoi ne-am pregătit: eu m-am

îmbrăcat într-o rochie roşie, plisată mărunt de sub sâni, şi cu cât pliseurile coborau, deveneau mai late. Şedea lipită de corp, nu trebuia să-i pui curea. Doar, când făceai pasul, pliseurile de jos se desfăceau şi venea pe mine superb. Avea bretele înguste şi spatele puţin gol, iar decolteul, en coeur, era destul de îndrăzneţ, după părerea mea, iar după părerea fostelor profesoare, de-a dreptul indecent şi lipsit de pudoare, ziceau dumnealor. Aveam nişte sandale negre cu toc, mai spre înalt, decât potrivit. Minola avea o rochie neagră, cu strasuri pe piept. Spectacolul începea la 19.30, aşa că ne-am dus cu autobuzul, ca să nu-l mai deranjăm pe unchiul, apelând la telefon.

Bunica spune admirativ:

— Parcă v-aţi duce la nuntă!

— Păi, tot un fel de nuntă e, zise Minola zâmbind. Şi lămureşte mai departe, că e un spectacol ca o nuntă.

Ajungem la Teatru şi se dăduse drumul la intrare. Intrăm, ne ajută plasatoarea să ne găsim locurile şi ne aşezăm pe al treilea rând. Mai erau zece minute până începea, iar lumea şi chiar noi, comentam problemele de peste zi şi eram bucuroase că veniserăm la spectacolul acesta, să ne mai destindem puţin. După cum v-am mai spus, eram pe rândul trei, al doilea şi al treilea loc de la capăt. Locurile de lângă noi erau goale. Se cântă o melodie de început şi un domn trece prin faţa mea şi se aşază lângă mine, iar altul se aşază în capăt, lângă Minola. Mie iar mi-a venit miros de parfum ca al lui Mirel. O strâng pe Minola de mână, iar ea îmi confirmă bănuiala. Veniseră Mirel şi Cori, şi nu ştiam cum Dumnezeu a făcut cu biletele, de ne-au flancat. Îmi bătea inima să-mi spargă pieptul. De ce îmi făcea Mirel figura aceasta mie? Ca să nu pot să mă liniştesc o clipă măcar. Cred că Minolei îi plăcea de Cori şi nu puteam să-i cer să plecăm, dar eu una, aşa aş fi făcut. Nu îmi mai venea nici să mă mişc.

Începe spectacolul cu glume, scenete, monoloage şi cântece la modă pe vremea aceea, care ne mergeau la suflet. După o oră şi un sfert, se dă o pauză, şi-i zic Minolei la ureche să plecăm. Eu şedeam lipită de ea, să nu mă ating de „domnul din stânga mea", care ocupase toată cotiera. Îi fac iar semn Minolei: hai, dar ea, nimic. Îi spun tare:

— Mie mi-e cam sete, hai să bem o citronadă. Cori îşi schimbă vocea şi se oferă să ne aducă el. Îi zic iar:

— Hai, acum! În şoapta cea mai şoaptă. Tipul de lângă mine face nişte mişcări care sugerau negaţie. Încerc altceva:

— Minola, mi-e rău!

Vine Cori şi ne oferă citronada. Eu refuz categoric.

Dar timpul trece şi se reia spectacolul, şi în gălăgia muzicii îi şoptesc încăpăţânatei mele prietene:

— Eşti rea şi trădătoare, şi te-am pus la stâlpul infamiei! Ea nu găseşte altceva de făcut, decât să mă pupe pe obraz şi eu o iert, făcând acelaşi gest. Domnul de lângă mine se foieşte intrigat, iar pe mine mă pufneşte un râs, de abia mă abţineam să nu explodez. M-am ciupit de câteva ori, mi-am muşcat buza, ea mă strângea de mână, şi, în sfârşit, mă potolesc. Nu mai ţin minte din programul acela nimic, şi cred că nici ei. Abia aşteptam să se termine odată. În final, ieşim în stradă. Cei doi ne acostează întrebându-ne cu voci schimbate:

— Singurele? Singurele? Iar eu răspund pusă pe şagă:

— Nu, ne aşteptăm soţii! Cei doi pufnesc în râs, şi noi.

— Dar voi, aţi ieşit la agăţat? N-aveţi somn?

— Nu chiar, am vrea să mâncăm ceva şi ne e urât singuri. N-aţi prefera să ne însoţiţi? abordă Cori subiectul nevralgic. Eu picam de somn şi cred că şi Minola, dar nu se îndura de perspectiva unei seri plăcute. Eu iau cuvântul:

— Aş minţi dacă v-aş spune că nu m-ar tenta. Dar, azi-noapte n-am dormit deloc şi în după-amiaza aceasta, dacă ne-am odihnit două ore. Roboţi nu suntem. Ce-ar fi s-o lăsăm peste vreo douăzeci şi cinci de ani. Facem atunci o agapă, şi ne întrebăm de reumatisme şi câţi nepoţi avem fiecare. Mirel întreabă:

— Ce să-i fac aghiotant?

— Ce doreşte muşchiul dumneavoastră, tovarăşe colonel! zice Cori.

— Norocul tău este că mai e lumină pe stradă.

— Bine, hai să luăm un taxi şi să ne duceţi acasă.

— În maşină, Cori se urcă în faţă şi noi ceilalţi, în spate. Mirel mă întreabă la ureche:

— Ştii unde mergem?

— Unde? Sar eu alarmată.

— Acasă, zice el începând să râdă. De ce nu vrei să mergem undeva să ne distrăm puţin? Ascultăm muzică, dansăm, eşti atât de frumoasă în rochia aceasta şi-ţi stă atât de bine coafura, că mă înnebunesc după tine, şi mă sărută pe ureche.

— Tu mi-ai trimis costumele de baie? Întreb, să schimbăm

vorba.

— Nu eu! Mirel, robul tău.

— Mulţumesc mult, dar nu îmi mai face cadouri. Îmi face impresia că mă cumperi.

— Nu te cumpăr pe tine, ci îndurarea ta faţă de un umil adorator.

— Ce vrei tu de la îndurarea mea?

— Să mă iubeşti puţin. Ajungem şi eu le spun să nu mai coboare. Iese Minola, iese şi Cori, iar Mirel mă sărută de mai multe ori, de rămas bun, şi-mi spune tot la ureche:

— Promite-mi că te întorci repede, tot la mine!

— Sigur că mă întorc în câteva zile, dar cred că tot la mine va fi.

— Mă aduci la disperare! Eu ţi-am spus în sensul, să nu-ţi găseşti altul pe acolo!

— Mirel, nu mă duc să caut pe cineva pe acolo. De altfel, nici pe aici n-am găsit încă pe nimeni.

— Cum să-ţi dovedesc că ai găsit? mă întrebă el puţin iritat.

— Mai vorbim când vin, Mirel.

— Mă suni? întrebă disperat.

— Îţi promit, te asigur. Mă sărută, iar şi iar, şi-mi dă drumul să plec în sfârşit.

— La revedere! strigă Cori, urcându-se în maşină. Şi s-au pierdut în noapte.

Acum, după ce plecaseră, îmi venea să plâng, dar nu i-am spus Minolei. Dacă am fi avut atunci telefoane mobile!… De altfel, totdeauna m-am gândit, că dacă am fi avut telefoane mobile, de-a lungul sutelor de ani, alta ar fi fost istoria noastră şi a întregii omeniri.

A doua zi am ieşit să cumpărăm nişte cadouri, pentru colegele la care mergeam. Aveam o stare aidoma aceleia când eşti părăsită, abandonată, uitată.

— Minola, hai să mergem în Hawaii! Eu mor dacă nu ne ducem acolo!

— Păi, renunţăm la plecarea în Moldova şi-l sun pe Cori, iar adunarea se face rapid. Apoi mergem la Mare, adică în Hawaii.

— Deci, aceasta tot discutai tu şi Cori, să mă aruncaţi în Marea cea mare?

— Şi în braţele lui Mirel! Nu e mai bine? zise Minola tare entuziasmată.

— Minola, tu poţi să-ţi mai prelungeşti concediul?

— Sigur, până la Crăciun, dacă este nevoie.

— Bine, atunci mergem câteva zile în Moldova şi apoi, ne întoarcem fulger acasă.

— S-a făcut, Dulceaţă!

Am trecut şi pe la piaţă să cumpărăm nişte fructe, să-i lăsăm bunicii şi să luăm şi noi pe drum.

În seara aceea ne-am culcat devreme, să mai recuperăm din somnul pierdut. Ne-am sculat dis-de-dimineaţă să ne pregătim, fiindcă la şase aveam tren. Ne-am luat bagajele în nişte rucsacuri, să cărăm mai uşor. În gară, am luat bilete şi nişte cornuri şi am urcat în trenul, care nu prea era aglomerat. Cine se ducea la vremea aceea în Moldova? Aveam locurile la fereastră, aşa că Minola avea ce admira. Eu eram foarte îngândurată, contrariată şi eram în controversă cu mine însămi. Aş fi vrut să vorbesc cu o persoană mai matură, trecută prin multe, să mă povăţuiască ce să fac. De altfel, nişte raţionamente aveam şi eu. Indiferent care era starea socială a lui Mirel, din anumite motive, nu era cum şi-o dorea el. Dacă îmi făcea asemenea cadouri, înseamnă că avea o sursă importantă de venit şi nu frustra familia. Sau, da! Dacă nu-i accept avansurile, peste ani, voi regreta, dar, în cazul că va dura puţin, ori mult, eu tot voi suferi enorm. Dar acum, mi-ar fi mai uşor să pun punct? Mie mi-e drag, ba chiar foarte mult. Aş fi în stare să… Nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu ce aş fi în stare să fac pentru el! Poate orice… sau nimic. Orice-ul acesta e atât de mare!…

— Trecuse mai bine de o oră de la plecarea din Ploieşti şi nu spuneam niciuna nimic. Noi poate am fi vorbit de-ale noastre, dar în compartiment mai erau câteva persoane, şi nu ne simţeam în largul nostru, să discutăm deschis. La un moment dat, Minola îmi dă geanta şi-mi spune că iese puţin. După dispariţia ei, o doamnă mă întreabă:

— Unde mergeţi domnişoară?

— Într-o plimbare prin Moldova.

— Mergeţi pe la mănăstiri?

— Poate vom merge şi pe la nişte mănăstiri, dacă vom avea timp.

Şi continuă cu interogatoriul, de-mi venea să-i zic vreo două…

— Domnişoara cealaltă vă este soră ori prietenă?

— Mai mult decât o soră. După două zeci de întrebări de acest gen, vine Minola şi-mi spune:

— M-am găsit cu nişte prieteni şi ne-au invitat la ei în compartiment. Ne luăm rucsacurile şi ieşim val-vârtej, ca să nu mai fie nevoie să le dăm „bună ziua" ţaţelor acelora. După ce depăşim câteva compartimente, Minola îmi spune:

— Mergem în alt vagon mai liber şi am rugat pe nişte fete să ne păstreze locurile.

— Doamne fereşte, Minola, până unde ai mers?

— Până unde am găsit nişte locuri convenabile. Păi, ştii cum se uitau babele acelea la noi? Parcă eram venite din Lună, nu tot din România.

— Câte fete sunt acolo? întreb eu, bănuind altceva.

— Sunt trei fete. Ce, nu-ţi convine?

— Sigur că-mi convine, fiindcă mi-au pus curioasele acelea o sută de întrebări şi, dacă nu veneai mai repede, cred că mă descoseau de tot.

— Uite că am ajuns!

— Bună ziua la dumneavoastră! Spun eu entuziasmată, şi ne aşezăm, care pe unde vrem, căci locurile la fereastră erau deja ocupate.

— Hai să mâncăm nişte cornuri! zise Minola, desfăcând punga, servindu-le şi pe fetele celelalte, fiindcă aveam destule. Luserăm cafea făcută de acasă, într-o sticlă de un litru, pe care am împărţit-o între noi. Domnişoarele care ne primiseră în compartimentul lor, erau din Suceava şi veneau de la Bucureşti, unde dăduseră examen la Facultatea de Medicină şi mai întârziaseră câteva zile prin Capitală, să aştepte rezultatele şi să se familiarizeze puţin cu oraşul, unde-şi vor petrece şase ani de studiu, căci intraseră toate trei, iar acum mergeau fericite la părinţii lor, care le aşteptau cu sufletul la gură. Aşa am început o discuţie la un înalt grad de dificultate medicală, iar eu şi Minola eram încântate să arătăm cunoştinţele noastre, acumulate în cei doi ani de masaj. Din gara Focşani, intră în compartiment un domn, întrebând dacă este vreun loc liber. Fetele i-au răspuns afirmativ, iar noi ne-am continuat discuţia. La un moment dat, ne întreabă pe noi două:

— Aţi terminat anul doi de medicină, domnişoarelor?

— Nu, domnule. Am făcut doi ani de cursuri şi practică pentru maseuri, la Şcoala Specială de Nevăzătoare din Arad. Am răspuns astfel, ca să ridicăm puţin prestigiul şcolii.

El a rămas foarte surprins de cunoştinţele noastre. Apoi, i-am povestit despre materiile studiate, despre Anatomia lui V. Voiculescu,

predată de doctorul Angel Deliţoiu şi despre doctorul Ienăşel, care ne preda: Fiziopatologia, Nutriţie şi dietetică şi Nămolurile. Domnul ne-a mărturisit că a fost coleg cu Deliţoiu şi că este încântat de bagajul de cunoştinţe medicale, însuşit. Dacă a venit domnul acela în compartimentul nostru şi ne-a spus că este medic, n-am mai putut glumi între noi. Trebuia să ne purtăm ca nişte domnişoare educate şi serioase. Dar încet-încet, timpul a trecut şi am ajuns la Roman, unde am coborât, spunându-le că ne-a făcut plăcere cunoştinţa, urându-le, drum bun mai departe.

Noi am luat un taxi din gară şi ne-am dus la spitalul unde lucrau Mariana şi Laura. Laura ne-a invitat acasă, să-l cunoaştem şi pe soţul ei. Mă aşteptam să ne invite Mariana, fiindcă îmi fusese un an colegă de bancă. Dar, în fine, ne-am dus la Laura. Ne-a primit cu multă ospitalitate, servindu-ne cu un prânz foarte apetisant. În noaptea aceea, am dormit la ea, şi în sfârşit, m-am odihnit bine, fiindcă în tren, de câte ori se deschidea uşa compartimentului, mă temeam să nu apară Mirel, venit pe urmele noastre. Dar n-a venit, şi acum, parcă mi-era dor de el. A doua zi, ne-am dus la Paşcani, la o altă colegă, Adriana, unde am rămas o altă noapte. Ea era deja căsătorită şi avea chiar un băieţel. Când am plecat a doua zi, ne-a condus Adriana la tren şi din gară am cumpărat cartea „Marile speranţe". N-o citisem, dar ştiam că e o carte bună. Am revenit la Laura şi pe drum, ne-a prins o ploaie torenţială. Norocul nostru a fost că aveam umbrele, dar Minola nu mai ştia bine drumul şi ne-am învârtit vreo jumătate de oră, până s-a dumirit care e strada şi unde se află casa. Ude, pline de noroi şi înfometate, am ajuns la casa Laurei, care ne-a pus să ne spălăm pe picioare la pompă în curte. Nouă ne-a pus să mâncăm la bucătărie, iar ei se uitau în sufragerie la televizor. Ne-am gândit noi că a doua oară, nu trebuia să mai mergem la ei, dar ce era să facem? Aveam foi de drum şi traseul era scris pe foi – Ploieşti-Suceava – şi am întrerupt trei zile la Roman. A doua zi trebuia să plecăm mai departe, tot din Roman.

Ajunse la Suceava, ne-am dus direct la Spitalul Judeţean, iar o colegă de-a Măriucăi, ne-a informat că aceasta locuieşte la Căminul de Nevăzători şi ne-a dat adresa. O găsim pe Măriuca într-o stare jalnică. Ea nu ne-a spus, dar presupunerea mea a fost că făcuse o întrerupere de sarcină, empiric, şi avea nişte dureri înfiorătoare. În noaptea aceea, am dormit într-o cameră cu ea şi tot timpul s-a văitat, iar noi nu puteam s-o ajutăm cu nimic. I-am propus să anunţăm salvarea, căci,

având o hemoragie atât de mare, ne-am speriat, dar a refuzat. Atunci, cu părere de rău, ne-am luat rămas bun şi am plecat la gară, de unde am luat trenul spre casă.

Cred că Mirel şi Cori ne-au urat să ne meargă rău în plimbarea noastră, făcută cu siguranţă împotriva dorinţelor lor. Înainte de a pleca din Suceava, Minola i-a dat un telefon lui Cori, care s-a prelungit la 30 de minute. N-am auzit ce-au vorbit, eu stând mult mai departe. Niciodată nu mi-a plăcut să mă vâr în intimitatea cuiva. Când Minola vine la mine, îmi mărturiseşte că băieţii ar vrea să mergem direct la Sinaia.

— Eu nu sunt de acord Minola, fiindcă ştiu ce urmează.

Ea se înfurie şi-mi spune că se duce singură. Aproape tot drumul a fost bosumflată şi, până la urmă i-am spus:

— Minola, am înţepenit pe canapea, hai puţin pe culoar. Ne luăm genţile şi ieşim.

— Minola, spune-mi dacă sunt călători pe la geamuri? o întreb eu în şoaptă.

— Sunt, dar mult mai departe. Nu cred să audă ce vorbim.

— Nu ştiu cât îi cunoşti pe bărbaţi, de altfel, nici eu nu-i cunosc prea bine. Te copleşesc cu vorbe, în promisiuni, în admiraţii, eşti zeiţa zeiţelor, frumoasa frumoaselor, iubirea visată, dragostea nepreţuită, îţi pun la picioare daruri, flori, inima lor şi pe ei înşişi, iar când, în sfârşit, accepţi omagiul lor fizic, simţi efectiv, cum încet-încet, încep să se răcească, să se retragă, iar vâlvătăile marii lor iubiri se sting una câte una. Soarele ce lumina şi încălzea dragostea lor, moare! Înţelegi Minola? Moare! Tu, ori mori odată cu el, ori rătăceşti ca o nălucă printre ruinele iubirii voastre, construite cu atâta migală, pasiune, stăruinţă şi multă, foarte multă „dragoste".

— Bine, Marinola, eu înţeleg şi sunt fascinată de cunoştinţele tale psihologice în materie de dragoste, de tertipurile bărbaţilor, sunt încântată şi de expunerea ta, şi atunci noi ce facem? Cum simţim că trăim? Cum ne umplem viaţa noastră searbădă, tristă, goală, fără sens şi fără căldura iubirii lor, fie ea şi trecătoare? Dacă nu acceptăm ce şi cât ni se oferă, vom rămâne ca nişte deşerturi uscate, aride, ocolite de lume şi uitate chiar şi de Dumnezeu. Atunci, hai să ne călugărim toate femeile, de la un capăt la altul al pământului, şi să ne rugăm; să ne rugăm să ce? Ce să ne dea? Ce să obţinem? Ce să fie mai mult decât este? Ce să schimbe Dumnezeu mai mult decât este? Indiferent ce

ipoteze au fost, sunt şi se vor mai concepe: că Lumea a apărut dintr-un haos, care pe măsură ce au trecut miile de ani, s-a transformat, că Dumnezeu a făcut Lumea dintr-un Haos, sau din nimic, El a făcut calcule, socoteli cum să fie Lumea alcătuită şi cum să fim şi noi ca oameni întregi. Eu cred că Dumnezeu mai lucrează şi acum la Facerea Lumii, face, face şi tot face. Şi mai cred că destinul fiecărui om, animal, pasăre sau gâză, este stabilit de la început, şi zadarnic ne rugăm să dea, să facă sau să schimbe, că destinul tot aşa va rămâne. Nu te dăruieşti celui care te roagă, care te iubeşte, şi te supui celui care, poate, te iubeşte mai puţin sau deloc, dar te cere în căsătorie, şi peste o săptămână, o lună ori un an, te lasă şi se duce la alta, iar tu ca om, cum rămâi? Eşti satisfăcută că te-ai dăruit legal? Ai nevoie de aprobarea cuiva să iubeşti, cu toată fiinţa ta?

— Minola, cât ţi-a dat Mirel să-i pledezi cauza?

— Să-ţi fie ruşine, Marinola! Eu pledez cauza noastră, a celor singure, nevoite să aşteptăm să fim cerute de neveste, pentru că aşa se cade, altfel suntem considerate imorale! De ce să aştept până m-o cere în căsătorie unul pe care l-au refuzat o sută, şi să nu iubesc pe cine-mi place mie, cine mă doreşte, mă roagă pentru puţină înţelegere!

Eu am început să plâng, iar Minola nu ştia ce să mai facă să mă liniştească. Atinsese centrul problemei care mă frământa şi pe mine demult, dar nu aveam, credeam eu, cu cine dezbate această încurcată ecuaţie. Noi nu gândim ca preoţii, ca pastorii, sau ca oricare alţi propovăduitori de dogme religioase, ci gândim şi ne purtăm ca nişte oameni normali, cu simţuri şi simţăminte. Nu le-am făcut noi şi nu putem lupta împotriva lor. Mi-a adus Minola apă, mi-a dat o doamnă un rudotel şi aşa am reuşit să mă liniştesc.

— Marinola, te rog, să nu mai plângi şi să mă ierţi că am fost cam dură cu tine, o sensibilă, dar aş vrea să-ţi mai pun o întrebare şi după aceea, nu mai dezbatem subiectul acesta. Îmi dai voie? Eu aprob, dând din cap.

— Câte kilograme de extraverale ai luat de când îl cunoşti pe Mirel, Dulceaţă?

— Minola, ce-a spus Cori, când ai vorbit cu el, referitor la noi două?

— A spus că ne aşteaptă amândoi în gară şi, dacă vrem, ne ducem la gara de vest, să luăm un tren spre Sinaia, Buşteni sau Predeal, iar, dacă nu vrem, atunci, mergem la Cori acasă, pentru un banchet…

— De adio, spun eu repede.

— De revedere, Marinola, de bucurie că ne regăsim, după cinci secole de aşteptare.

— Minola, tu ţii atât de mult la Cori, că zilele acestea ţi s-au părut secole? întreb eu profund surprinsă.

— Dacă mă aşteaptă în gară, merită să ţin puţin la el.

— Şi în final, ce facem? întreb să văd ce zice ea, poate găsesc o portiţă totuşi, să mă eschivez.

Ea se gândeşte, se tot gândeşte şi, într-un sfârşit, mă blagosloveşte cu un răspuns, de mă face ca la box, knock out:

— Oricum spui tu, tot este mai bine de cum aş hotărî eu.

— Eu zic să coborâm la Valea Călugărească şi să ne ducem acasă cu o ocazie.

— Şi, dacă ei ne-or fi aşteptând cu flori, cu inima în galop şi cu sufletul la gură?

— Dacă eu, să zicem, nu vin cu tine, te-ai duce singură, Minola? Sau ai glumit?

— Nu ştiu ce să spun. Văzând la tine că te împotriveşti atâta, parcă şi mie îmi dispare curajul, spuse Minola, de data aceasta, foarte serioasă. Ea mă întreabă deodată:

— Marinola, suntem prietene, sau nu?

— Da, dar eu nu vreau să intru în gura lupului, nici măcar alături de o prietenă.

— Atunci, cred că ar fi mai bine să mergem la Cori, mâncăm ceva, apoi…

— Apoi, ne mănâncă ei pe noi!

— Nu, Marinola, că doar sunt gentlemeni!

— Minola, am trecut de Mizil, şi trecem şi de Valea Călugărească. Aceasta înseamnă că mergem singure să ne prindem în laţ.

Ea nu zicea nimic. Deodată, zise:

— Nu mă mai speria şi tu atâta, că doar nu ne ducem la tăiere! Până la urmă nu ştiu de ce ne facem atâtea probleme, deoarece, putem chiar să nu mergem cu ei, ci să ne ducem pur şi simplu, acasă.

Ajungem la Ploieşti şi ne băteau inimile să ne spargă pieptul. Cred că ne-am cam autosugestionat, că de emoţie, abia mai puteam respira. Pe peron, nimeni; în gară, nimeni; la ieşirea din gară, la fel. Când am văzut aşa, ne-a pufnit un râs, să leşinăm şi alta, nu. Spun încântată:

— Tu, auzi ceva, Minola?

— Ce să aud?

— Nişte inimi bătând în galop. Şi iar râdem copios.

— Şi tot drumul e presărat cu mii de flori. Iar tragem o porţie zdravănă de râs. Zic:

— Hai, mai repede la autobuz, că nu vreau să apară din senin vreun zmeu paraleu şi să ne răpească.

Vine autobuzul, ne urcăm, găsim şi locuri. Când să se închidă uşile, strigă Cori de jos:

— Minola, coborâţi din maşină acum! Ea se ridică, eu spun:

— Nu cobor, mă duc acasă. Şoferul închide uşile şi plecăm.

Minola se aşază contrariată. Pe mine mă pufnea un râs, de nu ştiam cum să mă abţin. Mă ciupesc tare de tot, de cred că şi acum mai am o vânătaie, să fiu serioasă, şi îi spun cu voce gravă:

— Fiica mea, nu fi tristă, că vei avea parte şi de flori, şi de spectacol, şi de aplauze.

Coborâm din autobuz, traversăm şi Bulevardul Republicii şi o luăm rapid la picior, să nu ne ajungă „stihiile" dragostei. Când să intrăm pe poartă, de la vreo două sute de metri, venea în goană un taxi, claxonând în draci. Eu îi iau rucsacul Minolei şi-i spun:

— Noi călătorim de azi dimineaţă şi nu mai sunt în stare de noi aventuri. Dacă vrei, fă tu ce te taie capul, şi plec spre casă, fiindcă mă chemau multe alte urgenţe.

Îmi fac datoria de copil rătăcitor, întors acasă de pe mări şi ţări, le dau bunicilor nişte dulciuri, nişte fleacuri şi cărţile cumpărate. Apoi, pun apă la încălzit să fac o baie, deoarece, pe vremea aceea, nu aveam *salle de bain* şi încep să mă descalţ, că nu mai puteam de picioare, şi când să încep să mă dezbrac, mă strigă Minola disperată:

— Marinola, vino puţin!

— Imediat! Continui să mă dezbrac şi iau pe mine un capoţel flu-flu. Ies din casă tacticoasă, şi abia mergând în papuci. Întreb intrigată:

— A luat foc undeva? Sau vine Baiazid cu ai lui spahii?

— A venit Cori şi vrea să te interpeleze.

Eu spun:

— Sărut mâna, Luminăţia Voastră, care-i baiul?

— *Bonjour*, de când ai devenit aşa protocolară?

— De când călătoresc de o zi aproape întreagă şi nu mai pot de

oboseală.

— I-am propus Minolei să ieşim puţin în oraş…

— Şi vreţi să vă dau binecuvântarea mea?

— Nu, dar am vrea să vii şi tu cu noi, zise Cori.

— Drept să-ţi spun, mi-ar plăcea, dar nu în seara aceasta. Ştii? continuu eu, când lucrurile vin prea târziu de cum ţi-ai dorit, nu mai au aceeaşi savoare. Vrei să te servesc cu ceva: cafea, ceai cu gheaţă, un coniac?

— Nu, mulţumesc! Minola, tu eşti dispusă să ieşim?

— Dacă nu merge şi Marinola, nicio acţiune nu mai are haz. Eu mai rămân pe aici, aşa că, putem organiza o altă seară dansantă, cu şampanie şi artificii.

— Bine, dar nu ştiţi ce pierdeţi acum. Eu plec, zice tot Cori. Ce să le transmit amicilor noştri? Pune întrebarea aşa, în treacăt.

Minola tace. Când l-am văzut pe Cori aşa dezamăgit, i-am spus, puţin mai înviorată:

— Dacă chiar vrei să pleci, hai să te conducem până la poartă, şi o iau spre stradă.

— Este şi Mirel sub tei, îmi spune Cori…

— Am înţeles şi merg să văd ce-aş pierde, dacă nu vin. Ajungem la poartă şi ieşim. Se apropie Mirel şi zice:

— Sărut mâna, Dulceaţă, fugi de mine? Şi-mi ia mâinile. Eu vreau să mi le retrag, dar el mă asigură că nu e niciun vecin pe la poartă.

— Spune-mi, Marinola, mergeţi cu noi?

— Unde? Întreb eu curioasă.

— La Sinaia, iar de acolo, mergem unde vreţi voi. Te rog, nu spune nu! Concediul se scurge repede şi nu ne mai întâlnim cu zilele acestea. Te rog, te implor, Marinola, nu mai sta pe gânduri! Înghit un mare nod, îmi iau inima-n dinţi şi răspund:

— Merg, dar nu ne putem pregăti mai repede de două ore.

— Excelent! Nici nu ştii ce fericit mă faci! Peste două ore venim cu un taxi, să ne aşteptaţi. Te sărut, Dulceaţă!

Ne-am întors rapid în casă, ne-am făcut baie, ne-am făcut alte bagaje, ne-am făcut nişte coafuri ţepene, şi la propriu şi la figurat, fiindcă ne-am dat cu atâta fixativ, să ne ajungă până la polul sud. Îi spunem bunicii că iar ne ducem într-o expediţie cu nişte marţieni. Ne-am luat şi nişte provizii: brânză, roşii, ardei, castraveţi, nişte chiftele. Bunica săraca, ştia că venim şi pregătise multe bunătăţi.

Făcuse şi clătite, şi dacă ar şti ea unde se duc zăpăcitele ei de fete, ar face infarct. Dar parcă eu ştiam de ce s-a măritat ea la două zeci de ani, cu unul mai mare decât ea cu optsprezece ani? N-am întrebat-o, aşa că, ce rost avea să-i spun unde mă duceam eu, la douăzeci şi şase de ani ai mei, şi la douăzeci şi opt ai devotatei mele prietene? Bineînţeles că ne-am pus în bagaj şi câte o rochie de seară, că nu se ştie niciodată ce ocazii se ivesc. Ne-am luat rămas bun de la bunici şi, fix peste două ore, am ieşit în stradă, iar taxiul aşteptat tocmai venea.

Ne-am urcat, iar băieţii erau atât de încântaţi şi bine dispuşi, că erau de nerecunoscut. Ajungem în gara de vest şi tocmai se anunţa sosirea unui rapid, care mergea la Cluj. Fuge Cori, cumpără bilete, şi, cu ceva emoţii să nu pierdem trenul, ne urcăm. Culmea, găsim şi locuri, băieţii ne pun rucsacurile în plasa de bagaje, şi ne aşezăm. Cu vorba şi cu glumele, în trei sferturi de oră, ajungem în Perla Carpaţilor. La coborâre ne întâmpină un aer curat, că numai pentru atâta merita efortul drumului. Începem să luăm hotelurile la rând, să găsim două camere. Nu după prea multe căutări, găsim şi chiar erau alături. Ne-au plăcut mult încăperile, şi până una, alta, ne facem comode noi fetele, deoarece călătoream de dimineaţă de la ora şapte, şi acum era ora 20. Aveam impresia că încă mai merg cu trenul, ba, un pic, chiar îmi cam pierdeam echilibrul. Minola şedea în braţe la Cori, iar eu şedeam în pat, întinsă cu faţa în jos, foarte decent îmbrăcaţi. Mirel se aşază lângă mine, se apleacă şi mă sărută pe ureche, şi întreabă:

— Ţi-e fomiţă, iubito?

Pe mine mă treceau fiori de nesuportat, şi îi răspund:

— Îhâm!

Mă ia în braţe şi vrea să mă întoarcă, dar eu mă opun şi din nou iau cuvântul:

— Măi băieţi, nu ştiu cum aţi hotărât sau cum veţi vrea să decideţi, dar eu propun să mâncăm din pachet, fiindcă noi am adus o grămadă de mâncare.

— Şi noi avem, spune Mirel.

— Atunci, hai să punem masa, că, cel puţin nouă ne e o foame, de nu „vedem" pe unde mergem. Ne ridicăm, şi noi, şi ceilalţi, ne spălăm pe mâini şi punem o masă împărătească. Nu erau decât două scaune, aşa că tragem masa lângă pat, şi ne punem pe înfulecat. Cred însă, că de emoţie, din câţiva dumicaţi m-am săturat. În zadar a încercat Mirel să mă îmbie, cu diverse bunătăţi, să mă ademenească

măcar cu o bucăţică de ceva, n-am mai putut să-nghit nicio firimitură de nimic. Cu mare greutate am băut o jumătate de pahar cu vin.

După masă, Cori propune o plimbare pentru siestă. Eu zic:

— Sunt atât de obosită, că şi dacă mi-aţi da un sac plin cu aur, de aici nu mai plec nicăieri în seara aceasta. Presupun că lui Mirel îi creştea inima de bucurie, că rămânem numai noi doi, dar eu simţeam că mă ia cu leşin.

Mirel m-a luat în braţe, a început să mă mângâie şi m-a întrebat la ureche:

— Ţie îţi este teamă de mine?

— Nu ştiu, răspund intimidată, pierdută chiar.

El însă, a fost atât de cald, de tandru, de fermecător, încât m-a determinat, în scurtă vreme, să nu mă mai pot dezlipi de el. Omul acesta mă iubea, mă adora şi făcea dragoste cu atâta dăruire, încât mă ridica pe cele mai înalte culmi ale extazului, într-o contopire absolut sublimă. Simţeam că îl iubesc de când eram microorganism şi pe el l-am aşteptat toată viaţa. Seara aceea, m-a făcut să-mi doresc să nu ne mai despărţim niciodată. Am stat la Sinaia o săptămână, dar, indiferent ce făceam, eram tot timpul împreună, nedespărţiţi, lipiţi unul de altul, de mână sau unul în braţele celuilalt. Din zilele acelea am început să mă întreb: De ce n-am putea fi mereu împreună? Şi tot de atunci, a început şi marea mea suferinţă, deoarece, un asemenea vis, nu se putea realiza niciodată. Întrebându-l ce impedimente ar putea fi în stare să se opună unirii noastre, m-a strâns în braţe, a oftat din adâncul fiinţei lui şi mi-a spus cu o voce care-ţi penetra inima şi simţurile:

— Draga mea Marinola, eu am nişte obligaţii, dar, subliniez, doar nişte obligaţii, pentru familia pe care mi-am făcut-o câţiva ani mai demult şi cu funcţia mea, nu pot s-o abandonez. Iubirea mea însă, este numai la tine şi vei rămâne în sufletul meu pentru totdeauna. Ne vom întâlni din când în când şi vom rămâne unul al altuia, cât ne-o ţine Dumnezeu cu mintea-ntreagă.

A tăcut, am tăcut şi eu multă vreme. Cred că eram roşie, roşie, deoarece, simţeam că îmi ia faţa foc. Am vrut să mă ridic din braţele lui, dar n-a vrut să-mi dea drumul.

— Lasă-mă, te rog, să plec!

— Nu, Marinola, rămâi aici, în braţele mele.

— Efemere! răspund deznădăjduită şi mă ridic.

Mă aşez pe jos, pe covor şi încep să plâng, să-mi plâng soarta

mea crudă, norocul meu pricăjit. Încă o iubire sortită pieirii, dorului, eşecului, durerii, care mă va roade ca un vierme, toată viaţa.

— Marinola, îmi zise, luându-mă în braţe şi acoperindu-mă cu sărutări: nu sunt un sperjur! Doar atât te rog, să mă înţelegi! Mă auzi iubito? Mi-a sorbit lacrimile, m-a mângâiat şi m-a sărutat centimetru cu centimetru. Mă simţeam o plastilină în mâinile lui. Atunci, am gândit: de cât să-l pierd pentru totdeauna, mai bine accept atât cât îmi poate oferi din fiinţa lui nepreţuită. A trecut acest episod şi l-am ascuns în străfundul sufletelor noastre.

În zilele următoare ne-am plimbat cu telefericul, ne-am dus la discotecă, ne-am plimbat cu trăsura. Cu el m-aş fi urcat şi în copacul acela înalt până la cer, să-l pot întreba pe Dumnezeu: De ce nu îngăduie să fim mereu împreună, o singură fiinţă şi un singur trup?

De Minola şi Cori, nici nu mai ştiam, şi ne-am decis să nu-i deranjăm.

Când s-a sfârşit minivacanţa noastră, şi am revenit cu picioarele pe pământ, lumea mi s-a părut mai urâtă, viaţa mai grea, iar tristeţea ne învăluia ca o mantie nevăzută, dar adânc simţită.

Sărutându-mă a mia oară, Mirel mă asigura:

— Iubito, noi nu ne vom despărţi. Săptămâna viitoare încep tratamentul şi ne vom întâlni în fiecare zi. Cât de curând, vom veni iar la Sinaia ori la Braşov şi până atunci, tu rămâi numai a mea.

Înainte de prânz, trebuia să dăm camerele în primire, aşa că ne-am strâns bagajele, Minola şi cori au făcut la fel; şi am hotărât să mergem la terasa de la Caraiman, să mâncăm de prânz. Eu propun:

— Ar trebui ca fiecare să-şi achite consumaţia, nu eşti de acord, Minola?

— Sigur că sunt. Şi ar trebui să contribuim şi la costul camerelor, deoarece, băieţii nu sunt bancheri.

Mirel a spus:

— Mă opun categoric! Ştii, Marinola, ce ţi-am spus când am fost prima dată la restaurant. Nici nu poate fi vorba de contribuţia fetelor! S-a opus şi Cori, iar noi am fost nevoite să acceptăm.

Am servit ciorbă de perişoare, grătar de porc, iar ca desert, cremă de zahăr ars cu zmeură şi frişcă. Foarte plăcut e să mănânci în aer liber, cu cei dragi alături.

În tren n-a fost aglomeraţie mare, căci era joi şi nu erau turişti prea mulţi. Din păcate, toţi eram trişti şi, într-un fel, dezamăgiţi şi nu

ne venea să vorbim nimic, deoarece, cele despre care am fi fost încântaţi să vorbim, se raportau la trecut. Totdeauna am urât ireversibilul, care nu ştie decât să-ţi fure bucuriile şi clipele de fericire, şi să-ţi lase în braţe şi în inimă, numai amintiri îmbrăcate în regrete. Zadarnic încerca Mirel să-mi şoptească la ureche dulci cuvinte şi promisiuni, că realitatea anula aproape tot.

De la gara de Vest, unde am coborât din tren, am luat un taxi, care ne-a dus atât de rapid acasă sau mi s-a părut mie. La un moment dat, Mirel m-a îmbrăţişat, m-a sărutat, şi mi-a şoptit tot la ureche:

— Nu fi tristă, iubito, te implor! Ne vedem luni.

Şi Minola era tristă, dar am ajuns, am coborât, ne-am spus:

— La revedere! Şi s-au pierdut în noapte şi în negura regretelor noastre, dureross de vii. Ne-am oprit puţin la poartă, să ne obişnuim cu absenţa lor, şi i-am spus Minolei:

— Trebuie să ne punem alte măşti, să nu descopere bunicii ce e în sufletul nostru.

Era nouă şi jumătate şi ai mei nu dormeau. Ne-am jucat rolurile de tinere bine dispuse, abia întoarse de la distracţie, cum am putut mai bine, dar, ce era în sufletul nostru, numai noi ştiam. Într-un târziu, bunicii s-au retras la culcare, dar noi am rămas mult după miezul nopţii. La început, nu spuneam niciuna nimic. După o vreme Minola îmi propune să ne plimbăm prin curte. Ne luăm de mijloc şi plecăm spre poartă şi Minola începe să mă aline:

— Marinola, toţi am văzut cum ai simţit tu despărţirea de Mirel, dar îţi spun ca o prietenă adevărată, ca o soră chiar, nu mai lua lucrurile aşa în tragic, că nu se sfârşeşte lumea aici. Locuieşti în acelaşi oraş cu el, vine la tratament, îl suni la telefon şi poţi să mai schimbi câteva vorbe cu el, ori stabiliţi o întâlnire.

— Ai dreptate Minola, dar nu ştii de ce mă afectează atât de mult despărţirea noastră.

— Pentru că te-ai îndrăgostit teribil, dar trebuie s-o iei mai uşor. La început nu-l voiai şi acum, mori după el.

— Voi încerca să mă ponderez, dar simt că mă dor toate când nu e lângă mine. Nu ştiu ce mă voi face, mai ales după plecarea ta.

— Dar eu mai pot rămâne câteva zile. Între timp însă, trebuie să te obişnuieşti cu gândul că el trebuie să stea la casa lui, iar tu, la a ta.

— Cu voi cum rămâne? Întreb eu ca să schimbăm subiectul.

— Ne vom mai întâlni de câteva ori până plec, iar după aceea,

mai vorbim la telefon şi stabilim ce mai putem face. Poate vine el pe la mine, poate mai vin eu pe aici, rămâne de văzut.

— Minola, ora este două şi jumătate, hai să ne întindem în pat, deşi nu cred că voi putea dormi.

În noaptea respectivă am dezbătut mult problema în care mă hazardasem, şi într-adevăr, nu găseam nicio soluţie. Rezolvarea care mi-ar fi plăcut mie, n-o putea accepta Mirel, iar cea sacrificată eram eu. Tot oftând şi suspinând, am adormit, fără să mă mai uit la ceas. Minola adormise demult.

Dimineaţa ne-am sculat pe la noua, iar bunica, de cum ne-a văzut, ne-a spus că unchiul Fane a găsit la poartă, un buchet de trandafiri roşii aruncat în curte; ştiam noi ceva despre acest lucru?

— Dar matale nu ştii că ai o fată nemăritată la casa aceasta? Şi nu mai ştii că fetele primesc şi flori? îi răspund eu bunicii, care începe să râdă. Apoi îi spun Minolei:

— Te uiţi la florile acestea să vezi de la cine sunt?

S-a uitat un sfert de oră la ele, şi apoi s-a dus în cameră, nu ştiu ce să caute. Dinăuntru mă strigă să-mi arate ceva şi când mă duc, îmi zice:

— Marinola, eşti o fericită!

— De ce? Întreb mirată.

— Pentru că trandafirii sunt de la Mirel. Scria pe dosul unei frunze: te iubesc! Iar pe spatele altor frunze, scria câte o literă din cuvântul Mirel, şi abia am descifrat, că nu sunt frunzele la rând. Ce mai vrei, mai mult de atât? Şi atunci am zâmbit, după douăzeci şi patru de ore.

Zilele care mai rămăseseră până la începerea serviciului, s-au scurs târâş-grăpiş, Minola a plecat cu mângâierile, înţelepciunea şi cu veselia ei, iar noi plângeam una după cealaltă, şi amândouă după nişte clipe fericite ce n-aveau să mai revină niciodată. Altele, poate, vor mai fi, dar ca acelea nu vor mai veni nicicând. Bunica avea o vorbă: „Ce e întâi, nu mai e pe urmă”. Şi tare multă dreptate avea.

Luni m-am sculat dis-de-dimineaţă şi m-am pregătit, că doar mergeam la muncă şi să-l întâlnesc pe Mirel. De cum m-a văzut, Anemona m-a şi întâmpinat cu zeci de întrebări: unde am fost, cât am stat, cu cine am fost, cât a stat prietena mea la mine, când mai vine? Şi tot aşa, aproape toată dimineaţa, iar Mirel nu apărea deloc şi eu fierbeam. Dacă am văzut că se face ora unu şi n-a venit, am început să

intru în panică. Mă întrebam deja disperată: câte săptămâni, luni şi ani se vor scurge, până o oarecare durere îl va aduce din nou la noi? În dimineaţa aceea, nu prea au fost pacienţi, deoarece doctoriţa care-i consulta, era în concediu. Aşa am putu să vorbim mai mult eu şi Anemona. La ora unu am plecat în cabinetul meu, să stau singură şi să-mi frământ sufletul, că doar aceasta făceam de când mă ştiam, şi nu era să-mi schimb obiceiul cu care mă dăruise natura, de a mă gândi. Bate cineva la uşă şi n-apuc să spun „intră", că vine valvârtej Cori, să mă anunţe că Mirel nu poate veni săptămâna aceasta la tratament, având nişte probleme urgente de serviciu, ce trebuiau rezolvate. Eu am început să fac feţe-feţe şi i-am spus înfuriată:

— Ai venit ca un corb prevestitor de rele, să-mi aduci o veste tristă.

— Marinola, eu n-am nicio vină. În serviciul lui, apar şi astfel de neprevăzute.

Eu nu ziceam nimic şi mai aveam puţin şi plângeam, dar nu voiam s-o fac în faţa lui Cori, ca apoi să-i spună lui Mirel. Dacă aveam cu cine, atunci aş fi plecat undeva departe, să-mi pot linge rănile în taină, neştiută de nimeni. Îi spun nervoasă:

— Bine, mai ai ceva să-mi spui?

— Nu, dar la plecare, nu vrei să dai mâna cu mine?

— Nu, şi mă pot lipsi de conversaţia dumneavoastră.

— Te rog, Dulceaţă! A, dar eu venisem să te iau, să-i faci un masaj doctorului Vasiliu. De fapt, te roagă chiar el.

— De ce n-ai spus de la început? Nu mai pierdeam timpul. Vorbesc imediat cu Anemona şi-i las sarcina: dacă vine cineva după mine să mă ia acasă, îl rog să mă aştepte. Plecăm la chirurgie, dar doctorul Vasiliu avea o mică intervenţie de rezolvat. Aştept un sfert de oră, două sferturi de oră, şi dacă văd că nu vine, îl strig pe Cori din uşa cabinetului în care mă introdusese. O asistentă îmi spune că domnul Cori stă de vorbă cu un alt domn. În cazul acesta, mă enervez şi sun la fizioterapie, şi întreb dacă mă caută cineva? Anemona îmi spune că mă caută verişoara Antoneta. O rog s-o trimită la chirurgie, să mă ia de acolo, deoarece, aştept de mai bine de o jumătate de oră ca fraiera. Vine în viteza cea mai mare Antoneta şi plec. În cabinetul meu mă îmbrac de plecare şi o întindem rapid la drum ca să nu mă oprească nimeni. De la spital până în bulevard era distanţă de aproape două staţii de autobuz şi trebuia să le parcurgi pe jos, fiindcă alt mijloc de

transport nu era. Când am ajuns în bulevard, n-am mai traversat să luăm autobuzul, ci am luat-o la stânga spre centru, tot pe jos. I-am spus Tonelei:

— Pentru că ne-ntâlnim așa de rar, haide la magazine, să facem niște cumpărături. Intrăm la un magazin de confecții, și-mi găsesc o rochie verde, superbă, o probez. Îmi venea ca turnată, dar era tare scumpă, jumătate cât salariul meu pe o lună. O las dezamăgită și plecăm. Aveam niște nervi, căci nu-mi mai pleca gândul de la ea. Încep să mă consolez singură: unde și cu cine mă duc eu cu acea rochie, ca să fac un sacrificiu așa de mare? În alt magazin, de încălțăminte de data aceasta, găsesc niște sandale superbe, verde cu negru. Le probez și erau fantastice. Am zis: fie ce-o fi, le cumpăr. Ne întoarcem înapoi la magazinul de confecții, la superba rochie, și se vânduse. Îmi venea să mor, dar m-am gândit că îmi cumpăr o bluză verde și am rezolvat-o. Antoneta avea treisprezece ani și o întreb ce să-i cumpăr.

Ea spune cam intimidată:

— Niște tenișI mi-ar trebui.

— Dar tu ai sandale?

— Nu am, dar sandalele sunt prea scumpe.

Mergem la un magazin de încălțăminte pentru copii și căutăm niște sandale, mai accesibile la preț. Nu după multe căutări, își găsește și le cumpărăm. M-am bucurat în sinea mea, că am putut să-i fac această plăcere. Apoi ne ducem la un magazin de sport și-i cumpăr și tenișI, fiindcă erau foarte ieftini.

Mergem acasă și mătușa Nuța era la noi. Era gata să mă ia în ghearele ei de uliu nesătul, dar când a văzut ce i-am luat Tonelei, s-a potolit ca prin minune. Îmi părea așa de rău după rochie, că nu mai la ea mă gândeam. De ce n-am cumpărat-o de la început, când am avut-o în mână? Eram încântată de sandale, dar eram și foarte nefericită.

Am încălzit apă să mă spăl puțin. Mă cheamă tanti Gena la telefon. Mă gândeam: cine va fi fiind, că n-aveam chef chiar de nimeni. Era Mirel. Când i-am auzit vocea, m-am blocat.

— Sărut mâna, iubito! Te rog să nu te superi că nu pot veni săptămâna aceasta la spital, deoarece, am niște încurcături la serviciu, te implor! A vorbit Cori cu tine?

— Da, mi-a spus.

— Tu, cum ești? Te rog, nu fi supărată pe mine, că ți-am pregătit o surpriză, bombă! Spune-mi ce faci? În afară că ești supărată pe mine.

— Sunt bine, nu sunt supărată pe tine, sunt pe mine. Regret că m-am implicat prea mult sufleteşte în problema aceasta.

— Marinola, fii cuminte! Nu poţi să ai puţină răbdare?

— Voi încerca, am altă alternativă?

— Marinola, te asigur că sunt cu gândul doar la tine.

— Şi eu, mai mult.

— Te sărut mult, Dulceaţă!

— Şi eu am aceleaşi intenţii.

Am plecat de la telefon ceva mai bine dispusă şi mai puţin disperată.

Bunica a pus masa de seară, şi am mâncat şi eu ceva, căci nu mai pusesem nimic în gură de la micul dejun. Mă bătea gândul să-mi pun şi eu telefon, să nu mai apelez la al unchiului, dar se aproba atât de greu, iar dacă îmi cumpăram apartament, nu-mi mai aproba altul.

SURPRIZA BOMBĂ!

Zilele se scurgeau greu, şi aveam atâtea probleme importante de rezolvat, şi nu aveam cu cine să mă duc unde mă chemau încurcăturile. Trebuia să merg la O.C.L.P.P., să văd în ce stadiu se află construcţia blocului, în care va exista apartamentul meu. Aş fi vrut să merg la locul unde se construia blocul, să ştiu locul destinaţiei, deoarece, urmărisem să-mi cumpăr un apartament lângă policlinica, în care speram să lucrez. Voiam să-mi cumpăr nişte verighete de aur, pentru momentul când voi avea nevoie de ele, căci se găseau foarte greu. Se făceau nişte liste cu cei ce doreau să-şi cumpere şi lumea te obliga să fii prezent la magazin, ori de câte ori se striga numele celor înscrişi. Într-o zi, venise să mă ia de la spital, verişoara Antoneta, şi hoinăream prin oraş. La un moment dat, trecem pe partea cealaltă a străzii unde se afla Bijuteria şi verişoara vede adunată lume, câtă frunză şi iarbă. Îi spun Tonelei:

— Hai să mergem şi noi! Dacă strigă pe cineva care nu s-a prezentat, ne ducem noi în locul persoanei. Intrau câte zece persoane şi n-am avut curajul să intrăm la prima absenţă a cuiva. Am stat noi ce am stat, şi când a mai lipsit cineva de pe listă ne-am dus noi. Nu mi-a cerut buletinul, aşa că am cumpărat patru verighete, fiindcă atâtea dădeau la fiecare, şi am ieşit răsuflând uşurate. Nici nu le-am spus alor mei pe ce dădusem eu o grămadă de bani, că ei aveau alte griji, alte principii, alte gânduri, şi nu m-ar fi înţeles, şi poate ar fi venit cu cine ştie ce idei sau propuneri. Am rugat-o şi pe Antoneta să-şi ţină gura, că altfel mă supăr foc.

Intrasem în luna august, şi mă tot întrebam dacă să fac vreo petrecere de ziua mea sau mai bine să-mi văd de treabă, că deja făcusem o grămadă de cheltuieli. De petrecere, nici nu aveam chef, cu drama care mi-o creasem singură. Sfânta Maria cădea în anul acela duminica, şi în ziua aceea, m-aş fi dus, vorba bunicii mele, „o mie de ani de duminici". Ştiam că-mi va fi extrem de greu, fără prietenii mei, care n-ar fi putut veni ori nu i-aş fi putut invita. De când fusesem în concediu, parcă nu îmi mai plăceau nici discuţiile alor mei, nici ale celor ce mai veneau pe la noi. Mi se păreau anoste, banale, lipsite de sens ori conţinut. Îmi venea să-mi iau lumea în cap. Aş fi vrut să mă lase toată lumea-n pace, să mă pot gândi, şi să mă tot gândesc până în ziua de apoi. Numai puteam să mănânc, nu mai puteam să dorm, şi ce era cel mai rău, era că nici nu aveam cu cine să ies în oraş, să mă plimb, să schimb atmosfera, să-mi aerisesc gândurile, care se învârteau în jurul unui unic punct: el, el, şi numai el.

O mai rugam uneori pe bunica să mergem, pe înserat, la piaţa de pepeni, să am un prilej oarecare de ieşit din monotonia obişnuitului. Şi, dacă n-ar fi fost vorba de Mirel, poate ar fi fost altul, sau nu era nimeni, aceeaşi viaţă monotonă aş fi dus, iar ieşirile mele din casă ar fi avut loc la cheful unuia sau al altuia, după cum era scris în cartea Destinului, care crud a mai fost cu mine. Dacă aş fi fost băiat, poate mi-ar fi venit mai uşor să mă lupt cu viaţa, cu oamenii, cu mine. Ori câte supoziţii se fac, ori câte ar fi povestit o femeie care nu vede absolut deloc, ori câte aţi afla din dramele, eşecurile, ori durerile ei, la cântarul înţelegerii lumii, tot nimic se cheamă că aţi aflat, faţă de ce nu v-a spus, şi au rămas ascunse-n suflet ca o drojdie a durerii. Până nu treci tu însuţi prin focurile suferinţelor, iartă-mă, dar n-ai cum înţelege, să-ţi doreşti multe, şi să nu poţi realiza nici nimicurile.

Nu aşteptam să-mi pice nimic din cer. M-am frământat, am încercat, am căutat să găsesc o soluţie: să angajez pe cineva, să-mi fac mai mulţi prieteni, dar toate încercările mele eşuau în neant, parcă îmi încleştase cineva sau ceva viaţa, drumurile, relaţiile. A trebuit să accept şi mai mult ofertele celor care voiau să vină, să mă ducă la antrenamentele de popice sau alte activităţi.

Ce mă deprima mai mult, era că trecuse o săptămână şi Mirel nu suna, nu-mi mai arunca flori peste gard, fostele colege nu-mi scriau, nici măcar Minola, de care mă legasem atât de mult.

Miercuri, 11 august, lucram dimineaţa, şi pe la ora zece vine Cori

pe la mine.

— Sărut mâna Dulceaţă! mai eşti supărată pe mine?

— Cum de ţi-ai adus aminte că mai sunt şi eu pe lumea aceasta?

— Eu n-am uitat că exişti, dar am venit să te întreb dacă poţi suna acasă, pentru a nu veni nimeni să te fure ca săptămâna trecută, şi eu şi alţii să ne uităm lung după persoana dumneavoastră care mergea, de parcă era fugărită de George, câinele din film!

— Dar de ce vrei să anunţ să nu vină nimeni după mine? Eu ce mănânc aici? Şi la noapte unde dorm? Eu, acasă, sunt obişnuită să mă legene bunica pe pernă, până mă fură somnul.

— Vreau să-mi cumpăr nişte pantofi şi am auzit, din surse sigure, că tu te pricepi foarte bine.

— Dar până acum, cine te-a ajutat? Întreb eu, poate aflu mai multe din ceea ce voia să pună la cale.

— Mama venea cu mine să-mi cumpăr. El era dintr-un sat de lângă Craiova, aşa că minţea de îngheţau apele, la fel ca şi mine cu legănatul pe pernă.

— Hai, sună, nu mai sta! Că altfel, mâine nu mai am cu ce mă încălţa să vin la serviciu. Pleacă zicând: Vin să te iau la ora 3.

Mă gândeam eu că e ceva în legătură cu Mirel, şi nici nu „vedeam" pe unde mai merg. Am sunat acasă. După aceea, am început să mă gândesc ce-or fi vrând să pună la cale? Abia aşteptam să treacă timpul şi până la trei, mi s-a părut o mie de secole.

Vine Cori fix la ora programată, şi când ieşim în stradă, zice:

— Stai, nu o lua la fugă, că am chemat un taxi. Intrăm, Cori vine lângă mine, şoferul porneşte în trombă. După ce se linişteşte zgomotul, îi fac semn lui Cori, şi întreb în şoaptă, mai mult mimând:

— Cine este în faţă? El îmi face semn şi şopteşte:

— Şoferul. Eu iar îi fac semn şi îi arăt obrazul.

Eu şedeam în spatele scaunului din faţă, al pasagerului, şi întind mâna uşurel în faţă, printre scaun şi uşi, să văd dacă mai este cineva. Dar Cori era cu ochii pe mine, şi se întinde şi mă prinde repede de mână. Eu îi dau mâna la o parte zicându-i:

— Să ştii, Cori, că mă enervezi! Eşti o brută sau un nesuferit! El îmi face semn să mă astâmpăr, iar eu mă conformez, dar mă încrunt ca o zmeoaică la el. Nu ştiu de ce, şoferul pune o frână teribilă, iar eu mă ţin de speteaza scaunului din faţă, şi când îmi retrag mâinile, întind degetele, şi dau de cineva pe acel scaun. Pun mâna la gură şi râd pe

înfundate, de nu mai puteam respira. Cori îmi şopteşte nemulţumit:

— Eşti o vulpe şireată!…

— Du-te naibii cu ideile tale!

Îmi face semn cu cotul, apoi ridică din umeri – aceasta nu e problema lui. Întreb, tot după un semn:

— Mai mergem mult?

Cori zice:

— Ştii de ce a murit pisica?

Eu afirm din cap şi-i spun la ureche:

— Că eşti tu prost!

— Să vezi ce-ţi fac? Nu mai sunt vărul tău.

Nu era frumos, dar eu îi arăt limba. Deodată, îmi aduc aminte că ştia semnele de la alfabetul surdo-muţilor, întrucât lucra la noi un surdo-mut ca tehnician dentar şi Cori era prieten cu el. Ştiam şi eu alfabetul, şi încep să-i vorbesc prin semne:

— Unde dracu' mă duceţi? Tu chiar ai căpiat? Să ştii că îţi dau una la moacă de te fac knock out. Spune-mi, în faţă este Mirel? El râdea pe înfundate şi nu răspundea. Până la urmă, chiar că m-am enervat. Am tăcut şi eram tare înnegurată.

În sfârşit, ajungem şi coborâm. Era un aer ca în pădure. Îmi dau seama că nu puteam fi decât în pădurea de la Păuleşti. Vine Cori şi-mi dă braţul.

— Hai, dă-mi braţul, neastâmpărat-o! Nu poate face omul o glumă cu tine că te bosumfli!

— Să faci glume din acestea cu mă-ta, nu cu mine! Şi-mi retrag mâna, oprindu-mă din mers.

— Hai, nu face nazuri, că mai avem puţin. Suntem în pădurea de la Păuleşti şi n-o să regreţi.

— Dar ce, nu puteai să-mi spui de la început unde mergem? Aceasta e o atitudine neloială, neprietenoasă.

— Te rog să mă scuzi, dar Mirel a fost cu ideea, să se convingă cât suferi tu pentru el.

— Atunci pot să-ţi spun că sunteţi amândoi nişte măgari, şi chiar ar fi de prisos să mai continuăm discuţia, şi să ne întoarcem acasă. Cu oameni care pun la îndoială sentimentele mele, nu vreau să am relaţii de prietenie.

Cori zice încurcat şi spăsit:

— Eu n-am nicio vină, mergem unde a stabilit Mirel să ne

aşezăm şi vă controversaţi voi amândoi.

Mergem în spatele restaurantului, unde era un umbrar foarte frumos, rezervat. Vine Mirel râzând:

— Sărut mâna, Dulceaţă! Nu fi supărată pe noi! Am înţeles că te-a deranjat gluma noastră, dar altă dată, nu mai facem. Ne ierţi? Te rog!

La început n-am schiţat niciun gest, dar eram cu Mirel şi aceasta conta cel mai mult.

— Nu prea ai merita, dar hai să spun: bine ne-am găsit! Şi mai adaug ceva: nu cred că vouă v-ar plăcea să fiţi puşi în astfel de situaţii, dacă aţi fi în locul meu. O aluzie dacă mai observ în sensul acesta, terminăm definitiv!

— O, draga mea, te-ai supărat rău! Te implor să mă ierţi! Nu ştiu ce-a fost în capul meu. Mă ierţi?

— Să mă mai gândesc.

— Să zicem că nu mă ierţi acum, dar serveşti cu mine un grătarşi-o bere, da?

— Sigur că da. Doar n-am mai mâncat de două săptămâni aproape.

Atunci abia, m-a strâns în braţe şi m-a sărutat.

— Ştii ce dor mi-a fost de tine, iubito?

— Şi mie mi-a fost, dar eu nu pot să întreprind nimic.

— Tocmai de aceea ne-am adunat aici, ca să punem la cale o escapadă.

Atunci a venit şi Cori, întrebând:

— Pot să intru şi eu, domnişoară neastâmpărată? Nu te uita aşa urât la mine că visez urât la noapte.

Ni s-au adus fripturile, şi de porc, şi de pui, iar lângă, cartofi prăjiţi, berea, era o minune în căldura verii. Mâncam încet să dureze cât mai mult şi nu-mi venea să cred că Mirel îşi făcuse timp să vină. Şedea lipit de mine, iar din când în când, mă mângâia pe păr, pe spate, pe mâini. Când aproape să terminăm de servit mâncarea, spune:

— Noi ne-am strâns aici, ca să mai punem la punct un plan.

— Ce plan? Întreb, cam îngrijorată.

— Tu poţi să lipseşti vineri şi sâmbătă de la serviciu?

— Dar de ce?

— Aş vrea să plecăm de joi noaptea la Tuşnad, unde vine şi Cori, şi Minola.

— Waw! Fantastic! Mă dezlănţui eu, iar el continuă:

— Minola se duce prima să-nchirieze două camere şi stăm până luni dimineaţă, când avem tren la ora şapte, iar tu şi Cori vă duceţi direct la spital.

— Excelent şi supraformidabil! explodez eu, fericită.

— Mai eşti supărată pe noi? întreabă amândoi, deodată.

— Am şi eu o propunere, zic super-încântată:

— Am multe foi de drum, i le dau mâine lui Cori şi el le completează, iar noi plătim numai diferenţa la accelerat.

— Şi aceasta e o treabă bună, aprobă Mirel, satisfăcut. Nu după multă vreme, ni s-au adus îngheţatele şi servind, Mirel mă întreabă:

— Vrei o linguriţă de îngheţată de la mine?

— Sigur, dar ce, nu-ţi place?

— Îmi place, dar vreau eu să iei din linguriţa mea, cu buzele tale dulci.

— Dar vrei şi tu de la mine?

— Eu vreau, doar dacă îmi dai îngheţată cu gura.

— Ne vede Cori şi râde de noi, spun eu puţin jenată.

— Ţi-e jenă? Înseamnă că nu mă iubeşti. Să-i fi văzut pe Cori şi Minola ce se mai ciuguleau! Îmi dai? Te rog! Şi i-am dat. Ce puteam face altfel?

Tot cu vorbe şi drăgălăşenii, s-a făcut ora zece seara, iar noi trebuia să plecăm. Am venit la Ploieşti cu nişte ocazii, apoi am luat un taxi până acasă, unde ne-am despărţit, cu altă dragoste de viaţă.

A doua zi i-am dus foile de drum lui Cori, mi-am luat iar două zile din concediul de odihnă. Nici nu mai aveam răbdare, îmi venea să zbor. Seara am plecat acasă mai devreme, de la fizioterapie, cu o pacientă, şi mi-am făcut bagajele, mi-am luat amândouă costumele de baie, sandalele verzi cu negru, pentru că îmi cumpărasem o bluză verde, cu două zile în urmă. Bunica era cam supărată că plec mereu, şi i-am zis:

— Plec la Minola, şi mă duc şi eu să mă distrez. Destul stau în casă, că mătuşile şi unchiul, nu-i lasă pe verii mei cu mine decât odată pe lună. Când crezi mata că trebuie să mă distrez, când voi avea nouă zeci de ani? Abia te mai scutesc de drumurile făcute cu mine, spre şi de la spital.

La zece seara, a venit Cori cu un taxi şi m-a luat la gara de Vest. Pe drum, l-am cules şi pe Mirel. Trenul era la 12 noaptea, dar noi

ne-am dus la gară mult mai devreme, ca să fim cu o clipă mai mult împreună. Cori a cumpărat tichetele şi, la sosirea trenului, ne-am instalat într-un compartiment, ca boierii, unde eram numai noi trei. Eu le zic:

— Măi copii! Eu am nişte sandviciuri la mine, vreţi?

— Cum să nu, răspunde Cori, n-am mai mâncat de două săptămâni.

— Am şi cafeluţă, adaug eu.

— Şi mai bine, spune şi Mirel, căruia nu-i prea erau boii acasă.

Scot Sanvişurile şi cafeaua, care mai era caldă, şi le aşez pe măsuţă. Apoi, mă aşez lângă Mirel şi mângâindu-l, îl întreb:

— Ce ai tu, puişor, de nu prea eşti prezent? Îmi face impresia că mă cam ignori.

— Tot răutate mică ai rămas, zice Mirel, luându-mă în braţe şi adaugă, sărutându-mă:

— Sunt bolnav rău, rău!

— De ce? întreb, chiar îngrijorată.

— De tine, Dulceaţă! Şi iar mă sărută.

— Hai să mâncăm. Iar el adaugă:

— Şi, după aceea, cum vrei tu.

— Nu fi obraznic, că te dau afară! Ce ziceai săptămâna trecută despre răbdare?

— Cum să procedezi, să mai păcăleşti pe copiii nerăbdători? întrebă el, râzând.

— Deci, eu sunt copil. Atunci te dau în judecată pentru corupere de minori. Am râs noi ce am râs, dar Mirel iar a început să fie apatic. Întreb:

— Mirel, spune-mi serios, ce ai? Este vreo problemă acasă?

— Probleme sunt mereu, dar acum vreau să mă mângâi.

— Tu nu prea ai dormit, nu-i aşa? întreb ca să mă edific mai bine.

— De două nopţi lucrez la nişte rapoarte ca să le termin mai repede, iar aceasta e a treia noapte.

— Atunci, hai rapid la culcare, că nu mai merge aşa. Eu nu vreau să te distrugi pentru o distracţie.

— Mă culc, dacă mă laşi să dorm în braţele tale.

— Sigur că da.

M-am aşezat la fereastră, iar el s-a întins pe canapea, iar capul şi

l-a aşezat în poala mea. Era ora două şi a dormit neîntors patru ore, iar eu nu m-am mişcat niciun milimetru. Şi Cori a dormit, numai eu am stat trează şi am vegheat asupra lui Mirel, pentru că acum ştiam ce sacrificii făcea ca să fie puţin din viaţa noastră, cu mine, în preajma mea. Din când în când, îl mai mângâiam pe frunte. Pe la patru, s-a ridicat Cori şi m-a-ntrebat la ureche:

— N-ai anchilozat, Dulceaţă?

— Când iubeşti, nu. El zice:

— Ajungem la şase şi un sfert. La cât să-l trezim?

— La şase este numai bine.

El s-a culcat din nou, iar eu am început să vorbesc cu luceafărul de dimineaţă şi să-l rog să ocrotească dragostea noastră neîngăduită, cât mai mult.

S-a trezit Cori la şase fără un sfert, deşi, cred că dormea iepureşte şi m-a întrebat în şoaptă:

— Să-l sculăm?

Eu îi spun:

— Trage perdelele la uşi!

— Sunt trase. De aceea ai fost tu atât de cuminte?

— Aşa sunt eu mereu. Şi încep să-l sărut pe Mirel pe colţul gurii, pe nas, pe ochi.

El se trezeşte şi zice:

— Ce dulce poţi să fii Marinola! Nu degeaba îţi spun eu Dulceaţă. Dar Cori pune nişte paie pe foc:

— Cred şi eu că e dulce, După ce s-a sărutat toată noaptea!

— Cu cine? întrebă Mirel, mirat la culme.

— Cu îngerii, adăugă Cori şi râde, de-mi venea să-l dau afară.

— Lasă că ţi-o coc eu, Cori!

— Sunt sigur, nu mă îndoiesc.

Coborâm. Minola ne aştepta în gară. Mai întâi, a venit la mine, şi ne-am strâns în braţe şi ne-am ţopăit, şi ne-am învârtit, de rămăseseră băieţii şocaţi. Eu zic:

— Ce măi, n-aţi mai văzut cum se exteriorizează două prietene nebune?

Apoi s-a dus la Cori, iar noi ne-am întors cu spatele. Ei au început să râdă. Eram aşa de bucuroşi că suntem împreună, că bucuria aceasta dădea pe dinafară. Ne îndreptam spre vilă. Eu îi spun Minolei:

— Minola, trei zile ai timp să stai lângă Cori, acum hai să vorbim

ceva foarte important. Mergem împreună, şi încep să-i spun:

— Băieţii n-or să vrea să contribuim şi noi, la costul camerelor. Hai să le spunem că au costat mai puţin iar diferenţa s-o plătim noi.

— Eu vreau, dar să nu descopere ei.

— Şi dacă descoperă ce? Ne descurcăm noi. Capul nu ni-l taie.

— Bine, s-a făcut.

— Şi la masă ar trebui să contribuim, doar suntem şi noi salariate, iar Mirel mai are şi familie. Ea vine cu ideea:

— Înainte de a merge la masă, le dăm o sumă de bani, şi dacă nu vor s-o primească, nu mergem la restaurant şi nu mâncăm.

— Excelent! mai bine de atât nu puteam ticluii.

— Ce tot puneţi voi la cale, vulpiţelor? întrebă Cori, nerăbdător s-o ia pe Minola de lângă mine. Eu ripostez:

— Ce, columbaşule, nu mai ai răbdare? Că doar cu tine va sta, nu cu mine.

Ajungem la vilă. Camerele erau curate. Avusese Minola grijă. Mirel propune:

— Eu zic să ne odihnim trei-patru ore, apoi ieşim să hoinărim. Cori şi Minola au plecat. Eu eram cam ameţită de oboseală şi Mirel întreabă:

— Cu cine spunea Cori că te-ai sărutat azi-noapte, când eu nu te supravegheam?

— Cu nimeni, cu nimeni.

— Ia să văd! şi mă ia în braţe ca o panteră flămândă de dragoste.

Dormirăm până la 11, când a bătut Cori la uşă, să ne trezim şi aşa am făcut, fiindcă acum, nu mai aveam o săptămână la dispoziţie, ca altă dată. Cori bate iar la uşă, şi întreabă dacă poate să intre.

— Intră măi, că nu te mănâncă pantera neagră! Şi el intră.

— Copii, afară e foarte cald! Hai mai întâi la lacul Ciucaş, să le înecăm pe fete, şi apoi mergem la masă. Eu zic:

— Atunci, stai puţin, să ne luăm costumele de baie.

— Da, dar nu o mie de ani.

Eu mă dezbrac şi mă îmbrac în costumul de la Mirel, în două piese: bleumarin cu solzi argintii. Mirel nu mă văzuse până atunci, şi cred că a rămas uitându-se la mine, fiindcă nu mai zicea nimic.

— Ce zici? întreb plină de mine. Mirel zice, prefăcându-se foarte întristat:

— Mi-am făcut-o cu mâna mea. Îmi vine să nu te duc la plajă.

— De ce, scumpule?

— Tu nu-ţi faci idee cum arăţi! Eşti o divă, faci linişte pe plajă!

— Bine, hai să mergem, că e târziu şi pleacă toată lumea de lângă lacul Maggiore. Intră Cori şi-l vede pe Mirel, rămas fără grai, uitându-se la mine, care nu-mi pusesem rochia încă. Zice:

— Ce-ai mă? Te-a lovit cineva cu leuca-n cap?

— Nu, tu nu vezi, ce, ai orbul găinilor?

— Ce să văd mă? Pe urâta aceasta, care-mi eclipsează iubita?

Eu nu mai ascult la ei, îmi iau papucii de la costumul acesta în sacoşă, îmi pun rochia, că mă admiraseră suficient şi spun:

— Domnii vor să însoţească domnişoarele la plajă sau nu? Dacă nu ne găsim noi alţi parteneri.

— Uite Cori, după ce o creşti, îşi ia nasul la purtare! spune Mirel supărat.

— Ieşiţi afară! Nu mai merg la nicio plajă, chiar că m-aţi enervat! Parcă n-aţi mai văzut femei în costume de baie.

Mă aşez pe pat, cu spatele la ei, şi chiar eram supărată. Intră Minola.

— Ce i-aţi făcut? Vreau să ştiu! Marinola nu se supără degeaba. Ieşiţi acum!

Băieţii ies, iar eu încep să plâng.

— Marinola, ce ţi-au făcut?

— M-am îmbrăcat într-un costum de baie. La început, Mirel m-a admirat, dar apoi a venit Cori şi au început să mă banalizeze, să spună tot felul de ironii.

— Ce costum ai pe tine?

— Acela în două piese, bleumarin.

— Arată-mi-l şi mie!

— Îţi arăt, dar încuie uşa.

Răsuceşte ea cheia, şi mă dezbrac. Minola zice:

— Fată, să mor eu dacă nu arăţi mai ceva ca acelea de pe scenă!

— Lasă-mă, Minola, că şi aşa sunt nervoasă!

— Ai cuvântul meu de onoare.

— Bine, mai mergem undeva?

— Uite ce zic eu: mergem singure la plajă, iar băieţii se duc înainte, şi vei vedea.

Mă spăl pe faţă, mă şterg, şi-mi dau cu ruj, şi-mi pun ochelarii de soare. Plecăm. Mirel vrea să mă ia de mână, dar Minola zice:

— Duceţi-vă voi înainte! Băieţii nu sunt de acord.

— Atunci, mergem noi înainte, iar voi mult în urma noastră.

Ajungem. Ne lăsăm lucrurile la o cabină şi intrăm în apă. Bineînţeles că, pe tot drumul până la apă, numai fluierături admirative. Intrăm în apă şi ne bălăcim şi noi, fiindcă eu nu ştiam să înot, şi Minola se temea să mă lase singură. Băieţii nu se vedeau nicăieri. Ne-am luat de mână şi am început să înaintăm la apă mai adâncă, şi au început să sară în apă şi să ne înconjoare o mulţime de băieţi, care se ofereau să ne arate cum să înotăm. O trag pe Minola la mal, iar „rechinii" ne aţin calea. Erau vreo cinci-şase şi tot insistau:

— Haideţi, domnişoară, că e păcat să nu ştiţi să înotaţi, poate diseară mergem şi la dans. Care mai de care se tot apropia. La un moment dat, Minola bagă degetele în gură, şi fluieră, să-mi spargă timpanele. Răspund Cori şi Mirel, amândoi deodată, fugind spre noi. A fugit toată „haita de rechini", ca potârnichile. Vine Mirel şi zice râzând:

— Ai văzut, Dulceaţă, ce era să păţeşti dacă nu veneam noi? Acum mai crezi că făceam mişto?

Eu nu spun nimic, dar Cori întreabă:

— Aveţi cu ce vă schimba, că eu mor de inaniţie!

— Avem, sigur că avem, că doar n-am plecat câine sur la vânătoare!

— Fata aceasta vrea s-o bag cu capul în apă.

— Cori, las-o în pace, şi hai cu ele la cabină, zise Mirel, calmând spiritele.

Ne schimbăm şi mergem la o terasă, fiindcă, într-adevăr, ni se făcuse cam foame. Unii care fuseseră mai harnici decât noi, deja se ridicau de la mese. Ne găsim locuri, şi mirel întreabă:

— Domnişoarele ce servesc?

— Eu doar un grătar, spun eu categoric, decisă.

— Tu, Minola? întreabă Cori.

— Eu vreau două grătare, răspunde Minola.

— Atunci, servim toţi câte o ciorbă şi apoi grătar, de acord, Dulceaţă? întreabă Mirel.

— Cu o condiţie: plătim consumaţia nemţeşte.

Probabil că băieţii s-au uitat unul la altul, apoi Mirel spune:

— Achitaţi voi diseară, bine? Eu dau din umeri.

Să stai în aerul acela curat, lângă cel drag, să serveşti o masă bună, să te simţi bine, este o fericire nesperată, şi totuşi furată. Îmi

venea să mă lipesc de Mirel şi totuşi să fug. Mirel observă îngândurarea mea şi spune:

— Tu ai ceva. Ce nelinişti îţi mai invadează mintea?

Cori adaugă:

— Mai bine întreab-o ce-i mai clocește căpşorul.

— Cori, n-o mai necăji! Cutele abia vizibile de pe frunte, arată frământări de altă natură.

Ni se aduc ciorbele. Ei trei au băut câte un coniac, eu, nu. Minola termină prima ciorba şi vrea să ne spună un banc:

— Un cuplu de veveriţe se înţelegea tare bine. Într-o zi mergea ea la piaţă, în cealaltă zi, mergea el. Când a venit rândul veveriţei, şi-a luat coşul, şi-a luat rămas bun şi a plecat. Vine prânzul, vine seara, veveriţa nu mai apărea deloc. Trece o zi, trece şi a doua zi, şi spre seară, vine şi veveriţa: obosită, jughinită, jerpelită! Minola vorbea cam tare, iar eu îi fac semn cu piciorul pe sub masă şi-i arăt cu capul spre mesele celelalte, unde se făcuse linişte, ascultând cu toţii. Ea tace puţin, apoi continuă mult mai încet:

— O întreabă soţul: „unde-ai fost dragă?” Ea răspunde: „Ah! Să vezi, că m-a prins bursucul şi m-a fugărit, m-a jumulit, ce mi-a făcut în astea trei zile!...” Întreabă soţul: „Care trei zile, dragă? Că doar două ai lipsit!” Ea zice: „Da, dar mă mai duc şi mâine!”

Am râs cu toţii copios, dar atunci tocmai s-a adus friptura. Mâncând, ne mai aduceam aminte de veveriţe şi iar râdeam. La un moment dat zic:

— Ştiu şi eu un banc.

— Spune-l, zice Cori.

— Ce bună e mâncarea când mănânci de pomană! Au râs, dar Mirel adaugă:

— Ai noroc, domnişoară, că eşti fată, că dacă ai fi bărbat, ştiu eu ce ţi-aş răspunde.

— Află că ştiu că ştiu ce mi-ai răspunde. Eu am vrut să fac un spirit, dar bărbaţii ştiu să ţi-o întoarcă, să te simţi ultimul om. A pus mâna pe mâna mea, tandru şi cald, şi a spus:

— Marinola, te rog să mă ierţi! Eu credeam că glumim.

— Cu o condiţie:

— Ştiu. Să achitaţi voi masa diseară. Doamne! Parcă îmi citea gândurile. De fapt, nu era în gândurile mele mereu?

— Ce servim ca desert? întreabă Cori odată-n viaţă.

— Mai bine am lua ceva pentru diseară, eu m-am săturat, şi nu mai pot înghiţi nimic, spune Minola.

— Dar nişte bere tot mai bem, spune şi Mirel.

— Poate ne spune şi Marinola un banc, adaugă şi Cori.

— Dar, voi aveţi vreun cusur să nu spuneţi?

Cori spune:

— Noi ne jenăm, iar eu răspund:

— Dacă aş fi băiat, ştiu eu ce ţi-aş răspunde! Vorbeşte Minola:

— Voi nu ştiu ce aveţi, că tot timpul vă înţepaţi.

— *Qui s'aime se taquine*! zice Mirel, râzând.

— Cât îl iubesc eu pe Cori, nu e în polenul unei flori.

— N-ai spus ceva favorabil pentru Cori, dar sunt gelos pentru o atât de frumoasă comparaţie.

— Mergem la plajă? Întreb eu nerăbdătoare şi Minola la fel.

— Diseară mergem la dans?

— Fetele acestea sunt neastâmpărate rău, amice! îi zice Cori lui Mirel. Acesta răspunde zâmbind:

— Sunt tinere, au dragoste de viaţă! Trebuie să mergem în pas cu ele, dacă vrem să nu le pierdem.

— Dar dacă am dori să mergem în pat, Cori, ai mai spune că suntem neastâmpărate? replic eu, foarte ofensată.

— Nu răspund la întrebări incomode!

Iau atitudine:

— Minola, mergem la plajă singure, iar „moşii" se pot duce la culcare!

— Auzi mă, ce plănuiesc dumnealor?

Ne ridicăm noi fetele şi o luăm spre plajă, urându-le: „somn uşor şi vise plăcute". Ei înghit ultima gură de bere şi o iau la picior după noi. Dacă au venit şi ei, n-am mai lăsat lucrurile la cabină. Cori şi Minola s-au dus să înoate.

Mirel încearcă nişte dulci ameninţări:

— Aşa îmi vine să te mănânc, de n-ai idee! Eu glumesc:

— Dacă nu te-ai săturat la masă, trebuia să mai comanzi ceva, plăteam eu. Nu vreau să-mi rămână osuţele pe aici.

Şedea întins pe cearşaf lângă mine. Mi-a luat o mână şi-a început să-mi sărute fiecare deget.

— Mirel, te vede lumea!

— Şi ce, fac ceva indecent? apoi continuă:

— Marinola, aş vrea să te întreb: de ce ai tu o tristeţe care se întrezăreşte dincolo de veselia ta? Exuberanţa ta?

— Este atât de evidentă?

— Este, şi sufăr şi eu alături de tine, şi tare aş vrea să şterg umbra tristeţii de pe chipul tău frumos şi sufletul tău rănit.

— Eşti alături de mine, Mirel, dar nu poţi face nimic, tu ai afirmat acest lucru, iar eu îl accept.

— Dar eu nu vreau să suferi, Marinola!

— Mirel, tu crezi în Destin?

— Cred, deşi nu cunosc prea multe despre el.

— Nici eu nu ştiu multe, dar toate sunt hărăzite demult, de acest Destin implacabil. N-o spun eu. O afirmă alţii mai înţelepţi decât mine. Ce a trebuit să se facă, s-a făcut. Ne-am cunoscut, între noi s-au creat nişte afinităţi, ca nişte boboci de iubire, şi acum, bobocii au înflorit în grădina sufletelor noastre. Dacă acum ai încerca să dai înapoi, să fugi, crezând că repari ceva, ar fi ca o furtună sau un pârjol, care ar pustii grădina raiului nostru. Tot ce poţi să mai faci tu, este să vii din când în când şi să uzi florile acestui mic rai de iubire.

— Marinola, orice ar fi să se întâmple, tu vei rămâne în sufletul meu, pentru totdeauna. Dar acum, te rog, să te întorci cu faţa la soare, fiindcă te-ai înroşit cam mult pe spate! Uite, că vin şi ei!

— Ce faceţi, puturoşilor? De ce nu veniţi şi voi în apă?

— Şi de lucrurile noastre cine avea grijă?

— Duceţi-vă şi voi acum, zise Minola grijulie.

— Mergem Marinola?

— Cu tine merg până la capătul lumii!

În apă, Mirel tot încerca să mă înveţe să înot, dar am ţipat odată, când am scăpat din mâinile lui, de l-am făcut pe Cori să vină fulger.

— Ce faci, Mirele? Mă nenoroceşti!

— Răsfăţata aceasta nu vrea deloc să înveţe să facă pluta măcar! Hai, s-o ţinem amândoi!

— Nu vreau, nu vreau! mai bine ies. Hai Cori, că Mirel mi-a pus gând rău! Am ieşit din apă şi l-am lăsat singur pe Mirel. Aşezându-mă iar la soare, o întreb pe Minola:

— Draga mea, nu crezi că ar trebui să facem nişte cumpărături pentru masa de seară? I-ar costa şi pe băieţii noştri mai puţin, şi dacă vor, mergem doar undeva să bem o bere.

— De acord. Usucă-te puţin, iar apoi, facem o mică

aprovizionare, fiindcă mai avem nişte provizii.

După un sfert de oră, am plecat la vilă să ne schimmbăm, iar Mirel încă nu venise, şi aceasta ne convenea de minune. Ne-am îmbrăcat amândouă la fel: pantaloni negri şi bluze roşii. Plecând, eram atât de încântate că mergeam la cumpărături pentru iubiţii noştri, că mulţumirea lor, liniştea lor, chiar fericirea lor, cât ar fi ea de scurtă, depindea acum de noi şi numai de noi. E atât de bine să te mulţumeşti cu un crâmpei de fericire, când ai visat să fie a ta lumea întreagă şi nu ai obţinut decât un strop. Dacă ar şti bărbaţii pe care-i iubim, la ce gândim noi, oare ne-ar aprecia mai mult? Ne-ar iubi mai mult? Ori ar fi mai statornici? Dar noi, oricât am vrea, niciodată nu vom şti ce gândesc ei şi cât de mici sunt găurelele ciurului prin care ne strecoară. Dacă vreodată m-aş convinge că bărbatul care pretinde că mă iubeşte, m-a ales la voia întâmplării, aş rămâne profund dezamăgită. Aş fi preferat să nu fiu aleasă niciodată, decât să fiu victima unui presupus număr norocos. În păcatele bărbaţilor, nu ale noastre, cam aceasta se întâmplă de cele mai multe ori. Mergând prin staţiune la braţul Minolei, analizam în gând aceste ecuaţii ale sufletelor noastre atât de complicate, cu atâtea necunoscute. Deodată, mă zgâlţâie Minola, întrebându-mă alertată:

— Dar, la ce Dumnezeu te gândeşti, de nu-mi spui ce să mai cumpăr?

— Dar ce-ai cumpărat până acum?

— Marinola, tu unde ai fost până acum?

— Nu cred că am intrat la apă fără drept de apel!

— La care apă? Ai păţit ceva Marinola?

— Cred că sunt cam obosită şi vorbesc prostii. Spune-mi ce-ai cumpărat?

— Brânză, salam de vară, patru cutii de sardele, nişte muşchiuleţ Montana şi şuncă ţărănească. E de ajuns?

— Scumpa mea Minola, eşti o comoară la casa omului, dar dacă ai cumpăra şi un ungur să-l mâncăm tochitură, ai fi nepreţuită!

— Taci fată, că ne mai aud ungurii de pe aici şi o încurcăm!

— Eu nu vreau să mă încurc cu un ungur.

— Nici eu, spuse Minola.

— Ar trebui să mai cumpărăm pâine şi nişte bere.

— Ai dreptate, Marinola.

Se făcuse ora şapte şi am terminat aprovizionarea şi ne-am

grăbit spre vilă. Băieţii încă nu se întorseseră. Am pregătit în grabă masa: dichisită frumos ca la o recepţie, cu farfurioare, cu şerveţele modelate în formă de trandafiri, cu ardei tăiaţi în formă de brăduţi, în fine, ne-am străduit ca masa să arate ca la o recepţie, iar toate alimentele erau condimentate cu multă, foarte multă dragoste. Apoi, am intrat să facem duş. Când au venit cei doi flămânzi, era să ne mănânce şi pe noi.

— Atâta v-aţi bălăcit în apa aceea, că şi dorul de noi v-a trecut, spun eu sarcastic.

— Nu iubito, zice Mirel, dar am făcut concurs: care înconjoară mai repede lacul înot, şi odată m-a luat Cori, iar a doua oară l-am luat eu. Am avut şi spectatori. Te superi pe noi, că ne-am distrat puţin fără voi, în timp ce voi aţi fost nişte adevărate gospodine de marele lux?

— Ce diplomat poţi să fii! replic eu, puţin contrariată. Masa s-a prelungit mult, aşa că n-am mai ieşit nicăieri. După ora zece, prietenii noştri s-au retras, rămânând fiecare fidel, cuibuşorului său de nebunii.

A doua zi, era sâmbătă şi ne-am sculat destul de târziu. Ne-am hotărât să servim un mic dejun mai consistent, ca să ţină loc şi de prânz. După amiază, toată lumea a dorit să mergem din nou la plajă, căci mai erau două săptămâni şi pleca vara de la noi, iar Cori şi Mirel voiau să se mai întreacă puţin la înot. De data aceasta am intrat în apă cu Minola, care a stat lângă mine, fără să-şi dea aere de mare instructoare de înot. Ieşind din apă, îi întreb pe Minola şi Cori, dacă ştiu că a doua zi era ziua mea. Iar ei răspund:

— Sigur! Doar de aceea am venit.

— Cum de aceea?

— Mirel a fost cu ideea, iar noi ne-am conformat.

— Şi voi, când vreţi să facem masa festivă?

— În seara aceasta ar fi mai bine, răspunde Minola.

— Atunci, haideţi, să ne pregătim, să nu întârziem!

— Mirel a rezervat masă la ora opt, la Ambasador, zise Minola.

— Doamne fereşte, dar este cel mai elegant restaurant! Eu cu ce mă îmbrac?

— Eu mi-am luat, zise Minola.

— Şi noi, răspunde Cori.

— De ce nu mi-ai spus şi mie, Cori, ce intenţii are Mirel?

— Tu te îmbraci în costumul de baie roşu cu solzi aurii, adaugă Minola.

— Să ştiţi că chiar m-am supărat pe voi!

— Lasă că are Mirel un leac teribil! completează Minola.

— Să-ţi fie ruşine, Minola! Ce leac are? Nu cred că mi s-a administrat mie mai mult decât ţie, din leacul acela! Şi mă întorc cu spatele la ei.

Vine Mirel îngheţat de atâta stat în apă şi vrea să se lipească de mine, dar eu mă feresc şi mă încrunt la el, ca un nor prevestitor de furtună.

— Ce are domnişoara răsfăţată? Te-ai supărat că am stat prea mult în apă, sau aţi supărat-o voi? Cred că îşi făceau nişte semne, că nu mai spunea nimeni nimic. Până la urmă tot Mirel zice:

— Eşti obosită, Marinola? Vrei să mergem la vilă?

Eu încep să râd şi nu mă mai puteam abţine, gândindu-mă la administrarea unui oarecare medicament.

— De ce râzi, Marinola?

— E o vorbă din bătrâni şi o aplic şi eu acum. Începe şi Minola să râdă şi nu ne mai puteam opri. Mirel iar întreabă:

— Ce-au fetele, Cori? Le-ai dat să bea ceva?

Trebuia să mă opresc, şi de aceea aş fi râs mai tare. Până la urmă, cu un mare efort, mă abţin.

— Haideţi la vilă că e târziu, şi mi s-a făcut o foame şi o sete de zile mari.

Mergem fiecare la camera noastră şi eu zic:

— Hai să facem un duş!

În doi timpi şi trei mişcări, eram sub duş. Mirel mă îmbrăţişează, întrebându-mă:

— De ce râdeai pe plajă?

— Avuseserăm noi o discuţie mai înainte, şi-mi tot aminteam de poantă. Dar, hai să ne grăbim, că eu vreau să-mi fac o coafură trăsnet!

— Dar unde mergem cu pieptănătura aceea trăsnet?

— La masă, ce, ai uitat?

— N-ar fi mai bine să cumpărăm ceva şi să mâncăm aici?

— Ar fi, cum să nu! Şi mâncăm întinşi pe paturi, precum romanii acum două mii de ani.

— Şi tot nu vrei să-mi spui de ce râdeaţi? că până la urmă pot bănuii, că eu eram subiectul amuzamentului vostru.

— Într-un fel, aşa este.

— Poţi să fii puţin mai explicită, fiindcă nu prea înţeleg.

— Mirel, de ce mă stresezi atâta? Stăm de explicaţii acum, sau ne pregătim? Şi dacă chiar vrei să te lămuresc, stai pe pat, nu ne mai pregătim şi nu mai mergem nicăieri! Eu i-am întrebat pe băieţi, dacă ştiu că mâine e ziua mea? Ei mi-au spus căş tiu şi că tu ai organizat venirea aici. Atunci i-am întrebat de ce nu mi-au spus şi mie, că tu ai oprit masă la Ambasador, ca să-mi fi luat şi eu o toaletă mai adecvată? Pentru aceasta chiar mă supăr pe ei. Minola mi-a răspuns că îmi va trece, că ai tu un leac teribil. Atunci, m-am înfuriat şi mai rău, spunându-i că, nu cred că mi s-a administrat mie leacul acela, mai mult decât ei. Când ai venit tu şi ai spus să mergem în cameră, m-am gândit la un oarecare leac şi m-a pufnit râsul. Minola a priceput şi a început şi ea să râdă. Acum eşti lămurit? Acum vin şi eu şi te întreb: de ce nu mi-ai spus şi mie ce vrei să faci, ca să-mi iau şi eu o rochie mai deosebită? Acum chiar mă culc şi nu vreau să mă deranjeze nimeni! Eram epuizată, enervată şi dezamăgită. M-am întors cu spatele şi chiar am adormit. Cu ultimele frânturi de trezie, am auzit cum Mirel s-a îmbrăcat şi a ieşit. Cred că am dormit zece minute şi m-am trezit brusc, ridicându-mă în şezut. Mă gândeam: Doamne, ce-am făcut? M-am certat cu Mirel şi el a plecat supărat. Dacă nu era supărat, nu pleca, rămânea să mă mângâie pe mine. Unde s-o fi dus? Doamne, ce-am făcut, ce-am făcut! Şi sub ploaia de întrebări, am început să plâng. A mai trecut un sfert de oră şi cobor din pat, verific uşa să văd dacă e încuiată. Atunci m-am gândit că, dacă pleca definitiv, nu încuia uşa. Parcă m-am mai liniştit puţin, dar neliniştea tot nu-mi dădea pace. Mă durea stomacul de emoţie, şi mă ridic să-mi iau un extraveral, chiar două. Când, aud cheia-n broască şi se deschide uşa de perete. Mirel strigă:

— Hai s-o batem cu flori! şi au început să arunce cu flori în mine, iar eu rămăsesem cu flaconul de extraveral în mână. Ei au început să cânte: „Mulţi ani trăiască!” Cori zice:

— Ah! Vulpe şireată! Umbli cu droguri? Hai, cu ea pe braţe! Şi m-au ridicat pe braţe şi mă tot învârteau. Eu strig:

— Mirel! Ajutor! Mea culpa!

În sfârşit, s-au potolit. Mirel m-a luat în braţe şi, sărutându-mă peste tot, mă întreabă:

— Ai plâns? De ce-ai plâns? Spune-mi, de ce ai plâns? Că te mănânc toată!

— Lasă-mă, că mă sufoci!

Eu eram doar în nişte pantaloni scurţi şi un tricou. Vine Minola şi-mi spune foarte solemnă:

— Scumpă şi stimată prietenă, te rog să primeşti, din partea mea, această infimă atenţie, ca semn al nepreţuitei prietenii dintre noi!

— Mulţumesc, Minola, ai rostit un adevărat spici. Ne-am strâns în braţe şi ne-am pupat de nu ştiu câte ori.

Vine Cori, arătându-se cam timid:

— Te rog să primeşti şi din partea mea, un văr mai vitreg, un dar mai modest, dăruit totuşi, din toată inima!

— Mulţumesc, Cori, şi pentru mine eşti un văr cu drepturi depline, şi te rog să-mi rămâi pe mai departe alături! Deodată, s-a făcut linişte. Mirel se tot chinuia să spună ceva, tuşea, ofta şi până la urmă, se hotărăşte:

— Iubito, dacă aş putea, ţi-aş pune inima mea la picioare, dar de teamă că ai să calci pe ea, eu o pun în palmele tale dragi, să faci tu ce vrei cu ea, alături de încă ceva, ce ţi-ai dorit tu mult!

Eu abia mă abţineam să nu plâng din nou, dar puţin tot am udat coada pisicii. Ca să nu plâng, Mirel mi-a cerut să-i spun cât de mult îl iubesc. Nu puteam, şi nu puteam să spun nimic. Atunci el zice:

— Să cred că nu mă iubeşti?

— Mirel, te iubesc atât de mult că aş face orice pentru tine!

— Bine, să faci tot posibilul să nu te mai văd plângând!

— Dar lacrima mea este o supapă de evacuare a preaplinului sentimentelor mele.

— Supraplinul acela să-l verşi asupra mea! zise Mirel.

— Şi când nu eşti tu lângă mine?

— Îţi închipui că sunt marinar şi vin mai rar la tine.

Cori şi Minola au râs. Numai eu ştiam ce e în sufletul meu, oropsit să iubească bărbatul altei femei.

Era opt fără un sfert, iar noi nu eram îmbrăcaţi.

— Noi nu mai mergem nicăieri, în seara aceasta?

Mirel zice:

— Din momentul acesta luaţi viteză la îmbrăcat! La ora nouă trebuie să fim la Ambasador!

Eu încep să-mi tapez părul ca să-mi pot face o coafură mai înaltă. Ar fi trebuit să mă ajute cineva. Dacă i-ar trece Minolei prin cap să vină, ce bine mi-ar prinde! Bate Minola în uşă.

— Intră, că te aşteptam ca pe un cireş copt!

Începem amândouă să tapăm zdravăn la părul meu. Apoi, mi-l aranjează ea. Dădea cu fixativ, îl mai aşeza cu pieptenele, iar dădea cu fixativ, şi tot aşa. Mi-a ieşit o coafură de nota 20.

— Cu ce te îmbraci? întreabă Minola.

— Cu nişte pantaloni subţiri negri şi cu bluza verde. Minola îmi şopteşte:

— Caută în cadoul lui Mirel!

Când mă uit, era rochia aceea splendidă, verde, pe care am dorit s-o cumpăr şi se vânduse. Când am văzut-o, am scos un strigăt, că iar l-am speriat pe Cori. Mirel era în baie şi se dichisea. M-am încălţat cu ciorapi, mi-am pus sandalele, apoi am îmbrăcat rochia. Arătam superb. Când a venit Mirel din baie, mi-a spus Minola, a făcut ochii mari şi a rămas cu privirea pironită pe mine. Minola zice:

— Nu te mai uita atâta la ea, că o deochi! El replică:

— Fata aceasta mă îmbolnăveşte, nu altceva!

— Am mai îmbolnăvit pe unul!

— Şi? întreabă Mirel curios.

— N-a murit, mai trăieşte!

Minola s-a îmbrăcat într-o rochie bleu de lurex, fiindcă ea avea ochii albaştri. Terminăm cu aranjatul şi plecăm. Eram mândri tare. Cine mai era ca noi? Mai ales eu. Pe drum îi spun lui Mirel:

— Tu, cumva, eşti bancher şi mă păcăleşti pe mine că lucrezi în altă parte?

— De ce, Dulceaţă?

— Mi-ai făcut un cadou foarte costisitor.

— Dacă ţi se pare prea costisitor, atunci, sărută-mă, că sărutările tale fac mai mult decât oobiectele acelea.

— Văd că nu mă înţeleg deloc cu tine.

— Eu cred că ne înţelegem, cum nu reuşesc alte cupluri.

— Atunci, achit eu consumaţia din seara aceasta!

— Tu vrei să mă superi?

— Mirel, te rog!

— Am spus nu, şi nu rămâne!

Intrăm la restaurant şi ne aşezăm. Vorbeşte Mirel cu ospătarul şi ni se aduce o sticlă de şampanie. Ni se toarnă în cupe, ne urăm şi bem. Ambasadorul avea orchestră proprie. Culmea, începe să cânte „Valsul patinatorilor", foarte mult îndrăgit de mine.

— Mirel, dacă nu dansezi valsul acesta cu mine, înseamnă că nu

mă iubeşti nicio micromăsură.

— Gata, iubito! Rugămintea ta este ordin pentru mine. Ieşim noi, ies şi prietenii noştri, şi încă trei perechi. Noi, cele cinci cupluri, ne-am armonizat atât de bine, parcă dădeam un spectacol. Toate cinci fetele eram îmbrăcate în rochii uni: roşu, orange, verde, bleu şi galben. Eram aproape un curcubeu. Au cântat aproape un sfert de oră. Ne-am întors la masă, unde ni se aduseseră platourile cu gustări calde: ouă fierte pane, crenvurşti, clătite cu brânză, creier pane şi frigărui. Noi fetele, ne-am săturat numai din gustări.

Vin la noi şeful de sală şi cu şeful orchestrei, să ne întrebe dacă vrem să participăm la un concurs de vals. Băieţii răspund afirmativ, dacă vrem şi noi. Eu întreb:

— Concurs premiat, sau doar de amuzament?

— Premiat, domnişoară! Cu şampanie sau o masă gratuită, mâine seară.

— Perfect. Torturi aveţi?

— Sigur, domnişoară! Avem laborator propriu.

— Câte persoane sunt acum în restaurant?

— Cam 150.

— Şi cum veţi departaja perechile?

— Prin aplauze, spune şeful orchestrei.

Cei doi merg şi la alte mese, unde doamnele aveau rochii uni. Se anunţă concursul, ne ducem în ring. Acum eram 14 perechi, adică două curcubeie. Un profesor de dans, de la o masă propune ca perechea care greşeşte să iasă din concurs. Lumea n-a fost de acord, căci voia să admire cum se desfăşurau dansatorii. Profesorul s-a oferit să conducă desfăşurarea. El chema culorile una după alta. Începe să cânte tot „Valsul patinatorilor”. Este chemată prima culoare roşie, apoi orange, urmam eu cu partenerul meu, Minola şi Cori, şi tot aşa până la sfârşitul celor şapte culori, apoi, a chemat al doilea şir de culori, până am fost 14 perechi. Îmi spunea Mirel că se vedea superb. S-a dansat douăzeci de minute. Nu mai puteam. De pe Mirel curgea transpiraţia. A fost mare controversă între a mă alege pe mine pe locul întâi sau pe doamna în roşu, de la al doilea curcubeu. Mirel se scuză puţin şi merge la juriu şi, după ce le vorbeşte ceva, vine să mă întrebe dacă am buletinul la mine.

— Da. Este în gentuţa de pe masă. Se duce, ia buletinul şi îl oferă juriului. Atunci, mă declară pe mine pe primul loc. Erau mai mulţi în

aşa-zisul juriu, şi mă invită lângă ei, şi-mi oferă un tort şi o sticlă de şampanie, cu felicitările de rigoare. Eu spun:

— Aş vrea să mai cumpărăm încă un tort şi o sticlă de şampanie!

Întreabă unul dintre ei:

— Iertaţi îndrăzneala, v-aş putea întreba pentru ce vă trebuie?

— Aş dori să-i servim cu tort şi şampanie pe toţi participanţii la concurs. Juriul aprobă încă două torturi şi două şampanii tot ca premiu, şi, în sfârşit, ne-am retras cu toţii la mesele noastre. Minola şi Cori mă tot felicitau şi ziceau:

— Bravo! Bravo! Se bucurau ca nişte copii.

Spun eu cam îngrijorată:

— Bravo, bravo, dar să vedeţi mâine, că nu te mai poţi mişca de admiratori. Acum, am ajuns şi vedetă! Ni se aduc şi fripturile, care, după un asemenea efort, erau binevenite. La un moment dat, îl întreb pe Mirel:

— Auzi, Excelenţă Seneşal, ce le-ai spus celor din juriu, de s-au decis asupra mea?

— Le-am spus că eşti cea mai dulce fată din sud-estul Europei.

— Scumpule, tare mincinos te-ai făcut!

El râde şi-mi pune mâna lui tandră şi iubitoare peste mâna mea. Orchestra începe să cânte un şir de tangouri.

Cori întreabă:

— Nu sunteţi de părere că ar trebui să schimbăm partenerele?

— După aceea, vor dorit şi alţii să schimbe partenerele. Cori, te rog să nu te superi, dar nu vreau să dansez cu nimeni altcineva. Cât se poate, vreau să fiu cu Mirel împreună, cât mai mult, căci după aceea, cine ştie ce va mai fi. Mirel mi-a acoperit mâna cu mâna lui. Nu ştiu de ce, dar îmi plăcea atât de mult gestul acesta al lui, încât mi se părea mai tandru decât un sărut.

— Marinola, vrei să-mi acorzi toate dansurile din seara aceasta?

— Aş vrea să-ţi acord toate dansurile din viaţa mea.

Şi am ieşit pe ring. Tocmai atunci orchestra a început „O poveste de iubire", iar Mirel mi-a pus mâna mea dreaptă pe inima lui, iar noi ne-am pierdut în acest sublim tablou şi am uitat de oameni, de piedici pe pământ. Pluteam undeva în Universul acesta mare, şi-n Universul nostru mic, unde eram numai noi şi dragostea noastră. Când s-au încheiat tangourile, ne-am retras la masă şi l-am întrebat pe Mirel:

— Mirel, unde am fost noi?

— Tu ai fost în inima mea şi eu, sper să fi fost în inima ta, Dulceaţă.

— Mirel!

— Marinola, nu vreau să devenim patetici. Vrei puţină şampanie?

— Vreau.

Când a văzut chelnerul că pune mâna pe sticla, care era în frapieră, a venit el şi ne-a turnat.

— Pentru ce bem? Întreabă Mirel.

— Pentru oamenii pe care-i iubim. Şi am băut.

Acum orchestra cânta muzică modernă, iar Minola şi Cori dansau în figuri. Ce bine se potriveau tinerii aceştia doi! Când au venit la masă, aproape gâfâiau. Atunci ni s-a adus şi tortul, iar ospătarul ne-a anunţat că noi mai avem câte o porţie dacă dorim.

— Mirel, de ce se poartă atât de atenţi cu noi, salariaţii restaurantului, îi cunoşti de undeva?

— Pentru că eşti tu deosebită şi ai rochia verde.

— Mirel, mă superi. Dar el iar şi-a pus mâna lui ocrotitoare peste mâna mea.

Cori întreabă râzând:

— Putem să mai aspirăm la o sticlă de şampanie?

Ospătarul a desfăcut şampania cu un pocnet de a răsunat sala. Sigur că era bună şi ademenitoare şampania, amintindu-ţi mereu, că există această licoare sublimă, care prefăcea iluziile crude în realităţi incontestabile. Îi spun lui Mirel:

— Cât sunt eu de raţională, îmi vine să mă aşez în braţele tale.

— Hai, cu toată încrederea.

— Cred că e timpul s-o luăm spre vilă, până nu-i vine ideea aceasta şi Minolei, spune Cori, şi începem toţi să râdem.

Ni se aduc îngheţate, şi doream ca acesta să fie ultimul tablou al acestei nopţi vrăjite, de neuitat.

Oboseala, emoţiile şi şampania lucraseră din plin la dorinţa de a visa, iubi şi dormi în braţele iubitoare ale lui Mirel. O întreb pe prietena mea, care de câteva minute, nu mai spunea nici ea nimic:

— Minola, unde ai dispărut? Ne-ai părăsit ca o vulpe şireată şi inconsecventă?

— M-am pierdut în Paradis.

Iar râdem cu poftă. Lumea începuse să cam plece şi Mirel zice

grav:

— Cori, nu crezi c-ar trebuii să ducem copiii aceştia la culcare?

— Sunt de aceeaşi părere, patroane! Numai că ar fi bine dacă am termina toată şampania, fiindcă mai este puţină. Şi o turnă el la toată lumea. Întreabă Cori entuziasmat:

— Pentru ce bem?

Eu spun:

— Pentru îndeplinirea dorinţei de a mai veni împreună pe aici! Dar tu, Mirel, n-ai spus pentru ce bei!

— Pentru tine, să fii şi peste cincizeci de ani tot aşa vivace!

Ne ridicăm de la masă şi când să plecăm, chelnerul ne aduce un pachet, cu a doua porţie de tort.

Afară era cam răcoare, iar Mirel m-a luat cu braţul după umeri şi mă ţinea strâns lipită de el. Vila nu era prea departe şi am ajuns repede. Ne-am urat noapte bună şi ne-am retras în iatacurile noastre, fericiţi că nu mai trebuie să fim convenţionali. Eu una, eram atât de euforică, de parcă ziua de luni, cu realităţile dure, cu viaţa haină şi răutatea oamenilor, era la o mie de ani lumină. Ce sublimă fericire este să fii doar tu şi bărbatul iubit, iar între voi doi, să nu fie decât o picătură de parfum.

M-am trezit pe la zece dimineaţa, dornică de a mai dormi o săptămână. Mirel nu era lângă mine. Mă întorc pe burtă şi mă prefac a plânge:

— Mirel, unde eşti, de ce m-ai părăsit?

El răspunde:

— Sunt aici, iubito, nu te-am părăsit! Pregătesc micul dejun şi cafeluţa, că avem musafiri.

— Pe cine? întreb eu, prefăcându-mă speriată.

— Pe prietenii noştri, iubito.

Cobor din pat, în trei minute fac un duş, mă spăl pe dinţi şi mă îmbrac în pantaloni scurţi. Îmi aduc aminte că eu, de fapt, nici nu m-am uitat în cadourile prietenilor mei, decât la cel de la Mirel. Minola îmi dăruise o bluză neagră cu mânecă lungă, plină pe piept şi de-a lungul mânecilor, de un fel de broderie cu pietre Swarovski, ceea ce pe vremea de atunci, era o mare raritate. Cred că făcuse rost de ea de la nişte turişti polonezi. Iar Cori mi-a dăruit un set de cercei, pandantiv şi inel. Toate piesele erau în formă de inimioară şi erau confecţionate dintr-o piatră roşie mare, la mijloc, având pe margine pietricele

mărunte negre. Acest set, avea şi o broşă pe care a cumpărat-o Mirel, şi pe care mi-a dăruit-o mie, prinzând pachetul în care se afla rochia cu ea. Mă gândeam: uite ce frumuseţi am primit, şi eu nici n-avusesem timp măcar să le admir. Mirel şedea şi mă privea, cum admiram eu cadourile lor. Îl chem lângă mine şi-i zic:

— Aşază-te în genunchi în faţa mea, şi jură-mi că nu-mi mai faci cadouri atât de costisitoare! El, într-adevăr, se aşază, mă sărută şi zice:

— Jur că de acum înainte, îţi voi face tot felul de daruri frumoase!

— Eşti un rău şi un incorigibil!

— Mai bine ia un tricou pe tine, că mă înnebuneşti, şi mai vine şi Cori, şi-mi declanşează furii de gelozie!

Mă îmbrac şi chiar atunci, auzim bătând în uşă două persoane deodată. Răspund eu:

— Intraţi, că de foame, mi s-au lungit urechile, până la lacul Sfânta Ana. Intră băieţii veseli, nevoie mare. Se umple camera cu exuberanţa lor.

— *Ciao a tutti del mondo*!

— *Benvenuto amici*!

Şi râdem să se scoale toate broaştele lacurilor Tuşnadului, care ne-a primit cu atâta căldură şi cu atâţia bani, presupun. Începem să mâncăm, şi să aruncăm cu poante unii în alţii. Eu abia mâncam şi mă gândeam cum să le mai mulţumesc încă odată prietenilor mei, pentru cadourile lor.

— Iubiţii mei, sunt copleşită de darurile voastre şi vă mulţumesc din inimă pentru dragostea voastră. Sper că voi avea prilejul să vă arăt şi eu cât de mult vă preţuiesc.

Ei aplaudară, dar Cori se face că plânge zicând:

— Mie îmi dau lacrimile de emoţie, ha ha ha!!

Eu spun:

— Eşti neserios, şi cred că te puteai abţine de la o astfel de glumă! apoi zice:

— Iertaţi, Prea Sfântă Marinola, spiritele mele nereuşite! Altă dată nu mai fac.

La cafeluţă, Mirel propune să bem coniac. Eu nu vreau.

— Îl vei face pe Cori să se creadă chiar mare actor de comedie bufă, zic ironic.

— Lăsaţi ciorovăiala şi mai bine să facem un plan. Unde mergem

astăzi? zice Minola.

Cori propune cam fără chef:

— Am putea merge sus la lacul Sfânta Ana.

Mirel vine cu alt plan:

— Mai bine mergem tot la plajă şi ne plimbăm cu barca. Urcuşul la Sfânta Ana este greu, iar eu nu vreau s-o expun pe Marinola la vreun pericol.

— Dar eu am mai urcat, spun cam indignată.

— Foarte bine, dar în prezenţa mea, nu vreau să se întâmple ceva! Ripostează Mirel.

— Şi la lac, nu e niciun pericol, mai ales cu barca? întreb, doar aşa să-l contrariez.

— Eu răstorn barca ei, să se înveţe minte să mă respecte.

— Atunci facem plajă în bărci şi câştigăm timp.

Ei pleacă să se îmbrace în costumele de baie, ceea ce fac şi eu, îmbrăcându-mă în costumul întreg, roşu cu solzi aurii. Îmi pun rochia, ne luăm prosoape, schimburi şi plecăm. Era cam târziu şi pentru plajă, şi pentru prânz, dacă ne întorceam mai devreme.

Noi doi închiriem o barcă şi Cori alta, pentru ei. Vâslea Mirel, parcă numai aceasta făcuse toată viaţa. Îi spun:

— Ce bine era dacă aveam mandolina cu mine! Trece o altă barcă pe lângă noi şi un tip zice:

— Vă dau eu o mandolină, cât ne plimbăm pe lac.

— Excelent! răspund entuziasmată la culme.

Îmi dă tipul mandolina şi încep să cânt. Am cântat: „Cântec de dor”, „Ilona”, „Amintiri”, „Deschide fereastra”, „Pe balcon eu ţi-am cântat o serenadă”, „O poveste de iubire” şi multe altele. În bărci erau mai mulţi băieţi şi roiau în jurul nostru. Plimbarea cu barca, în sunetele muzicii, a fost încântătoare. M-am oprit puţin, să-mi aduc aminte ce melodii mai ştiu. Lumea din bărci a aplaudat şi a început să strige:

— Biss! Biss!

Am început să cânt din nou timp de aproape două ore.

— Unde-i tipul cu mandolina, Mirel? Nu mai pot, mă ustură degetele, că n-am mai cântat de mult.

Se făcuse ora aproape cinci, iar Mirel nu-i vedea pe prietenii noştri nicăieri. Zice:

— Eu cred că au plecat şi s-au dus în cameră. Băiatul cu mandolina ne aştepta la debarcader. Îi mulţumesc mult, şi-mi spune că

mi-o mai dă şi în zilele următoare.

— Mâine dimineaţă plecăm! Spun eu, cu mare regret în glas.

— Mare păcat, răspunde el.

Ne luăm la revedere şi plecăm. Ajungem la vilă, uşa lor era încuiată, dar n-am îndrăznit să ciocănim. Până la urmă era treaba lor ce făceau. Zic:

— Hai să facem un duş, că după atâta soare, merge să ne răcorim puţin.

După aceea, ne întindem puţin, până la masă. Mirel era atât de obosit, şi de la vâslit, şi de la nopţile pierdute în săptămâna ce se străduia să plece din viaţa noastră cu momentele ei de fericire, lăsându-ne în braţe şi în gând doar amintirile. M-am străduit să nu adorm şi să-mi umplu fiinţa de prezenţa acestui bărbat zdravăn şi sănătos, tandru şi iubitor în acelaşi timp. Era adorabil în tot ce făcea şi îl adoram şi acum, când, în braţele mele fiind, se lăsase răpit de somn, respirând profund, semn că-i pria această odihnă binevenită, dătătoare de energie, sănătate, vigoare. Cineva a încercat la uşă să vadă dacă poate intra. Bine că n-a bătut, că dacă se trezea Mirel, unde-i stau picioarele celui de la uşă, i-ar fi stat şi capul. Mă gândeam: Doamne, ce mi-aş fi dorit un copil de la acest om deosebit, dar în acelaşi timp, îmi dădeam seama că nu se poate, şi poate că nu se va putea niciodată. Îmi imaginam: să am un băiat de la el, i-ar fi semănat lui: frumos, inteligent şi cald, ca un soare, spre sfârşitul primăverii vieţii mele. Uşor, uşor de tot, am pipăit ceasul să ştiu cât arată şi era şapte fără un sfert. Atât i-a trebuit lui Mirel, că s-a şi trezit.

— De ce nu dormi, iubito?

— Ca să te simt mai bine.

— Ce dulce poţi să fii!

— Şi tu, nu mai puţin. Dar ţie, nu ţi-e fommiţă?

— Cum să nu? Te-aş mânca toată, ca pe o bomboană!

— Mai bine mergem la masă şi scap şi eu cu viaţă, din colţii unui aşa tigru.

— A! Mă faci tigru?

Eu sar din pat şi fug, el vine după mine, şi ne hârjonim câteva minute cu râsete şi chicoteli, parcă eram nişte copii. Dar nu, nu eram copii. Eram tineri şi cel mai de netăgăduit, era că ne iubeam, nu ca nişte copii, ci ca nişte oameni maturi, conştienţi de durerea din suflet, că nu putem fi împreună mereu. Auzim bătăi în uşă, şi răspund:

— Nu suntem acasă! strigă Mirel.

— Haideţi puturoşilor, că se închide popota! Descuiem uşa şi intră „Cavalerii rătăcitori”, iar eu întreb:

— Unde aţi fost, măi „spiriduşilor”? Vă era dor de pat?

— Ce neruşinată poţi să fii! Spune Cori. Noi am urcat pe munte, sâc! Sâc! Sâc!

— Dar ea a făcut furori pe lac, delectându-ne cu mandolina. A aplaudat-o lumea la scenă deschisă, şi mai sâc! Râdem copios cu toţii, apoi Cori adaugă:

— Ungurii de pe aici vând apă cu paharul în pădure, să te cruceşti!

Adaug şi eu:

— Ăştia ne-ar lua şi pielea dacă ar putea! Când eram la şcoală în Arad, ne duceam şi noi, uneori, să cumpărăm ceva. Dacă le vorbeai româneşte, nici nu-ţi răspundeau, aşa erau de negri la suflet.

În timp ce vorbeam, ne-am îmbrăcat, să nu mai pierdem timpul, căci ei erau deja puşi la patru ace. Mi-am pus nişte pantaloni albi, şi m-am îmbrăcat cu bluza neagră de la Minola. M-am împopoţonat cu bijuteriile roşii cu pietricele negre şi m-am încălţat cu pantofi roşii pe care i-am luat întâmplător la mine.

— Tu vrei să ne mai uimeşti cu vreun spectacol şi în seara aceasta? întreabă Cori, că prea arăţi ca o vedetă!

— Nu mai face bancuri pe seama mea, că o încurci! Tu cu ce te-ai îmbrăcat, Minola?

— Cu rochie roşie.

— Vrei să-ţi dau bijuteriile mele roşii?

— Nici în ruptul capului! Mi-am pus nişte zdrăngănele de aur şi nu renunţ la ele.

— Haideţi copii, că nu mai găsim locuri libere, ne îndeamnă Mirel, nerăbdător.

Plecăm şi la restaurantul Zarea, într-adevăr, nu mai erau mese libere, ba, mai aşteptau şi în picioare. Se uită băieţii pe la mese, vorbesc cu ospătarii, dar nu era nicio şansă. Atunci Cori se hotărăşte:

— Mirele, nu eşti de părere să mergem tot la Ambasador? Facem cheltuiala jumătate.

— Contribuim şi noi, fetele.

— Nu e vorba de bani, spune Mirel.

— Dar de ce? întrebăm toţi.

— Dacă mai mergem şi în seara aceasta la Ambasador, chiar o pierd pe Marinola.

Râdem, şi mergem unde fusesem cu o seară înainte. Găsim câteva mese libere iar, şi zic:

— Ne aşezăm fiecare la câte o masă, să vedem pe cine serveşte mai întâi.

— Vrei să scapi de mine! Se preface Mirel supărat.

— Nu iubitule, dar în seara aceasta, mă ţii în braţe la masă?

— S-a făcut. Îţi şi mestec.

Ne aşezăm şi comandăm toţi: şalău cu sos alb, apoi grătar. Cori şi Minola vor bere, noi dorim vin Chardone Sovignon. Nu după multă vreme, ni se aduce peştele, şi chelnerul îşi cere scuze şi mă întreabă:

— Vă roagă şeful orchestrei să-i spuneţi dacă aveţi vreo preferinţă!

Eu îi sugerez mai multe: „De ce oare eu te-am cunoscut?", „Iubesc femeia", „Laura" şi „Adio". Unul din acestea aş dori, cu mulţumiri anticipate. Şeful orchestrei cânta şi la chitară şi solist vocal. Avea o voce de te topea, şi când a cântat „Adio", mi-au dat lacrimile, dar nu pentru el. Ca să bine dispun, am mai băut puţin vin. Seara aceasta nu mai era ca cea precedentă, era clar.

— Ce v-a apucat pe toţi melancolia, amicilor? încerca zadarnic Minola să ne aducă aminte că suntem totuşi la un restaurant. Dar noi doi am fi dorit să stăm unul în braţele celuilalt, să strângem cât mai multe clipe fericite, ca şi când, peste o săptămână, două, când ne va încolţi dorul, ni l-am putea aplica pe suflet ca pe nişte cataplasme ameliorante. Cori nu era chiar melancolic, şi spune cu mai mult optimism:

— Ar trebui să ne injectăm puţin ser de veselie.

Mirel adaugă:

— Aveţi dreptate, şi pune mâna pe sticla de Chardone, dar ospătarul vine şi ne serveşte el. Sticla s-a golit, iar Mirel mai comandă încă una. Îşi umplu şi prietenii noştri paharele cu bere, ciocnind, iar Mirel, ca întotdeauna, întreabă:

— Pentru ce bei, Marinola?

— Pentru statornicie, spun eu, iar Minola adaugă:

— Statornicie şi-n iubire, şi-n prietenie.

— Categoric! spun şi bem. Îi spun adoratului meu:

— Dacă nu i-am fi avut pe prietenii noştri, viaţa ar fi fost urâtă,

anostă şi plictisitoare. Mirel aprobă.

— O, ce omagiu! spune Minola super-încântată.

La un moment dat întreb:

— Nu mă invită şi pe mine cineva la dans?

— Cum să nu, iubito! Aşteptam să dai un semn că vrei.

— Credeam că şi tu ţi-ai dorit! Aştepţi să te rog eu?

— Iar eşti răutate mică! Mergem să dansăm?

— Nu.

— Marinola, te rog!

— Dar mie îmi acorzi un dans? mă întreabă Cori.

— Dacă aş putea, l-aş invita pe şeful orchestrei la dans, spun foarte mâhnită.

— Voi v-aţi făcut declaraţii de dragoste prin cântecele acelea? întreabă Mirel surprins. Iar eu, ca să-l necăjesc, zic:

— Acum te-ai prins? Mirel nu răspunde nimic. Îmi dau seama că am întins cam mult coarda, sau, chiar suferă de gelozie şi eu abia acum observ! Până la urmă, foarte bine, lasă să fie! După un timp, în care n-a mai spus nimeni nimic, spun eu:

— Nu credeţi că ar fi cazul să plecăm? Nimeni nu răspunde, iar eu continuu:

— Alo, Corbul! Aici este Veveriţa! Nu-i nimeni pe recepţie? Minola zice calmă:

— Ascultăm muzică, tu nu?

M-am gândit: dacă mai scot eu un cuvânt, să mă fac o roză. Vine chelnerul şi ne aduce nouă, domnişoarelor, câte o cupă de îngheţată. Minola, nedumerită, întreabă:

— Aţi comandat voi îngheţată?

Băieţii răspund:

— Nu.

Atunci eu m-am înroşit, de credeam că-mi ia faţa foc. Mi-am dat seama că îngheţata nu putea fi decât de la un admirator, şi acesta nu putea fi decât şeful orchestrei. Mă tot întrebam: Cine dracu' era tipul acesta de-mi crea mie, acum, probleme? Mirel tuşea ostentativ şi se observa că este sau face pe nervosul. Eu nu servesc îngheţata, nici Minola. Cori îl cheamă pe chelner şi-l întreabă, dar acesta se scuză, întrucât comanda a venit de la bucătărie. Eu spun:

— Te rog, hai să plecăm! N-are rost să mai stăm. Dar Mirel mă întreabă cam ironic:

— Dar de ce te-ai înroşit ca para focului? O întreb pe Minola, implorator:

— Minola, vrei, te rog, să mergi cu mine? Ea îl roagă pe Cori să mergem. Cori înţelege, şi toţi trei ne ridicăm de la masă. Mirel nu se ridică, iar eu îi las cinci sute de lei, banii pentru o mare consumaţie. Mirel spune rugător:

— Marinola, te rog să rămâi! Îmi venea să-i pun Masa-n cap şi să plec, fără să mai gândesc la ce-a fost între noi până acum. Nu ştiam cine a făcut gestul cu îngheţata. Eram nevinovată şi el se purtase de parcă, eram vinovată cu ceva. Eu dădeam dovezi evidente de ezitare şi nu ştiam practic, ce să fac. Mirel, pur şi simplu se roagă de Cori, să mă lase acolo. Eram într-o mare dilemă, şi totuşi, îndrăznesc să spun:

— După părerea mea, ar fi mai bine să plecăm. Mirel mă imploră chiar să iau loc. Îi şoptesc Minolei:

— Nu plecaţi! Minola mă strânge de mână, semn că a înţeles şi aşa va face. Mă aşez, dar eram tare îngrijorată, fiindcă nu ştiam ce vrea, iar cu cei geloşi, ştiam că nu e de glumit, mai ales când sunt puţin băuţi, cum era el acum. Iau loc pe scaun, iar el începe:

— Marinola, eu te iubesc mult, atât de mult, că aş fi în stare să-i anihilez pe cei care ar tenta la graţiile tale. Şedeam rezemată de speteaza scaunului şi îngheţasem toată. Mi-era grozav de teamă de reacţiile lui necunoscute şi aş fi preferat să plecăm cât mai repede. El continuă:

— De ce stai atât de departe de mine? Mai devreme voiam să stai în braţe la mine, acum, te simt la sute de km.

Ţineam mâinile strânse la piept şi eram crispată toată, de teamă să nu cumva să ridice tonul sau să declanşeze un scandal. Mă durea stomacul de emoţie şi aş fi vrut, dacă se putea, să mă volatilizez. El continuă:

— Nu vrei să-mi dai o mână?

— N-ai vrea mai bine să plecăm? Prietenii noştri au plecat de mult. El zice:

— Prietenii noştri n-au plecat, ci ne aşteaptă la uşă.

— Şi noi, ce aşteptăm?

— Să-mi spui dacă mă ierţi, fiindcă te-am speriat cu scena mea de gelozie, iar tu habar n-ai că şeful orchestrei este vărul meu şi el v-a trimis îngheţatele buclucaşe.

Mă gândeam: Doamne, ce farsă mai e şi aceasta? Şi întreb:

— Nu crezi că ar trebui să mergem? Este târziu, iar mâine dimineaţă plecăm şi după amiază, mai şi lucrez! zice:

— Bine, mergem! Achită nota, n-am auzit cât era, şi ne ridicăm. Eu tremuram de nervi. Când am ieşit în răcoarea nopţii, am început să tremur şi mai tare. Şi-a scos haina „şi mi-a pus-o pe umeri, apoi m-a luat cu mâna după umeri, dar nu mă puteam relaxa. El încerca să mă liniştească, dar eu nu puteam şi nici nu voiam să vorbesc nimic. Ajungem la vilă, dar Cori şi Minola nu şi-au trădat prezenţa. Intrăm în cameră, mă dezbrac rapid de bluză, îmi iau un tricou, şi intru în baie să mă spăl puţin. Când revin în cameră, iau o pătură, mă aşez în unicul fotoliu şi mă învelesc. El vine lângă mine şi mă întreabă tandru:

— Te simţi rău, iubito?

— Nu. Spun categoric. El mă mângâie, şi încearcă să mă sărute, dar mă feresc, şi-l resping cu mâna. Dacă vede acest gest, merge la baie, îşi face şi el toaleta şi revine. Apoi, mă ia de pe fotoliu în braţe, ca pe un fulg, şi mă aşază în pat. Mai pune o pătură peste mine şi se vâră şi el sub pături. Încerc să mă întorc cu spatele, dar mă strânge tare în braţe, lipindu-mă de pieptul său.

— Aici este locul tău când eşti cu mine. Marinola, mă ierţi, pentru gluma mea deplasată? Vrea iar să mă sărute, şi din nou reuşesc să-l evit. Începe să mă sărute pe toate zonele pe care nu puteam să le ascund, iar eu încep să mă încălzesc. Ce, parcă sub ploaia lui de sărutări, sub gesturile lui de tandreţe, şi cu şoaptele-i dulci la ureche, puteai să nu te topeşti? Bulgăre de gheaţă dacă erai, şi n-ai fi putut să te împotriveşti asalturilor lui de dragoste.

Dimineaţa, ne-am strâns bagajele în grabă, băieţii au făcut rost de o maşină şi ne-am dus rapid la gară. Minola a rămas în aşteptarea trenului ei, iar eu şi băieţii ne-am urcat în rapidul nostru, unde am reuşit să ne luăm micul dejun, după care am băut o cafeluţă delicioasă ce ne-a surprins cu savoarea ei. Am ajuns la Ploieşti, iar Mirel a mers cu noi, să înceapă prima şedinţă de tratament, pe care îl amânase atâta. Ajunsă la serviciu, în faţa atâtor realităţi neplăcute, dacă ar fi fost posibil, aş fi apăsat pe un buton să mă pot întoarce înapoi în timp, şi să rămân acolo pentru totdeauna. Dar realitatea era prezentă acum şi aici, şi trebuia învinsă cu toată puterea, priceperea şi prezenţa de spirit. Era greu, era uşor, ni se dăduse viaţă şi trebuia s-o trăim, cu toate obstacolele, urcuşurile şi coborâşurile ei. Îmi venea să-mi iau un concediu medical, aşa de bolnavă mă simţeam după Mirel, dar el

începuse tratamentul, fie că, chiar avea dureri, fie doar pentru a mai fi câteva clipe împreună, iar eu trebuia să fiu prezentă la datorie şi la comanda vieţii, care nu te lăsa să lâncezeşti, la strigătele de ajutor ale celorlalţi, şi tot aşa, ne învârteam cu toţii într-un carusel, ce nu se oprea decât o singură dată pentru fiecare, în clipa morţii.

Când a venit Mirel să-i fac masajul, îmi luasem iar aerul acela amabil şi intransigent în acelaşi timp ca nişte porţi închise, dincolo de care nu se vede nimic, şi nu poţi să treci. Numai Mirel furase cheia acestor porţi şi acum intra şi ieşea, ca într-o proprietate care-i aparţinea de fapt şi de drept.

— De ce nu spui nimic? mă întrebă Mirel îngrijorat. Eşti obosită, sau tristă?

— Şi una, şi cealaltă, dar mai este şi o a treia variantă, de necrezut, şi totuşi posibilă, de netăgăduit.

— Care, Marinola? Nu poţi să mi-o spui şi mie?

— Îmi pare că trei zile am trăit într-o buclă a timpului, unde aerul pe care-l respiram era fericire, iar acum m-am întors din nou în Iad.

— Mă uimeşti, Dulceaţă! Şi eu simt acelaşi lucru, aceeaşi impresie mi-o dă realitatea. S-a ridicat de pe canapea, s-a îmbrăcat, apoi m-a luat în braţe, şi m-a sărutat mereu şi mereu, câteva minute în şir.

— Mirel, intră cineva şi s-a zis cu reputaţia noastră!

— Iubito, să nu mai fi tristă, că mâine vin iar, şi aşa va fi zece zile la rând. Îmi promiţi că vei avea răbdare?

— Dacă aşa îmi este scris, trebuie să îndur şi supliciul unui dor, ce te va căuta mereu pretutindeni, fără răgaz şi fără odihnă.

După plecarea lui m-am simţit mică, slabă, vulnerabilă. Inima mea îl striga: întoarce-te, întoarce-te, întoarce-te! Oare, el va fi auzit vreodată strigătul meu? îi va fi venit vreodată, ca de la jumătatea străzii, să se întoarcă înapoi? Ştie el oare, că într-adevăr, „scânteia" aceea, acum s-a făcut vâlvătaie şi va arde până în ziua de apoi?

PRIMA TREAPTĂ A CEDAT

Cele zece zile de tratament, în care Mirel trebuia să vină la fizioterapie, s-au scurs rapid, ca o părere, iar eu mă agăţam de fiecare minut petrecut cu el şi doream cu ardoare să strâng în mâini acele clipe fericite, ca pe nişte pietre preţioase, dar ele se scurgeau printre degete ca firele de nisip. În ultima zi n-a mai vrut să facă masajul, ci

doar am discutat şi-mi promitea, mă asigura, îmi garanta aproape, că nu e ultima zi în care suntem împreună, că ne vom mai întâlni, dar nu ştie precis când şi până atunci, mă va căuta la telefon, măcar să ne auzim, dacă aşteptarea se va prelungi prea mult. Oricât de tandru ar fi fost acum la plecare, nu mai simţeam nimic. Ştiam că va pleca şi aceasta mă făcea să-mi îngheţe sângele în vene. Ori, şi el simţea la fel, ori eu i-am transmis acea stare, când m-a îmbrăţişat şi sărutat şi el avea mâinile ca sloiul şi tremura de emoţie, de regret, de disperare.

A plecat şi-n jurul meu s-a făcut frig, întuneric, pustiu. Am reuşit să iau două extraverale, dar nu mai mergea cu tranchilizante din acestea slăbuţe, de doi bani.

A trecut o săptămână, două, trei, dar, în loc să mă obişnuiesc, să mă deprind cu gândul, îmi era tot mai rău. Aveam frisoane, mi se accelera pulsul, aveam o stare de leşin, îmi dispăruse pofta de mâncare, iar toate situaţiile la care mă gândeam, mi se păreau dramatice, disperate, catastrofice, iar eu, în mijlocul acestui haos, eram singură, atât de singură şi cumplit de vulnerabilă. Doamne, mi-era atât de rău, din ce în ce mai rău. Nu mai aveam chef să mai citesc, să tricotez, să trăiesc. Mergeam la serviciu mai mult obligată, dar aşa aş fi abandonat totul şi pe toţi. De altfel, cine avea nevoie de mine? Oamenii din jurul meu mă pândeau, mă urmăreau şi mă exasperau cu întrebările lor agasante, cu surprinderea lor prea evidentă, jignitoare chiar. Atunci am văzut şi eu, cine îmi era prieten. Nici rudele nu mai erau calde ca odinioară. Mă simţeam ca-ntr-o junglă, la discreţia fiarelor ce-şi rânjeau colţii, gata să mă sfâşie. Când oamenii sunt puternici, au un Dumnezeu al lor, dar când sunt slabi, trişti, vulnerabili sau disperaţi, pe cine au? Unde să ceară ajutor când nu mai văd nicio luminiţă de speranţă, când au încurcat cărările, când şi-au pierdut curajul, busola? Unde este Dumnezeul acestora? Nu mai aveam voinţă şi nici răbdare să vreau, să doresc, să aştept. Ce să vreau? Ce să aştept? Cine trebuia să audă plânsul inimii mele nu dădea niciun semn de viaţă şi nu venea să alunge frigul din sufletul meu. Era în jurul meu şi în mine atâta întuneric, încât n-ar fi reuşit să-mi alunge nici zece sori. Devenisem pasivă şi indiferentă la tot ce mă înconjura. Îmi era tot mai greu să merg la spital. Nu voiam să mă vadă nimeni suferind şi prin noianul de renunţări, mai era un lucru pe care mi l-aş fi dorit: să mă ascund undeva şi să mor. Mai grav era, că supapa mea pentru evacuarea preaplinului meu sufletesc, nu mai funcţiona. În oceanul de

suferinţă în care înotam, nu-mi dădea o lacrimă. Mă oprea să mor, iar gândul şi teama, şi repulsia, la veşnicia în care mi-ar fi fost stăpân doar Diavolul. Stările de rău se îndeseau tot mai mult, dar mi se părea o umilinţă să mă adresez unui doctor, căruia să-i destăinui drama prin care treceam, drojdia suferinţelor mele care-mi otrăvea viaţa, chinurile în care mă perpeleam, ca într-o groapă cu jar, fără nicio speranţă, că voi scăpa din acest Iad, de pe acest pământ, care-mi fugise de sub picioare şi mă lăsase să mă prăvălesc jos, jos, tot mai jos, treaptă cu treaptă, ce reprezentau voinţa, curajul, abnegaţia, optimismul, şi ultima treaptă era speranţa, dar, la mine, şi aceasta se clătinase rău, fiind doar puţin până se va spulbera şi ea, şi odată cu aceasta, întreg eşafodajul vieţii mele.

Sunt o persoană care, tot timpul îmi pun ori adresez cuiva, tot felul de întrebări, dar acum nu puneam întrebări şi nu voiam să ştiu răspunsuri, nu voiam să mă vadă sau să întâlnesc pe nimeni. Nu suportam să stea nimeni în preajma mea, şi în pustiul singurătăţii mele, era atâta frig şi atâta jale. Jale? De ce jelesc? Pe cine jelesc? Cine a Murit? Ştiu că doar la morţi se jeleşte. Doamne, cine sunt? Unde am ajuns? Ce sunt ruinele din jurul meu, iar eu mă contopesc cu ele, sau bântui printre ele? Caut ceva? Ori pe cineva? Nu. Nu caut pe nimeni. Nu doresc pe nimeni. Un gând, nişte gânduri… Ba nu. Nişte amintiri vor să-mi pătrundă-n gând cu de-a sila, cu forţă, cu brutalitate! Nu vreau, nu vreau, nu vreau să ştiu, să mai ştiu nimic, şi de nimeni, niciodată! Am fost o linguriţă de miere, acum sunt un ocean de otravă. O linguriţă de miere? Nu… Miere, ci dulceaţă. Cine era, cine era? Cine spunea dul… Nu vreau! Nu vreau să-mi amintesc nimic!

Mi-a venit rău odată, pe drum spre serviciu. Altă dată, mi-a fost rău la spital, iar colegele s-au alarmat peste măsură, sfătuindu-mă să merg neapărat la medic. Într-o zi, eram în tură cu Anemona, şi, când a început să mi se accelereze pulsul, ea a chemat-o pe doctoriţa de fizioterapie. Aceasta m-a văzut şi, imediat, a chemat o asistentă de la interne. Aceasta m-a dus la medicul de serviciu din ziua aceea, Dandu, care m-a consultat şi a decis să mă interneze în secţia de interne, nu la neuropsihiatrie. M-au dus într-o rezervă, şi m-au pus pe tratament injectabil şi perfuzii, de nu mai ştiam nimic. Uitasem de tot şi toate, şi dormeam aproape tot timpul. Le-am spus medicului şi asistentelor să nu dea voie nimănui să mă viziteze, fie chiar rude, decât bunicii.

După două săptămâni de tratament intensiv, a venit doctorul

Florin Dandu, să stăm puţin de vorbă şi să-i povestesc din viaţa mea.

— Ce vreţi să vă povestesc? Ce doriţi să aflaţi? Ori ce v-aş spune, orice despre care am putea vorbi, îmi trezeşte suferinţă, regrete, durere. De altfel, aveţi norocul că sunteţi mai în vârstă, însă, dacă aţi fi mai tânăr, nici n-aş sta de vorbă cu dumneavoastră.

— Dar de ce? Îţi repugnă bărbaţii tineri, ai avut vreo decepţie?

— Domnule doctor, v-ar ajuta la indicarea tratamentului meu destăinuirile mele? Vă spun eu ce tratament să-mi aplicaţi! Dacă puteţi, faceţi-mi ceva, să uit ultimul an din viaţă, şi atunci voi fi bine, un om întreg, dotat cu simţuri doar, nu şi simţăminte. Ultimul an, nu mai vreau să mi-l amintesc, dar să şi povestesc despre el.

— Acum, ai vrea să mai primeşti şi pe altcineva în vizită, în afara bunicii tale?

— Nu. Nu vreau să vină nimeni, şi nici să întâlnesc pe nimeni.

— De două zile, vine o prietenă a ta la mine şi mă roagă să îi dau voie să vină la tine. O primeşti? Nu e din oraş, zice că lucrează la Covasna şi se numeşte Minola.

— Da, am spus, pe ea o primesc. Şi mi-au dat lacrimile.

Doctorul a plecat şi după câteva minute, a intrat prietena mea, pe care n-o mai întâlnisem de câteva luni. Am căzut una în braţele celeilalte, şi am plâns tot amarul ultimului an, lung cât o veşnicie şi mai mult. Doctorul Dandu şedea în uşă şi privea toată scena cu stupoare, consternat de reacţia mea surprinzătoare. Numai cu această condiţie, i-a permis Minolei să mă viziteze. Mi-a povestit ea mai târziu. După mai bine de o jumătate de oră de râuri de lacrimi, mi-am mai potolit întrucâtva, vâlvătăile unui foc, în care ardeam ca un rug al dragostei, al păcatului, sau al dorului. Nici nu puteam să vorbim. Într-un târziu, a îndrăznit să mă întrebe:

— Marinola, ce faci? Ce-ai făcut de-ai ajuns aici? De ce nu mănânci? Îţi dai seama ce slăbuţă ai ajuns? Tu, care făceai furori. Spune-mi ceva despre tine.

Eu încerc să răspund ploii de întrebări:

— Minola, ce-am făcut, ştii! Ce nu ştii, se vede. Altceva nu pot şi nici nu vreau să-mi amintesc, niciodată.

— De ce nu vrei să-mi povesteşti? Te-ai mai descărca. Poate te ajut cu nişte explicaţii, cu elucidarea unor lacune. Lucrurile nu stau atât de rău cum laşi tu să se înţeleagă.

— Minola, nu vreau explicaţii, nu vreau să-mi lumineze nimeni

mintea, nu vreau să-mi amintesc nimic, din ce ştii tu, prea multe chiar. Dacă ar vrea să-mi facă doctorul nişte şocuri, pentru a uita definitiv, câte s-au întâmplat în ultimul an!…

— Marinola, aş vrea să-ţi spun ceva, ce tu nu ştii şi, poate, informaţiile mele te vor ajuta într-un fel. E groaznic să stai aşa în necunoscut, când problemele sunt altfel de cum le ştii tu.

— „Problemele" sunt aşa cum se văd şi se simt, draga mea, şi nu încerca să ameliorezi situaţia, ca să mă faci să cred, cât am fost de tembelă, şi că de fapt, adevărul este pe undeva între seducţie şi distracţie!

În momentul acela, a intrat cineva pe uşă fulger, a închis trântind uşa şi a strigat:

— Marinola, nu te-am sedus şi nu doar m-am distrat! Te-am iubit, şi te iubesc, dar veştile mele n-au putut ajunge la tine!

Mi-a venit rău, am început să tremur, iar Minola a sunat doctorul. Nu mai puteam să respir. Mi s-a administrat un calmant şi într-un sfert de oră m-am liniştit. Au ieşit cu toţii afară. Eram conştientă şi, după aproximativ două ore, doctorul Dandu a venit şi m-a întrebat calm, grijuliu:

— Cum te simţi, fetiţo?

— Bine, mai bine ca în aceste două săptămâni anterioare.

— Ai vrea să mănânci ceva?

— Aş vrea, dar unde sunt?…

— Eşti în salonul 7, interne.

— Nu eu, unde sunt ei? Adică…

— Prietenii tăi?

— Aşa s-ar părea, că sunt prieteni.

— Vrei să ţi-i aduc legaţi?

— Nu, lăsaţi-i să vină singuri, poate mă deprind cu minciunile şi dezamăgirile, şi devin imună la veninul lor.

— Dacă îi las să vină, îmi promiţi că mănânci?

— Dar mai este până la masă.

— Ţi-au adus ei de mâncare, să mănânci o săptămână. Eu plec şi-i las pe ei să intre. Dacă mai faci o criză de panică, pe tine te trimit la Spitalul nr9, iar pe ei la chirurgie, să le taie ce au ei mai de preţ! Ne-am înţeles?

— Sper să faceţi cum spuneţi.

— Să înţeleg că ai emoţii? Ţi-e teamă? Să-i alung?

— Chiar nu ştiu cum ar fi mai bine să procedez. Dacă nu-i primesc, peste douăzeci de ani, îmi va părea rău. Dacă îi primesc şi-mi vor spune numai i baliverne, ca doar să mă ajute să ies din marasmele decepţiei şi s-o numim eroare sentimentală, mai bine mă lupt cu stihiile regretelor, şi poate, până la urmă, voi ieşi învingătoare.

— Înţelept ai grăit, fetiţo, ca un mare filosof. Eu plec, şi te descurci cu ei, dacă nu ieşi învingătoare, eu sunt cu sentinţa în vârful degetelor!

— Domnule doctor, am o rugăminte:

— Spune, draga mea.

— Să intre după douăzeci de minute, să mă pot dichisi puţin.

— Bine. Femeia, tot femeie rămâne. Până nu se înarmează cu toate farmecele ei, nu porneşte la luptă.

— Nu vreau o bătălie. Dar vreau să miros ca o persoană vie, nu ca un mort.

— Te las şi dacă îţi va fi rău, să mă anunţe imediat cineva!

— Mulţumesc, domnule doctor!

După plecarea doctorului, mă spăl puţin, pe unde se putea la chiuvetă, şi pe dinţi, mă dau cu deodorant, mă pieptăn, mă dau cu ruj şi îmi ciupesc puţin obrajii. Deja obosisem, şi mă întind în pat, cu perna mai sus. Îmi bătea inima, să iasă din piept. Bate cineva la uşă, şi abia am putut să spun:

— Intră! După ce a intrat cine a bătut, întreb:

— Minola?

— Nu este Minola.

— Dar tu, cine eşti? Trec secunde bune până să răspundă:

— Sunt… Fostul tău iubit, şi, dacă nu-mi dai şansa să mă reabilitez în faţa ta, nu fac un pas de la uşă, iar peste zece minute, plec!

— Îmi dai tu mie, un ultimatum?

— Nu-ţi dau ţie, îmi dau mie. Dacă prezenţa mea nu te face să vibrezi de fericire la venirea mea, mă determină să înţeleg că n-am însemnat nimic pentru tine, şi va trebui să mă retrag.

— Eu te-am aşteptat aproape un an şi tu îmi acorzi numai zece minute?

— Unde ai aşteptat tu aproape un an? întrebă Mirel.

— În Iadul în care m-ai lăsat tu, fără niciun cuvânt, fără niciun scrupul! Şi acum vii să întrebi unde te-am aşteptat? Te rog să pleci şi să nu mai apari în calea mea vreodată! Doamne, pe cine am iubit eu?

Pentru cine era să mor?! Te rog să pleci în clipa aceasta!

— N-au trecut cele zece minute, după aceea, văd eu ce fac. Atunci, mi-am dat seama că vrea să se cam joace cu mine, şi eu m-am învelit bine, întorcându-mă cu spatele la el, şi n-am mai scos niciun cuvânt. Aştept, aştept, iar aştept, şi trece o jumătate de oră, iar el nu face nicio mişcare. Atunci strig:

— Mirel! El nu răspunde, şi continui: şi eu, care m-am îmbolnăvit din cauza ta, şi era să mor. Mă întorc, mă ridic din pat şi pornesc spre uşă. Dau de Mirel, care stătea nemişcat, ca o statuie a durerii. M-am agăţat de gâtul lui şi l-am întrebat:

— Ce faci, Mirel? Minutul tău câte secunde are?

M-a luat în braţe, m-am lipit de el, şi abia atunci s-a rupt zăgazul iubirii noastre, ţinută în frâu, de atâtea principii, prejudecăţi şi orgolii ce nu fac nici doi bani, în faţa uraganului de dragoste, în calea căruia nu poate sta nimic şi nimeni. Sărutările şi mângâierile lui nu mai conteneau, dar nici ale mele. Dacă venea atunci peste noi Judecata de Apoi, nu cred că ne-am fi despărţit. Ne-a fost atâta sete unuia de celălalt, că nu ne-ar fi potolit-o toate fluviile lumii.

Iubitul meu era aici, în braţele mele, şi nimic altceva nu mai conta. Am simţit obrajii lui uzi de lacrimi, şi spunându-i:

— Mireluş, nu suport să te ştiu plângând, iar lacrimile mele s-au unit cu ale lui.

— Iubito, nici mamei mele nu i-a venit rău când m-am întors după trei ani de armată, din Gruzia, deşi auzise că am dispărut într-un mare incendiu.

După un timp, îi spun epuizată de tot:

— Mirel, aş vrea să mă întind pe pat, mi s-a topit toată vlaga pe care o mai aveam. M-a luat în braţe şi m-a aşezat pe pat, întrebându-mă:

— Vrei s-o chem pe Minola, să-ţi dea ceva să mănânci?

— Vreau, dar tu?

— Rămân aici cu tine, iubito!

Când a venit Minola, iar ne-am luat în braţe, gata să-mi dea iarăşi lacrimile. Ea spune grijulie:

— Acum nu mai plânge! zâmbim puţin şi mâncăm, să mai prindem puteri. Îmi adusese Minola supă bună de găină, de la bunica, şi un puiuţ la grătar cu puţin usturoi şi alte condimente. Le-am spus:

— Dacă nu mâncaţi şi voi să terminăm puiul acesta, nu mai

mănânc nici eu! Minola ripostează:

— Tu trebuie să mănânci, să te întremezi!

— Eu nu pot mânca atât de mult, iar aici nu avem frigider. La argumentul acesta, s-au lăsat convinşi. Minola îmi adusese, într-o sticlă de un litru, suc de portocale. După aşa o masă şi cu Mirel alături, am simţit că renasc, aidoma păsării Phoenix din propria-i cenuşă.

DANSUL NECAZURILOR

Medicul meu de salon, Florin Dandu, văzând că îmi revin atât de spectaculos, după o totală abandonare de la viaţă, m-a mai reţinut în spital, doar trei zile, timp în care Mirel, a venit în fiecare zi la mine, ori împreună cu vărul meu Cori, ori doar cu un halat alb, de la acesta. Mi-a povestit, cum l-a trimis întreprinderea la o fabrică de mobilă din U.R.S.S., cu scop de a încheia nişte contracte de colaborare cu ei. Această misiune a fost strict secretă şi fără să i se permită un schimb de corespondenţă cu cineva. Înainte de plecare m-a sunat la unchiul meu, dar acesta n-a catadicsit să mă cheme. Într-o dimineaţă, a vrut să-mi arunce nişte flori peste gard, care aveau în mijloc ascuns un bileţel, cuprinzând câteva cuvinte, dar l-a văzut unchiul şi l-a alungat, spunându-i că florile se oferă personal. Unchiul a stat în poartă, până l-a văzut pe Mirel plecând. Atunci, l-a sunat pe Cori, dar nu l-a găsit nici acasă şi nici la spital, deoarece era plecat în Oltenia la părinţi. Iată de ce era să-mi pierd eu sănătatea şi minţile, dar nu-i nimic, Dumnezeu nu doarme şi, într-o zi, îmi va veni şi mie apa la moară. Aveam de gând să-i coc una, să mă ţină minte.

Mirel a continuat să fie tandru şi drăguţ, atent şi iubitor ca întotdeauna, dar, cu multă înţelepciune şi răbdare, a încercat să mă lămurească, să fiu liniştită şi înţelegătoare, când, uneori vor trece zile şi chiar săptămâni de despărţire, datorate multiplelor lui obligaţii. Dar să fiu sigură că dorul îl va aduce mereu la mine şi din când în când, vom putea pleca din nou undeva, împreună. Îmi era extrem de greu să mă obişnuiesc cu gândul acesta, dar mă întărea siguranţa că sunt iubită de un bărbat ca el. Uneori avea să mă sune la serviciu şi convorbirile ne vor mai alina dorul.

Ajungând acasă, bunicii mei s-au bucurat şi se purtau cu mine ca şi cu un ou, dar unchiul n-a avut altceva să mă întrebe, decât dacă am înviat. Iar eu i-am răspuns, că nu, sunt doar strigoiul meu, iar, într-o noapte mă voi duce la el, să-l trag de picioare pe horn.

În ziua când am ieşit din spital, mă sculam dis-de-dimineaţă, mă

îmbrăcam, îmi făceam toaleta şi începeam să mă plimb prin curte, aşteptând să se întâmple ceva. În prima dimineaţă când m-am întâlnit cu unchiul meu, care mergea la serviciu, m-a întrebat:

— Ce bântui prin curte strigoiule? N-ai somn?

— Aştept un buchet de trandafiri, care trebuia să sosească mai demult.

— Auzi, dar de ce nu vine să ţi-i dea personal?

— Deoarece îi repugnă oamenii daţi dracului!

— Ţie nu ţi-e ruşine să vorbeşti aşa cu mine?

— Mi-ar fi tare ruşine dacă ţi-ai vedea de problemele din familia ta şi eu să-mi văd de problemele mele, care nu privesc pe nimeni, mai ales pe oamenii despre care vorbii mai adineauri, punct. Deşi nu era frumos, i-am întors spatele, iar el a plecat.

La câteva minute, mă strigă Mirel. Venise să-mi aducă trandafiri, care costau o avere în martie, şi un mărţişor, constând într-o scurtă de piele întoarsă. Am rămas şocată, dar l-am sărutat acolo în poartă, şi îmi părea rău că nu e unchiul pe aproape, să ne vadă şi să mai moară şi el puţin.

— Eşti un scump, Mirel! Dar m-ai cucerit odată cu darurile tale, acum, vrei să mă topesc de tot?

— Ştiu că eşti topită după mine şi vreau să întreţin focul la o mie de grade.

— Dacă nu eram prin curte, ce făceai?

— Veneam la tine, când începeai serviciul. Apropo, când mergi la spital să începi munca?

— Peste o săptămână. Până atunci am nişte pastile de luat, care-mi provoacă somnolenţă, dar seara le iau mult mai devreme, ca să pot să mă scol în fiecare dimineaţă, să te aştept.

— În dimineţile următoare să nu te mai scoli, că nu mai pot veni. Te vizitez când începi lucrul, să-mi faci un masaj, ca un înger binefăcător ce eşti.

M-a sărutat şi a plecat, şi, de fiecare dată, parcă-mi lua şi puterile. Când am intrat în casă, bunica mă tot întreba, cine era băiatul de la poartă? De ce a venit cu noaptea în cap? De ce m-am certat cu unchiul? Iar eu îi răspundeam foarte evaziv. Până la urmă am întrebat-o şi eu:

— Dar matale când aveai un prieten, îi spuneai mamei toate intimităţile prieteniei voastre? Totodată, v-aş ruga insistent, să nu-l

mai opriţi să vorbească sau să ajungă la mine, că fac un scandal urât şi plec şi de acasă, şi-mi caut o cameră cu chirie, undeva mai aproape de spital. Şi încă un lucru: nu-l mai pune pe unchiul să facă pe codoşul, că n-are niciun drept asupra mea! Când eram fără serviciu şi-l rugam să insiste pe la cunoştinţele lui, se făcea că plouă. Atunci a spus că abia are grijă de familia lui. Să aibă grijă de familia lui şi acum, şi să nu se mai laude pe la toţi cunoscuţii că m-a ajutat. N-are măcar bunul simţ, să nu spună în faţa mea. Dacă îl mai aud odată, îl fac mincinos în faţa persoanei căreia îi povesteşte baliverne. Şi acum, să-mi spui dacă ai vreo treabă la care te pot ajuta în dimineaţa aceasta: niscaiva fulgi de curăţat, ori ceva de spălat, sau covoarele de bătut, că tare am chef să bat pe cineva, din cei care mă cam stresează la cap!

După ce s-a trezit bunicul, în timp ce luam micul dejun, l-am întrebat:

— Bunicule, mergi cu mine, acum de dimineaţă, să mâncăm un pateu şi să bem o bere? Că mi s-a făcut dor de ieşit în lume!

Bunicul s-a gândit puţin şi a spus:

— Merg, dacă te înfăţişezi şi cu nişte bomboane.

— S-a făcut, iar bomboanele ţi le avansez chiar acum. Uite, îţi calc şi o cămaşă, şi pantalonii, iar matale lustruieşti cizmuliţele, să fim frumoşi ca nişte flori de primăvară.

Bunica era cam tăcută, şi se vedea clar că, în dimineaţa aceea, îi ofensasem odorul, în persoana fiului ei iubit. Cât am fost mai mică şi plecată, mă iubise mult şi pe mine, dar acum, oare ce voia? A! Ştiu. Dorinţa ei cea mai stringentă, era să mă mărit şi să cam plec de pe aici. Dar lasă, că le pregătesc o surpriză, să mă pomenească în veci. Cât despre măritat şi eu aş fi vrut, dar pe cine iubeam eu era ocupat cu alta care se grăbise în comparaţie cu mine, care pierdusem atâţia ani prin şcoli, unde am lâncezit în internate, şi cu folos, dar şi fără. De exemplu, Biologia, am făcut-o şi la şcoala generală, doi ani la rând aceeaşi materie, şi la profesională, numai pentru a întregi orele de curs ale unor profesori, care nu-şi găseau catedră întreagă în altă parte.

Ne-am pregătit şi am ieşit împreună cu bunicul în oraş, să-i luăm bunicii ceva de Ziua femeii, apoi i-am dat bunicului pateurile cu brânză şi berea promisă, iar la urmă, am trecut pe la Filiala nevăzătorilor, să-mi iau cărţi de citit, că tare mă plictiseam acasă, în compania unor bătrâni din ce în ce mai ursuzi, cărora nu le mai intram cu nimic în voie.

Preşedintele filialei m-a solicitat să particip la o competiţie de şah, ce va avea loc peste o lună, la Zamora, un complex hotelier din Buşteni. Aceasta presupunea să merg la antrenament, iar eu nu puteam lua parte la aceste antrenamente, deoarece, nu aveam cu cine merge. Atunci, preşedintele mi-a promis că va trimite câte un sportiv să mă aducă ori de câte ori voi putea merge.

Când am ajuns acasă, bunicul era frânt de oboseală, iar eu i-am oferit bunicii un batic frumos şi o pereche de ciorapi, cadou pentru 8 Martie, iar bunicul, nici n-am observat când, îi cumpărase bunicii un parfum, iar mie o broşă foarte drăguţă, o căprioară.

După prânz, am început să citesc la cartea împrumutată: „Marile speranţe" de Dickens. Şi eu aveam multe speranţe, dar trebuia să ai şi răbdare, multă răbdare să se îndeplinească. Uneori, pentru îndeplinirea unor dorinţe, trebuie să sperăm chiar o viaţă-ntreagă.

După amiază, când a venit unchiul de la muncă, a ţinut să mă blagoslovească într-o ploaie de cuvinte, nu tocmai pline de tandreţe şi să mă asigure că nu mă va mai chema la telefon şi, de altfel, ţinea să mă atenţioneze, că nu mai am voie să dau nimănui numărul lui de telefon. Iar eu îl întreb, aşa ca să-l enervez puţin:

— Ascultă, tu eşti căsătorit legal cu tanti Gena?

— Sigur că da. Ce întrebare e asta?

— Una de baraj, răspund eu, şi adaug: Dacă eşti cununat legal cu ea, are şi dânsa dreptul la jumătate de telefon. Tanti Gena poate să mă cheme şi să-mi dea şi voie să dau telefon, aşa că, din punct de vedere juridic, suntem lămuriţi. Mai aveţi vreo nelămurire?

— Cine e tipul de azi dimineaţă? mă întreabă el. Unchiul meu lucra ca mecanic auto, şi cred că şi-a dat cu ciocanul peste degete, de nu ştiu câte ori, în ziua aceea, de atâta curiozitate ce-l rosese.

— Îl cheamă: „Să-ţi vezi de treaba ta" şi lucrează la: „Să nu-ţi mai bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala", şi te rog să mă laşi că am foarte multă treabă! A plecat bombănind, dar n-am înţeles ce spunea. Stăteam şi mă gândeam: ce pacoste a căzut pe capul meu, cu unchiul acesta atât de curios şi atât de „spală varză". A început să se ocupe de viaţa mea, şi până acum, nici nu ştia că exist. Trebuie să-l avertizez pe Mirel să se ferească de el, că este un om periculos. Nu ştii niciodată, unde-ţi aplică o lovitură mişelească.

În sfârşit, a trecut săptămâna şi încep serviciul. Iar începea bunica să ofteze, că trebuie să facă drumul până la spital şi înapoi, de

două ori pe zi. Eram atât de supărată din această cauză, încât aş fi dat oricât cuiva, pentru un astfel de serviciu. Mătuşa Nuţa, poate i-ar fi pus pe copiii ei să facă lucrul acesta, dar mi-ar fi pretins tot salariul şi ceva pe deasupra. O asemenea exploatare însă, n-aş fi putut s-o accept. Nemulţumirea faptului că nu găseam un însoţitor, m-a măcinat ani de zile şi mă stresează şi acum, căci, după ce stai ore-n şir să tricotezi sau la masa de scris, simţi nevoia să te mişti puţin, iar cei ce ar putea să te ajute, spun: „Mai coboară şi urcă şi tu nişte scări, sau mai plimbă-te şi tu în jurul casei", ca şi când, tu nici nu ştiai că puteai face acest lucru. Dar sătulul nu crede niciodată flămândului, şi aşa este şi cu alte situaţii.

Cu chiu şi vai am reuşit să merg la antrenamentele de şah, şi între timp, cu Mirel nu m-am mai întâlnit decât o singură dată, când am putut să vorbim mai bine de o oră nederanjaţi, ocazie prielnică să-i spun despre concursul de şah, ce trebuia să aibă loc la Buşteni, într-o vilă, deoarece la Zamora n-au avut locuri de cazare.

Încet-încet, se instala primăvara şi tare aş fi luat-o razna pe câmpie, să mă desfăt în mijlocul naturii, precum gâzele la soarele dătător de sănătate, de energie, de viaţă.

La începutul lui aprilie am plecat la concursul mult aşteptat, singură, iar în gară, m-au întâmpinat o mulţime de persoane, şi din conducerea asociaţiei, şi dintre sportivi. Competiţia a durat câteva zile, iar cu o seară înainte de ziua plecării, a venit la vila unde eram cazaţi şi Mirel, făcându-mi o surpriză colosală. Era seara târziu, iar noi, cei de acolo, eram strânşi într-o cameră şi jucam jocuri de societate. Nu puteam să ne retragem undeva să vorbim, aşa că a participat şi el la jocurile noastre, unde ne-am distrat până după miezul nopţii. Apoi, ne-am culcat claie peste grămadă, rămânând în hainele de zi.

A doua zi, s-a ţinut un fel de festivitate, la care secretara Asociaţiei nevăzătorilor a anunţat că are un bilet de cazare la vilă, pentru încă trei zile, dacă vrea cineva să mai rămână, îl oferă cu toată plăcerea, mai ales că era pentru două persoane şi cu masă. L-am luat eu cu Mirel şi nici n-am sperat la aşa noroc. Nu ştiu cum s-a descurcat Mirel cu serviciul, cert este că am petrecut în Buşteni trei zile de vis. Într-o seară am fost la un restaurant, dar n-am mai dansat ca altă dată. El era fericit că mă privea, iar eu eram fericită că-l aveam lângă mine, ca o răsplată a aşteptărilor lungi, ce am fost nevoiţi să le depăşim. Dar, cum nimic nu durează o veşnicie, cele trei zile au zburat ca o părere şi

a trebuit din nou, să trecem prin supliciul despărţirii, ce dădea atâţia fiori de teamă, de incertitudine, de dor.

În vara acelui an, Minola n-a mai venit pe la mine şi, chiar dacă ea s-a dus într-o excursie la Praga, unde avea nişte rude apropiate, regretul meu a fost pe măsura acestei vizite atât de frumoase.

În vara aceea Cori a plecat la mare, distracţie pe care şi-o dorea demult. Eu însă, am rămas acasă în concediu, deşi bunica ar fi brut să merg cu dânsa la ţară, în comuna Ghirdoveni, locul naşterii sale, unde mai avea o soră, câteva verişoare şi o droaie de nepoţi şi strănepoţi, de la sora în viaţă, dar şi de la alte surori şi fraţi, decedaţi demult. Eu aşteptam un telefon de la Mirel, sau o incursiune până la poarta mea.

Primăvara şi vara treceau şi atunci, tot atât de repede ca şi acum şi a sosit toamna, care, după ce că eram eu destul de tristă, mă înnegura şi mai mult, deşi în octombrie am participat la o competiţie sportivă de popice la Timişoara, dar concursul a fost atât de comprimat, încât nu prea am avut timp şi de plimbări prin oraş. La această competiţie, au venit mulţi nevăzători din ţară, doar să urmărească evoluţia sportivilor. Aşa am făcut cunoştinţă cu un băiat din Bacău, ce s-a ţinut aproape tot timpul după mine. Dar, când am plecat din Timişoara cu avionul, a mers şi el cu noi până la Bucureşti şi apoi la Ploieşti, motivând că vrea să vorbească despre un transfer, cu preşedintele filialei şi cu băieţii din cooperativă. Intenţia lui însă, era să afle date despre mine, şi ca eu să observ acest lucru. Dar eu, nici nu-l luam în seamă, deoarece nu-mi plăcea deloc, şi cred că atunci când nu-ţi place cineva, nu are rost să mai aduci argumente.

Voi trece peste evenimente şi întâmplări mărunte, şi ajung în anul 1973, care mi-a adus şi bucurii, dar şi multe necazuri negre, aş putea spune.

La începutul lui aprilie ni s-au dat în folosinţă apartamentele cumpărate în blocul care se construia de atâta vreme. Pentru mine a fost o mare realizare şi l-am primit cu atâta fericire, parcă nici nu trebuia să-l achit în douăzeci şi cinci de ani de atunci în colo, şi mai plăteam o rată şi la banii împrumutaţi pentru avans. Peste două săptămâni, am şi făcut cerere pentru instalarea unui post telefonic, de care aveam atâta nevoie, dar această dorinţă avea să mi se îndeplinească abia peste un an. Apartamentul avea trei camere destul de spaţioase, două balcoane lojă, şi mă gândeam că-mi vor trebui mulţi ani să muncesc, până voi putea umple cu mobilă o asemenea locuinţă.

Dar curajul, răbdarea şi voinţa nu-mi lipseau şi speram că într-o zi, această casă va fi plină şi de copii.

Doar Mirel venea din ce în ce mai rar pe la spital, fără să-mi mai explice, ca altă dată, absenţele lui tot mai îndelungate. Îmi era atât de dor de el şi aveam atâta nevoie de prezenţa lui, încât am început să-l vizitez pe doctorul Dandu, iar el mi-a dat o trimitere pentru neuropsihiatrie, sfătuindu-mă să-mi găsesc neapărat un prieten real, nu unul la care doar să visez. I-am spus şi eu câteva cuvinte să mă ţină minte:

— Domnule doctor, eu nu am suflet de bărbat numit „Vântură lume", azi aici, mâine-n Focşani, ce-am avut şi ce-am pierdut! Eu iubesc şi fac orice lucru cu sufletul, nu ca bărbaţii care merg din femeie în femeie, să-şi deşerte reziduurile şi, după aceea, spun că femeile sunt uşuratice.

— Să înţeleg că eşti îndrăgostită de un bărbat care nu prea te vizitează? întreabă doctorul, cam îndrăzneţ.

— Înţelegeţi cam multe şi cine ştie multe, cedează repede locul altuia pe acest pământ. Vă rog să mă scuzaţi, pentru ieşirea mea, dar sunt atât de plină de sfaturi, că nu mai am loc pe Terra de ele. Mulţumesc pentru trimitere şi, când veţi mai avea chef de dat sfaturi, să veniţi la mine, să vă dau eu câteva adrese! Am ieşit supărată foc, pentru că, mi-am imaginat că tot el îmi va da nişte medicamente, nu doar o simplă trimitere, ca să scape de mine. M-am dus şi la neuropsihiatrie, unde am dat peste o doctoriţă foarte cumsecade, căreia i-am povestit mai multe şi mi-a dat medicamente foarte bune, dar mângâierile lui Mirel, nu mi le putea da nimeni. Nu vreau să aud cum îmi spune cineva şi acum, după aproape cinci zeci de ani de atunci, că trebuia să mă gândesc înainte de a face un oarecare pas, că trebuia să mă aştept ca, într-o zi, să-mi întoarcă spatele, şi multe altele pe care trebuia să le ştiu. Dacă ar şti omul că într-o zi va muri, nu s-ar mai naşte. Şi apoi, Mirel nu-mi întorsese spatele, ci muncea din greu, făcând naveta, avea o familie de care trebuia să se asigure că nu-i lipseşte mai nimic, iar eu mă situam pe un ştiu ce plan din viaţa lui plină de atâtea necunoscute… Eram sigură că Mirel mă iubeşte şi numai nişte probleme acute îl determinau să nu-mi dea niciun semn de viaţă.

În anul 1973, an nefast pentru mulţi oameni, au avut loc restructurări masive, în care mii de salariaţi şi-au pierdut locul de

muncă, sursa financiară pentru existenţă. Printre aceste mii de oameni am fost şi eu, şi toate colegele de la secţia de balneofizioterapie de la Spitalul Schuller. Am avut totuşi puţin noroc, dacă se poate spune astfel, că ne-au mai dat salariul încă trei luni. Eu una, eram total nepregătită pentru această lovitură sub centura existenţei noastre de oameni mărunţi. Şi, ca drama să fie şi mai spectaculoasă, la mijlocul lui iulie a murit şi bunicul, ca să ne afundăm şi mai mult în mlaştina sărăciei: Eu aveam două rate de plătit ani de zile de atunci înainte, bunicul se dusese cu pensioara lui, iar noi două, eu şi bunica, ajunseserăm paria familiei. L-am regretat mult pe bunicul, pentru că aceasta însemna că familia noastră începea să se destrame. Nu vedeam nicio soluţie în găsirea banilor pentru rate, după ce nu voi mai primi salariile compensatorii.

A dat Dumnezeu, dacă Dumnezeu a fost, să-mi găsească tanti Gena nişte chiriaşi pentru două camere. Iar pentru a treia cameră, nu mai ştiu cine mi-a făcut rost de alt chiriaş, şi astfel reuşeam să îmi plătesc din mână cele două rate. Dar, ce am păţit cu aceşti chiriaşi, e greu de imaginat. Primii trei mi-au spus o poveste tare dubioasă, pe care, nici astăzi, nu pot s-o cred. Domnul în vârstă şi cu cel tânăr erau tată şi fiu, ce veniseră din Franţa şi nu mai aveau bani de întors, aşa că au rămas în ţara noastră până făceau rost de bani să plece. Dar n-am înţeles de ce şedeau ei cu chirie, căci erau români. Băiatul îşi găsise aici o prietenă şi locuiau la mine toţi trei, fără bagaje, fără surse prea mari de subzistenţă şi fără să facă declaraţii prea lămuritoare. Mi-au făcut în apartament un adevărat dezastru: mi-au tăiat picioarele de la o masă, spunându-mi că ar fi vrut să deschidă o grădiniţă particulară, dar, până la urmă, n-au înfiinţat nimic, şi au plecat şi cu restanţe mari la întreţinere, şi chiria neplătită pe două luni.

Chiriaşul care ocupa o singură cameră, mi-a lăsat o mizerie legendară. Lucra la un magazin de fierărie, şi mi-a cărat pe balcon, o tonă de mici piese, scule, care stricate, care ruginite, şi ar fi trebuit să-l chem pe Hercule să-mi facă curăţenie şi ordine în toată harababura aceea. Nu m-am ales cu mai nimic din bruma de bani de la ei, mai ales că am fost nevoită să chem pe cineva să-mi facă o curăţenie generală.

Cel mai grav era, că la două luni de la primirea apartamentului, am rugat pe mătuşa Jeni să-mi facă pe numele ei o rată la mobilă, şi, după evacuarea chiriaşilor, nu mai aveam nicio sursă de bani pentru cele trei rate, care, neachitându-le, se tot strângeau. Cei de la O.C.L.P.P.

M-au chemat şi mi-au impus: ori achit toţi banii restanţi odată, ori restitui apartamentul. Intrasem, fără voia mea, într-o mare încurcătură. Numai lacrimile mele l-au înduplecat pe directorul instituţiei să-mi aprobe plata din mână. Şi, iar am căutat nişte chiriaşi, deşi ştiam prin ce trecusem, dar nu găseam altă soluţie, iar de ajutat, nu s-a oferit nicio rudă să-mi întindă măcar un deget. Am găsit o fată, magazioneră la fabrica de pâine şi a stat câteva luni la mine, dar şi aceasta a plecat fără să plătească chiria pe două luni, şi, plecând în absenţa mea, a subtilizat şi câteva lucruri din casă. Plecând şi cu cheia de la yală, a trebuit să schimb yala de urgenţă. Toate aceste hărţuieli, şi psihice, şi financiare au durat un alt an extrem de lung şi greu, o uriaşă piatră de încercare pentru mine, care mă vedeam înotând în derivă, în apele disperării. În astfel de situaţii, nu te mai cunoaşte nimeni şi toţi fug de tine ca de un ciumat. Numai părinţii ar fi putut să mă salveze într-un fel, dar eu n-aveam astfel de ocrotitori, iar prietenilor nu le-am destăinuit nimic, deoarece nu vedeam rostul. Era vorba de sume prea mari, ca să-şi poată permite vreunul din prietenii mei să-mi acorde o mână de ajutor. Iar de consolări n-aveam nevoie. Când îmi vedeam rudele atât de indiferente, am rămas interzisă, străinii, nici atât, n-ar fi sărit să mă salveze din acel dezastru. Toţi au rămas şocaţi când le-am arătat actele apartamentului confort 1, cu trei camere. Când l-au văzut, au rămas muţi. Şi acum, dintr-odată, nu mai aveam cu ce achita ratele. Începuseră să-mi explice că nu trebuia să mă lansez într-o acţiune atât de costisitoare, că trebuia să-i întreb şi pe ei, că mai bine ar fi să renunţ şi să stau cu bunica cât va mai trăii, iar după aceea, să-mi fac o cămăruţă din dărâmăturile vechii case. Cât i-am urât în şedinţele acelea de vorbe fără rost, care un ban nu făceau. Din umilinţele acelea, îndurate şi de la rudele mele, nu a rămas decât o mare răceală între noi, încălzită uneori doar de convenienţe.

La începutul verii lui 1974, am fost angajată la Policlinica Judeţeană, care se afla în apropierea blocului în care îmi cumpărasem mult doritul apartament, în locul altei colege ce intra în concediulpre postnatal. Am răsuflat puţin uşurată şi m-am ridicat încetişor de jos, josul unde mă aruncaseră atâtea năpaste, eşecuri sau erori ale sorţii, ce lucrase diabolic împotriva mea.

În anul 1973 – 1974 uitaseră toţi de mine: fostele colege, câţiva confraţi mai apropiaţi, de la Filiala nevăzătorilor, Cori, Minola, Mirel. Dar nici eu n-am vrut să-mi mai amintesc de nimeni şi de nimic.

Situaţia mea nu era clară încă, şi cu ce puteam să mă laud? Să mă mândresc? Mă simţeam atât de singură şi vulnerabilă, şi chiar aşa eram.

Policlinica fiind aproape de blocul meu, locuiam în casa mea de acum, deşi mi-a fost destul de greu să merg singură prin zona aceea, la început, necunoscută. Mai călcam în câte o baltă sau gropiţă cu apă şi noroi şi nu mă puteam întoarce acasă să mă curăţ. Aşa că, ajungeam la policlinică plină de frustrări, de umilinţă, de nervi, iar după aceea, în faţa unui pacient, trebuia să fiu zâmbitoare, amabilă şi toate celelalte calităţi ale unui cadru medical foarte drăguţ, să-i vindeci pe bolnavi numai din vorbe. Dar pe mine cine mă vindeca? În asemenea situaţii, ori te întăreşte Dumnezeu, ori te întăresc medicamentele, pe care mi le administram mereu.

Cât aş fi dus-o de greu, niciodată nu mă plângeam la nimeni, dar cât o doream pe bunica, o rudă mai apropiată, o prietenă care să-mi ridice moralul şi altfel, nu numai prin sfaturi care nu puteau fi îndeplinite. Mă simţeam ca o rândunică ce nu învăţase bine să zboare şi trebuia să ajungă în Africa, prin propriile puteri.

Cele trei luni de concediu postnatal ale colegei, s-au scurs rapid şi iar am rămas pe liber. În anii aceia mi-am dat seama că, dacă n-am murit de la atâtea sincope sociale şi sentimentale, înseamnă că sunt un om foarte puternic. Norocul meu a fost, că după o lună, am fost angajată la Spitalul Judeţean ce fusese dat în folosinţă de puţină vreme, că altfel, mă pregăteam să mă duc la Partid, la Direcţia Sanitară şi la Direcţia Muncii, cu artileria grea, a tuturor frustrărilor şi nedreptăţilor cu care am fost bombardată de aproape cinci ani, ce mi-au părut adevărate secole de coşmar. Eram în sfârşit angajată şi, speram eu, definitiv, dar drumul până la Spitalul Judeţean era foarte dificil şi, cât am fost nevoită să mă descurc singură, am trecut prin multe pericole. Numai traversarea unei străzi principale îmi punea viaţa în primejdie în fiecare zi. În câteva rânduri mi-am scăpat un picior într-un canal de pompă de apă, pe marginea trotuarului, cum se obişnuia pe vremea aceea. Altă dată m-a prins o ploaie torenţială, pe stradă, de ziceai că plouă şi de jos în sus, tocmai când să traversez la autobuz. Am rămas pe partea străzii de vis-à-vis de staţie, aproape o jumătate de oră, apoi mi-am zis: „traversez şi ce-o fi să fie", iar Dumnezeu m-a păzit. Autobuzul nu oprea întotdeauna la toate staţiile şi, crezând că am ajuns la spital, am coborât o staţie mai departe, adică la centură.

Norocul meu a fost că mai era o doamnă care greşise coborârea, şi am mers cu ea la staţia de întoarcere. A doua oară când mi s-a mai întâmplat, am rugat şoferul să lase pe cineva din autobuz, să mă traverseze la cealaltă staţie. Într-o dimineaţă, am coborât la spital şi am făcut de la autobuz un pas, iar al doilea într-o groapă, unde urma să se planteze un copac. Mi-am făcut o entorsă la o gleznă, ce m-a durut câteva luni. Sunt puţine persoane care se oferă să ajute un om în dificultate, aşa că să nu se mai mire nimeni, când la câte un interviu, spun că lumea este rea, chiar foarte rea. Nu doresc nimănui să ajungă în locul celui care încearcă disperat să iasă dintr-o atare situaţie, dar lumea chiar nu poate face diferenţa între ce vede la televizor, şi ce se întâmplă pe stradă? Este atât de greu să întinzi o mână de ajutor unui semen, când îl vezi cu câtă greutate încearcă şi el să-şi rezolve treburile zilnice, neplăcerile prin care trebuie să treacă mereu, obstacolele ce viaţa i le scoate în cale, aproape la fiecare pas? Am aflat şi am întâmpinat atât de multe în viaţa mea, dar vă asigur că de la validitate la invaliditate este doar o clipă şi un pas atât de mic, încât poţi rămâne şocat pentru toată viaţa.

ŞI SOARELE ARE NEVOIE DE CĂLDURĂ

Timp de un an şi jumătate cât eu şi Mirel am fost prieteni, acesta nu-mi era doar prieten ci, sprijin moral, doctorul meu, iubirea mea visată, aşteptată, soarele meu ce încălzea şi lumina îngheţul şi întunericul destinului meu necruţător, hain şi blestemat. Dar el încetase de un an să mai vină, să mă caute ori să dea măcar un semn de viaţă. Pentru depresiile şi anxietăţile mele luam tratament mereu, dar cum întrerupeam medicamentele, stările acelea de teamă şi disperare reveneau cu şi mai mare furie, parcă n-aş fi luat nimic până atunci să le anihilez evoluţia. O rază de la soarele meu, ce apusese, îngheţase, se stinsese pentru mine, ea mi-ar fi fost de ajuns să-mi întregesc puterile, să-mi dea speranţă de viaţă, să-mi lumineze drumul ce-l aveam de parcurs spre ce? Spre unde? Doamne, Mirel, dac-ai şti ce nevoie am de tine, de râsul tău, de sprijinul tău moral! Încercam să mă gândesc intens la el, să-l chem, să-l strig, să-l aştept, dar telepatia nu mai funcţiona, şi Mirel nu simţea, nu auzea şi nu venea să însenineze cerul gândurilor mele, înnegurat de prea multă vreme. Uneori, îmi venea să vreau să nu mai exist, că şi aşa făceam umbră pământului degeaba! Îmi venea atât de greu să trăiesc fără el în preajma mea, fără cel căruia odinioară i-am fost necesară măcar, dacă mai mult n-a putut simţi.

Poate dacă mi-aş fi călcat pe mândrie, aş fi dezlegat enigma care îmi rodea inima şi-mi distrugea sănătatea, dar nu. Atâta demnitate încât să nu mă umilesc cerşindu-i atenţia, mai aveam în raţiunea mea, ce se clătina din temelie… Trebuia să fac ceva să mi-l scot din minte, din inima mea ce-l chema în fiece clipă, ca pe un colac de salvare, ca pe un ţărm binecuvântat, unde să-mi odihnesc sufletul şi să-mi ling rănile o vreme. Dar nu venea nici colacul, nu găseam nici ţărmul, iar rănile mele sângerau la nesfârşit, scurgându-mi-se şi viaţa. Fântâna lacrimilor mele secase, de câte lacrimi vărsasem în van, fără să folosească nici unui voinic, ce ar fi vrut să prindă puteri într-o luptă cu zmeul sau balaurul ce-i răpise iubita. Din mlaştina acestor stări încercam să mă salvez într-o zi la spital, când nu prea aveam de lucru, şi încercam să-i scriu Minolei a treia scrisoare, la care speram să primesc răspuns. Ajunsesem aproape de sfârşitul epistolei, şi mă gândeam ce să-i mai scriu, când, bate cineva la uşă. Eu abia răspund:

— Da… Intră cineva şi vine la masa unde scriam eu. Îmi ia mâinile în mâinile lui, şi începe să mi le sărute. Mi-am dat seama imediat cine este, şi cred că tot sângele mi s-a strâns la inimă, gata să-mi vină rău. Încerc să-mi retrag mâinile, dar persoana nu-mi dă drumul, spunându-mi gâtuit de emoţie:

— Sărut mâinile, Marinola, şi te rog să mă ierţi, că n-am mai venit la tine! Dacă vrei, îţi cad şi-n genunchi, numai să nu fii supărată pe mine. De când nu ne-am întâlnit, s-au întâmplat atâtea, că mi-ar trebui o viaţă să-ţi povestesc, prin câte am trecut. Spune-mi că mă ierţi, spune ceva! De ce taci? Sunt atât de neiertat? Am reuşit să-mi eliberez o mână, iar el a ocolit biroul, să vină lângă mine. Eu m-am ridicat în picioare, şi am tras scaunul între noi. L-a în pins cu piciorul şi m-a luat în braţe, iar eu am început să tremur. Simţeam că nu mai am mult şi mor, dar m-a strâns în braţele lui puternice şi m-a sărutat mereu şi mereu, până am reuşit să-mi potolesc puţin şocul, surpriza reîntâlnirii, atât de mult aşteptată.

— Marinola, spune ceva, vreau să-ţi aud vocea! Am început să plâng şi, astfel, am reuşit să mă descarc puţin de atâta energie negativă, câtă strânsesem de mai bine de un an. Într-un fel, îmi părea rău că reacţionasem în felul acesta, la întâlnirea cu Mirel. Aş fi vrut să am sânge rece şi să-l fierb puţin, dar dragostea întotdeauna este mai tare şi face din tine ce vrea ea. Mirel se ruga mereu să-l iert, iar eu, ce puteam face? Parcă aveam altă alternativă?

— Marinola, te implor, să mă ierţi! Spune da!

— Şi după aceea, să ne mai întâlnim la anul, sau şi mai bine, să nu ne mai întâlnim deloc, că prea am lungit-o cu prietenia noastră şi s-a cam învechit.

— Marinola, de ce eşti rea cu mine? Atât de mică a fost dragostea ta pentru mine, încât ai uitat totul? Spune-mi, mergi cu mine în seara aceasta?

— Unde să merg cu un străin? Dacă îţi aminteşti, am mai avut odată încredere în tine şi m-ai dezamăgit!

— Trebuie să vii cu mine! Am atâtea să-ţi spun! Dacă ai şti prin câte am trecut, mi-ai plânge de milă.

— La fel ai face şi tu, dacă ai afla prin câte am fost nevoită să trec eu!

— Mi-a spus Cori câte ceva.

— El ţi-a spus să vii să mă vezi şi să mă consolezi?

— Marinola, spune-mi că vrei să fim împreună în noaptea aceasta.

— Sunt de acord să fim împreună, dar nu la Sinaia, ci la mine acasă.

— Dar tu nu mai stai cu bunicii tăi?

— Nu mai locuiesc acolo de un an. Nu ţi-am spus că-mi cumpăr apartament? Mi l-a dat în folosinţă anul trecut. Eu plec acasă singură, iar până în staţia de autobuz, merg cu fetele de la fizioterapie. Scrie adresa, iar la 8 punct, te aştept.

A plecat o colegă pe la ora 6 şi am mers şi eu cu ea, până în staţie. Îmi tremurau picioarele. Colega m-a întrebat, îngrijorată:

— Marinola, ce ai? Eşti foarte palidă. Ţi-e rău?

— Mi-e cam rău şi de aceea am plecat mai devreme. Dacă mâine nu vin, vă rog să-mi faceţi un bine şi motivaţi-mă doamnei doctor.

— N-ai nicio grijă, dar bine ar fi să te vadă un medic.

— Aşa voi face, nu vă alarmaţi. Am tratament de la doctor, pentru stările mele.

Am coborât de parcă eram beată. Nici nu ştiu cum am ajuns acasă. Fac rapid un duş, inspectez apartamentul, să fie toate lucrurile în ordine. În bucătărie nu aveam decât o masă, de la bunica, două scaune şi, nu mai ştiu de unde, făcusem rost de un reşou cu două ochiuri, pe o măsuţă de cornier. Sufrageria era goală, şi doar în camera mea aveam mobilă de dormitor, iar în celălalt dormitor, era doar o sofa

şi o masă. În holul de la intrare era un cuier, şi cam atât se afla în toată casa mea. Îmi venea să plâng de bucurie, de teamă, de nerăbdare, de nu ştiu ce, dar am făcut un mare efort să mă abţin. Ce-mi lipsea mie acut, era un frigider şi nu speram nici în viitorul apropiat, să-l pot achiziţiona. Era bine totuşi, că atunci era toamnă şi o mâncare mai ţinea de pe o zi pe alta. Se făcuse ora opt fără zece minute, şi nu mai puteam sta locului. Am descuiat uşa şi am început să mă plimb prin apartament. Îmi bătea inima s-o ia la fugă în întâmpinarea lui Mirel, cum îmi venea şi mie s-o fac. Amauzit liftul sosind la etajul meu, cineva a ieşit din lift, dar nu suna nimeni. O clipă mi-a stat inima-n loc, apoi a început să bată în sincope. La 8 punct, a sunat, iar eu am spus:

— Intră!

N-a intrat. Atunci, m-am dus la uşă şi am deschis-o.

— De ce nu intri? Intră!

— Aştept să fiu întâmpinat ca un iubit, nu ca un poştaş.

— Ştii că ai haz? Eu sunt mai originală, nu vreau să tai viţelul, că nu s-a întors „fiul rătăcitor”!

A intrat, a lăsat jos o mie de bagaje şi m-a luat în braţe, ca un flămând de aer, de dragoste, de mine.

— Spune-mi că mă mai iubeşti, Marinola, spune-mi!

— Stai, să încui uşa, să nu vină cineva să mi te ia!

— Marinola, numai eu te-am sărutat, tu, de ce nu mă săruţi, cum o făceai altă dată? Marinola, am atâta nevoie de tine, de mângâierile tale, de căldura ta!

Eram tot în holul de la intrare şi-i spun:

— Hai să şedem undeva, să-mi stea şi mie logodanii!

Când să o iau spre sufragerie, mă împiedic de un pachet, apoi de altul.

— Tu ce faci, te muţi la mine?

— Într-un fel.

— Pot să aflu mai multe amănunte?

— La momentul oportun. Acum vreau să-ţi văd castelul, care, după cum se pare, este cam gol.

— Nu chiar, răspund eu, cam ofensată. Nu ţi-a zis Cori că iar am rămas un an fără serviciu? Abia în vara aceasta m-am angajat pentru trei luni, iar m-au pus pe liber o lună, şi abia lucrez de două săptămâni.

— Şi cum te-ai descurcat?

— Am închiriat apartamentul, dar ce mi-au făcut aici, nu mă

întreba.

— Şi eu, în timpul acesta, am stat departe de tine!

— Nu-ţi mai face scrupule, că mă enervezi! N-ai fi putut să mă ajuţi financiar. Eu am avut nevoie de tine, de prezenţa ta! Aşa e norocul meu: să am prieteni, numai când au ei nevoie de distracţie. E şi aceasta o mare consolare şi mă mulţumesc doar cu atât. De unde nu e, nici Dumnezeu nu cere.

— Marinola, eşti nedreaptă cu mine, şi mă mâhneşti adânc!

— Mai adânc de cât mai mâhnit tu pe mine? Eu iau medicamente ca să-mi treacă dorul de tine, să te pot uita şi să-mi văd mai departe de viaţă.

Voia să mă ia în braţe şi eu mă feream mereu de el.

— Marinola, nu mai fugi de mine! Vreau să te ţin în braţe şi să vorbim.

— Cred că se juca doar puţin cu mine, fiindcă el, când voia ceva, nu eşua, nu dădea greş, nu dădea prada din mâini.

Am vrut să ies din dormitor, şi atunci, m-a prins ca o panteră, m-a aşezat în pat, m-a acoperit cu pieptul lui, iar ce a urmat, a înlocuit toate explicaţiile, justificările şi reproşurile. Era prezent, era al meu şi nimic nu mai conta. Dezlănţuirea a fost pe măsura chinurilor şi dorinţelor noastre, de un an atât de frustrant.

După nebuniile noastre, am adormit ca nişte copii ai fericirii, unul în braţele celuilalt şi, cred că amândoi am fi vrut să nu ne mai despărţim niciodată. Dar n-am dormit decât o oră, apoi ne-am trezit, dornici s-o luăm de la capăt, însă foamea ne-a făcut să coborâm din pat şi să încropim ceva de cină. Mirel adusese câteva fripturi de la restaurant, eu aveam brânză, salam şi roşii. Am prăjit rapid nişte cartofi, iar el mai adusese două sticle de şampanie şi nişte prăjituri. Făcând toate pregătirile, Mirel se tot mira de cât de îndemânatică sunt. Iar eu i-am răspuns:

— Şi mă mai fac. Iar el:

— Sunt pe deplin convins.

Eu mă gândeam: Ce familie am putea fi noi dacă Mirel ar trece peste nişte precepte. La masă, el m-a luat în braţe şi aşa am mâncat. Ne dădeam unul altuia în gură, când cărniţă, când roşie, el cu mâna dreaptă, iar eu cu cea stângă, şi din când în când ne sărutam, ca să nu dispară euforia şi să nu uităm că ne iubim ca nimeni alţii pe acest pământ. Vorbeam tot felul de fleacuri amuzante, îl mângâiam mereu,

iar, când îi dădeam câte ceva în gură, îmi lua degetele odată cu mâncarea şi mă strângea în braţe, nu cumva să mă scape pe gât. Făcea nişte gesturi tandre, pe care numai dragostea ţi le pune în imaginaţie. Când a vrut să desfacă şampania, am încercat să plec din braţele lui, pentru că nu suportam zgomotul pe care-l face dopul, iar el mi-a spus încet:

— Îl desfac uşor, să nu se audă.

— Nu, mai bine, eu fac nişte cafea.

— Dar de când eşti tu aşa fricoasă, Marinola?

— De când nu mă mai iubeşte nimeni.

— Marinola, nu te iubesc eu, ca pe nimeni altcineva?

— Când tu vii odată la un an la mine, să cred că aceasta este iubire? Este doar un popas într-o oază de dragoste, ca să-ţi elimini energiile negative şi să-ţi încarci bateriile.

— Marinola, mă uimeşti!

— Câte adevăruri pure ştiu, nu-i aşa? Mai bine spune-mi cum îţi place cafeaua, mai dulce sau amară ca viaţa? Eu o beau mai dulce, să simt mai mult diferenţa dintre cafea şi viaţă. Mirel nu spunea nimic.

— Mirel, de ce taci? Te-am şocat cu francheţea mea dură şi cam biciuitoare? Îmi pare rău, dar trebuie să ştii un lucru: eu iubesc din tot sufletul, cu toată fiinţa mea pe omul care m-a adus la disperare, m-a îmbolnăvit şi din cauza căruia, acum, mă îndop cu tranchilizante. Mirel, te rog, să mă ierţi, dacă ţi-am stricat buna dispoziţie, dar eu nu mă prefac şi nu mă joc, atunci când te mângâi, când te sărut, când te ador. Eu ştiu că ai familie şi obligaţii, dar tu ai făcut tot ce a fost posibil să mă determini să te iubesc. Nu ţi-am sărit eu de gât!

— Dar acum, îmi sari de gât, Dulceaţă?

— Acum şi de câte ori vei veni la mine, ca prieten.

— Marinola, eşti o scumpă, dar vino în braţele mele, să-ţi spun în câteva cuvinte prin ce am trecut anul acesta, chiar plin de nenorociri. Nu voiam să-ţi stric dispoziţia, că prea eşti fericită de venirea mea, de întâlnirea noastră. A desfăcut sticla de şampanie, a turnat în pahare, iar eu, ca să i-o iau înainte, întreb:

— Pentru ce bem? Şi începem să râdem.

— Pentru dragostea noastră, Dulceaţă!

— Şi eu la fel, spun, dar, tare mă tem că clocești o trădare.

— Nu clocesc nicio trădare iubito, dar viaţa este imprevizibilă şi ne aruncă în cale tot felul de obstacole şi încercări grele.

— Ce spuneai tu mai demult cu privire la bărbaţi: „cine nu ştie să fie bărbat, mai bine să se spânzure”.

— Ai dreptate, dar dacă eu m-aş spânzura, câte fiinţe ar plânge după mine?

— Nu pot să răspund, fiindcă nu ştiu câte iubite mai ai.

— Marinola, te mănânc dacă mai spui prostii!

— Mi-ai promis că-mi povesteşti ce-ai păţit.

— Marinola, mi-au murit amândoi părinţii, s-a îmbolnăvit fetiţa de meningită şi abia am salvat-o, cu mari sacrificii. De curând, colac peste pupăză, i-a găsit nevestei o boală la plămâni, care se numeşte sarcoidoză. Doctorii spun că ar fi nişte noduli. Mie mi-e teamă să nu se ia şi la fetiţă.

— Vezi să nu ţi-o transmită şi ţie!

— Dar eu nu dorm cu ea în pat şi nici n-o sărut.

— Dar nu folosiţi aceeaşi veselă şi aceleaşi tacâmuri, pahare, căni?

— Nu mă speria, Marinola, că doctorii mi-au spus că nu este molipsitoare!

— Mă miram eu de unde mă cam mănâncă pe mine plămânii! Am luat de la tine.

— Iubito, glumeşti cu probleme atât de grave!

— Mirel, nici n-am auzit de boala aceasta, şi acum hai să mai bem nişte şampanie, că doar nu ne-om apuca să bocim. Ce, durerile mele îngrijorează pe cineva, iubitule? Şi te rog să-mi dai voie, să-mi dau pumni în cap, că ea are parte de un aşa bărbat, iar eu nu!

— Dar acum, pe cine ţin eu în braţe?

— Mă ţii pe mine, dar acesta este un comportament de fluture care zboară din floare în floare, însă de căsătorit, eşti căsătorit cu ea, nu cu cea pe care o ţii acum în braţe şi la care s-ar putea să mai vii peste un an sau deloc.

— Biciuieşte-mă, că merit!

— Mirel, eu te iubesc mai mult decât pe mine însămi, dar nu pot să nu văd şi realitatea. Nu vreau să mă îmbăt cu iluzii.

— Dar cu şampanie, vrei?

— Aş vrea să mă îmbăt cu tine şi cu şampanie. Şi am băut un pahar întreg, iar el, tare s-a mirat, spunând îngrijorat:

— Iubito, să nu-ţi fie rău, mâine dimineaţă trebuie să mergi la spital.

— Am vorbit cu fetele, să-i spună doamnei doctor că nu pot să merg, sâc!

— Şi eu mă bucur nespus şi rămân cu tine, şi mai sâc, sâc!

Am râs de joaca noastră, şi am încălzit cafeaua, care se răcise de tot. Apoi, Mirel a vrut să-mi arate ce mi-a adus de casă nouă.

— Uite, ţi-am adus o pătură, este în carouri roşii cu negru. Îţi place? Să te înveleşti numai tu cu ea!

— Şi cu tine, când mai vii pe aici.

— Ţi-am adus şi o maşină de călcat, să calci numai pantalonii mei şi cămăşile mele!

— Mirel, nu mai face afirmaţii din acestea, că zău mă-ntristezi!

— Acum, îţi cer eu iertare, Marinola!

— Bine, lasă, nu-i nimic.

— Şi ţi-am mai adus un foehn, pentru uscat…

— Lacrimile, spun eu repede, că l-am şocat.

— Marinola, te iubesc şi, te rog să nu mai plângi, niciodată! Îmi promiţi?

— Ce-mi ceri tu, Mirel, este cam imposibil.

— Mi-ai spus odată, că ai face orice pentru mine. Uite, te rog, te implor, să faci lucrul acesta pentru mine!

— Mirel, voi încerca.

— E bine şi doar atât.

— Mirel, îţi mulţumesc pentru toate darurile tale, dar nu trebuia să cheltuieşti atâţia bani pentru mine!

— Stai că n-am terminat! S-a ridicat, a căutat în borsetă şi a spus:

— Iubito, n-am ştiut ce-ţi mai trebuie şi-ţi dau o mie de lei, să-ţi cumperi tu ce ai nevoie.

— Mirel, nu se poate, cadourile sunt de ajuns!

— Te rog să-i primeşti!

— Nu vreau, nu trebuie!

— Marinola, cine comandă în momentul acesta aici?

— Tu, dacă aşa vrei.

— Atunci, îi primeşti?

— Cum aş putea să fac altfel? Mirel, dar e prea mult! Ai şi tu greutăţile tale, care implică o grămadă de bani!

— Sunt capabil să le rezolv pe toate.

— Mirel, îţi mulţumesc încă o dată, şi crede-mă, că e totuşi prea

mult! Dar acum, n-ai vrea să mai bem puţină şampanie?

— S-a făcut, dar, poate mâncăm şi nişte prăjituri.

Cam aşa s-au scurs multe ore, iar spre dimineaţă, ne-am culcat din nou în braţele iubirii, ca nişte copii fericiţi ai Universului fără început, şi fără sfârşit. De-ar fi fost şi dragostea noastră la fel! O parte din inima mea era fericită, o parte plângea cu lacrimi de sânge, deoarece, parcă cineva mă avertiza că relaţia noastră nu va mai dura mult.

ADIO, MIREL

Am rămas împreună încă o zi şi-o noapte, şi trăiam, şi simţeam o stare sublimă, când îl simţeam pe Mirel lângă mine, când îl auzeam umblând, tuşind sau vorbind prin casă. Îmi venea să merg tot timpul după el, să nu ne dezlipim o clipă, dar n-am vrut să par prea posesivă. Avea o voce ca de violoncel şi aş fi stat tot timpul să-l ascult cum povesteşte, cum explică nişte probleme sau cum spunea câte ceva să mă răsfeţe.

După ce s-a trezit şi şi-a făcut toaleta, s-a dus să mai cumpere nişte provizii şi, deşi am vrut să-i dau bani, n-a primit nici în ruptul capului, motivând că el este mult mai bogat decât pot să-mi închipui. I-am spus că şi eu sunt bogată când este el lângă mine. M-a sărutat şi a plecat, şi pot să spun, că mi-a fost teamă că nu se mai întoarce. Dar a venit încărcat, mai ceva decât un tren de marfă. Mi-a adus foarte, foarte multe alimente.

— Mirel, tu ai prădat vreun magazin?

— Aproape.

— Dar tu, scumpule, uiţi că eu nu am frigider?

— Diseară va veni şi frigiderul.

— Care frigider?

— Pe care l-am comandat eu, special pentru o Dulceaţă de fată ca tine!

— Măi Mirel, eu cred că tu ai băut aseară cam multă şampanie şi nu ţi-a trecut euforia nici acum.

— Dar vorbesc foarte serios şi nu mă mai contrazice! Parcă spuneai că eu comand când sunt aici.

— Aoleu! Dar drastic te-ai mai făcut! Nu poate şi omul să spună nimic? Mireluş, de unde ai tu atâţia bani?

— Am spart o bancă!

Atunci, n-am mai spus nimic, fiindcă mă cam supărasem chiar şi

m-am apucat de pregătit prânzul. Am tocat varză şi am făcut-o cu carne, am făcut şi friptură la capac, şi cartofi prăjiţi, separat. După ce am făcut şi salată de roşii, ardei castraveţi şi ceapă, l-am întrebat:

— Vrei să fac şi mămăliguţă pentru varză?

— Te pricepi să faci şi mămăligă?

— Nu prea ştiu, dar mă străduiesc.

— Atunci, te rog să faci!

Am fiert şi am mestecat la mămăliga aceea, până când Mirel a zis:

— Marinola, tu te gândeşti la cineva când mesteci la mămăliga asta? Pari că vrei să omori pe cineva! Dacă eşti de acord, eu îţi stau la dispoziţie.

Am început să râdem amândoi, ca nişte copii poznaşi. Când toate au fost gata, am pus masa ca la o recepţie şi ne-am aşezat să mâncăm, iar Mirel a spus, plin de încântare:

— Eşti o gospodină desăvârşită! Nu credeam, drept să-ţi spun, să te pricepi să faci atâtea!

— Acum, chiar că exagerezi!

Ne-am sărutat, aceasta fiind rugăciunea noastră dintotdeauna, şi am început să degustăm bucatele, care erau delicioase. Erau bune pentru că pusesem în ele multă, foarte multă dragoste. Mirel a mâncat şi varză cu mămăliguţă, şi friptură, lângă care tronau cartofii mei prăjiţi. Mirel cumpărase de data aceasta, vin, Muscat otonel. Parcă eram împreună de când lumea şi nimic nu avea să ne mai despartă. Totuşi, ceva, nu ştiu ce, îmi aducea un iz de teamă în străfundurile subconştientului meu, speriat de atâtea amăgiri trecute. Apoi ne-am aşezat în pat, cu vinul şi cafeluţa lângă noi. Mă răsfăţam lângă el şi aş fi vrut să fim împreună o veşnicie. N-aveam de unde şti că veşnicia, atât de mult dorită, aşteptată, pentru care mă rugam în fiecare zi şi noapte, va dura atât de puţin.

— Mirel!

— Da, iubito.

— Prea sunt toate bune şi frumoase, şi mie parcă nu-mi miroase a bine. Poţi să-mi dai vreo lămurire, de unde mă bântuie pe mine strigoiul acesta al fricii?

— Mai bine, vino în braţele mele şi nu te mai gândi la prăpăstii şi catastrofel

M-am gândit să-l iau altfel, şi-l întreb:

— După ce pleci mâine de la mine, unde te duci?

— Dacă nu-mi calci tu pantalonii şi o cămaşă, va trebui să mă duc acasă, să mă schimb.

— Şi după aceea?

— După aceea, merg la Bucureşti, să rezolv nişte treburi.

— Şi mie nu poţi să-mi spui ce treburi?

— Copiii n-au voie să se amestece în problemele oamenilor mari!

— Mirel, pe mine nu mă interesează problemele tale de serviciu şi nici cele familiale, dar astăzi, este pentru a doua oară când mă superi, fiindcă nu-mi răspunzi cinstit la nişte întrebări şi cred că-mi pregăteşti o mare lovitură sub centură. Dacă e ceva în sensul acesta, spune-mi, să scap odată de teroarea care mă pândeşte.

— Marinola, tu ai încredere în mine?

— Nu prea.

— Cum să te fac să crezi că nu e o lovitură, e un lucru foarte obişnuit. Dar, lasă-mă să ţi-l spun mâine dimineaţă.

— De ce mâine dimineaţă, ca să mă laşi plângând, pentru că tu nu poţi suporta lacrimile mele?

— Marinola, tu ai început să nu mă mai iubeşti!

N-am mai spus nimic, şi m-am ridicat din pat, şi am ieşit din cameră. Băusem cred, o jumătate de pahar cu vin şi mă întrebam dacă puteam lua nişte medicamente din cele care anihilează raţiunea realităţii crude, şi posibilitatea de a schimba ceva. Eram cu ele în mână, şi mă trezesc lângă mine cu Mirel, care venise ca pisica să vadă ce fac. Mi-a luat doctoriile spunând foarte grav:

— Încearcă şi nu mai înghiţi otrăvurile acestea, care nu sunt altceva decât nişte anesteziante ale personalităţii. M-ai întrebat pe mine dacă să le iei sau nu?

— Am întrebat doctori care ştiu mai bine decât tine, de ce sufăr şi ce să iau, să omor viermele care mă roade!

— Tu numeşti dragostea pentru mine un simplu vierme?

— Mirel, tu acum faci teoria chibritului! Mie mi-e rău, iar tu vei pleca şi eu rămân singură, atât de singură, fiindcă nu pot iubi pe altul! Nici nu ştii cât este de greu să suporţi realităţile acestea, banale pentru voi bărbaţii, dar atât de devastatoare pentru noi, care suntem nişte jucării în mâinile voastre! Tu n-ai idee prin ce am trecut şi trec, când nu ştiu nimic despre tine, când se scurg săptămâni şi luni fără să te

simt, să-ţi aud vocea, să mă iei în braţe şi să mă iubeşti! Trebuia să mă laşi în lumea mea de fată cuminte, inocentă şi prost pregătită pentru viaţă. M-ai învăţat ce-i dragostea, cu tot ce presupune ea: mângâieri catifelate, sărutări în care te topeşti ca ceara, învolburări de simţuri şi simţăminte ce te urcă pe cele mai înalte culmi ale extazului, cu nebunii ce te transportă în topitoriile iubirii!

— Marinola, te implor, linişteşte-te!

— Nu există decât trei factori ce m-ar putea linişti: Dumnezeu, medicamentele şi tu, omul pe care-l iubesc, îl ador şi-l aştept ca pe o apă vie, ca pe un foc la care să-mi încălzesc frisoanele, ca pe un soare să-mi lumineze întunericul, în care orbecăiesc aidoma unei cârtiţe. Dumnezeu te linişteşte când vrea el, medicamentele te droghează, de nu mai ştii dacă eşti mort sau viu, iar tu, tu, pleci nepăsător, uşurat de poverile fiziologiei milenare şi satisfăcut de o vacanţă a secolului două zeci! Mirel, te iubesc fără drepturi, fără aşteptări, fără speranţe. Pentru tine am călcat în picioare învăţăminte, sfaturi, principii, dar viaţa aceasta eu nu mai pot s-o duc! Vreau să ne despărţim, să nu mai am la cine mă gândi, pe cine visa, pe cine aştepta! Dacă tu pretinzi că mă iubeşti, dar nu poţi rupe cu trecutul şi să-ţi făureşti o viaţă nouă alături de mine, înseamnă că nu mă iubeşti într-atât, încât să accepţi să trăieşti alături de o femeie infirmă, da, Mirel, infirmă, dar nu proastă!

Mă dureau toate organele când îi vorbeam astfel. Simţeam că mă topesc şi îngheţ, că mă crispez şi mă rup în bucăţi. Aş fi vrut să mă prefac într-un abur şi să dispar undeva pe un nor alb, să mă ducă vântul departe, tot mai departe, de chinurile vieţii, ale dragostei, şi departe de cel ce nu putea, da, nu putea, să rămână alături de mine pentru totdeauna. Simţeam că nu mai am aer, că mă scurg, că mor. Apoi, nu mai ştiu ce-a fost, şi m-am trezit târziu în noapte, în braţele lui Mirel, care plângea.

— Ce s-a întâmplat, Mirel?

— Nu s-a întâmplat nimic, iubito. Te ţin strâns în braţe să nu te pierd.

— Cum să mă pierzi, ce sunt atât de mică? Ori a fost altceva?

— N-a fost nimic iubito, vrei ceva? Ţi-e fomiţă? Ţi-e sete? Îţi dau orice.

— Atunci dă-mi un pupic, dulce marca Mirel, cel mai valabil şi inegalabil.

Şi totul a trecut, parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, şi parcă nimic

n-avea să modifice starea de lucruri.

— Mirel, în timp ce eu dormeam, tu te-ai rugat pentru mine?

— M-am rugat şi pentru tine, şi pentru mine, să ne păstreze Dumnezeu minţile sănătoase, şi viaţa să curgă uşor şi lin pentru amândoi.

— Mirel, ţie nu ţi-e foame, că pe mine mă cam roade stomacul?

— Hai să cinăm iubito, să mai prindem nişte puteri…

— Că ţi le-am stors rău de tot, nu-i aşa?

— Marinola, tu erai o fetiţă tare politicoasă şi decentă, iar acum ai început să vorbeşti prostioare! Vino să vezi ce frigider ţi-a adus Moş Crăciun, în avans!

Într-adevăr, era un frigider drăguţ şi părea o bijuterie. Mirel îl şi instalase în bucătărie, iar pe el pusese o vază mare cu flori. În el aranjase totul, cum nu se putea mai frumos şi sistematic, să încapă cât mai multe. Era plin cu detoate chiar şi în congelator.

Am servit nişte gustări şi puţină friptură de la prânz. De data aceasta, Mirel nu m-a mai îndemnat să beau alcool. Dar de ce?

— Nu mai bem ceva, Mirel?

— Marinola, tu faci un tratament cu tranchilizante şi n-ai voie să bei băuturi alcoolice.

— Dar şi la prânz făceam tratament, şi am băut.

— La prânz şi aseară, am făcut un abuz, acum suntem cuminţi şi bem porto.

— Mirel, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru câte ai făcut spre ajutorarea unei…

— …Iubite, spuse Mirel.

— Poate, dar pe mine nu m-au ajutat aşa, nici cele mai apropiate rude.

— Marinola, am făcut pentru că tu însemni în viaţa mea mai mult decât îţi poţi imagina! Îţi spun acum: căsătoria cu nevasta mea n-a fost una reuşită din multe puncte de vedere, iar tu eşti pentru mine prietenă, soţie, iubită, oază-n deşert. Am trăit lângă tine şi cu tine, momente, clipe fără egal, de neuitat, dar… Există un dar. Eu sunt colonel, şi te-am minţit că sunt maistru militar, şi dacă divorţez, îmi pierd postul şi gradele. Acum, nu că ar conta ele mai mult decât tine, dar am o fetiţă care-mi seamănă leit, şi vreau s-o cresc eu, şi să-i creez toate posibilităţile unei educaţii sănătoase. Acum a intervenit ceva neaşteptat, fiind independent de voinţa mea: sunt trimis în U.R.S.S.,

într-o misiune specială, secretă, şi nu pot să refuz, e un ordin. Voi fi plecat cinci ani. Între timp, tu va trebui să te căsătoreşti, să ai copii. Spuneai odată că îţi doreşti mulţi copii. Nu vreau să mă uiţi, nici eu n-am să încerc măcar să te uit, dar trebuie să-ţi faci o familie, şi să ai şi tu un rost. Îmi promiţi, Marinola?

Nu ştiu de ce nu urlam, de ce mai trăiam şi nu muream? Iar aveam senzaţia de îngheţ, de leşin.

— Te rog, te implor, Narinola, să mă ierţi pentru ce îţi fac acum! Să fii tare iubito, şi să nu mai continui mult cu medicamentele acelea! Marinola, te rog, să ai copii, să înţelegi şi tu, pentru ce te sacrifici în favoarea unui copil! Marinola, Este ora cinci şi eu trebuie să plec. Vino, încă o dată, în braţele mele, să te sărut, şi să ştii că te iubesc mult. Spune ceva, Marinola, să-ţi aud vocea!

— Adio, Mirel!

Drajna de Sus 8 august 2016

Maria Pană

NOUL LOC DE MUNCĂ

În ziua când am fost chemată la Biroul Serviciului Personalului spitalului Schuller, m-am dus şi în cabinetul colegei de breaslă, în locul căreia urma să lucrez. Încă de la primul salut, m-a întâmpinat cu câteva grame de ostilitate, şi la prima întâlnire, nu mi s-a părut deloc amabilă, de binevoitoare, nici nu putea fi vorba. La sfârşitul scurtei convorbiri, a ţinut să-mi menţioneze că nu mă va conduce ea acasă şi nici măcar, până la staţia de autobuz. De altfel, secţia unde urma să lucrez era destul de mare, întrucât avea şi balneologie: băi galvanice, băi de lumină, parafină, fizioterapie, masaj şi gimnastică medicală.

Pentru mine era o realizare că-mi fusese oferit acest post, dar bunica, ce urma să mă conducă la spital şi apoi să vină să mă ia, găsea efortul mult prea mare, iar eu nu vedeam nicio altă soluţie. Cât m-am străduit, n-am găsit pe nimeni care să facă acest serviciu, în locul bunicii. Insist mai mult asupra acestui lucru, fiindcă de acasă până la autobuz, era mult de mers pentru un om în vârstă. Apoi, dimineaţa, era o înghesuială de necrezut pentru zilele de acum. Era pe apucate, care pe care, iar noi, printre femeile disperate şi bărbaţii, care aveau un bun prilej să-şi arate muşchii şi bădărăniile. Mergeam patru staţii lungi cu autobuzul, iar de la coborâre până la spital, era o distanţă cât două staţii de autobuz. Am încercat să dau colegelor de înţeles, subtil totuşi, că ar fi un gest mai mult decât caritabil, dacă măcar din când în când,

aş putea merge şi eu cu ele până în staţie, că doar aveau acelaşi drum, dar s-au făcut că nu înţeleg şi a rămas ca la început.

Oamenii, din partea aceasta a ţării noastre, sunt recunoscuţi ca lipsiţi de amabilitate, serviabilitate şi mărinimie. Îmi pare rău că nu am cuvinte de laudă pentru ei, dar pentru aceasta nu sunt eu vinovată, ci, comportamentul lor arogant, indiferent, plin de ifose şi de interese. Aceleaşi „calităţi" le atribui şi vecinilor mei de bloc. Te-ar descoase şi de cele mai intime secrete, ca apoi să le comenteze, adică să bârfească, dar dacă te ştiu în vreo nevoie, nu-ţi întind o mână de ajutor. Nu mint şi nu exagerez, când afirm toate acestea, deoarece le-am simţit pe pielea mea şi a altor semeni întru suferinţă.

În spitalul Schuller am lucrat în mai multe secţii, ale căror cabinete de masaj erau inadecvate, lipsite de utilităţi şi de confortul strict necesar.

Spitalul era destul de vechi şi se întindea pe ambele părţi, la un capătul unei foarte lungi străzi. Dimineaţa, când asistentele trebuiau să vină la muncă, şeful contabil se aşeza în mijlocul străzii şi nota ora la care venea fiecare salariat. Uneori, făcea şi la schimbul doi acelaşi lucru sau la ora când trebuia să plece schimbul de dimineaţă. Aveam mulţi pacienţi la spitalul acela.

În secţia de fizioterapie lucra şi secretara de Partid pe spital. Şefa asistentă pe toată secţia de balneofizioterapie, era tot o colegă de-a noastră.

Aveam şi un şef administrativ al spitalului, care venea în control din când în când, şi nu înţeleg nici astăzi ce avea cu noi, căci atribuţiile lui erau altele.

Uneori, dar aceasta foarte rar, mi se ivea prilejul s-o înlocuiesc pe bunica din funcţia de şefă însoţitoare. Au fost perioade când am locuit la mătuşile mele: Tita, Jeni şi Nuţa, care cred eu, sperau să se aleagă cu ceva câştig din toată treaba aceasta. Nu-i vorbă, că Nuţa m-a tapat de mulţi bani, pe care nu i-am mai văzut niciodată, dar viaţa te învaţă să-nghiţi şi hapuri care nu-ţi plac, cu un mare gust amar, care se resimte şi în amintirile cele mai îndepărtate.

După ce s-a întors din concediul postnatal, colega pe care o înlocuiam, nu ştiu cum s-a procedat, dar s-a creat şi pentru mine un post, şi n-am mai plecat de la Schuller.

Cât am lucrat acolo, m-am înţeles cu toate colegele, dar cu deosebire, Anemona s-a apropiat mai mult de mine şi am devenit

prietene, dar numai la serviciu. Când aveam câte puţin timp liber, mergeam la o librărie în apropiere, iar de la o vreme, librarul ne oprea cărţi bune, iar Anemona îmi citea uneori, dar numai o singură carte am reuşit s-o terminăm de citit şi anume: „Suflete zbuciumate" de Stefan Zweig. După plecarea mea, relaţiile s-au răcit, iar ea a avut multe necazuri, având o viaţă grea, cu doi băieţi pe care i-a crescut singură, cu toate vicisitudinile situaţiei.

Într-o vreme, lucram în acelaşi cabinet cu un coleg, Mihnea, căsătorit, nefericitul, cu o ţigancă. Băiatul avusese un accident în timpul armatei, şi de atunci rămăsese fără vedere şi nu prea se descurca, săracul, nici la orientare în spaţiu şi nici la alte treburi. De aceea, familia îl sfătuise s-o ia pe Zambilica, deşi a avut multe de tras cu ea. Nevasta lui Mihnea era de-o gelozie dementă. Lucrând în acelaşi cabinet, la prânz ne serveam pacheţelele împreună, iar Zambilica venea mai dinainte de ora de plecare, şi ne spiona pe ferestrele de la subsol. Azi aşa, mâine la fel, Zambilica a început să-i facă lui Mihnea scandal. Astfel stând lucrurile, Mihnea a vorbit cu şefa asistentă şi i s-a creat un alt cabinet. Aşa s-au aplanat discuţiile, căci nici acasă nu mai avea trai bun cu scorpia de Zambila.

Altă dată, am intrat într-un altfel de încurcătură.

După ce a fost aleasă şefă de secţie, madam Niţescu, o altă scorpie ce se ţinea cu doctorul Oparanu, a început să ne toarne pe la superiorii ei, flecărind despre tot ce făceau colegii în secţie, cenu-i convenea madonei. Într-o dimineaţă, le-am chemat pe toate colegele care au putut veni la mine în cabinet, împreună cu tipesa şefă şi i-am spus:

— Neli, aş vrea să vorbim ca între colegi, fără să declanşăm din chestiunea aceasta o dramă.

— Da, spune, ce s-a întâmplat? Mă impulsionă ea, să dau drumul „veninului".

— Eu n-am niciun venin pe nimeni, dar, în loc să te duci şi să le spui şefilor nemulţumirile tale, n-ar fi mai bine să ne atragi atenţia tu, în mod civilizat, asupra „catastrofelor" comise? iar noi ne însuşim critica, şi se numeşte că ne spălăm rufele murdare în familie. Dumnezeule mare! Chiar că din „spiciul" acesta a ieşit o catastrofă.

— Nu ţi-e ruşine? Să-mi dai tu peste nas, de felul cum îmi îndeplinesc eu sarcinile? De unde ştii tu că eu mă duc să vă pârăsc pe voi la şefi?

— Mi-a destăinuit chiar unul din şefi, răspund eu sarcastic ca, într-adevăr, s-o bag în draci.

— Spune-mi mie, cine te-a informat?

— Dar ce, tu ne spui nouă ce sarcini importante primeşti tu de la Forurile Superioare? În loc ca tu să ne acoperi, ne bagi şi mai mult în noroi, ca să-ţi faci un renume pe la şefi! Îmi venea să zic Partid, dar m-am abţinut. Dar madam Niţescu s-a enervat şi mai rău, şi a început să zbiere ca apucată.

— Să-ţi vezi de treaba ta şi să nu-mi dai tu sfaturi cum trebuie să mă comport! Abia te-ai angajat şi-ţi dai aere de mare filosoafă. Şi de acum înainte, să nu-mi mai spui pe nume, fiindcă sunt cu zece ani mai mare decât tine!

Peste o săptămână am primit vot de blam cu avertisment pentru comportament necorespunzător. Aşa s-a încheiat intervenţia mea şi mi-am zis în gând: Ce mă apuc eu să schimb lumea şi să pavez Iadul cu intenţii bune? Avea bunica o vorbă bătrânească, pe care o spunea când se întâmpla un necaz: „Îmi vine să mă duc o mie de ani de duminici". La fel şi eu, aş fi spus în zilele acelea înnegurate, în urma conflictului meu cu şefista secţiei de balneofizioterapie.

O REALIZARE SUPREMĂ

Cam la un an de la angajarea mea, lucram în aceeaşi tură cu Anemona, şi într-o zi, a venit la mine cu o prietenă, care avea tratament de fizioterapie şi masaj, rugându-mă să-i fac eu masajul, cu toată atenţia. Am servit-o pe doamna Rita cum se cuvine, şi a fost atât de mulţumită, încât l-a adus şi pe soţul ei. Munceam la ei de-mi săreau capacele, căci de la o vreme, mă rugaseră să le fac masaj general. În timpul masajului discutam de toate. Aflând că locuiesc împreună cu bunicii, mă întrebă dacă nu vreau să-mi fac un apartament în rate, cum îşi făcea multă lume pe vremea aceea. Doamna Rita lucra la o unitate C.E.C. Şi le cunoştea pe salariatele de la O.C.L.P.P. Şi cu toţii, m-au ajutat, şi mi-au mijlocit actele. Eu aveam nişte bani strânşi, aşa că lucrurile au mers mai repede, fiindcă n-a trebuit să mai fac împrumutul pentru avans. Apartamentul pe care doream să-l achiziţionez, era confort doi cu trei camere. După terminarea actelor, au trecut vreo trei luni şi am fost anunţată prin doamna Rita, că a venit o circulară de la Ministerul de Resort, prin care se anunţa că nu se mai construiesc apartamente confort doi cu trei camere, ci doar confort unu. Astfel că a trebuit să împrumut treisprezece mii şase sute de lei

de la C.E.C., deoarece, la acest confort, avansul era de nouăsprezece mii şase sute de lei. Cu suma dată înainte şi cu banii împrumutaţi s-a completat avansul noului apartament. Toată lumea mă plictisea, întrebându-mă de ce îmi cumpăr apartament cu trei camere? Iar eu le răspundeam: ca să am loc unde să mă răsfăţ.

Bunicii şi celelalte rude, nu ştiau nimic despre intenţiile mele, referitoare la marele pas ce-l făcusem. Nu le-am spus, deoarece, ei îmi propuseseră să dărâmăm casa veche şi din ce mai alegeam bun din casă, să-mi fac eu două cămăruţe. În felul acesta, îi făceam mai multă lumină şi o mare deschidere casei unchiului Fane. De multe ori unchiul îmi zicea:

— Marinola, hai să facem ceva cu casa asta, că mâine, poimâine, bătrânii închid ochii, iar tu rămâi pe drumuri. Dar, de fapt, interesul era doar al lui său, în cea mai mare parte, al lui. Eu m-am aşteptat la situaţii de genul acesta şi le-am luat-o înainte, contractându-mi un apartament. Unchiului însă, i-am spus:

— Unchiule, dacă stricăm casa şi facem o cămăruţă sau două din resturi, mă ajuţi? Umbli după oameni să care molozul, să construiască, să facă tot ce trebuie? Eu una, nu pot, n-am cunoştinţe care ar putea face aşa ceva. Apoi, mai este un lucru foarte important: nu am banii necesari. Sau tu, de fapt, vrei să ştii care este opinia mea în privinţa aceasta şi mai mult, care sunt intenţiile mele? Eu nu vreau nimic. Faceţi cu casa ce vreţi! Unchiul n-a spus nimic, deci, nu m-ar fi ajutat, dar a rămas surprins, şi cred eu, încântat de pledoaria mea. Nu ştia el ce coc eu, că dac-ar fi ştiut, în neştiinţa lui său, dimpotrivă, din invidie, m-ar fi împiedicat. Cine ştie? Nimeni nu şi-a recunoscut vreodată public, invidia.

Într-o bună zi, au fost citaţi copiii bunicilor, şi eu singura nepoată, în locul mamei care decedase demult, la Notariat, ca descendenţi la „tronul şi întinsele averi" ale bătrânilor „împăraţi", ce erau bunicii mei. Eu şi Nuţa am renunţat în favoarea unchiului Fane, dar Leni şi Tita au cerut despăgubire în bani, conform legii. Dar unchiul avea salariu mic şi-i plătea în rate: o lună uneia, o lună celeilalte, câte o sută cinci zeci de lei, care, pe vremea aceia, 1971, era ceva de râsul lumii.

UN TRIMIS AL DESTINULUI

Deşi lucram, şi de la serviciu veneam destul de obosită, continuam să activez la Filiala Nevăzătorilor, luând cărţi pentru

lectură, mergeam la toate concursurile „Prietenii cărţii Braille” şi „Pe meridianele lumii”. Înaintea concursurilor de popice, mergeam la antrenamente şi veneam acasă stoarsă de vlagă, dar cu zâmbetul omului optimist pe buze, şi dacă era nevoie, a doua zi aş fi luat-o de la capăt, şi tot bine dispusă m-aş fi întors, căci tinereţea le învingea pe toate. Am fost singura din marea noastră familie, care am avut atâta activitate în timpul meu liber, şi n-o spun ca o laudă.

Am spus, cu ceva vreme în urmă, că la spitalul Schuller, am lucrat în mai multe cabinete, şi la momentul când se întâmplă, ceea ce vreau să vă povestesc acum, lucram într-o clădire în aceeaşi curte cu morga. La vreo oră de la începerea programului, aud venind spre spital, multe salvări. Lăsau alarmele să sune, până intrau în curtea spitalului. Merg la colegele de la fizioterapie, şi le întreb:

— Dragile mele, ce s-a petrecut de vin atâtea salvări?

— La Bucov, la o curbă de cale ferată, şoferul unui autobuz plin cu salariaţi, nu s-a asigurat, şi a trecut peste linii, tocmai când venea trenul şi acesta a dat peste autobuz, îmi spune Anemona, cu lacrimi, şi-n ochi, şi-n glas.

— Vai de ei, bieţii oameni! spun eu, intrată deja în panică. Întreb totuşi:

— Sunt mulţi răniţi?

— Aproape toţi, sunt şi morţi, îmi dezvăluie Anemona, uite, chiar acum trece un mort spre morgă. Eu n-am mai zis nimic, dar eram albă la faţă.

— Tu, fii liniştită, doar eşti cadru medical! îmi spune Anemona, dându-mi un pahar cu apă şi un extraveral. Un pacient, tânăr de altfel, se apropie de mine, căutând să mă încurajeze, îmi spune:

— Domnişoară, am şi eu de făcut masaj, şi dacă sunteţi bună, să uitaţi de accidentul acesta şi să-mi faceţi şi mie un masaj extraordinar, de care vorbeşte toată lumea, v-aş rămâne veşnic îndatorat.

— Mă voi strădui, deşi, mi s-au înmuiat şi mâinile, şi picioarele, răspund eu şi mă îndrept spre cabinetul meu, iar domnul mă urmează. Când intrăm în cabinet, dânsul îmi oferă o ciocolată imensă şi-mi declară, cu o voce mai mult decât ademenitoare:

— Domnişoară, dacă aţi fi şi curajoasă pe cât sunteţi de frumoasă, aţi fi perfectă.

Eu rămân blocată, întrebându-mă în gând dacă am auzit bine. Mă aşez pe canapeaua de masaj, şi-l întreb:

— Unde aveţi de făcut masajul?

El mă mângâie pe o mână şi-mi răspunde zâmbind:

— Vă spun mâine unde am de făcut tratamentul. Acum stăm puţin de vorbă, şi spunem că am făcut, şi deja mă simt mai bine.

În clipa aceea, mi-am amintit de Harap Alb, cum voia Spânu să-l ademenească. Mi se părea o situaţie într-un fel similară. Îmi retrag mâna şi mă ridic în picioare, spunând:

— Dacă nu vreţi să faceţi masajul, vă priveşte, atunci chem pe altcineva.

El întreabă cam mâhnit:

— Cât durează de obicei un masaj?

Eu, cam intrigată, răspund pregătindu-mă să ies:

— Cam zece minute sau un sfert de oră, mai mult ori mai puţin.

— Atunci, pot să mai rămân în preajma dumneavoastră încă opt minute?

Eu m-am înroşit, căci simţeam că-mi ia faţa foc.

— Am spus vreo inadvertenţă, domnişoară? De ce mă trataţi cu repulsie?

— Dacă vă face plăcere să vorbim, discutăm despre probleme medicale, răspund eu.

— Când îţi face o deosebită plăcere să vorbeşti cu cineva câteva minute, fapt ce te remontează pentru o zi întreagă, aceasta nu e o problemă medicală?

— Poate, răspund eu cam intimidată.

Am gândit, în sinea mea: tipul ori se joacă, ori mă pune la încercare, sau vrea să mă prindă într-o plasă. În plasă se prind doar fluturii şi păsărelele naive. Ce-ar trebui să fac? Dar în acelaşi timp, eram curioasă să văd cum îşi expune planul, cum se desfăşoară şi cum încearcă să mă învăluie. Prudent era să plec, dar n-am plecat, şi de la opt minute, am ajuns să vorbim o oră, timp în care n-a bătut nimeni la uşă, semn că încă urma alt pacient.

— Până la urmă, aş putea să ştiu şi eu, de ce mi-aţi oferit ciocolata, dacă nu aveţi nevoie de serviciile mele? Întreb eu cam cu agresivitate.

— Ca să vă mai îndulciţi comportamentul faţă de mine, biet adorator fără speranţa măcar, de a intra în graţiile domniţei visate.

— Aceasta sună a roman de Evul mediu, spun eu, şi mă pufneşte un râs dezarmant.

— Aţi citit mult domnişoară. După ce că sunteţi frumoasă, mai sunteţi şi cultă. Am ce discuta cu dumneavoastră de câte ori voi veni la tratament.

— Aţi început să cam exageraţi, domnule, domnule…

— Mirel, spuse el zâmbind.

— Aş vrea să ştiu numele de familie, nu cum vă alintă mama.

— Mă numesc Mălinescu Miron, dar prietenii, da, mă alintă Mirel. Nu vreţi să vă număraţi printre prietenii mei? întrebă el, cu o voce, ce mi-a făcut stomacul ghem

— Dumneavoastră ar trebui să vă găsiţi prieteni în rândul bărbaţilor, nu al femeilor, spun eu, uitându-mă la ceas, că mi se părea că parcă trecuse prea mult timp de când băteam apa în piuă.

— Îmi pare rău că vreţi să scăpaţi de mine mai repede.

— Îmi faceţi curte de aproape o oră, şi vă străduiţi zadarnic, deoarece am curte acasă şi mi-e de ajuns, răspund sarcastic şi mă ridic să ies.

— Mâine când pot să vin? mă întrebă, apropiindu-se şi el de uşă.

— Întrebaţi-l pe şeful dumneavoastră de la serviciu, când vă învoieşte să plecaţi, răspund deschizând uşa şi intrând în sala de fizioterapie.

— Anemona, m-a obosit domnul Mălinescu teribil, mâine să-l trimiţi la masaj la băiatul de la subsol.

— Deja mă simt mult mai bine, zise Mălinescu, intrând după mine, să-şi ia fişa de tratament.

— Mi-a făcut domnişoara un masaj de neuitat.

Luându-şi rămas bun, cu toată curtoazia, plecă, promiţând că tot în tura noastră se va prezenta.

— Eu mă apropii de Anemona şi o întreb la ureche:

— Cine este tipul acesta?

Ea începe să râdă şi mă informează că este maistru militar la Penitenciarul de la Caragiale.

Este foarte drăguţ, zice ea şi continuă cu descrierea: e brunet, are ochii albaştri şi părul ondulat. E foarte îngrijit îmbrăcat şi are un zâmbet care te topeşte. Atâta că e cam grăsuţ.

— Aceasta înseamnă că se hrăneşte bine omul. De aceea zâmbea el mereu! îşi cunoaşte farmecele şi încearcă să mă dea gata.

— Dar l-ai ţinut o grămadă, continuă Anemona, chiar că te-a obosit.

— Nu, draga mea, pur şi simplu am vorbit. Îmi face impresia că este cam agasant.

— Nicidecum, este foarte simpatic. N-am mai întâlnit demult un bărbat aşa simpatic şi drăguţ.

Am sporovăit multe şi de toate, despre Mălinescu şi despre bărbaţi în general. Anemona mă iniţia în tertipurile bărbaţilor de a te cuceri, iar eu ascultam şi înmagazinam toate sfaturile. De-a lungul vieţii am primit multe lecţii din experienţa altora sau primite pe propria piele. Oricum, cu sfaturi sau fără sfaturi, cu experienţe ori fără, niciodată nu mi-a plăcut agresivitatea în cucerirea unei femei, căci doar nu e o cetate, ci un om sensibil, cu suflet în care încap toate tainele lumii şi toate gingăşiile Universului, e plină de căldură, răbdare şi înţelegere, poate fi numai iubire, ori să se sacrifice la nevoie. În inima unei femei găseşti foc să te încălzeşti, ochii ei îţi pot lumina drumul, casă, viaţa, şi când nu-i are, îţi arată drumul, casa şi viaţa, cu toate celelalte simţuri, în braţele ei găseşti leagăn, şi pentru tine ca bărbat, şi pentru copiii tăi. Femeia munceşte ca o sclavă, şi-ţi rezolvă toate neajunsurile. Femeia taie şi pune pe masă felii din liniştea ei, din odihna, fericirea şi iubirea ei, iar voi, bărbaţii împreună cu pruncii voştri, înghiţiţi hulpav, pe nemestecate aproape, din toate sentimentele ei, din sănătatea şi chiar viaţa ei. După ce o stoarceţi de tot ce are ea mai bun, o faceţi cârpă de picioare şi ardeţi pe rugul indiferenţei tot trecutul, prezentul şi viitorul ei, apoi vă luaţi tălpăşiţa la alta mai tânără, mai în vigoare şi gata să vă îndeplinească toate hachiţele. Ştiu că dacă m-aş prinde într-o polemică asupra acestui subiect, femeia, cu o sută de bărbaţi, aş pierde, deoarece pentru voi, a avea consideraţie şi respect pentru o femeie este o umilinţă, iar dragostea voastră durează doar un sfert de oră, iar după aceea, încep marile pasiuni: băutura, fotbalul, televizorul, calculatorul şi, pe ascuns, alte escapade. Să nu îndrăznească cineva să se simtă jignit, ofensat ori nedreptăţit, deoarece în faţa mea, nu veţi avea câştig de cauză.

Dar am deviat mult de la accidentul petrecut în ziua aceea, şi Mălinescu tocmai acest lucru urmărise. Poate şi altceva… Timpul avea să-mi confirme sau să-mi infirme presupunerile mele. Bineînţeles, că Mălinescu a urmărit tura noastră şi, de câte ori venea la masaj, mă determina să discutăm, parcă eram prieteni de când lumea şi, cu timpul, între noi, chiar s-a legat ceva, mai mult decât o simplă prietenie.

Într-una din zile, m-a întrebat în ce zodie m-am născut, şi când a terminat şedinţele de tratament, mi-a dăruit o lădiţă de zestre foarte frumos lucrată, iar pe capac erau sculptaţi doi copii identici: unul cu o liră în mâini, iar celălalt cu un arc, întruchipând cei doi gemeni, iar în lădiţă am găsit o cutiuţă mică, având în ea o pereche de cercei foarte drăguţi.

— Domnule Mălinescu, un asemenea dar se oferă unei prietene, sau unei… Şi n-am mai continuat cu denumirea persoanei îndreptăţite să primească acel minunat cadou. Şi el încercă să continue, ceea ce trebuia să spun eu.

— Pot să denumesc eu condiţia persoanei? mă întrebă el, luându-mă de mână.

— Nu. Răspund categoric şi încerc să-mi retrag mâna.

— Şi dacă eu totuşi insist?

Eu nu i-am răspuns nimic, dar momentul acela se prelungea şi simţeam o atracţie între noi, parcă eram doi poli cu sarcini opuse şi abia ne opuneam cursului normal al fizicii. Nu ştiu cum arătam la faţă, dar bine în niciun caz, şi atunci mi-am muşcat o buză până la sânge, ca să pot rupe vraja şi am spus:

— Domnule Mălinescu, vă rog să plecaţi şi luaţi şi darul cu dumneavoastră! Eu nu-l pot primi.

— Voi pleca, dar îmi permiţi măcar, să mai vin din când în când, să te rog pentru un masaj? mă întrebă, cu o voce foarte mâhnită.

— Dacă durerea lombară persistă, atunci puteţi să mai faceţi o serie de zece şedinţe, dar trebuie să treacă trei luni de la seria anterioară.

— Eşti o fiinţă rea şi crudă, ca toate femeile frumoase.

— Dacă veţi mai veni peste 2 – 3 ani, veţi uita zeiţa şi vă veţi vindeca de maladii închipuite şi aberante.

— Pentru vorbele acestea, într-o zi îmi voi lua revanşa, spuse, îmi sărută mâna şi plecă fără să ia cadoul înapoi. N-aveam dulap în cabinet, aşa că l-am pus în geantă repede, să nu-l vadă Anemona, fiindcă n-aveam de gând să-i relatez situaţia creată între mine şi Mălinescu Miron, care a plecat atât de trist şi fără speranţe.

Dar eu? Cum am rămas? El poate măcar să mă mai vadă pe stradă sau în altă parte, dar eu, mie mi-era interzis, şi acest mic favor.

Trecuseră doi ani de la absolvire şi episodul epistolelor se încheiase, chiar prea devreme, şi-mi lăsase în suflet multe nostalgii şi

regrete. Cine mai ştia pe unde se angajaseră fostele mele colege şi dacă mai locuiau la aceleaşi adrese. Pe la începutul lui iunie, primesc o scrisoare de la Minola, care lucra în Covasna, întrebându-mă dacă aş fi dispusă să-mi petrec concediu cu ea, plimbându-ne prin ţară şi vizitând unele foste colege, de pe traseele pe care ne hotăram să mergem. Mi-am făcut cererea de concediu, şi în ultima zi de lucru, înainte de acesta, a venit domnul Mălinescu să mă informeze că de a doua zi va începe o nouă serie de tratament, cu alte proceduri. Nu ştiu cum se făcea, că de câte ori venea la mine, nu prea era aglomeraţie, să pot avea un motiv să-l alung din preajma mea. În lipsa lui încercam să nu las gândul să-l caute mereu, dar, dacă venea iar la tratament, mă temeam că nu va fi bine în inima mea atât de vulnerabilă.

— Regret mult, domnule Mălinescu, dar eu plec în concediu pentru două săptămâni şi va trebui să apelaţi la alt maseur.

— Îţi imaginezi cumva că voi putea? Nici nu admit, amân tot tratamentul şi-l voi face după venirea preferatei mele.

— Parcă spuneaţi că aveţi dureri mari, ce nu suferă amânare? întreb eu să-l pun într-o încurcătură, dar el era foarte inteligent şi-mi ripostă:

— Am dureri mari, insuportabile, dar nu lombare, ci cardiace.

Bineînţeles că am priceput aluzia, destul de directă şi m-am înroşit toată.

— Pot să mângâi nişte trandafiri atât de gingaşi şi nevinovaţi? Şi-mi luă un obraz în palmă, spunându-mi:

— Te rog, să mă primeşti în rândul prietenilor tăi! I-am dat mâna la o parte şi atunci m-a prins de mână. Eram atât de emoţionată, încât nu mai ştiam ce ar trebui să fac.

— Domnule Mălinescu, sunteţi un bun psiholog şi un mare vrăjitor, iar eu nu pot lupta cu armele acestea. Cred c-ar fi mai bine să faceţi procedurile acum, iar la venirea mea, să nu vă mai găsesc pe aici!

— Devii tot mai respingătoare şi mă mâhneşti mult.

— Încerc să fiu raţională, iar dumneavoastră mă puneţi în situaţii penibile. Dacă ar intra acum colega şi m-ar vedea atât de…

— Pierdută, zise el, prinzându-mi şi mâna cealaltă.

— Vulnerabilă, nu pierdută, contrapunctez eu, încercând să-mi retrag mâinile.

— Dar dacă nu ar veni colega, te-ai mai opune cu atâta disperare? întrebă, încercând să mă apropie de el.

— Domnule Mălinescu, vă rog să plecaţi şi să-mi daţi pace!

— Iar mă alungi, zeiţă nemiloasă şi haină!

Scap din mâinile lui şi mă aşez în dreptul ferestrei, care era închisă.

— Aş fi tare încântată, dacă n-aţi mai veni deloc în tura mea!

— Plec, dar vin când te întorci şi dacă nu vrei să mă primeşti, am să plâng la uşa cabinetului tău.

Din norul încruntat care eram, am zâmbit, iar el n-a scăpat ocazia să spună:

— Eşti tare dulce când zâmbeşti, şi îmi mai vine şi mie să trăiesc şi să sper.

— Ce speraţi? îmi iau inima în dinţi şi întreb.

— Să aprind o scânteie în inima ta şi să nu mă mai alungi.

— Domnule Mălinescu, aţi început să deveniţi agresiv!

Am vrut să traversez cabinetul şi să ies, dar el m-a prins în braţe şi, încercând să mă sărute, mă ruga în şoaptă:

— Marinola, te rog, nu mă mai respinge, că de mine nu scapi. Acum sau mai târziu, tot vei fi a mea.

Am vrut să-i dau o palmă, şi el m-a prins rapid de mână, şi mi-a sărutat-o de mai multe ori. Până la urmă, tot a reuşit şi m-a sărutat, încât mi-a luat toată respiraţia.

— Domnule Mălinescu, lasă-mă, şi încerc din nou să-l plesnesc, dar era extrem de rapid şi îmi prinse iarăşi mâinile.

— Aceasta este bădărănie! spun şi încerc să-l îmbrâncesc, dar iar mă prinde în braţe şi începe să mă sărute pe buze, pe ochi, pe gât. Până la urmă, am lăsat şi respect şi tot, şi i-am zis:

— Chiar eşti nebun, ţi-ai pierdut minţile, lasă-mă, îţi spun! Tremuram de teamă, de emoţie, de dorinţă.

M-a ţinut în braţe, cred, o jumătate de oră şi mă mângâia. Într-un târziu m-am liniştit. Nu aveam chiuvetă în cabinet şi mi-ar fi trebuit puţină apă. Dacă îmi aducea el, Anemona ar fi avut suspiciuni. Dacă venea în cabinetul meu, m-ar fi văzut în ce hal eram de schimbată. S-a dus Mălinescu şi mi-a adus de la chioşcul spitalului un suc.

— Nu beau nimic de la tine!

— Marinola, uite sticla, scoate-i tu dopul! Am desfăcut sticla şi am luat două extraverale cu suc.

— Te rog să pleci, acum!

— Nu plec, până nu te văd bine. Marinola, te rog să mă ierți! Te rog, te rog! Marinola, eu țin mult la tine și am simțit că nici eu nu-ți sunt indiferent. Mă ierți?

Minola sosise cu o zi înainte, iar acum, era trei fără un sfert și venise să mă ia acasă de la spital. Ea a intrat veselă și zâmbitoare, iar Mălinescu a ieșit șoptindu-mi:

— Vă aștept la colț. Vă conduc eu acasă.

— Nu, nu, nu se poate!

El iese, iar eu mă schimb rapid, mă pieptăn, și când să ieșim, Minola mă atenționează că am un pachet pe masă. Cum am pus mâna pe el, mi-am dat seama că înăuntru se află o geantă. Îi spun Minolei că rugasem pe o colegă să-mi cumpere ceva, și scot o săcoșică din geanta mea, și pun pachetul. Când vine Sanda, femeia de serviciu, și-mi spune că pe domnul care ieșise de la mine, în urmă cu o jumătate de oră, l-a lovit o mașină.

— Și ce-a pățit? întreb, abia stăpânindu-mă să nu intru în panică și să plâng.

Unul din băieții de la urgență era văr prin alianță; și-i spun Minolei:

— Mai așteptăm puțin să mergem până la primire urgențe, poate e vărul meu de serviciu.

Acolo, într-adevăr, vărul meu îi prindea lui Mălinescu niște copci la cap.

— Are o julitură mică la mâna dreaptă și l-am pansat.

— După ce-i pui copcile, trebuie să mai șadă aici puțin?

— De ce, îl cunoști pe domnul? mă întrebă Coriolan.

— Da, era invitat la noi la masă, trântesc eu ideea, în urma căreia nu mai încăpeau alte comentarii.

— Atunci intrați cu dânsul într-o încăpere, să mai stea puțin întins.

Noi intrăm, dar pe Minola o oprește Cori, s-o întrebe dacă n-are ceva de pus în ghips. Ea râde și-i spune că poate limba lui, că prea vorbește mult. Apoi, ușa s-a închis și am rămas singură cu Mălinescu. Am pus mâna pe mâna lui, el a pus cealaltă mână peste a mea, iar eu l-am întrebat îngrijorată:

— Aveți dureri pe undeva?

— Te am pe tine aproape și mă simt bine. Dacă nu țineai puțin la mine, n-ai fi venit.

— Glumiţi, domnule Mălinescu. Coriolan mi-e văr şi am venit să văd dacă este în tură, să-l întreb ce-aţi păţit.

— Şi dacă nu-l aveai pe vărul tău, mă lăsai aici ca pe un orfan? M-a strâns la piept, unde inima lui bătea atât de tare pentru mine. M-a sărutat cu atâta pasiune, din nou şi din nou. Nu m-aş mai fi dezlipit de el niciodată.

— Marinola, aş vrea să-ţi spun ceva ca unei prietene: se vede pe faţa ta tot ce simţi pentru mine, aşa că, zadarnic vrei să ascunzi ce e în sufletul tău, că eu văd şi simt totul. Mă ridic şi vreau să plec, dar el mă prinde de mână. Atunci, vârâ capul pe uşă Coriolan:

— Puteţi pleca, domnule Mălinescu, iar tu, Marinola, nu mai fi aşa prăpăstioasă, că radiografia arată bine. Cred că n-aveţi nevoie de concediu medical.

— Aş vrea totuşi câteva zile, menţionă Mălinescu şi vârî ceva în buzunarul lui Cori.

— Atunci să vorbim cu domnul doctor.

— Noi plecăm, spun eu şi-o iau pe Minola de mână.

— Nu durează mult, zice Cori şi mă strânge de mână.

— Totuşi, vreau să ieşim. Aici miroase a medicamente, de-mi vine greaţă.

— Bine, bine, venim şi noi imediat. Ieşim şi-i spun Minoleei să plecăm, dar ea refuză, spunând că i-a făcut Cori semn să rămânem.

— Dar e târziu, Minola, când mă pregătesc eu de drum? Şi apoi, n-are rost să mai stăm. Ce voiam să ştiu, am aflat.

— Uite-i că vin, mă anunţă Minola, iar eu fac o mutră tare nemulţumită.

— Eu m-am învoit şi mergem să mâncăm ceva, ne informează Cori, iar eu fac nişte mutre… de zile mari.

— Ce-ai Marinola? Ce nu-ţi convine? întrebă Cori.

— Măi, noi mâine plecăm, şi n-am pregătit nimic, sunt şi foarte obosită. Apoi, eu mă cam feresc de fetele din spital, că bârfa atâta aşteaptă.

— Nu e nimeni în halat pe afară, hai să mergem!

Plecăm, iar eu întreb:

— Cine a fost cu ideea?

— Noi! strigă toţi.

— Vă trebuie o bătaie!… spun, destul de enervată. Domnului Mălinescu i-ar fi trebuit odihnă, nu restaurant!

— Marinola, te implor!... îmi ia Mălinescu mâna, şi mi-o aşază peste braţul lui.

Eu iarăşi fac botic şi oftez, să mă audă numai Mălinescu.

— Minola, nu vrei să mă iei de braţ? întrebă Coriolan. De fapt, ştiam că aceasta se urmărea.

— Am ajuns la Prahova şi ne-am instalat într-un separeu. Chelnerul a venit imediat şi ne-a adus lista de bucate.

— Vă rog, domnişoarelor, să spuneţi ce aţi dori să serviţi? ne întrebă Mălinescu, repede.

— Eu vreau acasă, spun eu, întoarsă de-a binelea pe dos. Mălinescu mă ia de mână şi începe să mă lămurească, şi să mă roage să fiu fetiţă cuminte, şi să spun ce doresc.

— Bine atunci, dacă-i bal, bal să fie! Eu doresc un platou cu gustări reci şi o friptură de porc la grătar. Iar ca băutură, un vin uşor, pentru doamne.

— Şi noi la fel, zice Minola, mai curajoasă.

Mălinescu îmi sărută mâna, iar eu îl implor să se abţină. Chelnerul ne aduce tot ce trebuie, ne toarnă în pahare, iar Mălinescu pune mâna pe mâna mea, atât de tandru, că m-au trecut fiori:

— Pentru ce bem? Iar eu zic:

— Pentru că ne e sete!

Mălinescu mi-a băgat degetul meu mic în gură, m-a muşcat, apoi l-a supt.

Eu spun:

— Iarăşi eşti agresiv! şi vreau să-mi retrag mâna.

— Sunt tandru, domnişoară, nu agresiv. Şi nu vreau să-ţi spun ce ţi-aş face la obrăjorii aceia, în care au înflorit nişte superbi trandafiri. Pune din nou întrebarea:

— Pentru ce bem?

Minola zice:

— Pentru fericire!

— Eşti de acord? întreabă cu insistenţă Mălinescu.

— Eu cred c-ar fi bine să bem pentru sănătate.

— Tu, pentru ce bei Coriolan? îl întrebă pe vărul meu. Acesta răspunde:

— Eu beau pentru o verişoară, care, dacă vrea, iese din orice încurcătură.

— Eu beau pentru dragoste, căci, de fapt, aceasta ne-a adus

acum, aici. Eşti de acord cu mine? mă întrebă, aproape în şoaptă, strângându-mi mâna la piept.

Mi-era tare sete, dar n-am băut decât două guri de vin şi l-am rugat pe Mălinescu să comande nişte apă minerală.

— Se face, imediat, dar ţin să-ţi spun că eşti prea raţională şi într-o zi, îţi voi spulbera această raţiune prea exagerată.

— Dar ce facem o competiţie?

— Viaţa ne ţine, ne forţează să fim mereu în competiţie.

Mă durea stomacul de foame, dar aveam un ocean de emoţii şi abia înghiţeam, căci parcă mi se strâmtase faringele şi esofagul. Mestecam încet, mă afundasem în nişte gânduri şi abia înghiţeam, în timp ce cineva mă chema de departe, de foarte departe:

— Marinola, Marinola, vino înapoi la mine!… Mă trezesc din visare, mă dezmeticesc din reverie şi încerc să mă scuz:

— Sunt foarte obosită şi bine ar fi, dacă am pleca mai curând.

— Vrei să scapi de mine?

— Cred că şi aceasta vreau.

— Şi mai ce?

— Nu vă supăraţi.

— Pe tine, niciodată!

— Aş vrea să vă uit…

— Marinola, faţa ta şi pulsul tău îmi spun altceva. Aveam o mână în mâinile lui şi era clar, că simţea trăirile inimii mele atât de greu încercată.

— Domnule Mălinescu, e târziu, aş vrea să plecăm totuşi!

— Dacă îmi spui Mirel, şi nu Mălinescu, atunci mergem. Aşteptarea se lungea, se prelungea, iar eu tăceam. M-a sărutat în palmă, mi-a pus palma pe obrazul lui şi şoptea, să auzim numai noi:

— Te rog, te implor, te conjur, fă aceasta pentru un adorator pierdut, pe mirificele plaiuri ale dragostei, ce te aşteaptă şi pe tine să găsiţi drumul spre fericire împreună! Minola şi Coriolan vorbeau şi ei, mai mult în şoaptă, şi acum, spre sfârşit, Cori zice:

— Noi ieşim puţin în răcoarea nopţii şi v-aşteptăm şi pe voi. Uite aici Mirele o sută de lei, partea noastră şi să auzim de bine!

— Minola, nu pleci nicăieri!

— Nu plec, n-ai grijă! Eu mă adresez lui Mălinescu:

— De ce v-a spus „Mirel”?

— Pentru că suntem prieteni, am fost şi colegi de generală.

— Să vă fie ruşine! şi mă ridic în picioare. El îmi trage scaunul şi mă ia în braţe.

— Marinola, am vrut să petrec o seară minunată cu tine şi tu o strici! Dacă ai fi ştiut, ai fi venit?

Eu nu spun nimic, căci mă simţeam manipulată, frustrată, prinsă cu garda jos.

— Haideţi să mergem. Şi nu vă mai daţi în spectacol aici!

— Marinola, nu ne vede nimeni aici! spuse Mirel implorator.

— Atunci, hai să dansăm rumba pe inima acestei naive, că tot nu ne vede nimeni! Şi am început să plâng.

Mălinescu era disperat. Vine Cori şi întreabă profund surprins:

— Ce s-a întâmplat? Vine la mine şi mă mângâie, încercând să mă calmeze.

— Te rog, Marinola, fii rezonabilă!

Caut ceva în geantă şi arunc pe masă o sută de lei:

— Luaţi banii, pentru mine şi Minola, şi du-mă la taxi, Cori! Dacă nu vrei, chem un chelner să mă ducă el la maşină, acum!

Mălinescu rămâne în urmă să achite nota, iar noi ieşim.

— Marinola, sunt consternat.

— Să taci şi să te duci la Marele Scaraoţchi, iar cu mine nu mai ai ce discuta! Am crezut că îmi eşti prieten, dar eşti un codoş! O Iudă! Intru nervoasă în taxi, Minola lângă mine şi, când să pornească maşina, se aruncă şi Cori, şi Mălinescu. Eu tac, fiindcă nu voiam să facem panaramă în taxi. Coborâm acasă toţi, iar ei încearcă să-şi ceară scuze, iertare, până şi Minola. Când să deschid poarta, aceasta era încuiată. Eu sar gardul, şi pun piciorul pe lanţul de jos al porţii, şi când să-l pun pe al doilea pe clanţă, Mălinescu mă ia în braţe, zicând:

— Stai aici, că te mănânc! Sari tu Cori, că fătuca aiasta mi-a mâncat sufletul!

— Să ştiţi că strig „hoţii!" Dacă nu mă lăsaţi în pace! Atunci, Mălinescu îmi astupă gura cu gura lui. Dacă nu treceau nişte trecători pe stradă, cine ştie cât m-ar fi ţinut sub presiune.

— Spune-mi că ne ierţi farsa! Te rog, Marinola, a fost o glumă nevinovată, de ce o iei în tragic? Oricum, ţi-am fi spus.

— Bine, lucrurile sunt lămurite: voi aţi făcut o glumă proastă, eu am luat-o în serios, dumneavoastră v-aţi purtat ca un bădăran, Cori ca un nesimţit, şi acum aş vrea ca lucrurile să rămână aşa, deocamdată, pentru că acum este foarte târziu şi nu mai putem schimba nimic, iar

eu sunt obosită şi fizic, şi psihic, iar puterile mele sunt pe sfârşite. Nu cred că am să pot dormi, dar măcar stau întinsă în pat.

Nu prea erau de acord, dar trebuiau să accepte raţionamentul meu. Ne-am luat rămas bun, Mălinescu m-a îmbrăţişat, şi-a apropiat obrazul de al meu, şi-a spus:

— Mă ierţi? Dacă nu, mă voi îmbolnăvi. Nu pleci mâine! Te implor!

— Acum lăsaţi lucrurile cum au picat. Cred că amânăm plecarea cu două-trei zile. Voi vedea dacă sunt ceva spectacole în oraş, s-o scot pe Minola undeva.

— Spune-mi Mirel, te rog!!!

— Bine, Mirel, noapte la fel cum va fi şi a mea! Cu nicio micromăsură mai bună!

— Eu, dimpotrivă, îţi urez o noapte dulce, şi să fii sigură de cele ce ţi-am spus de când ne cunoaştem, şi să crezi şi ce am încercat să-ţi subliniez, cu destăinuiri subtile.

UN CONCEDIU DE ÎNALTĂ TENSIUNE

Când a auzit domnul Mălinescu Miron că i-am spus pe numele de alint, Mirel, a avut aşa o explozie euforică, parcă obţinuse premiul Nobel, şi de acum era în al nouălea cer. În sfârşit, după o mie de gesturi tandre şi dulci, am reuşit să rupem vraja, ruptură care durea cumplit, durere alinată puţin de Mirel, prin asigurări şi promisiuni.

Noi, fetele, ne-am regăsit doar patul, nu şi somnul, iar ei au dispărut în noaptea care ocrotise visele, vibraţiile şi dorinţele noastre.

Nu puteam vorbi şi nici nu ni se lipea geană pe geană. Dacă am văzut aşa, am hotărât împreună cu Minola să ieşim în curte. Ne-am făcut rapid nişte cafea şi ne-am aşezat la masă sub gutui. Era ceasul patru şi jumătate şi nu spuneam niciuna nimic. Strânsesem în mine atâtea emoţii şi atâta tensiune, încât nu m-am mai putut abţine şi am început să plâng. Minola încerca să mă liniştească, mângâindu-mă pe spate. La un moment dat, ea îşi retrage mâna şi aud o mişcare.

— Ce faci? întreb, ştergându-mi lacrimile.

— M-am ridicat puţin în picioare să-mi aşez pantalonii mai bine, răspunde ea.

Eu îmi şterg nasul, suspinând, şi parcă mirosea a un parfum străin. Mă ridic să văd ce face Minola, şi Mirel, care se aşezase în locul ei, mă trase în braţele lui.

— Doamne, fereşte! N-ai plecat acasă, Mirel?

— Cine poate să doarmă cu gândul la o aşa comoară de fată?

— Mirel, se scoală ai mei şi va trebui să dăm nişte explicaţii!

— Mai bine, dă-mi puţină cafea din ceaşca ta şi lasă că ne descurcăm noi.

— Mai am cafea făcută, stai, s-o aduc!

— Îmi promiţi că vii înapoi?

— Mirel, ţi-ai pierdut minţile? Sigur că mă întorc! Vin cu ibricul şi cu o ceaşcă, dar el toarnă tot în ceaşca mea, şi bem amândoi din ea, parcă eram împreună de o veşnicie. Beam o gură de cafea, ne mai sărutam odată, iar beam şi iar ne sărutam.

— Marinola, este cinci şi jumătate. Eu plec să dorm puţin, apoi am nişte treburi de rezolvat. Dacă vreau să-ţi dau un telefon, unde te pot suna? îi dau numărul şi se ridică să plece.

— Mă conduci până la poartă? La despărţire, se lipise tot de mine şi parcă nu mai puteam să ne desprindem.

— Mirel, spune-mi, cum de te-ai întors?

— Nu mi-a venit să mă duc acasă, m-am plimbat pe străzi, apoi, am venit să mai văd o dată poarta, pe unde ai fugit de mine, adoratorul tău.

— Acum, te rog să pleci, că se scoală ai mei, şi vor începe să mă interogheze. Mulţumesc pentru geantă şi te rog, să nu îmi mai faci niciun dar! Bine?

— Nu. Şi pot să fac daruri cui vreau eu! Bine? A! Stai! Să-ţi înapoiez suta de lei, că nu e frumos ca o domnişoară să achite consumaţia unui bărbat, dacă e bărbat. Dacă nu, poate să se spânzure! Sărut mâna, dulceaţă scumpă!

— După plecarea lui, cine a mai putut să doarmă? Când m-am întors de la poartă, încă nu se sculase bunica şi am putut să vorbesc puţin cu Minola, care, şi ea era şocată.

— Marinola, tipul acesta este topit după tine. Tu nu ţii la el? Ori eşti prea cerebrală, ori iubeşti pe altul!

— Minola, eu cred că este căsătorit! În cazul acesta, ce se alege de inima mea?

— Dar ce crezi? Dacă tu ai fi căsătorită cu el, celeilalte i-ar păsa de tine?

— Şi atunci, unde ajungem? Ce facem cu principiile noastre, cu viaţa noastră?

— Primim ce ni se oferă şi atât. Mai departe vom vedea. Dacă

acum te chinuieşti, respectându-ţi principiile, crezi că vei căpăta un loc mai bun în Rai?

— Doamne, Minola, nu te-am auzit niciodată vorbind astfel şi mă mir grozav de judecata ta, destul de realistă.

— Dar ce, în internatele acelea pe unde ne-au ţinut închise, ştiam ce e viaţa?

— Fii atentă, când se va scula bunica, ne va lua la întrebări, iar noi trebuie să spunem că am fost la restaurant cu vărul Cori şi cu nişte prieteni de-ai lui.

— Bine, bine, n-ai nicio grijă că ştiu să fiu discretă.

Era ora şase şi jumătate şi o întreb pe Minola:

— Vrei să luăm micul dejun?

— Când se va scula şi bunica ta. Acum, mai bine vorbim.

— Eu am o agitaţie în mine, de îmi vine s-o iau la fugă.

— La cât s-a străduit Mirel să te agite, te cred şi eu, zise Minola începând să râdă.

— Minola, dacă nu eram cu tine, ce mă făceam? întrebai şi eu să mă aflu în treabă.

— Ai fi făcut rost de o relaxare, şi poate era mai bine.

— Să-ţi fie ruşine!

— De ce să-mi fie ruşine? El te-a înnebunit pe tine şi tu l-ai înnebunit pe el.

— Dar eu n-am făcut nimic!

— Însăşi persoana ta îl face să i se accelereze pulsul.

— Dar de când cunoşti tu atâta psihologie, Minola?

— De când am intrat în caruselul vieţii. Sunt doar doi ani de când am absolvit şi am trecut prin atâtea, cât pentru o viaţă.

— De ce nu mi-ai scris, să mai ştiu şi eu de tine?

— Ce să-ţi scriu? Deoarece nu mai ştiam de capul meu şi nici pe unde mergeam. Uite, s-a sculat bunica ta.

— Bună dimineaţa fetelor! Pe unde mi-aţi umblat de-aţi venit înspre ziuă?

— Am venit devreme, dar am ieşit afară pentru că n-am putut dormi.

— Aţi mâncat de dimineaţă?

— Nu, te-am aşteptat pe matale să luăm micul dejun împreună. Vin şi eu să te ajut?

— Vino, fac nişte ouă ochiuri?

— Eu vreau omletă! Tu, Minola?

— Şi eu tot omletă. Am tăiat pâine, am adus unt, brânză şi roşii. Se scoală şi bunicul.

— Bună dimineaţa, bătrâne Seneşal! îl întâmpin eu, şi-i dau o ciocolată, ca, în caz că a văzut ceva suspect pe fereastra de la camera lui, să nu mă dea de gol.

— Mai plecaţi undeva azi? întreabă bunica, aducând omleta la masă.

— Ieşim în oraş, mai târziu puţin. De ce? Vrei să ne pui la vreo treabă?

— La curăţat de pene pentru umplut pernele.

— Unde ai matale pene de curăţat?

— În pod. Ce, tu n-ai văzut că podul e plin cu pene?

— Poate de glumele matale şi de mult praf. Bunica râde, iar Minola zice:

— Vine un domn! Eu îngheţ şi mă crispez de emoţie.

— Marinola Deleanu, aici locuieşte? întrebă tipul. Eu înghit un mare nod şi răspund:

— A stat aici, dar s-a mutat.

— De când s-a mutat?

— De aseară, ţin eu gluma mai departe.

Ai mei încearcă să rectifice, spunând că eu sunt.

— De ce glumiţi, domnişoară?

— M-am sculat veselă de dimineaţă.

— Trebuie să-mi semnaţi pentru un colet.

— N-am primit niciun colet.

— Vi-l dau eu acum.

Las gluma, semnez, şi primesc un pacheţel cât o portocală. Aştept să plece comisionarul şi desfac pachetul, cu sufletul la gură. Ce găsesc înăuntru? Două costume de baie superbe, superbe, superbe! Unul era întreg, roşu, cu solzi aurii, iar celălalt, bleumarin, cu solzi argintii.

— Minola, mă doare ficatul nu altceva!

— Şi pe mine, invidia! Aşa frumuseţi mai au artistele de la cabaret, zise Minola admirativ. La expeditor, scria pe colet: Mirela Robu.

Mă întreabă bunica:

— Cine e asta, de-ţi trimite ţie aşa ceva?

— E o colegă de la spital, plecată la mare, pe care am rugat-o să-mi cumpere şi mie două costume de baie.

— Şi cât costă frunzele astea? Cred că o avere! zice iar bunica, puţin intrigată.

— Nu ştiu cât costă, dar pielea nu cred că mi-o ia.

Se făcuse ora zece şi ridicându-mă de la masă, spun:

— Minola, hai să ne pregătim, să putem merge în oraş!

Ne spălăm puţin cu apă rece şi ne îmbrăcăm ca recruţii, la chemarea gornistului. La zece şi jumătate ieşeam pe poartă.

— Minola, nu mai pot! Mă doare stomacul de emoţie.

— Şi eu mă mir, Marinola!

— Eu cred, că Mirel e bolnav la cap, nu altceva.

— E bolnav de tine, Dulceaţă!

— Taci, că mă enervezi! Eu îi spun să nu-mi mai facă daruri, şi el, parcă e…

— Îndrăgostit! continuă Minola, în locul meu.

— Mergem la teatru să vedem dacă e spectacol diseară, iar mâine plecăm la Roman.

— Dacă n-o surveni altceva, ripostă fosta mea colegă de şcoală, acum devenită prietenă devotată.

— Măi Minola, ştiu ce vrei să spui, dar ajută-mă să nu mai survină nimic! Toate darurile acestea sunt ori declaraţii de dragoste, ori valută forte, şi nu pot, nu vreau!

— Şi una, şi cealaltă, tot acolo duce.

— Minola, mă uimeşti! Dacă aş putea fugi în Cosmos, acolo m-aş duce!

La teatru nu se juca nicio piesă, dar venise Teatru de estradă-Nicolae Leonard – din Galaţi, şi dădea aici un spectacol. Am cumpărat bilete, apoi ne-am dus la coafor, la mătuşa Tita şi ne-am făcut frumoase. Eu eram pieptănată ca Gina Lollobrigida, apoi ne-am dus la o cofetărie, deşi era vremea prânzului. Era mare aglomeraţie, dar lumea mai mult cumpăra şi plecă. Ne hotărâm ce să servim, am cumpărat şi ne-am aşezat la o masă mai retrasă. Serveam încet şi ne gândeam. Eu nu-mi revenisem nici acum din şocul de dimineaţă. Minola face o observaţie foarte logică:

— Nu putem pleca mâine.

— De ce? Eu nu mai pot să stau în tensiunea aceasta. Barem, pe drum, suntem pe drum şi ne depărtăm de ispite.

— Dar spectacolul se termină târziu, iar noi vom fi năuce. Uiţi că nici azi-noapte n-am dormit.

— Ai dreptate. După concediul acesta, mă internez în spital.

— Dar cine te lasă? Îmi prelungesc şederea şi…

— Şi ce? Întreb eu.

— Şi plecăm în Hawaii. Nu mai ştii cântecul: „În Hawaii s-a născut fericirea, în Hawaii, în Hawaii”.

— Minola, voi aţi pus ceva la cale? Să ştii că dacă mă vinzi, te ucid!

Ne ridicăm de la masă şi dăm să ieşim, dar ne strigă vânzătoarea:

— Domnişoarelor! Domnişoarelor! Veniţi puţin!

— Am achitat, zice Minola.

— Nu despre aceasta e vorba. V-a lăsat cineva un pachet cu prăjituri, să vi-l ofer la plecare. Sunt achitate.

— Cine? întreb şi mai uimită.

— Persoana m-a rugat de multă discreţie.

— Bine! Mulţumim! spun eu, Minola ia pachetul şi ieşim

— Draga mea, Mirel trebuie să fie pe aici, pe urmele noastre. Hai să luăm un taxi şi să ieşim din „laserul” lui.

Luăm getax-ul şi ajungem acasă. Eu eram topită. Am luat două extraverale şi m-am întins puţin în pat cu capul pe mâini, să nu-mi stric coafura. Minola se aşază şi ea, şi-ncepe să mă mângâie pe spate. Într-un târziu, am adormit, tresărind. Minola a rugat-o pe bunica să ne trezească la cinci şi jumătate, şi a adormit şi ea, ca un pisoi.

Când ne-am sculat, eu, una, nici nu ştiam pe ce lume sunt. Şedeam pe marginea patului, încercând să mă dezmeticesc. Minola se trezeşte şi începe să râdă.

— Ce-ai, fată? Te gâdilă un fir de păr? spun eu începând să mă trezesc.

Minola spune în glumă:

— Eşti tot pe Pământ Dulceaţă, n-ai ajuns în Cosmos!

— Nu te prind eu vreodată cu mâţa-n sac? Să vezi ce-ţi fac! Eu aş vrea o cafea! Spun ridicându-mă, să merg la bucătărie.

— Nu eşti destul de agitată? Mai bei şi cafea! zice ea, pe ton de mamă îngrijorată.

— Dar de ce eşti agitată, Marinola? mă întreabă bunica, şi răspunde rapid Minola.

— Probleme tinereşti, bunico, aşa e la vârsta aceasta.

Ne-am băut cafeaua repede, apoi ne-am pregătit: eu m-am îmbrăcat într-o rochie roşie, plisată mărunt de sub sâni, şi cu cât pliseurile coborau, deveneau mai late. Şedea lipită de corp, nu trebuia să-i pui curea. Doar, când făceai pasul, pliseurile de jos se desfăceau şi venea pe mine superb. Avea bretele înguste şi spatele puţin gol, iar decolteul, en coeur, era destul de îndrăzneţ, după părerea mea, iar după părerea fostelor profesoare, de-a dreptul indecent şi lipsit de pudoare, ziceau dumnealor. Aveam nişte sandale negre cu toc, mai spre înalt, decât potrivit. Minola avea o rochie neagră, cu strasuri pe piept. Spectacolul începea la 19.30, aşa că ne-am dus cu autobuzul, ca să nu-l mai deranjăm pe unchiul, apelând la telefon.

Bunica spune admirativ:

— Parcă v-aţi duce la nuntă!

— Păi, tot un fel de nuntă e, zise Minola zâmbind. Şi lămureşte mai departe, că e un spectacol ca o nuntă.

Ajungem la Teatru şi se dăduse drumul la intrare. Intrăm, ne ajută plasatoarea să ne găsim locurile şi ne aşezăm pe al treilea rând. Mai erau zece minute până începea, iar lumea şi chiar noi, comentam problemele de peste zi şi eram bucuroase că veniserăm la spectacolul acesta, să ne mai destindem puţin. După cum v-am mai spus, eram pe rândul trei, al doilea şi al treilea loc de la capăt. Locurile de lângă noi erau goale. Se cântă o melodie de început şi un domn trece prin faţa mea şi se aşază lângă mine, iar altul se aşază în capăt, lângă Minola. Mie iar mi-a venit miros de parfum ca al lui Mirel. O strâng pe Minola de mână, iar ea îmi confirmă bănuiala. Veniseră Mirel şi Cori, şi nu ştiam cum Dumnezeu a făcut cu biletele, de ne-au flancat. Îmi bătea inima să-mi spargă pieptul. De ce îmi făcea Mirel figura aceasta mie? Ca să nu pot să mă liniştesc o clipă măcar. Cred că Minolei îi plăcea de Cori şi nu puteam să-i cer să plecăm, dar eu una, aşa aş fi făcut. Nu îmi mai venea nici să mă mişc.

Începe spectacolul cu glume, scenete, monoloage şi cântece la modă pe vremea aceea, care ne mergeau la suflet. După o oră şi un sfert, se dă o pauză, şi-i zic Minolei la ureche să plecăm. Eu şedeam lipită de ea, să nu mă ating de „domnul din stânga mea", care ocupase toată cotiera. Îi fac iar semn Minolei: hai, dar ea, nimic. Îi spun tare:

— Mie mi-e cam sete, hai să bem o citronadă. Cori îşi schimbă vocea şi se oferă să ne aducă el. Îi zic iar:

— Hai, acum! În şoapta cea mai şoaptă. Tipul de lângă mine face nişte mişcări care sugerau negaţie. Încerc altceva:

— Minola, mi-e rău!

Vine Cori şi ne oferă citronada. Eu refuz categoric.

Dar timpul trece şi se reia spectacolul, şi în gălăgia muzicii îi şoptesc încăpăţânatei mele prietene:

— Eşti rea şi trădătoare, şi te-am pus la stâlpul infamiei! Ea nu găseşte altceva de făcut, decât să mă pupe pe obraz şi eu o iert, făcând acelaşi gest. Domnul de lângă mine se foieşte intrigat, iar pe mine mă pufneşte un râs, de abia mă abţineam să nu explodez. M-am ciupit de câteva ori, mi-am muşcat buza, ea mă strângea de mână, şi, în sfârşit, mă potolesc. Nu mai ţin minte din programul acela nimic, şi cred că nici ei. Abia aşteptam să se termine odată. În final, ieşim în stradă. Cei doi ne acostează întrebându-ne cu voci schimbate:

— Singurele? Singurele? Iar eu răspund pusă pe şagă:

— Nu, ne aşteptăm soţii! Cei doi pufnesc în râs, şi noi.

— Dar voi, aţi ieşit la agăţat? N-aveţi somn?

— Nu chiar, am vrea să mâncăm ceva şi ne e urât singuri. N-aţi prefera să ne însoţiţi? abordă Cori subiectul nevralgic. Eu picam de somn şi cred că şi Minola, dar nu se îndura de perspectiva unei seri plăcute. Eu iau cuvântul:

— Aş minţi dacă v-aş spune că nu m-ar tenta. Dar, azi-noapte n-am dormit deloc şi în după-amiaza aceasta, dacă ne-am odihnit două ore. Roboţi nu suntem. Ce-ar fi s-o lăsăm peste vreo douăzeci şi cinci de ani. Facem atunci o agapă, şi ne întrebăm de reumatisme şi câţi nepoţi avem fiecare. Mirel întreabă:

— Ce să-i fac aghiotant?

— Ce doreşte muşchiul dumneavoastră, tovarăşe colonel! zice Cori.

— Norocul tău este că mai e lumină pe stradă.

— Bine, hai să luăm un taxi şi să ne duceţi acasă.

— În maşină, Cori se urcă în faţă şi noi ceilalţi, în spate. Mirel mă întreabă la ureche:

— Ştii unde mergem?

— Unde? Sar eu alarmată.

— Acasă, zice el începând să râdă. De ce nu vrei să mergem undeva să ne distrăm puţin? Ascultăm muzică, dansăm, eşti atât de frumoasă în rochia aceasta şi-ţi stă atât de bine coafura, că mă

înnebunesc după tine, şi mă sărută pe ureche.

— Tu mi-ai trimis costumele de baie? Întreb, să schimbăm vorba.

— Nu eu! Mirel, robul tău.

— Mulţumesc mult, dar nu îmi mai face cadouri. Îmi face impresia că mă cumperi.

— Nu te cumpăr pe tine, ci îndurarea ta faţă de un umil adorator.

— Ce vrei tu de la îndurarea mea?

— Să mă iubeşti puţin. Ajungem şi eu le spun să nu mai coboare. Iese Minola, iese şi Cori, iar Mirel mă sărută de mai multe ori, de rămas bun, şi-mi spune tot la ureche:

— Promite-mi că te întorci repede, tot la mine!

— Sigur că mă întorc în câteva zile, dar cred că tot la mine va fi.

— Mă aduci la disperare! Eu ţi-am spus în sensul, să nu-ţi găseşti altul pe acolo!

— Mirel, nu mă duc să caut pe cineva pe acolo. De altfel, nici pe aici n-am găsit încă pe nimeni.

— Cum să-ţi dovedesc că ai găsit? mă întrebă el puţin iritat.

— Mai vorbim când vin, Mirel.

— Mă suni? întrebă disperat.

— Îţi promit, te asigur. Mă sărută, iar şi iar, şi-mi dă drumul să plec în sfârşit.

— La revedere! strigă Cori, urcându-se în maşină. Şi s-au pierdut în noapte.

Acum, după ce plecaseră, îmi venea să plâng, dar nu i-am spus Minolei. Dacă am fi avut atunci telefoane mobile!... De altfel, totdeauna m-am gândit, că dacă am fi avut telefoane mobile, de-a lungul sutelor de ani, alta ar fi fost istoria noastră şi a întregii omeniri.

A doua zi am ieşit să cumpărăm nişte cadouri, pentru colegele la care mergeam. Aveam o stare aidoma aceleia când eşti părăsită, abandonată, uitată.

— Minola, hai să mergem în Hawaii! Eu mor dacă nu ne ducem acolo!

— Păi, renunţăm la plecarea în Moldova şi-l sun pe Cori, iar adunarea se face rapid. Apoi mergem la Mare, adică în Hawaii.

— Deci, aceasta tot discutai tu şi Cori, să mă aruncaţi în Marea cea mare?

— Şi în braţele lui Mirel! Nu e mai bine? zise Minola tare entuziasmată.

— Minola, tu poţi să-ţi mai prelungeşti concediul?

— Sigur, până la Crăciun, dacă este nevoie.

— Bine, atunci mergem câteva zile în Moldova şi apoi, ne întoarcem fulger acasă.

— S-a făcut, Dulceaţă!

Am trecut şi pe la piaţă să cumpărăm nişte fructe, să-i lăsăm bunicii şi să luăm şi noi pe drum.

În seara aceea ne-am culcat devreme, să mai recuperăm din somnul pierdut. Ne-am sculat dis-de-dimineaţă să ne pregătim, fiindcă la şase aveam tren. Ne-am luat bagajele în nişte rucsacuri, să cărăm mai uşor. În gară, am luat bilete şi nişte cornuri şi am urcat în trenul, care nu prea era aglomerat. Cine se ducea la vremea aceea în Moldova? Aveam locurile la fereastră, aşa că Minola avea ce admira. Eu eram foarte îngândurată, contrariată şi eram în controversă cu mine însămi. Aş fi vrut să vorbesc cu o persoană mai matură, trecută prin multe, să mă povăţuiască ce să fac. De altfel, nişte raţionamente aveam şi eu. Indiferent care era starea socială a lui Mirel, din anumite motive, nu era cum şi-o dorea el. Dacă îmi făcea asemenea cadouri, înseamnă că avea o sursă importantă de venit şi nu frustra familia. Sau, da! Dacă nu-i accept avansurile, peste ani, voi regreta, dar, în cazul că va dura puţin, ori mult, eu tot voi suferi enorm. Dar acum, mi-ar fi mai uşor să pun punct? Mie mi-e drag, ba chiar foarte mult. Aş fi în stare să… Nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu ce aş fi în stare să fac pentru el! Poate orice… sau nimic. Orice-ul acesta e atât de mare!…

— Trecuse mai bine de o oră de la plecarea din Ploieşti şi nu spuneam niciuna nimic. Noi poate am fi vorbit de-ale noastre, dar în compartiment mai erau câteva persoane, şi nu ne simţeam în largul nostru, să discutăm deschis. La un moment dat, Minola îmi dă geanta şi-mi spune că iese puţin. După dispariţia ei, o doamnă mă întreabă:

— Unde mergeţi domnişoară?

— Într-o plimbare prin Moldova.

— Mergeţi pe la mănăstiri?

— Poate vom merge şi pe la nişte mănăstiri, dacă vom avea timp.

Şi continuă cu interogatoriul, de-mi venea să-i zic vreo două…

— Domnişoara cealaltă vă este soră ori prietenă?

— Mai mult decât o soră. După două zeci de întrebări de acest gen, vine Minola şi-mi spune:

— M-am găsit cu nişte prieteni şi ne-au invitat la ei în compartiment. Ne luăm rucsacurile şi ieşim val-vârtej, ca să nu mai fie nevoie să le dăm „bună ziua" ţaţelor acelora. După ce depăşim câteva compartimente, Minola îmi spune:

— Mergem în alt vagon mai liber şi am rugat pe nişte fete să ne păstreze locurile.

— Doamne fereşte, Minola, până unde ai mers?

— Până unde am găsit nişte locuri convenabile. Păi, ştii cum se uitau babele acelea la noi? Parcă eram venite din Lună, nu tot din România.

— Câte fete sunt acolo? întreb eu, bănuind altceva.

— Sunt trei fete. Ce, nu-ţi convine?

— Sigur că-mi convine, fiindcă mi-au pus curioasele acelea o sută de întrebări şi, dacă nu veneai mai repede, cred că mă descoseau de tot.

— Uite că am ajuns!

— Bună ziua la dumneavoastră! Spun eu entuziasmată, şi ne aşezăm, care pe unde vrem, căci locurile la fereastră erau deja ocupate.

— Hai să mâncăm nişte cornuri! zise Minola, desfăcând punga, servindu-le şi pe fetele celelalte, fiindcă aveam destule. Luaserăm cafea făcută de acasă, într-o sticlă de un litru, pe care am împărţit-o între noi. Domnişoarele care ne primiseră în compartimentul lor, erau din Suceava şi veneau de la Bucureşti, unde dăduseră examen la Facultatea de Medicină şi mai întârziaseră câteva zile prin Capitală, să aştepte rezultatele şi să se familiarizeze puţin cu oraşul, unde-şi vor petrece şase ani de studiu, căci intraseră toate trei, iar acum mergeau fericite la părinţii lor, care le aşteptau cu sufletul la gură. Aşa am început o discuţie la un înalt grad de dificultate medicală, iar eu şi Minola eram încântate să arătăm cunoştinţele noastre, acumulate în cei doi ani de masaj. Din gara Focşani, intră în compartiment un domn, întrebând dacă este vreun loc liber. Fetele i-au răspuns afirmativ, iar noi ne-am continuat discuţia. La un moment dat, ne întreabă pe noi două:

— Aţi terminat anul doi de medicină, domnişoarelor?

— Nu, domnule. Am făcut doi ani de cursuri şi practică pentru maseuri, la Şcoala Specială de Nevăzătoare din Arad. Am răspuns astfel, ca să ridicăm puţin prestigiul şcolii.

El a rămas foarte surprins de cunoştinţele noastre. Apoi, i-am povestit despre materiile studiate, despre Anatomia lui V. Voiculescu, predată de doctorul Angel Deliţoiu şi despre doctorul Ienăşel, care ne preda: Fiziopatologia, Nutriţie şi dietetică şi Nămolurile. Domnul ne-a mărturisit că a fost coleg cu Deliţoiu şi că este încântat de bagajul de cunoştinţe medicale, însuşit. Dacă a venit domnul acela în compartimentul nostru şi ne-a spus că este medic, n-am mai putut glumi între noi. Trebuia să ne purtăm ca nişte domnişoare educate şi serioase. Dar încet-încet, timpul a trecut şi am ajuns la Roman, unde am coborât, spunându-le că ne-a făcut plăcere cunoştinţa, urându-le, drum bun mai departe.

Noi am luat un taxi din gară şi ne-am dus la spitalul unde lucrau Mariana şi Laura. Laura ne-a invitat acasă, să-l cunoaştem şi pe soţul ei. Mă aşteptam să ne invite Mariana, fiindcă îmi fusese un an colegă de bancă. Dar, în fine, ne-am dus la Laura. Ne-a primit cu multă ospitalitate, servindu-ne cu un prânz foarte apetisant. În noaptea aceea, am dormit la ea, şi în sfârşit, m-am odihnit bine, fiindcă în tren, de câte ori se deschidea uşa compartimentului, mă temeam să nu apară Mirel, venit pe urmele noastre. Dar n-a venit, şi acum, parcă mi-era dor de el. A doua zi, ne-am dus la Paşcani, la o altă colegă, Adriana, unde am rămas o altă noapte. Ea era deja căsătorită şi avea chiar un băieţel. Când am plecat a doua zi, ne-a condus Adriana la tren şi din gară am cumpărat cartea „Marile speranţe". N-o citisem, dar ştiam că e o carte bună. Am revenit la Laura şi pe drum, ne-a prins o ploaie torenţială. Norocul nostru a fost că aveam umbrele, dar Minola nu mai ştia bine drumul şi ne-am învârtit vreo jumătate de oră, până s-a dumirit care e strada şi unde se află casa. Ude, pline de noroi şi înfometate, am ajuns la casa Laurei, care ne-a pus să ne spălăm pe picioare la pompă în curte. Nouă ne-a pus să mâncăm la bucătărie, iar ei se uitau în sufragerie la televizor. Ne-am gândit noi că a doua oară, nu trebuia să mai mergem la ei, dar ce era să facem? Aveam foi de drum şi traseul era scris pe foi – Ploieşti-Suceava – şi am întrerupt trei zile la Roman. A doua zi trebuia să plecăm mai departe, tot din Roman.

Ajunse la Suceava, ne-am dus direct la Spitalul Judeţean, iar o colegă de-a Măriucăi, ne-a informat că aceasta locuieşte la Căminul de Nevăzători şi ne-a dat adresa. O găsim pe Măriuca într-o stare jalnică. Ea nu ne-a spus, dar presupunerea mea a fost că făcuse o întrerupere de sarcină, empiric, şi avea nişte dureri înfiorătoare. În noaptea aceea,

am dormit într-o cameră cu ea şi tot timpul s-a văitat, iar noi nu puteam s-o ajutăm cu nimic. I-am propus să anunţăm salvarea, căci, având o hemoragie atât de mare, ne-am speriat, dar a refuzat. Atunci, cu părere de rău, ne-am luat rămas bun şi am plecat la gară, de unde am luat trenul spre casă.

Cred că Mirel şi Cori ne-au urat să ne meargă rău în plimbarea noastră, făcută cu siguranţă împotriva dorinţelor lor. Înainte de a pleca din Suceava, Minola i-a dat un telefon lui Cori, care s-a prelungit la 30 de minute. N-am auzit ce-au vorbit, eu stând mult mai departe. Niciodată nu mi-a plăcut să mă vâr în intimitatea cuiva. Când Minola vine la mine, îmi mărturiseşte că băieţii ar vrea să mergem direct la Sinaia.

— Eu nu sunt de acord Minola, fiindcă ştiu ce urmează.

Ea se înfurie şi-mi spune că se duce singură. Aproape tot drumul a fost bosumflată şi, până la urmă i-am spus:

— Minola, am înţepenit pe canapea, hai puţin pe culoar. Ne luăm genţile şi ieşim.

— Minola, spune-mi dacă sunt călători pe la geamuri? o întreb eu în şoaptă.

— Sunt, dar mult mai departe. Nu cred să audă ce vorbim.

— Nu ştiu cât îi cunoşti pe bărbaţi, de altfel, nici eu nu-i cunosc prea bine. Te copleşesc cu vorbe, în promisiuni, în admiraţii, eşti zeiţa zeiţelor, frumoasa frumoaselor, iubirea visată, dragostea nepreţuită, îţi pun la picioare daruri, flori, inima lor şi pe ei înşişi, iar când, în sfârşit, accepţi omagiul lor fizic, simţi efectiv, cum încet-încet, încep să se răcească, să se retragă, iar vâlvătăile marii lor iubiri se sting una câte una. Soarele ce lumina şi încălzea dragostea lor, moare! Înţelegi Minola? Moare! Tu, ori mori odată cu el, ori rătăceşti ca o nălucă printre ruinele iubirii voastre, construite cu atâta migală, pasiune, stăruinţă şi multă, foarte multă „dragoste”.

— Bine, Marinola, eu înţeleg şi sunt fascinată de cunoştinţele tale psihologice în materie de dragoste, de tertipurile bărbaţilor, sunt încântată şi de expunerea ta, şi atunci noi ce facem? Cum simţim că trăim? Cum ne umplem viaţa noastră searbădă, tristă, goală, fără sens şi fără căldura iubirii lor, fie ea şi trecătoare? Dacă nu acceptăm ce şi cât ni se oferă, vom rămâne ca nişte deşerturi uscate, aride, ocolite de lume şi uitate chiar şi de Dumnezeu. Atunci, hai să ne călugărim toate femeile, de la un capăt la altul al pământului, şi să ne rugăm; să ne

rugăm să ce? Ce să ne dea? Ce să obţinem? Ce să fie mai mult decât este? Ce să schimbe Dumnezeu mai mult decât este? Indiferent ce ipoteze au fost, sunt şi se vor mai concepe: că Lumea a apărut dintr-un haos, care pe măsură ce au trecut miile de ani, s-a transformat, că Dumnezeu a făcut Lumea dintr-un Haos, sau din nimic, El a făcut calcule, socoteli cum să fie Lumea alcătuită şi cum să fim şi noi ca oameni întregi. Eu cred că Dumnezeu mai lucrează şi acum la Facerea Lumii, face, face şi tot face. Şi mai cred că destinul fiecărui om, animal, pasăre sau gâză, este stabilit de la început, şi zadarnic ne rugăm să dea, să facă sau să schimbe, că destinul tot aşa va rămâne. Nu te dăruieşti celui care te roagă, care te iubeşte, şi te supui celui care, poate, te iubeşte mai puţin sau deloc, dar te cere în căsătorie, şi peste o săptămână, o lună ori un an, te lasă şi se duce la alta, iar tu ca om, cum rămâi? Eşti satisfăcută că te-ai dăruit legal? Ai nevoie de aprobarea cuiva să iubeşti, cu toată fiinţa ta?

— Minola, cât ţi-a dat Mirel să-i pledezi cauza?

— Să-ţi fie ruşine, Marinola! Eu pledez cauza noastră, a celor singure, nevoite să aşteptăm să fim cerute de neveste, pentru că aşa se cade, altfel suntem considerate imorale! De ce să aştept până m-o cere în căsătorie unul pe care l-au refuzat o sută, şi să nu iubesc pe cine-mi place mie, cine mă doreşte, mă roagă pentru puţină înţelegere!

Eu am început să plâng, iar Minola nu ştia ce să mai facă să mă liniştească. Atinsese centrul problemei care mă frământa şi pe mine demult, dar nu aveam, credeam eu, cu cine dezbate această încurcată ecuaţie. Noi nu gândim ca preoţii, ca pastorii, sau ca oricare alţi propovăduitori de dogme religioase, ci gândim şi ne purtăm ca nişte oameni normali, cu simţuri şi simţăminte. Nu le-am făcut noi şi nu putem lupta împotriva lor. Mi-a adus Minola apă, mi-a dat o doamnă un rudotel şi aşa am reuşit să mă liniştesc.

— Marinola, te rog, să nu mai plângi şi să mă ierţi că am fost cam dură cu tine, o sensibilă, dar aş vrea să-ţi mai pun o întrebare şi după aceea, nu mai dezbatem subiectul acesta. Îmi dai voie? Eu aprob, dând din cap.

— Câte kilograme de extraverale ai luat de când îl cunoşti pe Mirel, Dulceaţă?

— Minola, ce-a spus Cori, când ai vorbit cu el, referitor la noi două?

— A spus că ne aşteaptă amândoi în gară şi, dacă vrem, ne

ducem la gara de vest, să luăm un tren spre Sinaia, Buşteni sau Predeal, iar, dacă nu vrem, atunci, mergem la Cori acasă, pentru un banchet…

— De adio, spun eu repede.

— De revedere, Marinola, de bucurie că ne regăsim, după cinci secole de aşteptare.

— Minola, tu ţii atât de mult la Cori, că zilele acestea ţi s-au părut secole? întreb eu profund surprinsă.

— Dacă mă aşteaptă în gară, merită să ţin puţin la el.

— Şi în final, ce facem? întreb să văd ce zice ea, poate găsesc o portiţă totuşi, să mă eschivez.

Ea se gândeşte, se tot gândeşte şi, într-un sfârşit, mă blagosloveşte cu un răspuns, de mă face ca la box, knock out:

— Oricum spui tu, tot este mai bine de cum aş hotărî eu.

— Eu zic să coborâm la Valea Călugărească şi să ne ducem acasă cu o ocazie.

— Şi, dacă ei ne-or fi aşteptând cu flori, cu inima în galop şi cu sufletul la gură?

— Dacă eu, să zicem, nu vin cu tine, te-ai duce singură, Minola? Sau ai glumit?

— Nu ştiu ce să spun. Văzând la tine că te împotriveşti atâta, parcă şi mie îmi dispare curajul, spuse Minola, de data aceasta, foarte serioasă. Ea mă întreabă deodată:

— Marinola, suntem prietene, sau nu?

— Da, dar eu nu vreau să intru în gura lupului, nici măcar alături de o prietenă.

— Atunci, cred că ar fi mai bine să mergem la Cori, mâncăm ceva, apoi…

— Apoi, ne mănâncă ei pe noi!

— Nu, Marinola, că doar sunt gentlemeni!

— Minola, am trecut de Mizil, şi trecem şi de Valea Călugărească. Aceasta înseamnă că mergem singure să ne prindem în laţ.

Ea nu zicea nimic. Deodată, zise:

— Nu mă mai speria şi tu atâta, că doar nu ne ducem la tăiere! Până la urmă nu ştiu de ce ne facem atâtea probleme, deoarece, putem chiar să nu mergem cu ei, ci să ne ducem pur şi simplu, acasă.

Ajungem la Ploieşti şi ne băteau inimile să ne spargă pieptul. Cred că ne-am cam autosugestionat, că de emoţie, abia mai puteam respira. Pe peron, nimeni; în gară, nimeni; la ieşirea din gară, la fel.

Când am văzut aşa, ne-a pufnit un râs, să leşinăm şi alta, nu. Spun încântată:

— Tu, auzi ceva, Minola?

— Ce să aud?

— Nişte inimi bătând în galop. Şi iar râdem copios.

— Şi tot drumul e presărat cu mii de flori. Iar tragem o porţie zdravănă de râs. Zic:

— Hai, mai repede la autobuz, că nu vreau să apară din senin vreun zmeu paraleu şi să ne răpească.

Vine autobuzul, ne urcăm, găsim şi locuri. Când să se închidă uşile, strigă Cori de jos:

— Minola, coborâţi din maşină acum! Ea se ridică, eu spun:

— Nu cobor, mă duc acasă. Şoferul închide uşile şi plecăm.

Minola se aşază contrariată. Pe mine mă pufnea un râs, de nu ştiam cum să mă abţin. Mă ciupesc tare de tot, de cred că şi acum mai am o vânătaie, să fiu serioasă, şi îi spun cu voce gravă:

— Fiica mea, nu fi tristă, că vei avea parte şi de flori, şi de spectacol, şi de aplauze.

Coborâm din autobuz, traversăm şi Bulevardul Republicii şi o luăm rapid la picior, să nu ne ajungă „stihiile" dragostei. Când să intrăm pe poartă, de la vreo două sute de metri, venea în goană un taxi, claxonând în draci. Eu îi iau rucsacul Minolei şi-i spun:

— Noi călătorim de azi dimineaţă şi nu mai sunt în stare de noi aventuri. Dacă vrei, fă tu ce te taie capul, şi plec spre casă, fiindcă mă chemau multe alte urgenţe.

Îmi fac datoria de copil rătăcitor, întors acasă de pe mări şi ţări, le dau bunicilor nişte dulciuri, nişte fleacuri şi cărţile cumpărate. Apoi, pun apă la încălzit să fac o baie, deoarece, pe vremea aceea, nu aveam *salle de bain* şi încep să mă descalţ, că nu mai puteam de picioare, şi când să încep să mă dezbrac, mă strigă Minola disperată:

— Marinola, vino puţin!

— Imediat! Continui să mă dezbrac şi iau pe mine un capoţel flu-flu. Ies din casă tacticoasă, şi abia mergând în papuci. Întreb intrigată:

— A luat foc undeva? Sau vine Baiazid cu ai lui spahii?

— A venit Cori şi vrea să te interpeleze.

Eu spun:

— Sărut mâna, Luminăţia Voastră, care-i baiul?

— *Bonjour*, de când ai devenit aşa protocolară?

— De când călătoresc de o zi aproape întreagă şi nu mai pot de oboseală.

— I-am propus Minolei să ieşim puţin în oraş…

— Şi vreţi să vă dau binecuvântarea mea?

— Nu, dar am vrea să vii şi tu cu noi, zise Cori.

— Drept să-ţi spun, mi-ar plăcea, dar nu în seara aceasta. Ştii? continuu eu, când lucrurile vin prea târziu de cum ţi-ai dorit, nu mai au aceeaşi savoare. Vrei să te servesc cu ceva: cafea, ceai cu gheaţă, un coniac?

— Nu, mulţumesc! Minola, tu eşti dispusă să ieşim?

— Dacă nu merge şi Marinola, nicio acţiune nu mai are haz. Eu mai rămân pe aici, aşa că, putem organiza o altă seară dansantă, cu şampanie şi artificii.

— Bine, dar nu ştiţi ce pierdeţi acum. Eu plec, zice tot Cori. Ce să le transmit amicilor noştri? Pune întrebarea aşa, în treacăt.

Minola tace. Când l-am văzut pe Cori aşa dezamăgit, i-am spus, puţin mai înviorată:

— Dacă chiar vrei să pleci, hai să te conducem până la poartă, şi o iau spre stradă.

— Este şi Mirel sub tei, îmi spune Cori…

— Am înţeles şi merg să văd ce-aş pierde, dacă nu vin. Ajungem la poartă şi ieşim. Se apropie Mirel şi zice:

— Sărut mâna, Dulceaţă, fugi de mine? Şi-mi ia mâinile. Eu vreau să mi le retrag, dar el mă asigură că nu e niciun vecin pe la poartă.

— Spune-mi, Marinola, mergeţi cu noi?

— Unde? Întreb eu curioasă.

— La Sinaia, iar de acolo, mergem unde vreţi voi. Te rog, nu spune nu! Concediul se scurge repede şi nu ne mai întâlnim cu zilele acestea. Te rog, te implor, Marinola, nu mai sta pe gânduri! Înghit un mare nod, îmi iau inima-n dinţi şi răspund:

— Merg, dar nu ne putem pregăti mai repede de două ore.

— Excelent! Nici nu ştii ce fericit mă faci! Peste două ore venim cu un taxi, să ne aşteptaţi. Te sărut, Dulceaţă!

Ne-am întors rapid în casă, ne-am făcut baie, ne-am făcut alte bagaje, ne-am făcut nişte coafuri ţepene, şi la propriu şi la figurat, fiindcă ne-am dat cu atâta fixativ, să ne ajungă până la polul sud. Îi spunem bunicii că iar ne ducem într-o expediţie cu nişte marţieni.

Ne-am luat şi nişte provizii: brânză, roşii, ardei, castraveţi, nişte chiftele. Bunica săraca, ştia că venim şi pregătise multe bunătăţi. Făcuse şi clătite, şi dacă ar şti ea unde se duc zăpăcitele ei de fete, ar face infarct. Dar parcă eu ştiam de ce s-a măritat ea la două zeci de ani, cu unul mai mare decât ea cu optsprezece ani? N-am întrebat-o, aşa că, ce rost avea să-i spun unde mă duceam eu, la douăzeci şi şase de ani ai mei, şi la douăzeci şi opt ai devotatei mele prietene? Bineînţeles că ne-am pus în bagaj şi câte o rochie de seară, că nu se ştie niciodată ce ocazii se ivesc. Ne-am luat rămas bun de la bunici şi, fix peste două ore, am ieşit în stradă, iar taxiul aşteptat tocmai venea.

Ne-am urcat, iar băieţii erau atât de încântaţi şi bine dispuşi, că erau de nerecunoscut. Ajungem în gara de vest şi tocmai se anunţa sosirea unui rapid, care mergea la Cluj. Fuge Cori, cumpără bilete, şi, cu ceva emoţii să nu pierdem trenul, ne urcăm. Culmea, găsim şi locuri, băieţii ne pun rucsacurile în plasa de bagaje, şi ne aşezăm. Cu vorba şi cu glumele, în trei sferturi de oră, ajungem în Perla Carpaţilor. La coborâre ne întâmpină un aer curat, că numai pentru atâta merita efortul drumului. Începem să luăm hotelurile la rând, să găsim două camere. Nu după prea multe căutări, găsim şi chiar erau alături. Ne-au plăcut mult încăperile, şi până una, alta, ne facem comode noi fetele, deoarece călătoream de dimineaţă de la ora şapte, şi acum era ora 20. Aveam impresia că încă mai merg cu trenul, ba, un pic, chiar îmi cam pierdeam echilibrul. Minola şedea în braţe la Cori, iar eu şedeam în pat, întinsă cu faţa în jos, foarte decent îmbrăcaţi. Mirel se aşază lângă mine, se apleacă şi mă sărută pe ureche, şi întreabă:

— Ţi-e fomiţă, iubito?

Pe mine mă treceau fiori de nesuportat, şi îi răspund:

— Îhâm!

Mă ia în braţe şi vrea să mă întoarcă, dar eu mă opun şi din nou iau cuvântul:

— Măi băieţi, nu ştiu cum aţi hotărât sau cum veţi vrea să decideţi, dar eu propun să mâncăm din pachet, fiindcă noi am adus o grămadă de mâncare.

— Şi noi avem, spune Mirel.

— Atunci, hai să punem masa, că, cel puţin nouă ne e o foame, de nu „vedem” pe unde mergem. Ne ridicăm, şi noi, şi ceilalţi, ne spălăm pe mâini şi punem o masă împărătească. Nu erau decât două scaune, aşa că tragem masa lângă pat, şi ne punem pe înfulecat. Cred

însă, că de emoţie, din câţiva dumicaţi m-am săturat. În zadar a încercat Mirel să mă îmbie, cu diverse bunătăţi, să mă ademenească măcar cu o bucăţică de ceva, n-am mai putut să-nghit nicio firimitură de nimic. Cu mare greutate am băut o jumătate de pahar cu vin.

După masă, Cori propune o plimbare pentru siestă. Eu zic:

— Sunt atât de obosită, că şi dacă mi-aţi da un sac plin cu aur, de aici nu mai plec nicăieri în seara aceasta. Presupun că lui Mirel îi creştea inima de bucurie, că rămânem numai noi doi, dar eu simţeam că mă ia cu leşin.

Mirel m-a luat în braţe, a început să mă mângâie şi m-a întrebat la ureche:

— Ţie îţi este teamă de mine?

— Nu ştiu, răspund intimidată, pierdută chiar.

El însă, a fost atât de cald, de tandru, de fermecător, încât m-a determinat, în scurtă vreme, să nu mă mai pot dezlipi de el. Omul acesta mă iubea, mă adora şi făcea dragoste cu atâta dăruire, încât mă ridica pe cele mai înalte culmi ale extazului, într-o contopire absolut sublimă. Simţeam că îl iubesc de când eram microorganism şi pe el l-am aşteptat toată viaţa. Seara aceea, m-a făcut să-mi doresc să nu ne mai despărţim niciodată. Am stat la Sinaia o săptămână, dar, indiferent ce făceam, eram tot timpul împreună, nedespărţiţi, lipiţi unul de altul, de mână sau unul în braţele celuilalt. Din zilele acelea am început să mă întreb: De ce n-am putea fi mereu împreună? Şi tot de atunci, a început şi marea mea suferinţă, deoarece, un asemenea vis, nu se putea realiza niciodată. Întrebându-l ce impedimente ar putea fi în stare să se opună unirii noastre, m-a strâns în braţe, a oftat din adâncul fiinţei lui şi mi-a spus cu o voce care-ţi penetra inima şi simţurile:

— Draga mea Marinola, eu am nişte obligaţii, dar, subliniez, doar nişte obligaţii, pentru familia pe care mi-am făcut-o câţiva ani mai demult şi cu funcţia mea, nu pot s-o abandonez. Iubirea mea însă, este numai la tine şi vei rămâne în sufletul meu pentru totdeauna. Ne vom întâlni din când în când şi vom rămâne unul al altuia, cât ne-o ţine Dumnezeu cu mintea-ntreagă.

A tăcut, am tăcut şi eu multă vreme. Cred că eram roşie, roşie, deoarece, simţeam că îmi ia faţa foc. Am vrut să mă ridic din braţele lui, dar n-a vrut să-mi dea drumul.

— Lasă-mă, te rog, să plec!

— Nu, Marinola, rămâi aici, în braţele mele.

— Efemere! răspund deznădăjduită şi mă ridic.

Mă aşez pe jos, pe covor şi încep să plâng, să-mi plâng soarta mea crudă, norocul meu pricăjit. Încă o iubire sortită pieirii, dorului, eşecului, durerii, care mă va roade ca un vierme, toată viaţa.

— Marinola, îmi zise, luându-mă în braţe şi acoperindu-mă cu sărutări: nu sunt un sperjur! Doar atât te rog, să mă înţelegi! Mă auzi iubito? Mi-a sorbit lacrimile, m-a mângâiat şi m-a sărutat centimetru cu centimetru. Mă simţeam o plastilină în mâinile lui. Atunci, am gândit: de cât să-l pierd pentru totdeauna, mai bine accept atât cât îmi poate oferi din fiinţa lui nepreţuită. A trecut acest episod şi l-am ascuns în străfundul sufletelor noastre.

În zilele următoare ne-am plimbat cu telefericul, ne-am dus la discotecă, ne-am plimbat cu trăsura. Cu el m-aş fi urcat şi în copacul acela înalt până la cer, să-l pot întreba pe Dumnezeu: De ce nu îngăduie să fim mereu împreună, o singură fiinţă şi un singur trup?

De Minola şi Cori, nici nu mai ştiam, şi ne-am decis să nu-i deranjăm.

Când s-a sfârşit minivacanţa noastră, şi am revenit cu picioarele pe pământ, lumea mi s-a părut mai urâtă, viaţa mai grea, iar tristeţea ne învăluia ca o mantie nevăzută, dar adânc simţită.

Sărutându-mă a mia oară, Mirel mă asigura:

— Iubito, noi nu ne vom despărţi. Săptămâna viitoare încep tratamentul şi ne vom întâlni în fiecare zi. Cât de curând, vom veni iar la Sinaia ori la Braşov şi până atunci, tu rămâi numai a mea.

Înainte de prânz, trebuia să dăm camerele în primire, aşa că ne-am strâns bagajele, Minola şi cori au făcut la fel; şi am hotărât să mergem la terasa de la Caraiman, să mâncăm de prânz. Eu propun:

— Ar trebui ca fiecare să-şi achite consumaţia, nu eşti de acord, Minola?

— Sigur că sunt. Şi ar trebui să contribuim şi la costul camerelor, deoarece, băieţii nu sunt bancheri.

Mirel a spus:

— Mă opun categoric! Ştii, Marinola, ce ţi-am spus când am fost prima dată la restaurant. Nici nu poate fi vorba de contribuţia fetelor! S-a opus şi Cori, iar noi am fost nevoite să acceptăm.

Am servit ciorbă de perişoare, grătar de porc, iar ca desert, cremă de zahăr ars cu zmeură şi frişcă. Foarte plăcut e să mănânci în aer liber, cu cei dragi alături.

În tren n-a fost aglomeraţie mare, căci era joi şi nu erau turişti prea mulţi. Din păcate, toţi eram trişti şi, într-un fel, dezamăgiţi şi nu ne venea să vorbim nimic, deoarece, cele despre care am fi fost încântaţi să vorbim, se raportau la trecut. Totdeauna am urât ireversibilul, care nu ştie decât să-ţi fure bucuriile şi clipele de fericire, şi să-ţi lase în braţe şi în inimă, numai amintiri îmbrăcate în regrete. Zadarnic încerca Mirel să-mi şoptească la ureche dulci cuvinte şi promisiuni, că realitatea anula aproape tot.

De la gara de Vest, unde am coborât din tren, am luat un taxi, care ne-a dus atât de rapid acasă sau mi s-a părut mie. La un moment dat, Mirel m-a îmbrăţişat, m-a sărutat, şi mi-a şoptit tot la ureche:

— Nu fi tristă, iubito, te implor! Ne vedem luni.

Şi Minola era tristă, dar am ajuns, am coborât, ne-am spus:

— La revedere! Şi s-au pierdut în noapte şi în negura regretelor noastre, dureross de vii. Ne-am oprit puţin la poartă, să ne obişnuim cu absenţa lor, şi i-am spus Minolei:

— Trebuie să ne punem alte măşti, să nu descopere bunicii ce e în sufletul nostru.

Era nouă şi jumătate şi ai mei nu dormeau. Ne-am jucat rolurile de tinere bine dispuse, abia întoarse de la distracţie, cum am putut mai bine, dar, ce era în sufletul nostru, numai noi ştiam. Într-un târziu, bunicii s-au retras la culcare, dar noi am rămas mult după miezul nopţii. La început, nu spuneam niciuna nimic. După o vreme Minola îmi propune să ne plimbăm prin curte. Ne luăm de mijloc şi plecăm spre poartă şi Minola începe să mă aline:

— Marinola, toţi am văzut cum ai simţit tu despărţirea de Mirel, dar îţi spun ca o prietenă adevărată, ca o soră chiar, nu mai lua lucrurile aşa în tragic, că nu se sfârşeşte lumea aici. Locuieşti în acelaşi oraş cu el, vine la tratament, îl suni la telefon şi poţi să mai schimbi câteva vorbe cu el, ori stabiliţi o întâlnire.

— Ai dreptate Minola, dar nu ştii de ce mă afectează atât de mult despărţirea noastră.

— Pentru că te-ai îndrăgostit teribil, dar trebuie s-o iei mai uşor. La început nu-l voiai şi acum, mori după el.

— Voi încerca să mă ponderez, dar simt că mă dor toate când nu e lângă mine. Nu ştiu ce mă voi face, mai ales după plecarea ta.

— Dar eu mai pot rămâne câteva zile. Între timp însă, trebuie să te obişnuieşti cu gândul că el trebuie să stea la casa lui, iar tu, la a ta.

— Cu voi cum rămâne? Întreb eu ca să schimbăm subiectul.

— Ne vom mai întâlni de câteva ori până plec, iar după aceea, mai vorbim la telefon şi stabilim ce mai putem face. Poate vine el pe la mine, poate mai vin eu pe aici, rămâne de văzut.

— Minola, ora este două şi jumătate, hai să ne întindem în pat, deşi nu cred că voi putea dormi.

În noaptea respectivă am dezbătut mult problema în care mă hazardasem, şi într-adevăr, nu găseam nicio soluţie. Rezolvarea care mi-ar fi plăcut mie, n-o putea accepta Mirel, iar cea sacrificată eram eu. Tot oftând şi suspinând, am adormit, fără să mă mai uit la ceas. Minola adormise demult.

Dimineaţa ne-am sculat pe la noua, iar bunica, de cum ne-a văzut, ne-a spus că unchiul Fane a găsit la poartă, un buchet de trandafiri roşii aruncat în curte; ştiam noi ceva despre acest lucru?

— Dar matale nu ştii că ai o fată nemăritată la casa aceasta? Şi nu mai ştii că fetele primesc şi flori? îi răspund eu bunicii, care începe să râdă. Apoi îi spun Minolei:

— Te uiţi la florile acestea să vezi de la cine sunt?

S-a uitat un sfert de oră la ele, şi apoi s-a dus în cameră, nu ştiu ce să caute. Dinăuntru mă strigă să-mi arate ceva şi când mă duc, îmi zice:

— Marinola, eşti o fericită!

— De ce? Întreb mirată.

— Pentru că trandafirii sunt de la Mirel. Scria pe dosul unei frunze: te iubesc! Iar pe spatele altor frunze, scria câte o literă din cuvântul Mirel, şi abia am descifrat, că nu sunt frunzele la rând. Ce mai vrei, mai mult de atât? Şi atunci am zâmbit, după douăzeci şi patru de ore.

Zilele care mai rămăseseră până la începerea serviciului, s-au scurs târâş-grăpiş, Minola a plecat cu mângâierile, înţelepciunea şi cu veselia ei, iar noi plângeam una după cealaltă, şi amândouă după nişte clipe fericite ce n-aveau să mai revină niciodată. Altele, poate, vor mai fi, dar ca acelea nu vor mai veni nicicând. Bunica avea o vorbă: „Ce e întâi, nu mai e pe urmă”. Şi tare multă dreptate avea.

Luni m-am sculat dis-de-dimineaţă şi m-am pregătit, că doar mergeam la muncă şi să-l întâlnesc pe Mirel. De cum m-a văzut, Anemona m-a şi întâmpinat cu zeci de întrebări: unde am fost, cât am stat, cu cine am fost, cât a stat prietena mea la mine, când mai vine? Şi

tot aşa, aproape toată dimineaţa, iar Mirel nu apărea deloc şi eu fierbeam. Dacă am văzut că se face ora unu şi n-a venit, am început să intru în panică. Mă întrebam deja disperată: câte săptămâni, luni şi ani se vor scurge, până o oarecare durere îl va aduce din nou la noi? În dimineaţa aceea, nu prea au fost pacienţi, deoarece doctoriţa care-i consulta, era în concediu. Aşa am putu să vorbim mai mult eu şi Anemona. La ora unu am plecat în cabinetul meu, să stau singură şi să-mi frământ sufletul, că doar aceasta făceam de când mă ştiam, şi nu era să-mi schimb obiceiul cu care mă dăruise natura, de a mă gândi. Bate cineva la uşă şi n-apuc să spun „intră", că vine valvârtej Cori, să mă anunţe că Mirel nu poate veni săptămâna aceasta la tratament, având nişte probleme urgente de serviciu, ce trebuiau rezolvate. Eu am început să fac feţe-feţe şi i-am spus înfuriată:

— Ai venit ca un corb prevestitor de rele, să-mi aduci o veste tristă.

— Marinola, eu n-am nicio vină. În serviciul lui, apar şi astfel de neprevăzute.

Eu nu ziceam nimic şi mai aveam puţin şi plângeam, dar nu voiam s-o fac în faţa lui Cori, ca apoi să-i spună lui Mirel. Dacă aveam cu cine, atunci aş fi plecat undeva departe, să-mi pot linge rănile în taină, neştiută de nimeni. Îi spun nervoasă:

— Bine, mai ai ceva să-mi spui?

— Nu, dar la plecare, nu vrei să dai mâna cu mine?

— Nu, şi mă pot lipsi de conversaţia dumneavoastră.

— Te rog, Dulceaţă! A, dar eu venisem să te iau, să-i faci un masaj doctorului Vasiliu. De fapt, te roagă chiar el.

— De ce n-ai spus de la început? Nu mai pierdeam timpul. Vorbesc imediat cu Anemona şi-i las sarcina: dacă vine cineva după mine să mă ia acasă, îl rog să mă aştepte. Plecăm la chirurgie, dar doctorul Vasiliu avea o mică intervenţie de rezolvat. Aştept un sfert de oră, două sferturi de oră, şi dacă văd că nu vine, îl strig pe Cori din uşa cabinetului în care mă introdusese. O asistentă îmi spune că domnul Cori stă de vorbă cu un alt domn. În cazul acesta, mă enervez şi sun la fizioterapie, şi întreb dacă mă caută cineva? Anemona îmi spune că mă caută verişoara Antoneta. O rog s-o trimită la chirurgie, să mă ia de acolo, deoarece, aştept de mai bine de o jumătate de oră ca fraiera. Vine în viteza cea mai mare Antoneta şi plec. În cabinetul meu mă îmbrac de plecare şi o întindem rapid la drum ca să nu mă oprească

nimeni. De la spital până în bulevard era distanţă de aproape două staţii de autobuz şi trebuia să le parcurgi pe jos, fiindcă alt mijloc de transport nu era. Când am ajuns în bulevard, n-am mai traversat să luăm autobuzul, ci am luat-o la stânga spre centru, tot pe jos. I-am spus Tonelei:

— Pentru că ne-ntâlnim aşa de rar, haide la magazine, să facem nişte cumpărături. Intrăm la un magazin de confecţii, şi-mi găsesc o rochie verde, superbă, o probez. Îmi venea ca turnată, dar era tare scumpă, jumătate cât salariul meu pe o lună. O las dezamăgită şi plecăm. Aveam nişte nervi, căci nu-mi mai pleca gândul de la ea. Încep să mă consolez singură: unde şi cu cine mă duc eu cu acea rochie, ca să fac un sacrificiu aşa de mare? În alt magazin, de încălţăminte de data aceasta, găsesc nişte sandale superbe, verde cu negru. Le probez şi erau fantastice. Am zis: fie ce-o fi, le cumpăr. Ne întoarcem înapoi la magazinul de confecţii, la superba rochie, şi se vânduse. Îmi venea să mor, dar m-am gândit că îmi cumpăr o bluză verde şi am rezolvat-o. Antoneta avea treisprezece ani şi o întreb ce să-i cumpăr.

Ea spune cam intimidată:

— Nişte tenişi mi-ar trebui.

— Dar tu ai sandale?

— Nu am, dar sandalele sunt prea scumpe.

Mergem la un magazin de încălţăminte pentru copii şi căutăm nişte sandale, mai accesibile la preţ. Nu după multe căutări, îşi găseşte şi le cumpărăm. M-am bucurat în sinea mea, că am putut să-i fac această plăcere. Apoi ne ducem la un magazin de sport şi-i cumpăr şi tenişi, fiindcă erau foarte ieftini.

Mergem acasă şi mătuşa Nuţa era la noi. Era gata să mă ia în ghearele ei de uliu nesătul, dar când a văzut ce i-am luat Tonelei, s-a potolit ca prin minune. Îmi părea aşa de rău după rochie, că nu mai la ea mă gândeam. De ce n-am cumpărat-o de la început, când am avut-o în mână? Eram încântată de sandale, dar eram şi foarte nefericită.

Am încălzit apă să mă spăl puţin. Mă cheamă tanti Gena la telefon. Mă gândeam: cine va fi fiind, că n-aveam chef chiar de nimeni. Era Mirel. Când i-am auzit vocea, m-am blocat.

— Sărut mâna, iubito! Te rog să nu te superi că nu pot veni săptămâna aceasta la spital, deoarece, am nişte încurcături la serviciu, te implor! A vorbit Cori cu tine?

— Da, mi-a spus.

— Tu, cum eşti? Te rog, nu fi supărată pe mine, că ţi-am pregătit o surpriză, bombă! Spune-mi ce faci? În afară că eşti supărată pe mine.

— Sunt bine, nu sunt supărată pe tine, sunt pe mine. Regret că m-am implicat prea mult sufleteşte în problema aceasta.

— Marinola, fii cuminte! Nu poţi să ai puţină răbdare?

— Voi încerca, am altă alternativă?

— Marinola, te asigur că sunt cu gândul doar la tine.

— Şi eu, mai mult.

— Te sărut mult, Dulceaţă!

— Şi eu am aceleaşi intenţii.

Am plecat de la telefon ceva mai bine dispusă şi mai puţin disperată.

Bunica a pus masa de seară, şi am mâncat şi eu ceva, căci nu mai pusesem nimic în gură de la micul dejun. Mă bătea gândul să-mi pun şi eu telefon, să nu mai apelez la al unchiului, dar se aproba atât de greu, iar dacă îmi cumpăram apartament, nu-mi mai aproba altul.

SURPRIZA BOMBĂ!

Zilele se scurgeau greu, şi aveam atâtea probleme importante de rezolvat, şi nu aveam cu cine să mă duc unde mă chemau încurcăturile. Trebuia să merg la O.C.L.P.P., să văd în ce stadiu se află construcţia blocului, în care va exista apartamentul meu. Aş fi vrut să merg la locul unde se construia blocul, să ştiu locul destinaţiei, deoarece, urmărisem să-mi cumpăr un apartament lângă policlinica, în care speram să lucrez. Voiam să-mi cumpăr nişte verighete de aur, pentru momentul când voi avea nevoie de ele, căci se găseau foarte greu. Se făceau nişte liste cu cei ce doreau să-şi cumpere şi lumea te obliga să fii prezent la magazin, ori de câte ori se striga numele celor înscrişi. Într-o zi, venise să mă ia de la spital, verişoara Antoneta, şi hoinăream prin oraş. La un moment dat, trecem pe partea cealaltă a străzii unde se afla Bijuteria şi verişoara vede adunată lume, câtă frunză şi iarbă. Îi spun Tonelei:

— Hai să mergem şi noi! Dacă strigă pe cineva care nu s-a prezentat, ne ducem noi în locul persoanei. Intrau câte zece persoane şi n-am avut curajul să intrăm la prima absenţă a cuiva. Am stat noi ce am stat, şi când a mai lipsit cineva de pe listă ne-am dus noi. Nu mi-a cerut buletinul, aşa că am cumpărat patru verighete, fiindcă atâtea dădeau la fiecare, şi am ieşit răsuflând uşurate. Nici nu le-am spus alor mei pe ce dădusem eu o grămadă de bani, că ei aveau alte griji, alte principii, alte gânduri, şi nu m-ar fi înţeles, şi poate ar fi venit cu cine

ştie ce idei sau propuneri. Am rugat-o şi pe Antoneta să-şi ţină gura, că altfel mă supăr foc.

Intrasem în luna august, şi mă tot întrebam dacă să fac vreo petrecere de ziua mea sau mai bine să-mi văd de treabă, că deja făcusem o grămadă de cheltuieli. De petrecere, nici nu aveam chef, cu drama care mi-o creasem singură. Sfânta Maria cădea în anul acela duminica, şi în ziua aceea, m-aş fi dus, vorba bunicii mele, „o mie de ani de duminici". Ştiam că-mi va fi extrem de greu, fără prietenii mei, care n-ar fi putut veni ori nu i-aş fi putut invita. De când fusesem în concediu, parcă nu îmi mai plăceau nici discuţiile alor mei, nici ale celor ce mai veneau pe la noi. Mi se păreau anoste, banale, lipsite de sens ori conţinut. Îmi venea să-mi iau lumea în cap. Aş fi vrut să mă lase toată lumea-n pace, să mă pot gândi, şi să mă tot gândesc până în ziua de apoi. Numai puteam să mănânc, nu mai puteam să dorm, şi ce era cel mai rău, era că nici nu aveam cu cine să ies în oraş, să mă plimb, să schimb atmosfera, să-mi aerisesc gândurile, care se învârteau în jurul unui unic punct: el, el, şi numai el.

O mai rugam uneori pe bunica să mergem, pe înserat, la piaţa de pepeni, să am un prilej oarecare de ieşit din monotonia obişnuitului. Şi, dacă n-ar fi fost vorba de Mirel, poate ar fi fost altul, sau nu era nimeni, aceeaşi viaţă monotonă aş fi dus, iar ieşirile mele din casă ar fi avut loc la cheful unuia sau al altuia, după cum era scris în cartea Destinului, care crud a mai fost cu mine. Dacă aş fi fost băiat, poate mi-ar fi venit mai uşor să mă lupt cu viaţa, cu oamenii, cu mine. Ori câte supoziţii se fac, ori câte ar fi povestit o femeie care nu vede absolut deloc, ori câte aţi afla din dramele, eşecurile, ori durerile ei, la cântarul înţelegerii lumii, tot nimic se cheamă că aţi aflat, faţă de ce nu v-a spus, şi au rămas ascunse-n suflet ca o drojdie a durerii. Până nu treci tu însuţi prin focurile suferinţelor, iartă-mă, dar n-ai cum înţelege, să-ţi doreşti multe, şi să nu poţi realiza nici nimicurile.

Nu aşteptam să-mi pice nimic din cer. M-am frământat, am încercat, am căutat să găsesc o soluţie: să angajez pe cineva, să-mi fac mai mulţi prieteni, dar toate încercările mele eşuau în neant, parcă îmi încleştase cineva sau ceva viaţa, drumurile, relaţiile. A trebuit să accept şi mai mult ofertele celor care voiau să vină, să mă ducă la antrenamentele de popice sau alte activităţi.

Ce mă deprima mai mult, era că trecuse o săptămână şi Mirel nu suna, nu-mi mai arunca flori peste gard, fostele colege nu-mi scriau,

nici măcar Minola, de care mă legasem atât de mult.

Miercuri, 11 august, lucram dimineaţa, şi pe la ora zece vine Cori pe la mine.

— Sărut mâna Dulceaţă! mai eşti supărată pe mine?

— Cum de ţi-ai adus aminte că mai sunt şi eu pe lumea aceasta?

— Eu n-am uitat că exişti, dar am venit să te întreb dacă poţi suna acasă, pentru a nu veni nimeni să te fure ca săptămâna trecută, şi eu şi alţii să ne uităm lung după persoana dumneavoastră care mergea, de parcă era fugărită de George, câinele din film!

— Dar de ce vrei să anunţ să nu vină nimeni după mine? Eu ce mănânc aici? Şi la noapte unde dorm? Eu, acasă, sunt obişnuită să mă legene bunica pe pernă, până mă fură somnul.

— Vreau să-mi cumpăr nişte pantofi şi am auzit, din surse sigure, că tu te pricepi foarte bine.

— Dar până acum, cine te-a ajutat? Întreb eu, poate aflu mai multe din ceea ce voia să pună la cale.

— Mama venea cu mine să-mi cumpăr. El era dintr-un sat de lângă Craiova, aşa că minţea de îngheţau apele, la fel ca şi mine cu legănatul pe pernă.

— Hai, sună, nu mai sta! Că altfel, mâine nu mai am cu ce mă încălţa să vin la serviciu. Pleacă zicând: Vin să te iau la ora 3.

Mă gândeam eu că e ceva în legătură cu Mirel, şi nici nu „vedeam" pe unde mai merg. Am sunat acasă. După aceea, am început să mă gândesc ce-or fi vrând să pună la cale? Abia aşteptam să treacă timpul şi până la trei, mi s-a părut o mie de secole.

Vine Cori fix la ora programată, şi când ieşim în stradă, zice:

— Stai, nu o lua la fugă, că am chemat un taxi. Intrăm, Cori vine lângă mine, şoferul porneşte în trombă. După ce se linişteşte zgomotul, îi fac semn lui Cori, şi întreb în şoaptă, mai mult mimând:

— Cine este în faţă? El îmi face semn şi şopteşte:

— Şoferul. Eu iar îi fac semn şi îi arăt obrazul.

Eu şedeam în spatele scaunului din faţă, al pasagerului, şi întind mâna uşurel în faţă, printre scaun şi uşi, să văd dacă mai este cineva. Dar Cori era cu ochii pe mine, şi se întinde şi mă prinde repede de mână. Eu îi dau mâna la o parte zicându-i:

— Să ştii, Cori, că mă enervezi! Eşti o brută sau un nesuferit! El îmi face semn să mă astâmpăr, iar eu mă conformez, dar mă încrunt ca o zmeoaică la el. Nu ştiu de ce, şoferul pune o frână teribilă, iar eu mă

ţin de speteaza scaunului din faţă, şi când îmi retrag mâinile, întind degetele, şi dau de cineva pe acel scaun. Pun mâna la gură şi râd pe înfundate, de nu mai puteam respira. Cori îmi şopteşte nemulţumit:

— Eşti o vulpe şireată!…

— Du-te naibii cu ideile tale!

Îmi face semn cu cotul, apoi ridică din umeri – aceasta nu e problema lui. Întreb, tot după un semn:

— Mai mergem mult?

Cori zice:

— Ştii de ce a murit pisica?

Eu afirm din cap şi-i spun la ureche:

— Că eşti tu prost!

— Să vezi ce-ţi fac? Nu mai sunt vărul tău.

Nu era frumos, dar eu îi arăt limba. Deodată, îmi aduc aminte că ştia semnele de la alfabetul surdo-muţilor, întrucât lucra la noi un surdo-mut ca tehnician dentar şi Cori era prieten cu el. Ştiam şi eu alfabetul, şi încep să-i vorbesc prin semne:

— Unde dracu' mă duceţi? Tu chiar ai căpiat? Să ştii că îţi dau una la moacă de te fac knock out. Spune-mi, în faţă este Mirel? El râdea pe înfundate şi nu răspundea. Până la urmă, chiar că m-am enervat. Am tăcut şi eram tare înnegurată.

În sfârşit, ajungem şi coborâm. Era un aer ca în pădure. Îmi dau seama că nu puteam fi decât în pădurea de la Păuleşti. Vine Cori şi-mi dă braţul.

— Hai, dă-mi braţul, neastâmpărat-o! Nu poate face omul o glumă cu tine că te bosumfli!

— Să faci glume din acestea cu mă-ta, nu cu mine! Şi-mi retrag mâna, oprindu-mă din mers.

— Hai, nu face nazuri, că mai avem puţin. Suntem în pădurea de la Păuleşti şi n-o să regreţi.

— Dar ce, nu puteai să-mi spui de la început unde mergem? Aceasta e o atitudine neloială, neprietenoasă.

— Te rog să mă scuzi, dar Mirel a fost cu ideea, să se convingă cât suferi tu pentru el.

— Atunci pot să-ţi spun că sunteţi amândoi nişte măgari, şi chiar ar fi de prisos să mai continuăm discuţia, şi să ne întoarcem acasă. Cu oameni care pun la îndoială sentimentele mele, nu vreau să am relaţii de prietenie.

Cori zice încurcat şi spăsit:

— Eu n-am nicio vină, mergem unde a stabilit Mirel să ne aşezăm şi vă controversaţi voi amândoi.

Mergem în spatele restaurantului, unde era un umbrar foarte frumos, rezervat. Vine Mirel râzând:

— Sărut mâna, Dulceaţă! Nu fi supărată pe noi! Am înţeles că te-a deranjat gluma noastră, dar altă dată, nu mai facem. Ne ierţi? Te rog!

La început n-am schiţat niciun gest, dar eram cu Mirel şi aceasta conta cel mai mult.

— Nu prea ai merita, dar hai să spun: bine ne-am găsit! Şi mai adaug ceva: nu cred că vouă v-ar plăcea să fiţi puşi în astfel de situaţii, dacă aţi fi în locul meu. O aluzie dacă mai observ în sensul acesta, terminăm definitiv!

— O, draga mea, te-ai supărat rău! Te implor să mă ierţi! Nu ştiu ce-a fost în capul meu. Mă ierţi?

— Să mă mai gândesc.

— Să zicem că nu mă ierţi acum, dar serveşti cu mine un grătarşi-o bere, da?

— Sigur că da. Doar n-am mâncat de două săptămâni aproape.

Atunci abia, m-a strâns în braţe şi m-a sărutat.

— Ştii ce dor mi-a fost de tine, iubito?

— Şi mie mi-a fost, dar eu nu pot să întreprind nimic.

— Tocmai de aceea ne-am adunat aici, ca să punem la cale o escapadă.

Atunci a venit şi Cori, întrebând:

— Pot să intru şi eu, domnişoară neastâmpărată? Nu te uita aşa urât la mine că visez urât la noapte.

Ni s-au adus fripturile, şi de porc, şi de pui, iar lângă, cartofi prăjiţi, berea, era o minune în căldura verii. Mâncam încet să dureze cât mai mult şi nu-mi venea să cred că Mirel îşi făcuse timp să vină. Şedea lipit de mine, iar din când în când, mă mângâia pe păr, pe spate, pe mâini. Când aproape să terminăm de servit mâncarea, spune:

— Noi ne-am strâns aici, ca să mai punem la punct un plan.

— Ce plan? Întreb, cam îngrijorată.

— Tu poţi să lipseşti vineri şi sâmbătă de la serviciu?

— Dar de ce?

— Aş vrea să plecăm de joi noaptea la Tuşnad, unde vine şi Cori, şi Minola.

— Waw! Fantastic! Mă dezlănţui eu, iar el continuă:

— Minola se duce prima să-nchirieze două camere şi stăm până luni dimineaţă, când avem tren la ora şapte, iar tu şi Cori vă duceţi direct la spital.

— Excelent şi supraformidabil! explodez eu, fericită.

— Mai eşti supărată pe noi? întreabă amândoi, deodată.

— Am şi eu o propunere, zic super-încântată:

— Am multe foi de drum, i le dau mâine lui Cori şi el le completează, iar noi plătim numai diferenţa la accelerat.

— Şi aceasta e o treabă bună, aprobă Mirel, satisfăcut. Nu după multă vreme, ni s-au adus îngheţatele şi servind, Mirel mă întreabă:

— Vrei o linguriţă de îngheţată de la mine?

— Sigur, dar ce, nu-ţi place?

— Îmi place, dar vreau eu să iei din linguriţa mea, cu buzele tale dulci.

— Dar vrei şi tu de la mine?

— Eu vreau, doar dacă îmi dai îngheţată cu gura.

— Ne vede Cori şi râde de noi, spun eu puţin jenată.

— Ţi-e jenă? Înseamnă că nu mă iubeşti. Să-i fi văzut pe Cori şi Minola ce se mai ciuguleau! Îmi dai? Te rog! Şi i-am dat. Ce puteam face altfel?

Tot cu vorbe şi drăgălăşenii, s-a făcut ora zece seara, iar noi trebuia să plecăm. Am venit la Ploieşti cu nişte ocazii, apoi am luat un taxi până acasă, unde ne-am despărţit, cu altă dragoste de viaţă.

A doua zi i-am dus foile de drum lui Cori, mi-am luat iar două zile din concediul de odihnă. Nici nu mai aveam răbdare, îmi venea să zbor. Seara am plecat acasă mai devreme, de la fizioterapie, cu o pacientă, şi mi-am făcut bagajele, mi-am luat amândouă costumele de baie, sandalele verzi cu negru, pentru că îmi cumpărasem o bluză verde, cu două zile în urmă. Bunica era cam supărată că plec mereu, şi i-am zis:

— Plec la Minola, şi mă duc şi eu să mă distrez. Destul stau în casă, că mătuşile şi unchiul, nu-i lasă pe verii mei cu mine decât odată pe lună. Când crezi mata că trebuie să mă distrez, când voi avea nouă zeci de ani? Abia te mai scutesc de drumurile făcute cu mine, spre şi de la spital.

La zece seara, a venit Cori cu un taxi şi m-a luat la gara de Vest. Pe drum, l-am cules şi pe Mirel. Trenul era la 12 noaptea, dar noi ne-am dus la gară mult mai devreme, ca să fim cu o clipă mai mult împreună. Cori a cumpărat tichetele şi, la sosirea trenului, ne-am instalat într-un compartiment, ca boierii, unde eram numai noi trei. Eu le zic:

— Măi copii! Eu am nişte sandviciuri la mine, vreţi?

— Cum să nu, răspunde Cori, n-am mai mâncat de două săptămâni.

— Am şi cafeluţă, adaug eu.

— Şi mai bine, spune şi Mirel, căruia nu-i prea erau boii acasă.

Scot Sanvişurile şi cafeaua, care mai era caldă, şi le aşez pe măsuţă. Apoi, mă aşez lângă Mirel şi mângâindu-l, îl întreb:

— Ce ai tu, puişor, de nu prea eşti prezent? Îmi face impresia că mă cam ignori.

— Tot răutate mică ai rămas, zice Mirel, luându-mă în braţe şi adaugă, sărutându-mă:

— Sunt bolnav rău, rău!

— De ce? întreb, chiar îngrijorată.

— De tine, Dulceaţă! Şi iar mă sărută.

— Hai să mâncăm. Iar el adaugă:

— Şi, după aceea, cum vrei tu.

— Nu fi obraznic, că te dau afară! Ce ziceai săptămâna trecută despre răbdare?

— Cum să procedezi, să mai păcăleşti pe copiii nerăbdători? întrebă el, râzând.

— Deci, eu sunt copil. Atunci te dau în judecată pentru corupere de minori. Am râs noi ce am râs, dar Mirel iar a început să fie apatic. Întreb:

— Mirel, spune-mi serios, ce ai? Este vreo problemă acasă?

— Probleme sunt mereu, dar acum vreau să mă mângâi.

— Tu nu prea ai dormit, nu-i aşa? întreb ca să mă edific mai bine.

— De două nopţi lucrez la nişte rapoarte ca să le termin mai repede, iar aceasta e a treia noapte.

— Atunci, hai rapid la culcare, că nu mai merge aşa. Eu nu vreau să te distrugi pentru o distracţie.

— Mă culc, dacă mă laşi să dorm în braţele tale.

— Sigur că da.

M-am aşezat la fereastră, iar el s-a întins pe canapea, iar capul şi l-a aşezat în poala mea. Era ora două şi a dormit neîntors patru ore, iar eu nu m-am mişcat niciun milimetru. Şi Cori a dormit, numai eu am stat trează şi am vegheat asupra lui Mirel, pentru că acum ştiam ce sacrificii făcea ca să fie puţin din viaţa noastră, cu mine, în preajma mea. Din când în când, îl mai mângâiam pe frunte. Pe la patru, s-a ridicat Cori şi m-a-ntrebat la ureche:

— N-ai anchilozat, Dulceaţă?

— Când iubeşti, nu. El zice:

— Ajungem la şase şi un sfert. La cât să-l trezim?

— La şase este numai bine.

El s-a culcat din nou, iar eu am început să vorbesc cu luceafărul de dimineaţă şi să-l rog să ocrotească dragostea noastră neîngăduită, cât mai mult.

S-a trezit Cori la şase fără un sfert, deşi, cred că dormea iepureşte şi m-a întrebat în şoaptă:

— Să-l sculăm?

Eu îi spun:

— Trage perdelele la uşi!

— Sunt trase. De aceea ai fost tu atât de cuminte?

— Aşa sunt eu mereu. Şi încep să-l sărut pe Mirel pe colţul gurii, pe nas, pe ochi.

El se trezeşte şi zice:

— Ce dulce poţi să fii Marinola! Nu degeaba îţi spun eu Dulceaţă. Dar Cori pune nişte paie pe foc:

— Cred şi eu că e dulce, După ce s-a sărutat toată noaptea!

— Cu cine? întrebă Mirel, mirat la culme.

— Cu îngerii, adăugă Cori şi râde, de-mi venea să-l dau afară.

— Lasă că ţi-o coc eu, Cori!

— Sunt sigur, nu mă îndoiesc.

Coborâm. Minola ne aştepta în gară. Mai întâi, a venit la mine, şi ne-am strâns în braţe şi ne-am ţopăit, şi ne-am învârtit, de rămăseseră băieţii şocaţi. Eu zic:

— Ce măi, n-aţi mai văzut cum se exteriorizează două prietene nebune?

Apoi s-a dus la Cori, iar noi ne-am întors cu spatele. Ei au început să râdă. Eram aşa de bucuroşi că suntem împreună, că bucuria

aceasta dădea pe dinafară. Ne îndreptam spre vilă. Eu îi spun Minolei:

— Minola, trei zile ai timp să stai lângă Cori, acum hai să vorbim ceva foarte important. Mergem împreună, şi încep să-i spun:

— Băieţii n-or să vrea să contribuim şi noi, la costul camerelor. Hai să le spunem că au costat mai puţin iar diferenţa s-o plătim noi.

— Eu vreau, dar să nu descopere ei.

— Şi dacă descoperă ce? Ne descurcăm noi. Capul nu ni-l taie.

— Bine, s-a făcut.

— Şi la masă ar trebui să contribuim, doar suntem şi noi salariate, iar Mirel mai are şi familie. Ea vine cu ideea:

— Înainte de a merge la masă, le dăm o sumă de bani, şi dacă nu vor s-o primească, nu mergem la restaurant şi nu mâncăm.

— Excelent! mai bine de atât nu puteam ticluii.

— Ce tot puneţi voi la cale, vulpiţelor? întrebă Cori, nerăbdător s-o ia pe Minola de lângă mine. Eu ripostez:

— Ce, columbaşule, nu mai ai răbdare? Că doar cu tine va sta, nu cu mine.

Ajungem la vilă. Camerele erau curate. Avusese Minola grijă. Mirel propune:

— Eu zic să ne odihnim trei-patru ore, apoi ieşim să hoinărim. Cori şi Minola au plecat. Eu eram cam ameţită de oboseală şi Mirel întreabă:

— Cu cine spunea Cori că te-ai sărutat azi-noapte, când eu nu te supravegheam?

— Cu nimeni, cu nimeni.

— Ia să văd! şi mă ia în braţe ca o panteră flămândă de dragoste.

Dormirăm până la 11, când a bătut Cori la uşă, să ne trezim şi aşa am făcut, fiindcă acum, nu mai aveam o săptămână la dispoziţie, ca altă dată. Cori bate iar la uşă, şi întreabă dacă poate să intre.

— Intră măi, că nu te mănâncă pantera neagră! Şi el intră.

— Copii, afară e foarte cald! Hai mai întâi la lacul Ciucaş, să le înecăm pe fete, şi apoi mergem la masă. Eu zic:

— Atunci, stai puţin, să ne luăm costumele de baie.

— Da, dar nu o mie de ani.

Eu mă dezbrac şi mă îmbrac în costumul de la Mirel, în două piese: bleumarin cu solzi argintii. Mirel nu mă văzuse până atunci, şi cred că a rămas uitându-se la mine, fiindcă nu mai zicea nimic.

— Ce zici? întreb plină de mine. Mirel zice, prefăcându-se foarte

întristat:

— Mi-am făcut-o cu mâna mea. Îmi vine să nu te duc la plajă.

— De ce, scumpule?

— Tu nu-ţi faci idee cum arăţi! Eşti o divă, faci linişte pe plajă!

— Bine, hai să mergem, că e târziu şi pleacă toată lumea de lângă lacul Maggiore. Intră Cori şi-l vede pe Mirel, rămas fără grai, uitându-se la mine, care nu-mi pusesem rochia încă. Zice:

— Ce-ai mă? Te-a lovit cineva cu leuca-n cap?

— Nu, tu nu vezi, ce, ai orbul găinilor?

— Ce să văd mă? Pe urâta aceasta, care-mi eclipsează iubita?

Eu nu mai ascult la ei, îmi iau papucii de la costumul acesta în sacoşă, îmi pun rochia, că mă admiraseră suficient şi spun:

— Domnii vor să însoţească domnişoarele la plajă sau nu? Dacă nu ne găsim noi alţi parteneri.

— Uite Cori, după ce o creşti, îşi ia nasul la purtare! spune Mirel supărat.

— Ieşiţi afară! Nu mai merg la nicio plajă, chiar că m-aţi enervat! Parcă n-aţi mai văzut femei în costume de baie.

Mă aşez pe pat, cu spatele la ei, şi chiar eram supărată. Intră Minola.

— Ce i-aţi făcut? Vreau să ştiu! Marinola nu se supără degeaba. Ieşiţi acum!

Băieţii ies, iar eu încep să plâng.

— Marinola, ce ţi-au făcut?

— M-am îmbrăcat într-un costum de baie. La început, Mirel m-a admirat, dar apoi a venit Cori şi au început să mă banalizeze, să spună tot felul de ironii.

— Ce costum ai pe tine?

— Acela în două piese, bleumarin.

— Arată-mi-l şi mie!

— Îţi arăt, dar încuie uşa.

Răsuceşte ea cheia, şi mă dezbrac. Minola zice:

— Fată, să mor eu dacă nu arăţi mai ceva ca acelea de pe scenă!

— Lasă-mă, Minola, că şi aşa sunt nervoasă!

— Ai cuvântul meu de onoare.

— Bine, mai mergem undeva?

— Uite ce zic eu: mergem singure la plajă, iar băieţii se duc înainte, şi vei vedea.

Mă spăl pe faţă, mă şterg, şi-mi dau cu ruj, şi-mi pun ochelarii de soare. Plecăm. Mirel vrea să mă ia de mână, dar Minola zice:

— Duceţi-vă voi înainte! Băieţii nu sunt de acord.

— Atunci, mergem noi înainte, iar voi mult în urma noastră.

Ajungem. Ne lăsăm lucrurile la o cabină şi intrăm în apă. Bineînţeles că, pe tot drumul până la apă, numai fluierături admirative. Intrăm în apă şi ne bălăcim şi noi, fiindcă eu nu ştiam să înot, şi Minola se temea să mă lase singură. Băieţii nu se vedeau nicăieri. Ne-am luat de mână şi am început să înaintăm la apă mai adâncă, şi au început să sară în apă şi să ne înconjoare o mulţime de băieţi, care se ofereau să ne arate cum să înotăm. O trag pe Minola la mal, iar „rechinii" ne aţin calea. Erau vreo cinci-şase şi tot insistau:

— Haideţi, domnişoară, că e păcat să nu ştiţi să înotaţi, poate diseară mergem şi la dans. Care mai de care se tot apropia. La un moment dat, Minola bagă degetele în gură, şi fluieră, să-mi spargă timpanele. Răspund Cori şi Mirel, amândoi deodată, fugind spre noi. A fugit toată „haita de rechini", ca potârnichile. Vine Mirel şi zice râzând:

— Ai văzut, Dulceaţă, ce era să păţeşti dacă nu veneam noi? Acum mai crezi că făceam mişto?

Eu nu spun nimic, dar Cori întreabă:

— Aveţi cu ce vă schimba, că eu mor de inaniţie!

— Avem, sigur că avem, că doar n-am plecat câine sur la vânătoare!

— Fata aceasta vrea s-o bag cu capul în apă.

— Cori, las-o în pace, şi hai cu ele la cabină, zise Mirel, calmând spiritele.

Ne schimbăm şi mergem la o terasă, fiindcă, într-adevăr, ni se făcuse cam foame. Unii care fuseseră mai harnici decât noi, deja se ridicau de la mese. Ne găsim locuri, şi mirel întreabă:

— Domnişoarele ce servesc?

— Eu doar un grătar, spun eu categoric, decisă.

— Tu, Minola? întreabă Cori.

— Eu vreau două grătare, răspunde Minola.

— Atunci, servim toţi câte o ciorbă şi apoi grătar, de acord, Dulceaţă? întreabă Mirel.

— Cu o condiţie: plătim consumaţia nemţeşte.

Probabil că băieţii s-au uitat unul la altul, apoi Mirel spune:

— Achitaţi voi diseară, bine? Eu dau din umeri.

Să stai în aerul acela curat, lângă cel drag, să serveşti o masă bună, să te simţi bine, este o fericire nesperată, şi totuşi furată. Îmi venea să mă lipesc de Mirel şi totuşi să fug. Mirel observă îngândurarea mea şi spune:

— Tu ai ceva. Ce nelinişti îţi mai invadează mintea?

Cori adaugă:

— Mai bine întreab-o ce-i mai clocește căpşorul.

— Cori, n-o mai necăji! Cutele abia vizibile de pe frunte, arată frământări de altă natură.

Ni se aduc ciorbele. Ei trei au băut câte un coniac, eu, nu. Minola termină prima ciorba şi vrea să ne spună un banc:

— Un cuplu de veverițe se înțelegea tare bine. Într-o zi mergea ea la piață, în cealaltă zi, mergea el. Când a venit rândul veveriței, şi-a luat coşul, şi-a luat rămas bun şi a plecat. Vine prânzul, vine seara, veverița nu mai apărea deloc. Trece o zi, trece şi a doua zi, şi spre seară, vine şi veverița: obosită, jughinită, jerpelită! Minola vorbea cam tare, iar eu îi fac semn cu piciorul pe sub masă şi-i arăt cu capul spre mesele celelalte, unde se făcuse liniște, ascultând cu toții. Ea tace puțin, apoi continuă mult mai încet:

— O întreabă soțul: „unde-ai fost dragă?” Ea răspunde: „Ah! Să vezi, că m-a prins bursucul şi m-a fugărit, m-a jumulit, ce mi-a făcut în astea trei zile!...” Întreabă soțul: „Care trei zile, dragă? Că doar două ai lipsit!” Ea zice: „Da, dar mă mai duc şi mâine!”

Am râs cu toții copios, dar atunci tocmai s-a adus friptura. Mâncând, ne mai aduceam aminte de veverițe şi iar râdeam. La un moment dat zic:

— Ştiu şi eu un banc.

— Spune-l, zice Cori.

— Ce bună e mâncarea când mănânci de pomană! Au râs, dar Mirel adaugă:

— Ai noroc, domnişoară, că eşti fată, că dacă ai fi bărbat, ştiu eu ce ți-aş răspunde.

— Află că ştiu că ştiu ce mi-ai răspunde. Eu am vrut să fac un spirit, dar bărbații ştiu să ți-o întoarcă, să te simți ultimul om. A pus mâna pe mâna mea, tandru şi cald, şi a spus:

— Marinola, te rog să mă ierți! Eu credeam că glumim.

— Cu o condiție:

— Ştiu. Să achitați voi masa diseară. Doamne! Parcă îmi citea

gândurile. De fapt, nu era în gândurile mele mereu?

— Ce servim ca desert? întreabă Cori odată-n viaţă.

— Mai bine am lua ceva pentru diseară, eu m-am săturat, şi nu mai pot înghiţi nimic, spune Minola.

— Dar nişte bere tot mai bem, spune şi Mirel.

— Poate ne spune şi Marinola un banc, adaugă şi Cori.

— Dar, voi aveţi vreun cusur să nu spuneţi?

Cori spune:

— Noi ne jenăm, iar eu răspund:

— Dacă aş fi băiat, ştiu eu ce ţi-aş răspunde! Vorbeşte Minola:

— Voi nu ştiu ce aveţi, că tot timpul vă înţepaţi.

— *Qui s'aime se taquine*! zice Mirel, râzând.

— Cât îl iubesc eu pe Cori, nu e în polenul unei flori.

— N-ai spus ceva favorabil pentru Cori, dar sunt gelos pentru o atât de frumoasă comparaţie.

— Mergem la plajă? Întreb eu nerăbdătoare şi Minola la fel.

— Diseară mergem la dans?

— Fetele acestea sunt neastâmpărate rău, amice! îi zice Cori lui Mirel. Acesta răspunde zâmbind:

— Sunt tinere, au dragoste de viaţă! Trebuie să mergem în pas cu ele, dacă vrem să nu le pierdem.

— Dar dacă am dori să mergem în pat, Cori, ai mai spune că suntem neastâmpărate? replic eu, foarte ofensată.

— Nu răspund la întrebări incomode!

Iau atitudine:

— Minola, mergem la plajă singure, iar „moşii" se pot duce la culcare!

— Auzi mă, ce plănuiesc dumnealor?

Ne ridicăm noi fetele şi o luăm spre plajă, urându-le: „somn uşor şi vise plăcute". Ei înghit ultima gură de bere şi o iau la picior după noi. Dacă au venit şi ei, n-am mai lăsat lucrurile la cabină. Cori şi Minola s-au dus să înoate.

Mirel încearcă nişte dulci ameninţări:

— Aşa îmi vine să te mănânc, de n-ai idee! Eu glumesc:

— Dacă nu te-ai săturat la masă, trebuia să mai comanzi ceva, plăteam eu. Nu vreau să-mi rămână osuţele pe aici.

Şedea întins pe cearşaf lângă mine. Mi-a luat o mână şi-a început să-mi sărute fiecare deget.

— Mirel, te vede lumea!

— Şi ce, fac ceva indecent? apoi continuă:

— Marinola, aş vrea să te întreb: de ce ai tu o tristeţe care se întrezăreşte dincolo de veselia ta? Exuberanţa ta?

— Este atât de evidentă?

— Este, şi sufăr şi eu alături de tine, şi tare aş vrea să şterg umbra tristeţii de pe chipul tău frumos şi sufletul tău rănit.

— Eşti alături de mine, Mirel, dar nu poţi face nimic, tu ai afirmat acest lucru, iar eu îl accept.

— Dar eu nu vreau să suferi, Marinola!

— Mirel, tu crezi în Destin?

— Cred, deşi nu cunosc prea multe despre el.

— Nici eu nu ştiu multe, dar toate sunt hărăzite demult, de acest Destin implacabil. N-o spun eu. O afirmă alţii mai înţelepţi decât mine. Ce a trebuit să se facă, s-a făcut. Ne-am cunoscut, între noi s-au creat nişte afinităţi, ca nişte boboci de iubire, şi acum, bobocii au înflorit în grădina sufletelor noastre. Dacă acum ai încerca să dai înapoi, să fugi, crezând că repari ceva, ar fi ca o furtună sau un pârjol, care ar pustii grădina raiului nostru. Tot ce poţi să mai faci tu, este să vii din când în când şi să uzi florile acestui mic rai de iubire.

— Marinola, orice ar fi să se întâmple, tu vei rămâne în sufletul meu, pentru totdeauna. Dar acum, te rog, să te întorci cu faţa la soare, fiindcă te-ai înroşit cam mult pe spate! Uite, că vin şi ei!

— Ce faceţi, puturoşilor? De ce nu veniţi şi voi în apă?

— Şi de lucrurile noastre cine avea grijă?

— Duceţi-vă şi voi acum, zise Minola grijulie.

— Mergem Marinola?

— Cu tine merg până la capătul lumii!

În apă, Mirel tot încerca să mă înveţe să înot, dar am ţipat odată, când am scăpat din mâinile lui, de l-am făcut pe Cori să vină fulger.

— Ce faci, Mirele? Mă nenoroceşti!

— Răsfăţata aceasta nu vrea deloc să înveţe să facă pluta măcar! Hai, s-o ţinem amândoi!

— Nu vreau, nu vreau! mai bine ies. Hai Cori, că Mirel mi-a pus gând rău! Am ieşit din apă şi l-am lăsat singur pe Mirel. Aşezându-mă iar la soare, o întreb pe Minola:

— Draga mea, nu crezi că ar trebui să facem nişte cumpărături pentru masa de seară? I-ar costa şi pe băieţii noştri mai puţin, şi dacă

vor, mergem doar undeva să bem o bere.

— De acord. Usucă-te puţin, iar apoi, facem o mică aprovizionare, fiindcă mai avem nişte provizii.

După un sfert de oră, am plecat la vilă să ne schimmbăm, iar Mirel încă nu venise, şi aceasta ne convenea de minune. Ne-am îmbrăcat amândouă la fel: pantaloni negri şi bluze roşii. Plecând, eram atât de încântate că mergeam la cumpărături pentru iubiţii noştri, că mulţumirea lor, liniştea lor, chiar fericirea lor, cât ar fi ea de scurtă, depindea acum de noi şi numai de noi. E atât de bine să te mulţumeşti cu un crâmpei de fericire, când ai visat să fie a ta lumea întreagă şi nu ai obţinut decât un strop. Dacă ar şti bărbaţii pe care-i iubim, la ce gândim noi, oare ne-ar aprecia mai mult? Ne-ar iubi mai mult? Ori ar fi mai statornici? Dar noi, oricât am vrea, niciodată nu vom şti ce gândesc ei şi cât de mici sunt găurelele ciurului prin care ne strecoară. Dacă vreodată m-aş convinge că bărbatul care pretinde că mă iubeşte, m-a ales la voia întâmplării, aş rămâne profund dezamăgită. Aş fi preferat să nu fiu aleasă niciodată, decât să fiu victima unui presupus număr norocos. În păcatele bărbaţilor, nu ale noastre, cam aceasta se întâmplă de cele mai multe ori. Mergând prin staţiune la braţul Minolei, analizam în gând aceste ecuaţii ale sufletelor noastre atât de complicate, cu atâtea necunoscute. Deodată, mă zgâlţâie Minola, întrebându-mă alertată:

— Dar, la ce Dumnezeu te gândeşti, de nu-mi spui ce să mai cumpăr?

— Dar ce-ai cumpărat până acum?

— Marinola, tu unde ai fost până acum?

— Nu cred că am intrat la apă fără drept de apel!

— La care apă? Ai păţit ceva Marinola?

— Cred că sunt cam obosită şi vorbesc prostii. Spune-mi ce-ai cumpărat?

— Brânză, salam de vară, patru cutii de sardele, nişte muşchiuleţ Montana şi şuncă ţărănească. E de ajuns?

— Scumpa mea Minola, eşti o comoară la casa omului, dar dacă ai cumpăra şi un ungur să-l mâncăm tochitură, ai fi nepreţuită!

— Taci fată, că ne mai aud ungurii de pe aici şi o încurcăm!

— Eu nu vreau să mă încurc cu un ungur.

— Nici eu, spuse Minola.

— Ar trebui să mai cumpărăm pâine şi nişte bere.

— Ai dreptate, Marinola.

Se făcuse ora şapte şi am terminat aprovizionarea şi ne-am grăbit spre vilă. Băieţii încă nu se întorseseră. Am pregătit în grabă masa: dichisită frumos ca la o recepţie, cu farfurioare, cu şerveţele modelate în formă de trandafiri, cu ardei tăiaţi în formă de brăduţi, în fine, ne-am străduit ca masa să arate ca la o recepţie, iar toate alimentele erau condimentate cu multă, foarte multă dragoste. Apoi, am intrat să facem duş. Când au venit cei doi flămânzi, era să ne mănânce şi pe noi.

— Atâta v-aţi bălăcit în apa aceea, că şi dorul de noi v-a trecut, spun eu sarcastic.

— Nu iubito, zice Mirel, dar am făcut concurs: care înconjoară mai repede lacul înot, şi odată m-a luat Cori, iar a doua oară l-am luat eu. Am avut şi spectatori. Te superi pe noi, că ne-am distrat puţin fără voi, în timp ce voi aţi fost nişte adevărate gospodine de marele lux?

— Ce diplomat poţi să fii! replic eu, puţin contrariată. Masa s-a prelungit mult, aşa că n-am mai ieşit nicăieri. După ora zece, prietenii noştri s-au retras, rămânând fiecare fidel, cuibuşorului său de nebunii.

A doua zi, era sâmbătă şi ne-am sculat destul de târziu. Ne-am hotărât să servim un mic dejun mai consistent, ca să ţină loc şi de prânz. După amiază, toată lumea a dorit să mergem din nou la plajă, căci mai erau două săptămâni şi pleca vara de la noi, iar Cori şi Mirel voiau să se mai întreacă puţin la înot. De data aceasta am intrat în apă cu Minola, care a stat lângă mine, fără să-şi dea aere de mare instructoare de înot. Ieşind din apă, îi întreb pe Minola şi Cori, dacă ştiu că a doua zi era ziua mea. Iar ei răspund:

— Sigur! Doar de aceea am venit.

— Cum de aceea?

— Mirel a fost cu ideea, iar noi ne-am conformat.

— Şi voi, când vreţi să facem masa festivă?

— În seara aceasta ar fi mai bine, răspunde Minola.

— Atunci, haideţi, să ne pregătim, să nu întârziem!

— Mirel a rezervat masă la ora opt, la Ambasador, zise Minola.

— Doamne fereşte, dar este cel mai elegant restaurant! Eu cu ce mă îmbrac?

— Eu mi-am luat, zise Minola.

— Şi noi, răspunde Cori.

— De ce nu mi-ai spus şi mie, Cori, ce intenţii are Mirel?

— Tu te îmbraci în costumul de baie roşu cu solzi aurii, adaugă Minola.

— Să ştiţi că chiar m-am supărat pe voi!

— Lasă că are Mirel un leac teribil! completează Minola.

— Să-ţi fie ruşine, Minola! Ce leac are? Nu cred că mi s-a administrat mie mai mult decât ţie, din leacul acela! Şi mă întorc cu spatele la ei.

Vine Mirel îngheţat de atâta stat în apă şi vrea să se lipească de mine, dar eu mă feresc şi mă încrunt la el, ca un nor prevestitor de furtună.

— Ce are domnişoara răsfăţată? Te-ai supărat că am stat prea mult în apă, sau aţi supărat-o voi? Cred că îşi făceau nişte semne, că nu mai spunea nimeni nimic. Până la urmă tot Mirel zice:

— Eşti obosită, Marinola? Vrei să mergem la vilă?

Eu încep să râd şi nu mă mai puteam abţine, gândindu-mă la administrarea unui oarecare medicament.

— De ce râzi, Marinola?

— E o vorbă din bătrâni şi o aplic şi eu acum. Începe şi Minola să râdă şi nu ne mai puteam opri. Mirel iar întreabă:

— Ce-au fetele, Cori? Le-ai dat să bea ceva?

Trebuia să mă opresc, şi de aceea aş fi râs mai tare. Până la urmă, cu un mare efort, mă abţin.

— Haideţi la vilă că e târziu, şi mi s-a făcut o foame şi o sete de zile mari.

Mergem fiecare la camera noastră şi eu zic:

— Hai să facem un duş!

În doi timpi şi trei mişcări, eram sub duş. Mirel mă îmbrăţişează, întrebându-mă:

— De ce râdeai pe plajă?

— Avuseserăm noi o discuţie mai înainte, şi-mi tot aminteam de poantă. Dar, hai să ne grăbim, că eu vreau să-mi fac o coafură trăsnet!

— Dar unde mergem cu pieptănătura aceea trăsnet?

— La masă, ce, ai uitat?

— N-ar fi mai bine să cumpărăm ceva şi să mâncăm aici?

— Ar fi, cum să nu! Şi mâncăm întinşi pe paturi, precum romanii acum două mii de ani.

— Şi tot nu vrei să-mi spui de ce râdeaţi? că până la urmă pot bănuii, că eu eram subiectul amuzamentului vostru.

— Într-un fel, aşa este.

— Poţi să fii puţin mai explicită, fiindcă nu prea înţeleg.

— Mirel, de ce mă stresezi atâta? Stăm de explicaţii acum, sau ne pregătim? Şi dacă chiar vrei să te lămuresc, stai pe pat, nu ne mai pregătim şi nu mai mergem nicăieri! Eu i-am întrebat pe băieţi, dacă ştiu că mâine e ziua mea? Ei mi-au spus căş tiu şi că tu ai organizat venirea aici. Atunci i-am întrebat de ce nu mi-au spus şi mie, că tu ai oprit masă la Ambasador, ca să-mi fi luat şi eu o toaletă mai adecvată? Pentru aceasta chiar mă supăr pe ei. Minola mi-a răspuns că îmi va trece, că ai tu un leac teribil. Atunci, m-am înfuriat şi mai rău, spunându-i că, nu cred că mi s-a administrat mie leacul acela, mai mult decât ei. Când ai venit tu şi ai spus să mergem în cameră, m-am gândit la un oarecare leac şi m-a pufnit râsul. Minola a priceput şi a început şi ea să râdă. Acum eşti lămurit? Acum vin şi eu şi te întreb: de ce nu mi-ai spus şi mie ce vrei să faci, ca să-mi iau şi eu o rochie mai deosebită? Acum chiar mă culc şi nu vreau să mă deranjeze nimeni! Eram epuizată, enervată şi dezamăgită. M-am întors cu spatele şi chiar am adormit. Cu ultimele frânturi de trezie, am auzit cum Mirel s-a îmbrăcat şi a ieşit. Cred că am dormit zece minute şi m-am trezit brusc, ridicându-mă în şezut. Mă gândeam: Doamne, ce-am făcut? M-am certat cu Mirel şi el a plecat supărat. Dacă nu era supărat, nu pleca, rămânea să mă mângâie pe mine. Unde s-o fi dus? Doamne, ce-am făcut, ce-am făcut! Şi sub ploaia de întrebări, am început să plâng. A mai trecut un sfert de oră şi cobor din pat, verific uşa să văd dacă e încuiată. Atunci m-am gândit că, dacă pleca definitiv, nu încuia uşa. Parcă m-am mai liniştit puţin, dar neliniştea tot nu-mi dădea pace. Mă durea stomacul de emoţie, şi mă ridic să-mi iau un extraveral, chiar două. Când, aud cheia-n broască şi se deschide uşa de perete. Mirel strigă:

— Hai s-o batem cu flori! şi au început să arunce cu flori în mine, iar eu rămăsesem cu flaconul de extraveral în mână. Ei au început să cânte: „Mulţi ani trăiască!” Cori zice:

— Ah! Vulpe şireată! Umbli cu droguri? Hai, cu ea pe braţe! Şi m-au ridicat pe braţe şi mă tot învârteau. Eu strig:

— Mirel! Ajutor! Mea culpa!

În sfârşit, s-au potolit. Mirel m-a luat în braţe şi, sărutându-mă peste tot, mă întreabă:

— Ai plâns? De ce-ai plâns? Spune-mi, de ce ai plâns? Că te

mănânc toată!

— Lasă-mă, că mă sufoci!

Eu eram doar în nişte pantaloni scurţi şi un tricou. Vine Minola şi-mi spune foarte solemnă:

— Scumpă şi stimată prietenă, te rog să primeşti, din partea mea, această infimă atenţie, ca semn al nepreţuitei prietenii dintre noi!

— Mulţumesc, Minola, ai rostit un adevărat spici. Ne-am strâns în braţe şi ne-am pupat de nu ştiu câte ori.

Vine Cori, arătându-se cam timid:

— Te rog să primeşti şi din partea mea, un văr mai vitreg, un dar mai modest, dăruit totuşi, din toată inima!

— Mulţumesc, Cori, şi pentru mine eşti un văr cu drepturi depline, şi te rog să-mi rămâi pe mai departe alături! Deodată, s-a făcut linişte. Mirel se tot chinuia să spună ceva, tuşea, ofta şi până la urmă, se hotărăşte:

— Iubito, dacă aş putea, ţi-aş pune inima mea la picioare, dar de teamă că ai să calci pe ea, eu o pun în palmele tale dragi, să faci tu ce vrei cu ea, alături de încă ceva, ce ţi-ai dorit tu mult!

Eu abia mă abţineam să nu plâng din nou, dar puţin tot am udat coada pisicii. Ca să nu plâng, Mirel mi-a cerut să-i spun cât de mult îl iubesc. Nu puteam, şi nu puteam să spun nimic. Atunci el zice:

— Să cred că nu mă iubeşti?

— Mirel, te iubesc atât de mult că aş face orice pentru tine!

— Bine, să faci tot posibilul să nu te mai văd plângând!

— Dar lacrima mea este o supapă de evacuare a preaplinului sentimentelor mele.

— Supraplinul acela să-l verşi asupra mea! zise Mirel.

— Şi când nu eşti tu lângă mine?

— Îţi închipui că sunt marinar şi vin mai rar la tine.

Cori şi Minola au râs. Numai eu ştiam ce e în sufletul meu, oropsit să iubească bărbatul altei femei.

Era opt fără un sfert, iar noi nu eram îmbrăcaţi.

— Noi nu mai mergem nicăieri, în seara aceasta?

Mirel zice:

— Din momentul acesta luaţi viteză la îmbrăcat! La ora nouă trebuie să fim la Ambasador!

Eu încep să-mi tapez părul ca să-mi pot face o coafură mai înaltă. Ar fi trebuit să mă ajute cineva. Dacă i-ar trece Minolei prin cap

să vină, ce bine mi-ar prinde! Bate Minola în uşă.

— Intră, că te aşteptam ca pe un cireş copt!

Începem amândouă să tapăm zdravăn la părul meu. Apoi, mi-l aranjează ea. Dădea cu fixativ, îl mai aşeza cu pieptenele, iar dădea cu fixativ, şi tot aşa. Mi-a ieşit o coafură de nota 20.

— Cu ce te îmbraci? întreabă Minola.

— Cu nişte pantaloni subţiri negri şi cu bluza verde. Minola îmi şopteşte:

— Caută în cadoul lui Mirel!

Când mă uit, era rochia aceea splendidă, verde, pe care am dorit s-o cumpăr şi se vânduse. Când am văzut-o, am scos un strigăt, că iar l-am speriat pe Cori. Mirel era în baie şi se dichisea. M-am încălţat cu ciorapi, mi-am pus sandalele, apoi am îmbrăcat rochia. Arătam superb. Când a venit Mirel din baie, mi-a spus Minola, a făcut ochii mari şi a rămas cu privirea pironită pe mine. Minola zice:

— Nu te mai uita atâta la ea, că o deochi! El replică:

— Fata aceasta mă îmbolnăveşte, nu altceva!

— Am mai îmbolnăvit pe unul!

— Şi? întreabă Mirel curios.

— N-a murit, mai trăieşte!

Minola s-a îmbrăcat într-o rochie bleu de lurex, fiindcă ea avea ochii albaştri. Terminăm cu aranjatul şi plecăm. Eram mândri tare. Cine mai era ca noi? Mai ales eu. Pe drum îi spun lui Mirel:

— Tu, cumva, eşti bancher şi mă păcăleşti pe mine că lucrezi în altă parte?

— De ce, Dulceaţă?

— Mi-ai făcut un cadou foarte costisitor.

— Dacă ţi se pare prea costisitor, atunci, sărută-mă, că sărutările tale fac mai mult decât oobiectele acelea.

— Văd că nu mă înţeleg deloc cu tine.

— Eu cred că ne înţelegem, cum nu reuşesc alte cupluri.

— Atunci, achit eu consumaţia din seara aceasta!

— Tu vrei să mă superi?

— Mirel, te rog!

— Am spus nu, şi nu rămâne!

Intrăm la restaurant şi ne aşezăm. Vorbeşte Mirel cu ospătarul şi ni se aduce o sticlă de şampanie. Ni se toarnă în cupe, ne urăm şi bem. Ambasadorul avea orchestră proprie. Culmea, începe să cânte

„Valsul patinatorilor”, foarte mult îndrăgit de mine.

— Mirel, dacă nu dansezi valsul acesta cu mine, înseamnă că nu mă iubeşti nicio micromăsură.

— Gata, iubito! Rugămintea ta este ordin pentru mine. Ieşim noi, ies şi prietenii noştri, şi încă trei perechi. Noi, cele cinci cupluri, ne-am armonizat atât de bine, parcă dădeam un spectacol. Toate cinci fetele eram îmbrăcate în rochii uni: roşu, orange, verde, bleu şi galben. Eram aproape un curcubeu. Au cântat aproape un sfert de oră. Ne-am întors la masă, unde ni se aduseseră platourile cu gustări calde: ouă fierte pane, crenvurşti, clătite cu brânză, creier pane şi frigărui. Noi fetele, ne-am săturat numai din gustări.

Vin la noi şeful de sală şi cu şeful orchestrei, să ne întrebe dacă vrem să participăm la un concurs de vals. Băieţii răspund afirmativ, dacă vrem şi noi. Eu întreb:

— Concurs premiat, sau doar de amuzament?

— Premiat, domnişoară! Cu şampanie sau o masă gratuită, mâine seară.

— Perfect. Torturi aveţi?

— Sigur, domnişoară! Avem laborator propriu.

— Câte persoane sunt acum în restaurant?

— Cam 150.

— Şi cum veţi departaja perechile?

— Prin aplauze, spune şeful orchestrei.

Cei doi merg şi la alte mese, unde doamnele aveau rochii uni. Se anunţă concursul, ne ducem în ring. Acum eram 14 perechi, adică două curcubeie. Un profesor de dans, de la o masă propune ca perechea care greşeşte să iasă din concurs. Lumea n-a fost de acord, căci voia să admire cum se desfăşurau dansatorii. Profesorul s-a oferit să conducă desfăşurarea. El chema culorile una după alta. Începe să cânte tot „Valsul patinatorilor”. Este chemată prima culoare roşie, apoi orange, urmam eu cu partenerul meu, Minola şi Cori, şi tot aşa până la sfârşitul celor şapte culori, apoi, a chemat al doilea şir de culori, până am fost 14 perechi. Îmi spunea Mirel că se vedea superb. S-a dansat douăzeci de minute. Nu mai puteam. De pe Mirel curgea transpiraţia. A fost mare controversă între a mă alege pe mine pe locul întâi sau pe doamna în roşu, de la al doilea curcubeu. Mirel se scuză puţin şi merge la juriu şi, după ce le vorbeşte ceva, vine să mă întrebe dacă am buletinul la mine.

— Da. Este în gentuţa de pe masă. Se duce, ia buletinul şi îl oferă juriului. Atunci, mă declară pe mine pe primul loc. Erau mai mulţi în aşa-zisul juriu, şi mă invită lângă ei, şi-mi oferă un tort şi o sticlă de şampanie, cu felicitările de rigoare. Eu spun:

— Aş vrea să mai cumpărăm încă un tort şi o sticlă de şampanie!

Întreabă unul dintre ei:

— Iertaţi îndrăzneala, v-aş putea întreba pentru ce vă trebuie?

— Aş dori să-i servim cu tort şi şampanie pe toţi participanţii la concurs. Juriul aprobă încă două torturi şi două şampanii tot ca premiu, şi, în sfârşit, ne-am retras cu toţii la mesele noastre. Minola şi Cori mă tot felicitau şi ziceau:

— Bravo! Bravo! Se bucurau ca nişte copii.

Spun eu cam îngrijorată:

— Bravo, bravo, dar să vedeţi mâine, că nu te mai poţi mişca de admiratori. Acum, am ajuns şi vedetă! Ni se aduc şi fripturile, care, după un asemenea efort, erau binevenite. La un moment dat, îl întreb pe Mirel:

— Auzi, Excelenţă Seneşal, ce le-ai spus celor din juriu, de s-au decis asupra mea?

— Le-am spus că eşti cea mai dulce fată din sud-estul Europei.

— Scumpule, tare mincinos te-ai făcut!

El râde şi-mi pune mâna lui tandră şi iubitoare peste mâna mea. Orchestra începe să cânte un şir de tangouri.

Cori întreabă:

— Nu sunteţi de părere că ar trebui să schimbăm partenerele?

— După aceea, vor dorit şi alţii să schimbe partenerele. Cori, te rog să nu te superi, dar nu vreau să dansez cu nimeni altcineva. Cât se poate, vreau să fiu cu Mirel împreună, cât mai mult, căci după aceea, cine ştie ce va mai fi. Mirel mi-a acoperit mâna cu mâna lui. Nu ştiu de ce, dar îmi plăcea atât de mult gestul acesta al lui, încât mi se părea mai tandru decât un sărut.

— Marinola, vrei să-mi acorzi toate dansurile din seara aceasta?

— Aş vrea să-ţi acord toate dansurile din viaţa mea.

Şi am ieşit pe ring. Tocmai atunci orchestra a început „O poveste de iubire", iar Mirel mi-a pus mâna mea dreaptă pe inima lui, iar noi ne-am pierdut în acest sublim tablou şi am uitat de oameni, de piedici pe pământ. Pluteam undeva în Universul acesta mare, şi-n Universul nostru mic, unde eram numai noi şi dragostea noastră. Când s-au

încheiat tangourile, ne-am retras la masă şi l-am întrebat pe Mirel:

— Mirel, unde am fost noi?

— Tu ai fost în inima mea şi eu, sper să fi fost în inima ta, Dulceaţă.

— Mirel!

— Marinola, nu vreau să devenim patetici. Vrei puţină şampanie?

— Vreau.

Când a văzut chelnerul că pune mâna pe sticla, care era în frapieră, a venit el şi ne-a turnat.

— Pentru ce bem? Întreabă Mirel.

— Pentru oamenii pe care-i iubim. Şi am băut.

Acum orchestra cânta muzică modernă, iar Minola şi Cori dansau în figuri. Ce bine se potriveau tinerii aceştia doi! Când au venit la masă, aproape gâfâiau. Atunci ni s-a adus şi tortul, iar ospătarul ne-a anunţat că noi mai avem câte o porţie dacă dorim.

— Mirel, de ce se poartă atât de atenţi cu noi, salariaţii restaurantului, îi cunoşti de undeva?

— Pentru că eşti tu deosebită şi ai rochia verde.

— Mirel, mă superi. Dar el iar şi-a pus mâna lui ocrotitoare peste mâna mea.

Cori întreabă râzând:

— Putem să mai aspirăm la o sticlă de şampanie?

Ospătarul a desfăcut şampania cu un pocnet de a răsunat sala. Sigur că era bună şi ademenitoare şampania, amintindu-ţi mereu, că există această licoare sublimă, care prefăcea iluziile crude în realităţi incontestabile. Îi spun lui Mirel:

— Cât sunt eu de raţională, îmi vine să mă aşez în braţele tale.

— Hai, cu toată încrederea.

— Cred că e timpul s-o luăm spre vilă, până nu-i vine ideea aceasta şi Minolei, spune Cori, şi începem toţi să râdem.

Ni se aduc îngheţate, şi doream ca acesta să fie ultimul tablou al acestei nopţi vrăjite, de neuitat.

Oboseala, emoţiile şi şampania lucraseră din plin la dorinţa de a visa, iubi şi dormi în braţele iubitoare ale lui Mirel. O întreb pe prietena mea, care de câteva minute, nu mai spunea nici ea nimic:

— Minola, unde ai dispărut? Ne-ai părăsit ca o vulpe şireată şi inconsecventă?

— M-am pierdut în Paradis.

Iar râdem cu poftă. Lumea începuse să cam plece şi Mirel zice grav:

— Cori, nu crezi c-ar trebuii să ducem copiii aceştia la culcare?

— Sunt de aceeaşi părere, patroane! Numai că ar fi bine dacă am termina toată şampania, fiindcă mai este puţină. Şi o turnă el la toată lumea. Întreabă Cori entuziasmat:

— Pentru ce bem?

Eu spun:

— Pentru îndeplinirea dorinţei de a mai veni împreună pe aici! Dar tu, Mirel, n-ai spus pentru ce bei!

— Pentru tine, să fii şi peste cincizeci de ani tot aşa vivace!

Ne ridicăm de la masă şi când să plecăm, chelnerul ne aduce un pachet, cu a doua porţie de tort.

Afară era cam răcoare, iar Mirel m-a luat cu braţul după umeri şi mă ţinea strâns lipită de el. Vila nu era prea departe şi am ajuns repede. Ne-am urat noapte bună şi ne-am retras în iatacurile noastre, fericiţi că nu mai trebuie să fim convenţionali. Eu una, eram atât de euforică, de parcă ziua de luni, cu realităţile dure, cu viaţa haină şi răutatea oamenilor, era la o mie de ani lumină. Ce sublimă fericire este să fii doar tu şi bărbatul iubit, iar între voi doi, să nu fie decât o picătură de parfum.

M-am trezit pe la zece dimineaţa, dornică de a mai dormi o săptămână. Mirel nu era lângă mine. Mă întorc pe burtă şi mă prefac a plânge:

— Mirel, unde eşti, de ce m-ai părăsit?

El răspunde:

— Sunt aici, iubito, nu te-am părăsit! Pregătesc micul dejun şi cafeluţa, că avem musafiri.

— Pe cine? întreb eu, prefăcându-mă speriată.

— Pe prietenii noştri, iubito.

Cobor din pat, în trei minute fac un duş, mă spăl pe dinţi şi mă îmbrac în pantaloni scurţi. Îmi aduc aminte că eu, de fapt, nici nu m-am uitat în cadourile prietenilor mei, decât la cel de la Mirel. Minola îmi dăruise o bluză neagră cu mânecă lungă, plină pe piept şi de-a lungul mânecilor, de un fel de broderie cu pietre Swarovski, ceea ce pe vremea de atunci, era o mare raritate. Cred că făcuse rost de ea de la nişte turişti polonezi. Iar Cori mi-a dăruit un set de cercei, pandantiv şi

inel. Toate piesele erau în formă de inimioară şi erau confecţionate dintr-o piatră roşie mare, la mijloc, având pe margine pietricele mărunte negre. Acest set, avea şi o broşă pe care a cumpărat-o Mirel, şi pe care mi-a dăruit-o mie, prinzând pachetul în care se afla rochia cu ea. Mă gândeam: uite ce frumuseţi am primit, şi eu nici n-avusesem timp măcar să le admir. Mirel şedea şi mă privea, cum admiram eu cadourile lor. Îl chem lângă mine şi-i zic:

— Aşază-te în genunchi în faţa mea, şi jură-mi că nu-mi mai faci cadouri atât de costisitoare! El, într-adevăr, se aşază, mă sărută şi zice:

— Jur că de acum înainte, îţi voi face tot felul de daruri frumoase!

— Eşti un rău şi un incorigibil!

— Mai bine ia un tricou pe tine, că mă înnebuneşti, şi mai vine şi Cori, şi-mi declanşează furii de gelozie!

Mă îmbrac şi chiar atunci, auzim bătând în uşă două persoane deodată. Răspund eu:

— Intraţi, că de foame, mi s-au lungit urechile, până la lacul Sfânta Ana. Intră băieţii veseli, nevoie mare. Se umple camera cu exuberanţa lor.

— *Ciao a tutti del mondo*!

— *Benvenuto amici*!

Şi râdem să se scoale toate broaştele lacurilor Tuşnadului, care ne-a primit cu atâta căldură şi cu atâţia bani, presupun. Începem să mâncăm, şi să aruncăm cu poante unii în alţii. Eu abia mâncam şi mă gândeam cum să le mai mulţumesc încă odată prietenilor mei, pentru cadourile lor.

— Iubiţii mei, sunt copleşită de darurile voastre şi vă mulţumesc din inimă pentru dragostea voastră. Sper că voi avea prilejul să vă arăt şi eu cât de mult vă preţuiesc.

Ei aplaudară, dar Cori se face că plânge zicând:

— Mie îmi dau lacrimile de emoţie, ha ha ha!!

Eu spun:

— Eşti neserios, şi cred că te puteai abţine de la o astfel de glumă! apoi zice:

— Iertaţi, Prea Sfântă Marinola, spiritele mele nereuşite! Altă dată nu mai fac.

La cafeluţă, Mirel propune să bem coniac. Eu nu vreau.

— Îl vei face pe Cori să se creadă chiar mare actor de comedie

bufă, zic ironic.

— Lăsaţi ciorovăiala şi mai bine să facem un plan. Unde mergem astăzi? zice Minola.

Cori propune cam fără chef:

— Am putea merge sus la lacul Sfânta Ana.

Mirel vine cu alt plan:

— Mai bine mergem tot la plajă şi ne plimbăm cu barca. Urcuşul la Sfânta Ana este greu, iar eu nu vreau s-o expun pe Marinola la vreun pericol.

— Dar eu am mai urcat, spun cam indignată.

— Foarte bine, dar în prezenţa mea, nu vreau să se întâmple ceva! Ripostează Mirel.

— Şi la lac, nu e niciun pericol, mai ales cu barca? întreb, doar aşa să-l contrariez.

— Eu răstorn barca ei, să se înveţe minte să mă respecte.

— Atunci facem plajă în bărci şi câştigăm timp.

Ei pleacă să se îmbrace în costumele de baie, ceea ce fac şi eu, îmbrăcându-mă în costumul întreg, roşu cu solzi aurii. Îmi pun rochia, ne luăm prosoape, schimburi şi plecăm. Era cam târziu şi pentru plajă, şi pentru prânz, dacă ne întorceam mai devreme.

Noi doi închiriem o barcă şi Cori alta, pentru ei. Vâslea Mirel, parcă numai aceasta făcuse toată viaţa. Îi spun:

— Ce bine era dacă aveam mandolina cu mine! Trece o altă barcă pe lângă noi şi un tip zice:

— Vă dau eu o mandolină, cât ne plimbăm pe lac.

— Excelent! răspund entuziasmată la culme.

Îmi dă tipul mandolina şi încep să cânt. Am cântat: „Cântec de dor", „Ilona", „Amintiri", „Deschide fereastra", „Pe balcon eu ţi-am cântat o serenadă", „O poveste de iubire" şi multe altele. În bărci erau mai mulţi băieţi şi roiau în jurul nostru. Plimbarea cu barca, în sunetele muzicii, a fost încântătoare. M-am oprit puţin, să-mi aduc aminte ce melodii mai ştiu. Lumea din bărci a aplaudat şi a început să strige:

— Biss! Biss!

Am început să cânt din nou timp de aproape două ore.

— Unde-i tipul cu mandolina, Mirel? Nu mai pot, mă ustură degetele, că n-am mai cântat de mult.

Se făcuse ora aproape cinci, iar Mirel nu-i vedea pe prietenii noştri nicăieri. Zice:

— Eu cred că au plecat şi s-au dus în cameră. Băiatul cu mandolina ne aştepta la debarcader. Îi mulţumesc mult, şi-mi spune că mi-o mai dă şi în zilele următoare.

— Mâine dimineaţă plecăm! Spun eu, cu mare regret în glas.

— Mare păcat, răspunde el.

Ne luăm la revedere şi plecăm. Ajungem la vilă, uşa lor era încuiată, dar n-am îndrăznit să ciocănim. Până la urmă era treaba lor ce făceau. Zic:

— Hai să facem un duş, că după atâta soare, merge să ne răcorim puţin.

După aceea, ne întindem puţin, până la masă. Mirel era atât de obosit, şi de la vâslit, şi de la nopţile pierdute în săptămâna ce se străduia să plece din viaţa noastră cu momentele ei de fericire, lăsându-ne în braţe şi în gând doar amintirile. M-am străduit să nu adorm şi să-mi umplu fiinţa de prezenţa acestui bărbat zdravăn şi sănătos, tandru şi iubitor în acelaşi timp. Era adorabil în tot ce făcea şi îl adoram şi acum, când, în braţele mele fiind, se lăsase răpit de somn, respirând profund, semn că-i pria această odihnă binevenită, dătătoare de energie, sănătate, vigoare. Cineva a încercat la uşă să vadă dacă poate intra. Bine că n-a bătut, că dacă se trezea Mirel, unde-i stau picioarele celui de la uşă, i-ar fi stat şi capul. Mă gândeam: Doamne, ce mi-aş fi dorit un copil de la acest om deosebit, dar în acelaşi timp, îmi dădeam seama că nu se poate, şi poate că nu se va putea niciodată. Îmi imaginam: să am un băiat de la el, i-ar fi semănat lui: frumos, inteligent şi cald, ca un soare, spre sfârşitul primăverii vieţii mele. Uşor, uşor de tot, am pipăit ceasul să ştiu cât arată şi era şapte fără un sfert. Atât i-a trebuit lui Mirel, că s-a şi trezit.

— De ce nu dormi, iubito?

— Ca să te simt mai bine.

— Ce dulce poţi să fii!

— Şi tu, nu mai puţin. Dar ţie, nu ţi-e fommiţă?

— Cum să nu? Te-aş mânca toată, ca pe o bomboană!

— Mai bine mergem la masă şi scap şi eu cu viaţă, din colţii unui aşa tigru.

— A! Mă faci tigru?

Eu sar din pat şi fug, el vine după mine, şi ne hârjonim câteva minute cu râsete şi chicoteli, parcă eram nişte copii. Dar nu, nu eram copii. Eram tineri şi cel mai de netăgăduit, era că ne iubeam, nu ca

nişte copii, ci ca nişte oameni maturi, conştienţi de durerea din suflet, că nu putem fi împreună mereu. Auzim bătăi în uşă, şi răspund:

— Nu suntem acasă! strigă Mirel.

— Haideţi puturoşilor, că se închide popota! Descuiem uşa şi intră „Cavalerii rătăcitori", iar eu întreb:

— Unde aţi fost, măi „spiriduşilor"? Vă era dor de pat?

— Ce nerușinată poţi să fii! Spune Cori. Noi am urcat pe munte, sâc! Sâc! Sâc!

— Dar ea a făcut furori pe lac, delectându-ne cu mandolina. A aplaudat-o lumea la scenă deschisă, şi mai sâc! Râdem copios cu toţii, apoi Cori adaugă:

— Ungurii de pe aici vând apă cu paharul în pădure, să te cruceşti!

Adaug şi eu:

— Ăştia ne-ar lua şi pielea dacă ar putea! Când eram la şcoală în Arad, ne duceam şi noi, uneori, să cumpărăm ceva. Dacă le vorbeai româneşte, nici nu-ţi răspundeau, aşa erau de negri la suflet.

În timp ce vorbeam, ne-am îmbrăcat, să nu mai pierdem timpul, căci ei erau deja puşi la patru ace. Mi-am pus nişte pantaloni albi, şi m-am îmbrăcat cu bluza neagră de la Minola. M-am împopoţonat cu bijuteriile roşii cu pietricele negre şi m-am încălţat cu pantofi roşii pe care i-am luat întâmplător la mine.

— Tu vrei să ne mai uimeşti cu vreun spectacol şi în seara aceasta? întreabă Cori, că prea arăţi ca o vedetă!

— Nu mai face bancuri pe seama mea, că o încurci! Tu cu ce te-ai îmbrăcat, Minola?

— Cu rochie roşie.

— Vrei să-ţi dau bijuteriile mele roşii?

— Nici în ruptul capului! Mi-am pus nişte zdrăngănele de aur şi nu renunţ la ele.

— Haideţi copii, că nu mai găsim locuri libere, ne îndeamnă Mirel, nerăbdător.

Plecăm şi la restaurantul Zarea, într-adevăr, nu mai erau mese libere, ba, mai aşteptau şi în picioare. Se uită băieţii pe la mese, vorbesc cu ospătarii, dar nu era nicio şansă. Atunci Cori se hotărăşte:

— Mirele, nu eşti de părere să mergem tot la Ambasador? Facem cheltuiala jumătate.

— Contribuim şi noi, fetele.

— Nu e vorba de bani, spune Mirel.

— Dar de ce? întrebăm toţi.

— Dacă mai mergem şi în seara aceasta la Ambasador, chiar o pierd pe Marinola.

Râdem, şi mergem unde fusesem cu o seară înainte. Găsim câteva mese libere iar, şi zic:

— Ne aşezăm fiecare la câte o masă, să vedem pe cine serveşte mai întâi.

— Vrei să scapi de mine! Se preface Mirel supărat.

— Nu iubitule, dar în seara aceasta, mă ţii în braţe la masă?

— S-a făcut. Îţi şi mestec.

Ne aşezăm şi comandăm toţi: şalău cu sos alb, apoi grătar. Cori şi Minola vor bere, noi dorim vin Chardone Sovignon. Nu după multă vreme, ni se aduce peştele, şi chelnerul îşi cere scuze şi mă întreabă:

— Vă roagă şeful orchestrei să-i spuneţi dacă aveţi vreo preferinţă!

Eu îi sugerez mai multe: „De ce oare eu te-am cunoscut?”, „Iubesc femeia”, „Laura” şi „Adio”. Unul din acestea aş dori, cu mulţumiri anticipate. Şeful orchestrei cânta şi la chitară şi solist vocal. Avea o voce de te topea, şi când a cântat „Adio”, mi-au dat lacrimile, dar nu pentru el. Ca să bine dispun, am mai băut puţin vin. Seara aceasta nu mai era ca cea precedentă, era clar.

— Ce v-a apucat pe toţi melancolia, amicilor? încerca zadarnic Minola să ne aducă aminte că suntem totuşi la un restaurant. Dar noi doi am fi dorit să stăm unul în braţele celuilalt, să strângem cât mai multe clipe fericite, ca şi când, peste o săptămână, două, când ne va încolţi dorul, ni l-am putea aplica pe suflet ca pe nişte cataplasme ameliorante. Cori nu era chiar melancolic, şi spune cu mai mult optimism:

— Ar trebui să ne injectăm puţin ser de veselie.

Mirel adaugă:

— Aveţi dreptate, şi pune mâna pe sticla de Chardone, dar ospătarul vine şi ne serveşte el. Sticla s-a golit, iar Mirel mai comandă încă una. Îşi umplu şi prietenii noştri paharele cu bere, ciocnind, iar Mirel, ca întotdeauna, întreabă:

— Pentru ce bei, Marinola?

— Pentru statornicie, spun eu, iar Minola adaugă:

— Statornicie şi-n iubire, şi-n prietenie.

— Categoric! spun şi bem. Îi spun adoratului meu:

— Dacă nu i-am fi avut pe prietenii noştri, viaţa ar fi fost urâtă, anostă şi plictisitoare. Mirel aprobă.

— O, ce omagiu! spune Minola super-încântată.

La un moment dat întreb:

— Nu mă invită şi pe mine cineva la dans?

— Cum să nu, iubito! Aşteptam să dai un semn că vrei.

— Credeam că şi tu ţi-ai dorit! Aştepţi să te rog eu?

— Iar eşti răutate mică! Mergem să dansăm?

— Nu.

— Marinola, te rog!

— Dar mie îmi acorzi un dans? mă întreabă Cori.

— Dacă aş putea, l-aş invita pe şeful orchestrei la dans, spun foarte mâhnită.

— Voi v-aţi făcut declaraţii de dragoste prin cântecele acelea? întreabă Mirel surprins. Iar eu, ca să-l necăjesc, zic:

— Acum te-ai prins? Mirel nu răspunde nimic. Îmi dau seama că am întins cam mult coarda, sau, chiar suferă de gelozie şi eu abia acum observ! Până la urmă, foarte bine, lasă să fie! După un timp, în care n-a mai spus nimeni nimic, spun eu:

— Nu credeţi că ar fi cazul să plecăm? Nimeni nu răspunde, iar eu continuu:

— Alo, Corbul! Aici este Veveriţa! Nu-i nimeni pe recepţie? Minola zice calmă:

— Ascultăm muzică, tu nu?

M-am gândit: dacă mai scot eu un cuvânt, să mă fac o roză. Vine chelnerul şi ne aduce nouă, domnişoarelor, câte o cupă de îngheţată. Minola, nedumerită, întreabă:

— Aţi comandat voi îngheţată?

Băieţii răspund:

— Nu.

Atunci eu m-am înroşit, de credeam că-mi ia faţa foc. Mi-am dat seama că îngheţata nu putea fi decât de la un admirator, şi acesta nu putea fi decât şeful orchestrei. Mă tot întrebam: Cine dracu' era tipul acesta de-mi crea mie, acum, probleme? Mirel tuşea ostentativ şi se observa că este sau face pe nervosul. Eu nu servesc îngheţata, nici Minola. Cori îl cheamă pe chelner şi-l întreabă, dar acesta se scuză, întrucât comanda a venit de la bucătărie. Eu spun:

— Te rog, hai să plecăm! N-are rost să mai stăm. Dar Mirel mă întreabă cam ironic:

— Dar de ce te-ai înroşit ca para focului? O întreb pe Minola, implorator:

— Minola, vrei, te rog, să mergi cu mine? Ea îl roagă pe Cori să mergem. Cori înţelege, şi toţi trei ne ridicăm de la masă. Mirel nu se ridică, iar eu îi las cinci sute de lei, banii pentru o mare consumaţie. Mirel spune rugător:

— Marinola, te rog să rămâi! Îmi venea să-i pun Masa-n cap şi să plec, fără să mai gândesc la ce-a fost între noi până acum. Nu ştiam cine a făcut gestul cu îngheţata. Eram nevinovată şi el se purtase de parcă, eram vinovată cu ceva. Eu dădeam dovezi evidente de ezitare şi nu ştiam practic, ce să fac. Mirel, pur şi simplu se roagă de Cori, să mă lase acolo. Eram într-o mare dilemă, şi totuşi, îndrăznesc să spun:

— După părerea mea, ar fi mai bine să plecăm. Mirel mă imploră chiar să iau loc. Îi şoptesc Minolei:

— Nu plecaţi! Minola mă strânge de mână, semn că a înţeles şi aşa va face. Mă aşez, dar eram tare îngrijorată, fiindcă nu ştiam ce vrea, iar cu cei geloşi, ştiam că nu e de glumit, mai ales când sunt puţin băuţi, cum era el acum. Iau loc pe scaun, iar el începe:

— Marinola, eu te iubesc mult, atât de mult, că aş fi în stare să-i anihilez pe cei care ar tenta la graţiile tale. Şedeam rezemată de speteaza scaunului şi îngheţasem toată. Mi-era grozav de teamă de reacţiile lui necunoscute şi aş fi preferat să plecăm cât mai repede. El continuă:

— De ce stai atât de departe de mine? Mai devreme voiam să stai în braţe la mine, acum, te simt la sute de km.

Ţineam mâinile strânse la piept şi eram crispată toată, de teamă să nu cumva să ridice tonul sau să declanşeze un scandal. Mă durea stomacul de emoţie şi aş fi vrut, dacă se putea, să mă volatilizez. El continuă:

— Nu vrei să-mi dai o mână?

— N-ai vrea mai bine să plecăm? Prietenii noştri au plecat de mult. El zice:

— Prietenii noştri n-au plecat, ci ne aşteaptă la uşă.

— Şi noi, ce aşteptăm?

— Să-mi spui dacă mă ierţi, fiindcă te-am speriat cu scena mea de gelozie, iar tu habar n-ai că şeful orchestrei este vărul meu şi el v-a

trimis înghețatele buclucașe.

Mă gândeam: Doamne, ce farsă mai e și aceasta? Și întreb:

— Nu crezi că ar trebui să mergem? Este târziu, iar mâine dimineață plecăm și după amiază, mai și lucrez! zice:

— Bine, mergem! Achită nota, n-am auzit cât era, și ne ridicăm. Eu tremuram de nervi. Când am ieșit în răcoarea nopții, am început să tremur și mai tare. Și-a scos haina „și mi-a pus-o pe umeri, apoi m-a luat cu mâna după umeri, dar nu mă puteam relaxa. El încerca să mă liniștească, dar eu nu puteam și nici nu voiam să vorbesc nimic. Ajungem la vilă, dar Cori și Minola nu și-au trădat prezența. Intrăm în cameră, mă dezbrac rapid de bluză, îmi iau un tricou, și intru în baie să mă spăl puțin. Când revin în cameră, iau o pătură, mă așez în unicul fotoliu și mă învelesc. El vine lângă mine și mă întreabă tandru:

— Te simți rău, iubito?

— Nu. Spun categoric. El mă mângâie, și încearcă să mă sărute, dar mă feresc, și-l resping cu mâna. Dacă vede acest gest, merge la baie, își face și el toaleta și revine. Apoi, mă ia de pe fotoliu în brațe, ca pe un fulg, și mă așază în pat. Mai pune o pătură peste mine și se vâră și el sub pături. Încerc să mă întorc cu spatele, dar mă strânge tare în brațe, lipindu-mă de pieptul său.

— Aici este locul tău când ești cu mine. Marinola, mă ierți, pentru gluma mea deplasată? Vrea iar să mă sărute, și din nou reușesc să-l evit. Începe să mă sărute pe toate zonele pe care nu puteam să le ascund, iar eu încep să mă încălzesc. Ce, parcă sub ploaia lui de sărutări, sub gesturile lui de tandrețe, și cu șoaptele-i dulci la ureche, puteai să nu te topești? Bulgăre de gheață dacă erai, și n-ai fi putut să te împotrivești asalturilor lui de dragoste.

Dimineața, ne-am strâns bagajele în grabă, băieții au făcut rost de o mașină și ne-am dus rapid la gară. Minola a rămas în așteptarea trenului ei, iar eu și băieții ne-am urcat în rapidul nostru, unde am reușit să ne luăm micul dejun, după care am băut o cafeluță delicioasă ce ne-a surprins cu savoarea ei. Am ajuns la Ploiești, iar Mirel a mers cu noi, să înceapă prima ședință de tratament, pe care îl amânase atâta. Ajunsă la serviciu, în fața atâtor realități neplăcute, dacă ar fi fost posibil, aș fi apăsat pe un buton să mă pot întoarce înapoi în timp, și să rămân acolo pentru totdeauna. Dar realitatea era prezentă acum și aici, și trebuia învinsă cu toată puterea, priceperea și prezența de spirit. Era greu, era ușor, ni se dăduse viață și trebuia s-o trăim, cu toate

obstacolele, urcuşurile şi coborâşurile ei. Îmi venea să-mi iau un concediu medical, aşa de bolnavă mă simţeam după Mirel, dar el începuse tratamentul, fie că, chiar avea dureri, fie doar pentru a mai fi câteva clipe împreună, iar eu trebuia să fiu prezentă la datorie şi la comanda vieţii, care nu te lăsa să lâncezeşti, la strigătele de ajutor ale celorlalţi, şi tot aşa, ne învârteam cu toţii într-un carusel, ce nu se oprea decât o singură dată pentru fiecare, în clipa morţii.

Când a venit Mirel să-i fac masajul, îmi luasem iar aerul acela amabil şi intransigent în acelaşi timp ca nişte porţi închise, dincolo de care nu se vede nimic, şi nu poţi să treci. Numai Mirel furase cheia acestor porţi şi acum intra şi ieşea, ca într-o proprietate care-i aparţinea de fapt şi de drept.

— De ce nu spui nimic? mă întrebă Mirel îngrijorat. Eşti obosită, sau tristă?

— Şi una, şi cealaltă, dar mai este şi o a treia variantă, de necrezut, şi totuşi posibilă, de netăgăduit.

— Care, Marinola? Nu poţi să mi-o spui şi mie?

— Îmi pare că trei zile am trăit într-o buclă a timpului, unde aerul pe care-l respiram era fericire, iar acum m-am întors din nou în Iad.

— Mă uimeşti, Dulceaţă! Şi eu simt acelaşi lucru, aceeaşi impresie mi-o dă realitatea. S-a ridicat de pe canapea, s-a îmbrăcat, apoi m-a luat în braţe, şi m-a sărutat mereu şi mereu, câteva minute în şir.

— Mirel, intră cineva şi s-a zis cu reputaţia noastră!

— Iubito, să nu mai fi tristă, că mâine vin iar, şi aşa va fi zece zile la rând. Îmi promiţi că vei avea răbdare?

— Dacă aşa îmi este scris, trebuie să îndur şi supliciul unui dor, ce te va căuta mereu pretutindeni, fără răgaz şi fără odihnă.

După plecarea lui m-am simţit mică, slabă, vulnerabilă. Inima mea îl striga: întoarce-te, întoarce-te, întoarce-te! Oare, el va fi auzit vreodată strigătul meu? îi va fi venit vreodată, ca de la jumătatea străzii, să se întoarcă înapoi? Ştie el oare, că într-adevăr, „scânteia" aceea, acum s-a făcut vâlvătaie şi va arde până în ziua de apoi?

PRIMA TREAPTĂ A CEDAT

Cele zece zile de tratament, în care Mirel trebuia să vină la fizioterapie, s-au scurs rapid, ca o părere, iar eu mă agăţam de fiecare minut petrecut cu el şi doream cu ardoare să strâng în mâini acele

clipe fericite, ca pe niște pietre prețioase, dar ele se scurgeau printre degete ca firele de nisip. În ultima zi n-a mai vrut să facă masajul, ci doar am discutat și-mi promitea, mă asigura, îmi garanta aproape, că nu e ultima zi în care suntem împreună, că ne vom mai întâlni, dar nu știe precis când și până atunci, mă va căuta la telefon, măcar să ne auzim, dacă așteptarea se va prelungi prea mult. Oricât de tandru ar fi fost acum la plecare, nu mai simțeam nimic. Știam că va pleca și aceasta mă făcea să-mi înghețe sângele în vene. Ori, și el simțea la fel, ori eu i-am transmis acea stare, când m-a îmbrățișat și sărutat și el avea mâinile ca sloiul și tremura de emoție, de regret, de disperare.

A plecat și-n jurul meu s-a făcut frig, întuneric, pustiu. Am reușit să iau două extraverale, dar nu mai mergea cu tranchilizante din acestea slăbuțe, de doi bani.

A trecut o săptămână, două, trei, dar, în loc să mă obișnuiesc, să mă deprind cu gândul, îmi era tot mai rău. Aveam frisoane, mi se accelera pulsul, aveam o stare de leșin, îmi dispăruse pofta de mâncare, iar toate situațiile la care mă gândeam, mi se păreau dramatice, disperate, catastrofice, iar eu, în mijlocul acestui haos, eram singură, atât de singură și cumplit de vulnerabilă. Doamne, mi-era atât de rău, din ce în ce mai rău. Nu mai aveam chef să mai citesc, să tricotez, să trăiesc. Mergeam la serviciu mai mult obligată, dar așa aș fi abandonat totul și pe toți. De altfel, cine avea nevoie de mine? Oamenii din jurul meu mă pândeau, mă urmăreau și mă exasperau cu întrebările lor agasante, cu surprinderea lor prea evidentă, jignitoare chiar. Atunci am văzut și eu, cine îmi era prieten. Nici rudele nu mai erau calde ca odinioară. Mă simțeam ca-ntr-o junglă, la discreția fiarelor ce-și rânjeau colții, gata să mă sfâșie. Când oamenii sunt puternici, au un Dumnezeu al lor, dar când sunt slabi, triști, vulnerabili sau disperați, pe cine au? Unde să ceară ajutor când nu mai văd nicio luminiță de speranță, când au încurcat cărările, când și-au pierdut curajul, busola? Unde este Dumnezeul acestora? Nu mai aveam voință și nici răbdare să vreau, să doresc, să aștept. Ce să vreau? Ce să aștept? Cine trebuia să audă plânsul inimii mele nu dădea niciun semn de viață și nu venea să alunge frigul din sufletul meu. Era în jurul meu și în mine atâta întuneric, încât n-ar fi reușit să-mi alunge nici zece sori. Devenisem pasivă și indiferentă la tot ce mă înconjura. Îmi era tot mai greu să merg la spital. Nu voiam să mă vadă nimeni suferind și prin noianul de renunțări, mai era un lucru pe care mi l-aș fi dorit: să mă

ascund undeva şi să mor. Mai grav era, că supapa mea pentru evacuarea preaplinului meu sufletesc, nu mai funcţiona. În oceanul de suferinţă în care înotam, nu-mi dădea o lacrimă. Mă oprea să mor, iar gândul şi teama, şi repulsia, la veşnicia în care mi-ar fi fost stăpân doar Diavolul. Stările de rău se îndeseau tot mai mult, dar mi se părea o umilinţă să mă adresez unui doctor, căruia să-i destăinui drama prin care treceam, drojdia suferinţelor mele care-mi otrăvea viaţa, chinurile în care mă perpeleam, ca într-o groapă cu jar, fără nicio speranţă, că voi scăpa din acest Iad, de pe acest pământ, care-mi fugise de sub picioare şi mă lăsase să mă prăvălesc jos, jos, tot mai jos, treaptă cu treaptă, ce reprezentau voinţa, curajul, abnegaţia, optimismul, şi ultima treaptă era speranţa, dar, la mine, şi aceasta se clătinase rău, fiind doar puţin până se va spulbera şi ea, şi odată cu aceasta, întreg eşafodajul vieţii mele.

Sunt o persoană care, tot timpul îmi pun ori adresez cuiva, tot felul de întrebări, dar acum nu puneam întrebări şi nu voiam să ştiu răspunsuri, nu voiam să mă vadă sau să întâlnesc pe nimeni. Nu suportam să stea nimeni în preajma mea, şi în pustiul singurătăţii mele, era atâta frig şi atâta jale. Jale? De ce jelesc? Pe cine jelesc? Cine a Murit? Ştiu că doar la morţi se jeleşte. Doamne, cine sunt? Unde am ajuns? Ce sunt ruinele din jurul meu, iar eu mă contopesc cu ele, sau bântui printre ele? Caut ceva? Ori pe cineva? Nu. Nu caut pe nimeni. Nu doresc pe nimeni. Un gând, nişte gânduri… Ba nu. Nişte amintiri vor să-mi pătrundă-n gând cu de-a sila, cu forţă, cu brutalitate! Nu vreau, nu vreau, nu vreau să ştiu, să mai ştiu nimic, şi de nimeni, niciodată! Am fost o linguriţă de miere, acum sunt un ocean de otravă. O linguriţă de miere? Nu… Miere, ci dulceaţă. Cine era, cine era? Cine spunea dul… Nu vreau! Nu vreau să-mi amintesc nimic!

Mi-a venit rău odată, pe drum spre serviciu. Altă dată, mi-a fost rău la spital, iar colegele s-au alarmat peste măsură, sfătuindu-mă să merg neapărat la medic. Într-o zi, eram în tură cu Anemona, şi, când a început să mi se accelereze pulsul, ea a chemat-o pe doctoriţa de fizioterapie. Aceasta m-a văzut şi, imediat, a chemat o asistentă de la interne. Aceasta m-a dus la medicul de serviciu din ziua aceea, Dandu, care m-a consultat şi a decis să mă interneze în secţia de interne, nu la neuropsihiatrie. M-au dus într-o rezervă, şi m-au pus pe tratament injectabil şi perfuzii, de nu mai ştiam nimic. Uitasem de tot şi toate, şi dormeam aproape tot timpul. Le-am spus medicului şi asistentelor să

nu dea voie nimănui să mă viziteze, fie chiar rude, decât bunicii.

După două săptămâni de tratament intensiv, a venit doctorul Florin Dandu, să stăm puţin de vorbă şi să-i povestesc din viaţa mea.

— Ce vreţi să vă povestesc? Ce doriţi să aflaţi? Ori ce v-aş spune, orice despre care am putea vorbi, îmi trezeşte suferinţă, regrete, durere. De altfel, aveţi norocul că sunteţi mai în vârstă, însă, dacă aţi fi mai tânăr, nici n-aş sta de vorbă cu dumneavoastră.

— Dar de ce? Îţi repugnă bărbaţii tineri, ai avut vreo decepţie?

— Domnule doctor, v-ar ajuta la indicarea tratamentului meu destăinuirile mele? Vă spun eu ce tratament să-mi aplicaţi! Dacă puteţi, faceţi-mi ceva, să uit ultimul an din viaţă, şi atunci voi fi bine, un om întreg, dotat cu simţuri doar, nu şi simţăminte. Ultimul an, nu mai vreau să mi-l amintesc, dar să şi povestesc despre el.

— Acum, ai vrea să mai primeşti şi pe altcineva în vizită, în afara bunicii tale?

— Nu. Nu vreau să vină nimeni, şi nici să întâlnesc pe nimeni.

— De două zile, vine o prietenă a ta la mine şi mă roagă să îi dau voie să vină la tine. O primeşti? Nu e din oraş, zice că lucrează la Covasna şi se numeşte Minola.

— Da, am spus, pe ea o primesc. Şi mi-au dat lacrimile.

Doctorul a plecat şi după câteva minute, a intrat prietena mea, pe care n-o mai întâlnisem de câteva luni. Am căzut una în braţele celeilalte, şi am plâns tot amarul ultimului an, lung cât o veşnicie şi mai mult. Doctorul Dandu şedea în uşă şi privea toată scena cu stupoare, consternat de reacţia mea surprinzătoare. Numai cu această condiţie, i-a permis Minolei să mă viziteze. Mi-a povestit ea mai târziu. După mai bine de o jumătate de oră de râuri de lacrimi, mi-am mai potolit întrucâtva, vâlvătăile unui foc, în care ardeam ca un rug al dragostei, al păcatului, sau al dorului. Nici nu puteam să vorbim. Într-un târziu, a îndrăznit să mă întrebe:

— Marinola, ce faci? Ce-ai făcut de-ai ajuns aici? De ce nu mănânci? Îţi dai seama ce slăbuţă ai ajuns? Tu, care făceai furori. Spune-mi ceva despre tine.

Eu încerc să răspund ploii de întrebări:

— Minola, ce-am făcut, ştii! Ce nu ştii, se vede. Altceva nu pot şi nici nu vreau să-mi amintesc, niciodată.

— De ce nu vrei să-mi povesteşti? Te-ai mai descărca. Poate te ajut cu nişte explicaţii, cu elucidarea unor lacune. Lucrurile nu stau

atât de rău cum laşi tu să se înţeleagă.

— Minola, nu vreau explicaţii, nu vreau să-mi lumineze nimeni mintea, nu vreau să-mi amintesc nimic, din ce ştii tu, prea multe chiar. Dacă ar vrea să-mi facă doctorul nişte şocuri, pentru a uita definitiv, câte s-au întâmplat în ultimul an!…

— Marinola, aş vrea să-ţi spun ceva, ce tu nu ştii şi, poate, informaţiile mele te vor ajuta într-un fel. E groaznic să stai aşa în necunoscut, când problemele sunt altfel de cum le ştii tu.

— „Problemele" sunt aşa cum se văd şi se simt, draga mea, şi nu încerca să ameliorezi situaţia, ca să mă faci să cred, cât am fost de tembelă, şi că de fapt, adevărul este pe undeva între seducţie şi distracţie!

În momentul acela, a intrat cineva pe uşă fulger, a închis trântind uşa şi a strigat:

— Marinola, nu te-am sedus şi nu doar m-am distrat! Te-am iubit, şi te iubesc, dar veştile mele n-au putut ajunge la tine!

Mi-a venit rău, am început să tremur, iar Minola a sunat doctorul. Nu mai puteam să respir. Mi s-a administrat un calmant şi într-un sfert de oră m-am liniştit. Au ieşit cu toţii afară. Eram conştientă şi, după aproximativ două ore, doctorul Dandu a venit şi m-a întrebat calm, grijuliu:

— Cum te simţi, fetiţo?

— Bine, mai bine ca în aceste două săptămâni anterioare.

— Ai vrea să mănânci ceva?

— Aş vrea, dar unde sunt?…

— Eşti în salonul 7, interne.

— Nu eu, unde sunt ei? Adică…

— Prietenii tăi?

— Aşa s-ar părea, că sunt prieteni.

— Vrei să ţi-i aduc legaţi?

— Nu, lăsaţi-i să vină singuri, poate mă deprind cu minciunile şi dezamăgirile, şi devin imună la veninul lor.

— Dacă îi las să vină, îmi promiţi că mănânci?

— Dar mai este până la masă.

— Ţi-au adus ei de mâncare, să mănânci o săptămână. Eu plec şi-i las pe ei să intre. Dacă mai faci o criză de panică, pe tine te trimit la Spitalul nr9, iar pe ei la chirurgie, să le taie ce au ei mai de preţ! Ne-am înţeles?

— Sper să faceţi cum spuneţi.

— Să înţeleg că ai emoţii? Ţi-e teamă? Să-i alung?

— Chiar nu ştiu cum ar fi mai bine să procedez. Dacă nu-i primesc, peste douăzeci de ani, îmi va părea rău. Dacă îi primesc şi-mi vor spune numai i baliverne, ca doar să mă ajute să ies din marasmele decepţiei şi s-o numim eroare sentimentală, mai bine mă lupt cu stihiile regretelor, şi poate, până la urmă, voi ieşi învingătoare.

— Înţelept ai grăit, fetiţo, ca un mare filosof. Eu plec, şi te descurci cu ei, dacă nu ieşi învingătoare, eu sunt cu sentinţa în vârful degetelor!

— Domnule doctor, am o rugăminte:

— Spune, draga mea.

— Să intre după douăzeci de minute, să mă pot dichisi puţin.

— Bine. Femeia, tot femeie rămâne. Până nu se înarmează cu toate farmecele ei, nu porneşte la luptă.

— Nu vreau o bătălie. Dar vreau să miros ca o persoană vie, nu ca un mort.

— Te las şi dacă îţi va fi rău, să mă anunţe imediat cineva!

— Mulţumesc, domnule doctor!

După plecarea doctorului, mă spăl puţin, pe unde se putea la chiuvetă, şi pe dinţi, mă dau cu deodorant, mă pieptăn, mă dau cu ruj şi îmi ciupesc puţin obrajii. Deja obosisem, şi mă întind în pat, cu perna mai sus. Îmi bătea inima, să iasă din piept. Bate cineva la uşă, şi abia am putut să spun:

— Intră! După ce a intrat cine a bătut, întreb:

— Minola?

— Nu este Minola.

— Dar tu, cine eşti? Trec secunde bune până să răspundă:

— Sunt… Fostul tău iubit, şi, dacă nu-mi dai şansa să mă reabilitez în faţa ta, nu fac un pas de la uşă, iar peste zece minute, plec!

— Îmi dai tu mie, un ultimatum?

— Nu-ţi dau ţie, îmi dau mie. Dacă prezenţa mea nu te face să vibrezi de fericire la venirea mea, mă determină să înţeleg că n-am însemnat nimic pentru tine, şi va trebui să mă retrag.

— Eu te-am aşteptat aproape un an şi tu îmi acorzi numai zece minute?

— Unde ai aşteptat tu aproape un an? întrebă Mirel.

— În Iadul în care m-ai lăsat tu, fără niciun cuvânt, fără niciun

scrupul! Şi acum vii să întrebi unde te-am aşteptat? Te rog să pleci şi să nu mai apari în calea mea vreodată! Doamne, pe cine am iubit eu? Pentru cine era să mor?! Te rog să pleci în clipa aceasta!

— N-au trecut cele zece minute, după aceea, văd eu ce fac. Atunci, mi-am dat seama că vrea să se cam joace cu mine, şi eu m-am învelit bine, întorcându-mă cu spatele la el, şi n-am mai scos niciun cuvânt. Aştept, aştept, iar aştept, şi trece o jumătate de oră, iar el nu face nicio mişcare. Atunci strig:

— Mirel! El nu răspunde, şi continui: şi eu, care m-am îmbolnăvit din cauza ta, şi era să mor. Mă întorc, mă ridic din pat şi pornesc spre uşă. Dau de Mirel, care stătea nemişcat, ca o statuie a durerii. M-am agăţat de gâtul lui şi l-am întrebat:

— Ce faci, Mirel? Minutul tău câte secunde are?

M-a luat în braţe, m-am lipit de el, şi abia atunci s-a rupt zăgazul iubirii noastre, ţinută în frâu, de atâtea principii, prejudecăţi şi orgolii ce nu fac nici doi bani, în faţa uraganului de dragoste, în calea căruia nu poate sta nimic şi nimeni. Sărutările şi mângâierile lui nu mai conteneau, dar nici ale mele. Dacă venea atunci peste noi Judecata de Apoi, nu cred că ne-am fi despărţit. Ne-a fost atâta sete unuia de celălalt, că nu ne-ar fi potolit-o toate fluviile lumii.

Iubitul meu era aici, în braţele mele, şi nimic altceva nu mai conta. Am simţit obrajii lui uzi de lacrimi, şi spunându-i:

— Mireluş, nu suport să te ştiu plângând, iar lacrimile mele s-au unit cu ale lui.

— Iubito, nici mamei mele nu i-a venit rău când m-am întors după trei ani de armată, din Gruzia, deşi auzise că am dispărut într-un mare incendiu.

După un timp, îi spun epuizată de tot:

— Mirel, aş vrea să mă întind pe pat, mi s-a topit toată vlaga pe care o mai aveam. M-a luat în braţe şi m-a aşezat pe pat, întrebându-mă:

— Vrei s-o chem pe Minola, să-ţi dea ceva să mănânci?

— Vreau, dar tu?

— Rămân aici cu tine, iubito!

Când a venit Minola, iar ne-am luat în braţe, gata să-mi dea iarăşi lacrimile. Ea spune grijulie:

— Acum nu mai plânge! zâmbim puţin şi mâncăm, să mai prindem puteri. Îmi adusese Minola supă bună de găină, de la bunica,

şi un puiuţ la grătar cu puţin usturoi şi alte condimente. Le-am spus:

— Dacă nu mâncaţi şi voi să terminăm puiul acesta, nu mai mănânc nici eu! Minola ripostează:

— Tu trebuie să mănânci, să te întremezi!

— Eu nu pot mânca atât de mult, iar aici nu avem frigider. La argumentul acesta, s-au lăsat convinşi. Minola îmi adusese, într-o sticlă de un litru, suc de portocale. După aşa o masă şi cu Mirel alături, am simţit că renasc, aidoma păsării Phoenix din propria-i cenuşă.

DANSUL NECAZURILOR

Medicul meu de salon, Florin Dandu, văzând că îmi revin atât de spectaculos, după o totală abandonare de la viaţă, m-a mai reţinut în spital, doar trei zile, timp în care Mirel, a venit în fiecare zi la mine, ori împreună cu vărul meu Cori, ori doar cu un halat alb, de la acesta. Mi-a povestit, cum l-a trimis întreprinderea la o fabrică de mobilă din U.R.S.S., cu scop de a încheia nişte contracte de colaborare cu ei. Această misiune a fost strict secretă şi fără să i se permită un schimb de corespondenţă cu cineva. Înainte de plecare m-a sunat la unchiul meu, dar acesta n-a catadicsit să mă cheme. Într-o dimineaţă, a vrut să-mi arunce nişte flori peste gard, care aveau în mijloc ascuns un bileţel, cuprinzând câteva cuvinte, dar l-a văzut unchiul şi l-a alungat, spunându-i că florile se oferă personal. Unchiul a stat în poartă, până l-a văzut pe Mirel plecând. Atunci, l-a sunat pe Cori, dar nu l-a găsit nici acasă şi nici la spital, deoarece era plecat în Oltenia la părinţi. Iată de ce era să-mi pierd eu sănătatea şi minţile, dar nu-i nimic, Dumnezeu nu doarme şi, într-o zi, îmi va veni şi mie apa la moară. Aveam de gând să-i coc una, să mă ţină minte.

Mirel a continuat să fie tandru şi drăguţ, atent şi iubitor ca întotdeauna, dar, cu multă înţelepciune şi răbdare, a încercat să mă lămurească, să fiu liniştită şi înţelegătoare, când, uneori vor trece zile şi chiar săptămâni de despărţire, datorate multiplelor lui obligaţii. Dar să fiu sigură că dorul îl va aduce mereu la mine şi din când în când, vom putea pleca din nou undeva, împreună. Îmi era extrem de greu să mă obişnuiesc cu gândul acesta, dar mă întărea siguranţa că sunt iubită de un bărbat ca el. Uneori avea să mă sune la serviciu şi convorbirile ne vor mai alina dorul.

Ajungând acasă, bunicii mei s-au bucurat şi se purtau cu mine ca şi cu un ou, dar unchiul n-a avut altceva să mă întrebe, decât dacă am înviat. Iar eu i-am răspuns, că nu, sunt doar strigoiul meu, iar, într-o

noapte mă voi duce la el, să-l trag de picioare pe horn.

În ziua când am ieşit din spital, mă sculam dis-de-dimineaţă, mă îmbrăcam, îmi făceam toaleta şi începeam să mă plimb prin curte, aşteptând să se întâmple ceva. În prima dimineaţă când m-am întâlnit cu unchiul meu, care mergea la serviciu, m-a întrebat:

— Ce bântui prin curte strigoiule? N-ai somn?

— Aştept un buchet de trandafiri, care trebuia să sosească mai demult.

— Auzi, dar de ce nu vine să ţi-i dea personal?

— Deoarece îi repugnă oamenii daţi dracului!

— Ţie nu ţi-e ruşine să vorbeşti aşa cu mine?

— Mi-ar fi tare ruşine dacă ţi-ai vedea de problemele din familia ta şi eu să-mi văd de problemele mele, care nu privesc pe nimeni, mai ales pe oamenii despre care vorbii mai adineauri, punct. Deşi nu era frumos, i-am întors spatele, iar el a plecat.

La câteva minute, mă strigă Mirel. Venise să-mi aducă trandafiri, care costau o avere în martie, şi un mărţişor, constând într-o scurtă de piele întoarsă. Am rămas şocată, dar l-am sărutat acolo în poartă, şi îmi părea rău că nu e unchiul pe aproape, să ne vadă şi să mai moară şi el puţin.

— Eşti un scump, Mirel! Dar m-ai cucerit odată cu darurile tale, acum, vrei să mă topesc de tot?

— Ştiu că eşti topită după mine şi vreau să întreţin focul la o mie de grade.

— Dacă nu eram prin curte, ce făceai?

— Veneam la tine, când începeai serviciul. Apropo, când mergi la spital să începi munca?

— Peste o săptămână. Până atunci am nişte pastile de luat, care-mi provoacă somnolenţă, dar seara le iau mult mai devreme, ca să pot să mă scol în fiecare dimineaţă, să te aştept.

— În dimineţile următoare să nu te mai scoli, că nu mai pot veni. Te vizitez când începi lucrul, să-mi faci un masaj, ca un înger binefăcător ce eşti.

M-a sărutat şi a plecat, şi, de fiecare dată, parcă-mi lua şi puterile. Când am intrat în casă, bunica mă tot întreba, cine era băiatul de la poartă? De ce a venit cu noaptea în cap? De ce m-am certat cu unchiul? Iar eu îi răspundeam foarte evaziv. Până la urmă am întrebat-o şi eu:

— Dar matale când aveai un prieten, îi spuneai mamei toate intimităţile prieteniei voastre? Totodată, v-aş ruga insistent, să nu-l mai opriţi să vorbească sau să ajungă la mine, că fac un scandal urât şi plec şi de acasă, şi-mi caut o cameră cu chirie, undeva mai aproape de spital. Şi încă un lucru: nu-l mai pune pe unchiul să facă pe codoşul, că n-are niciun drept asupra mea! Când eram fără serviciu şi-l rugam să insiste pe la cunoştinţele lui, se făcea că plouă. Atunci a spus că abia are grijă de familia lui. Să aibă grijă de familia lui şi acum, şi să nu se mai laude pe la toţi cunoscuţii că m-a ajutat. N-are măcar bunul simţ, să nu spună în faţa mea. Dacă îl mai aud odată, îl fac mincinos în faţa persoanei căreia îi povesteşte baliverne. Şi acum, să-mi spui dacă ai vreo treabă la care te pot ajuta în dimineaţa aceasta: niscaiva fulgi de curăţat, ori ceva de spălat, sau covoarele de bătut, că tare am chef să bat pe cineva, din cei care mă cam stresează la cap!

După ce s-a trezit bunicul, în timp ce luam micul dejun, l-am întrebat:

— Bunicule, mergi cu mine, acum de dimineaţă, să mâncăm un pateu şi să bem o bere? Că mi s-a făcut dor de ieşit în lume!

Bunicul s-a gândit puţin şi a spus:

— Merg, dacă te înfăţişezi şi cu nişte bomboane.

— S-a făcut, iar bomboanele ţi le avansez chiar acum. Uite, îţi calc şi o cămaşă, şi pantalonii, iar matale lustruieşti cizmuliţele, să fim frumoşi ca nişte flori de primăvară.

Bunica era cam tăcută, şi se vedea clar că, în dimineaţa aceea, îi ofensasem odorul, în persoana fiului ei iubit. Cât am fost mai mică şi plecată, mă iubise mult şi pe mine, dar acum, oare ce voia? A! Ştiu. Dorinţa ei cea mai stringentă, era să mă mărit şi să cam plec de pe aici. Dar lasă, că le pregătesc o surpriză, să mă pomenească în veci. Cât despre măritat şi eu aş fi vrut, dar pe cine iubeam eu era ocupat cu alta care se grăbise în comparaţie cu mine, care pierdusem atâţia ani prin şcoli, unde am lâncezit în internate, şi cu folos, dar şi fără. De exemplu, Biologia, am făcut-o şi la şcoala generală, doi ani la rând aceeaşi materie, şi la profesională, numai pentru a întregi orele de curs ale unor profesori, care nu-şi găseau catedră întreagă în altă parte.

Ne-am pregătit şi am ieşit împreună cu bunicul în oraş, să-i luăm bunicii ceva de Ziua femeii, apoi i-am dat bunicului pateurile cu brânză şi berea promisă, iar la urmă, am trecut pe la Filiala nevăzătorilor, să-mi iau cărţi de citit, că tare mă plictiseam acasă, în compania unor

bătrâni din ce în ce mai ursuzi, cărora nu le mai intram cu nimic în voie.

Preşedintele filialei m-a solicitat să particip la o competiţie de şah, ce va avea loc peste o lună, la Zamora, un complex hotelier din Buşteni. Aceasta presupunea să merg la antrenament, iar eu nu puteam lua parte la aceste antrenamente, deoarece, nu aveam cu cine merge. Atunci, preşedintele mi-a promis că va trimite câte un sportiv să mă aducă ori de câte ori voi putea merge.

Când am ajuns acasă, bunicul era frânt de oboseală, iar eu i-am oferit bunicii un batic frumos şi o pereche de ciorapi, cadou pentru 8 Martie, iar bunicul, nici n-am observat când, îi cumpărase bunicii un parfum, iar mie o broşă foarte drăguţă, o căprioară.

După prânz, am început să citesc la cartea împrumutată: „Marile speranţe" de Dickens. Şi eu aveam multe speranţe, dar trebuia să ai şi răbdare, multă răbdare să se îndeplinească. Uneori, pentru îndeplinirea unor dorinţe, trebuie să sperăm chiar o viaţă-ntreagă.

După amiază, când a venit unchiul de la muncă, a ţinut să mă blagoslovească într-o ploaie de cuvinte, nu tocmai pline de tandreţe şi să mă asigure că nu mă va mai chema la telefon şi, de altfel, ţinea să mă atenţioneze, că nu mai am voie să dau nimănui numărul lui de telefon. Iar eu îl întreb, aşa ca să-l enervez puţin:

— Ascultă, tu eşti căsătorit legal cu tanti Gena?

— Sigur că da. Ce întrebare e asta?

— Una de baraj, răspund eu, şi adaug: Dacă eşti cununat legal cu ea, are şi dânsa dreptul la jumătate de telefon. Tanti Gena poate să mă cheme şi să-mi dea şi voie să dau telefon, aşa că, din punct de vedere juridic, suntem lămuriţi. Mai aveţi vreo nelămurire?

— Cine e tipul de azi dimineaţă? mă întreabă el. Unchiul meu lucra ca mecanic auto, şi cred că şi-a dat cu ciocanul peste degete, de nu ştiu câte ori, în ziua aceea, de atâta curiozitate ce-l rosese.

— Îl cheamă: „Să-ţi vezi de treaba ta" şi lucrează la: „Să nu-ţi mai bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala", şi te rog să mă laşi că am foarte multă treabă! A plecat bombănind, dar n-am înţeles ce spunea. Stăteam şi mă gândeam: ce pacoste a căzut pe capul meu, cu unchiul acesta atât de curios şi atât de „spală varză". A început să se ocupe de viaţa mea, şi până acum, nici nu ştia că exist. Trebuie să-l avertizez pe Mirel să se ferească de el, că este un om periculos. Nu ştii niciodată, unde-ţi aplică o lovitură mişelească.

În sfârşit, a trecut săptămâna şi încep serviciul. Iar începea bunica să ofteze, că trebuie să facă drumul până la spital şi înapoi, de două ori pe zi. Eram atât de supărată din această cauză, încât aş fi dat oricât cuiva, pentru un astfel de serviciu. Mătuşa Nuţa, poate i-ar fi pus pe copiii ei să facă lucrul acesta, dar mi-ar fi pretins tot salariul şi ceva pe deasupra. O asemenea exploatare însă, n-aş fi putut s-o accept. Nemulţumirea faptului că nu găseam un însoţitor, m-a măcinat ani de zile şi mă stresează şi acum, căci, după ce stai ore-n şir să tricotezi sau la masa de scris, simţi nevoia să te mişti puţin, iar cei ce ar putea să te ajute, spun: „Mai coboară şi urcă şi tu nişte scări, sau mai plimbă-te şi tu în jurul casei", ca şi când, tu nici nu ştiai că puteai face acest lucru. Dar sătulul nu crede niciodată flămândului, şi aşa este şi cu alte situaţii.

Cu chiu şi vai am reuşit să merg la antrenamentele de şah, şi între timp, cu Mirel nu m-am mai întâlnit decât o singură dată, când am putut să vorbim mai bine de o oră nederanjaţi, ocazie prielnică să-i spun despre concursul de şah, ce trebuia să aibă loc la Buşteni, într-o vilă, deoarece la Zamora n-au avut locuri de cazare.

Încet-încet, se instala primăvara şi tare aş fi luat-o razna pe câmpie, să mă desfăt în mijlocul naturii, precum gâzele la soarele dătător de sănătate, de energie, de viaţă.

La începutul lui aprilie am plecat la concursul mult aşteptat, singură, iar în gară, m-au întâmpinat o mulţime de persoane, şi din conducerea asociaţiei, şi dintre sportivi. Competiţia a durat câteva zile, iar cu o seară înainte de ziua plecării, a venit la vila unde eram cazaţi şi Mirel, făcându-mi o surpriză colosală. Era seara târziu, iar noi, cei de acolo, eram strânşi într-o cameră şi jucam jocuri de societate. Nu puteam să ne retragem undeva să vorbim, aşa că a participat şi el la jocurile noastre, unde ne-am distrat până după miezul nopţii. Apoi, ne-am culcat claie peste grămadă, rămânând în hainele de zi.

A doua zi, s-a ţinut un fel de festivitate, la care secretara Asociaţiei nevăzătorilor a anunţat că are un bilet de cazare la vilă, pentru încă trei zile, dacă vrea cineva să mai rămână, îl oferă cu toată plăcerea, mai ales că era pentru două persoane şi cu masă. L-am luat eu cu Mirel şi nici n-am sperat la aşa noroc. Nu ştiu cum s-a descurcat Mirel cu serviciul, cert este că am petrecut în Buşteni trei zile de vis. Într-o seară am fost la un restaurant, dar n-am mai dansat ca altă dată. El era fericit că mă privea, iar eu eram fericită că-l aveam lângă mine,

ca o răsplată a aşteptărilor lungi, ce am fost nevoiţi să le depăşim. Dar, cum nimic nu durează o veşnicie, cele trei zile au zburat ca o părere şi a trebuit din nou, să trecem prin supliciul despărţirii, ce dădea atâţia fiori de teamă, de incertitudine, de dor.

În vara acelui an, Minola n-a mai venit pe la mine şi, chiar dacă ea s-a dus într-o excursie la Praga, unde avea nişte rude apropiate, regretul meu a fost pe măsura acestei vizite atât de frumoase.

În vara aceea Cori a plecat la mare, distracţie pe care şi-o dorea demult. Eu însă, am rămas acasă în concediu, deşi bunica ar fi brut să merg cu dânsa la ţară, în comuna Ghirdoveni, locul naşterii sale, unde mai avea o soră, câteva verişoare şi o droaie de nepoţi şi strănepoţi, de la sora în viaţă, dar şi de la alte surori şi fraţi, decedaţi demult. Eu aşteptam un telefon de la Mirel, sau o incursiune până la poarta mea.

Primăvara şi vara treceau şi atunci, tot atât de repede ca şi acum şi a sosit toamna, care, după ce că eram eu destul de tristă, mă înnegura şi mai mult, deşi în octombrie am participat la o competiţie sportivă de popice la Timişoara, dar concursul a fost atât de comprimat, încât nu prea am avut timp şi de plimbări prin oraş. La această competiţie, au venit mulţi nevăzători din ţară, doar să urmărească evoluţia sportivilor. Aşa am făcut cunoştinţă cu un băiat din Bacău, ce s-a ţinut aproape tot timpul după mine. Dar, când am plecat din Timişoara cu avionul, a mers şi el cu noi până la Bucureşti şi apoi la Ploieşti, motivând că vrea să vorbească despre un transfer, cu preşedintele filialei şi cu băieţii din cooperativă. Intenţia lui însă, era să afle date despre mine, şi ca eu să observ acest lucru. Dar eu, nici nu-l luam în seamă, deoarece nu-mi plăcea deloc, şi cred că atunci când nu-ţi place cineva, nu are rost să mai aduci argumente.

Voi trece peste evenimente şi întâmplări mărunte, şi ajung în anul 1973, care mi-a adus şi bucurii, dar şi multe necazuri negre, aş putea spune.

La începutul lui aprilie ni s-au dat în folosinţă apartamentele cumpărate în blocul care se construia de atâta vreme. Pentru mine a fost o mare realizare şi l-am primit cu atâta fericire, parcă nici nu trebuia să-l achit în douăzeci şi cinci de ani de atunci în colo, şi mai plăteam o rată şi la banii împrumutaţi pentru avans. Peste două săptămâni, am şi făcut cerere pentru instalarea unui post telefonic, de care aveam atâta nevoie, dar această dorinţă avea să mi se îndeplinească abia peste un an. Apartamentul avea trei camere destul

de spaţioase, două balcoane lojă, şi mă gândeam că-mi vor trebui mulţi ani să muncesc, până voi putea umple cu mobilă o asemenea locuinţă. Dar curajul, răbdarea şi voinţa nu-mi lipseau şi speram că într-o zi, această casă va fi plină şi de copii.

Doar Mirel venea din ce în ce mai rar pe la spital, fără să-mi mai explice, ca altă dată, absenţele lui tot mai îndelungate. Îmi era atât de dor de el şi aveam atâta nevoie de prezenţa lui, încât am început să-l vizitez pe doctorul Dandu, iar el mi-a dat o trimitere pentru neuropsihiatrie, sfătuindu-mă să-mi găsesc neapărat un prieten real, nu unul la care doar să visez. I-am spus şi eu câteva cuvinte să mă ţină minte:

— Domnule doctor, eu nu am suflet de bărbat numit „Vântură lume", azi aici, mâine-n Focşani, ce-am avut şi ce-am pierdut! Eu iubesc şi fac orice lucru cu sufletul, nu ca bărbaţii care merg din femeie în femeie, să-şi deşerte reziduurile şi, după aceea, spun că femeile sunt uşuratice.

— Să înţeleg că eşti îndrăgostită de un bărbat care nu prea te vizitează? întreabă doctorul, cam îndrăzneţ.

— Înţelegeţi cam multe şi cine ştie multe, cedează repede locul altuia pe acest pământ. Vă rog să mă scuzaţi, pentru ieşirea mea, dar sunt atât de plină de sfaturi, că nu mai am loc pe Terra de ele. Mulţumesc pentru trimitere şi, când veţi mai avea chef de dat sfaturi, să veniţi la mine, să vă dau eu câteva adrese! Am ieşit supărată foc, pentru că, mi-am imaginat că tot el îmi va da nişte medicamente, nu doar o simplă trimitere, ca să scape de mine. M-am dus şi la neuropsihiatrie, unde am dat peste o doctoriţă foarte cumsecade, căreia i-am povestit mai multe şi mi-a dat medicamente foarte bune, dar mângâierile lui Mirel, nu mi le putea da nimeni. Nu vreau să aud cum îmi spune cineva şi acum, după aproape cinci zeci de ani de atunci, că trebuia să mă gândesc înainte de a face un oarecare pas, că trebuia să mă aştept ca, într-o zi, să-mi întoarcă spatele, şi multe altele pe care trebuia să le ştiu. Dacă ar şti omul că într-o zi va muri, nu s-ar mai naşte. Şi apoi, Mirel nu-mi întorsese spatele, ci muncea din greu, făcând naveta, avea o familie de care trebuia să se asigure că nu-i lipseşte mai nimic, iar eu mă situam pe un ştiu ce plan din viaţa lui plină de atâtea necunoscute… Eram sigură că Mirel mă iubeşte şi numai nişte probleme acute îl determinau să nu-mi dea niciun semn de viaţă.

În anul 1973, an nefast pentru mulţi oameni, au avut loc restructurări masive, în care mii de salariaţi şi-au pierdut locul de muncă, sursa financiară pentru existenţă. Printre aceste mii de oameni am fost şi eu, şi toate colegele de la secţia de balneofizioterapie de la Spitalul Schuller. Am avut totuşi puţin noroc, dacă se poate spune astfel, că ne-au mai dat salariul încă trei luni. Eu una, eram total nepregătită pentru această lovitură sub centura existenţei noastre de oameni mărunţi. Şi, ca drama să fie şi mai spectaculoasă, la mijlocul lui iulie a murit şi bunicul, ca să ne afundăm şi mai mult în mlaştina sărăciei: Eu aveam două rate de plătit ani de zile de atunci înainte, bunicul se dusese cu pensioara lui, iar noi două, eu şi bunica, ajunseserăm paria familiei. L-am regretat mult pe bunicul, pentru că aceasta însemna că familia noastră începea să se destrame. Nu vedeam nicio soluţie în găsirea banilor pentru rate, după ce nu voi mai primi salariile compensatorii.

A dat Dumnezeu, dacă Dumnezeu a fost, să-mi găsească tanti Gena nişte chiriaşi pentru două camere. Iar pentru a treia cameră, nu mai ştiu cine mi-a făcut rost de alt chiriaş, şi astfel reuşeam să îmi plătesc din mână cele două rate. Dar, ce am păţit cu aceşti chiriaşi, e greu de imaginat. Primii trei mi-au spus o poveste tare dubioasă, pe care, nici astăzi, nu pot s-o cred. Domnul în vârstă şi cu cel tânăr erau tată şi fiu, ce veniseră din Franţa şi nu mai aveau bani de întors, aşa că au rămas în ţara noastră până făceau rost de bani să plece. Dar n-am înţeles de ce şedeau ei cu chirie, căci erau români. Băiatul îşi găsise aici o prietenă şi locuiau la mine toţi trei, fără bagaje, fără surse prea mari de subzistenţă şi fără să facă declaraţii prea lămuritoare. Mi-au făcut în apartament un adevărat dezastru: mi-au tăiat picioarele de la o masă, spunându-mi că ar fi vrut să deschidă o grădiniţă particulară, dar, până la urmă, n-au înfiinţat nimic, şi au plecat şi cu restanţe mari la întreţinere, şi chiria neplătită pe două luni.

Chiriaşul care ocupa o singură cameră, mi-a lăsat o mizerie legendară. Lucra la un magazin de fierărie, şi mi-a cărat pe balcon, o tonă de mici piese, scule, care stricate, care ruginite, şi ar fi trebuit să-l chem pe Hercule să-mi facă curăţenie şi ordine în toată harababura aceea. Nu m-am ales cu mai nimic din bruma de bani de la ei, mai ales că am fost nevoită să chem pe cineva să-mi facă o curăţenie generală.

Cel mai grav era, că la două luni de la primirea apartamentului, am rugat pe mătuşa Jeni să-mi facă pe numele ei o rată la mobilă, şi,

după evacuarea chiriaşilor, nu mai aveam nicio sursă de bani pentru cele trei rate, care, neachitându-le, se tot strângeau. Cei de la O.C.L.P.P. M-au chemat şi mi-au impus: ori achit toţi banii restanţi odată, ori restitui apartamentul. Intrasem, fără voia mea, într-o mare încurcătură. Numai lacrimile mele l-au înduplecat pe directorul instituţiei să-mi aprobe plata din mână. Şi, iar am căutat nişte chiriaşi, deşi ştiam prin ce trecusem, dar nu găseam altă soluţie, iar de ajutat, nu s-a oferit nicio rudă să-mi întindă măcar un deget. Am găsit o fată, magazioneră la fabrica de pâine şi a stat câteva luni la mine, dar şi aceasta a plecat fără să plătească chiria pe două luni, şi, plecând în absenţa mea, a subtilizat şi câteva lucruri din casă. Plecând şi cu cheia de la yală, a trebuit să schimb yala de urgenţă. Toate aceste hărţuieli, şi psihice, şi financiare au durat un alt an extrem de lung şi greu, o uriaşă piatră de încercare pentru mine, care mă vedeam înotând în derivă, în apele disperării. În astfel de situaţii, nu te mai cunoaşte nimeni şi toţi fug de tine ca de un ciumat. Numai părinţii ar fi putut să mă salveze într-un fel, dar eu n-aveam astfel de ocrotitori, iar prietenilor nu le-am destăinuit nimic, deoarece nu vedeam rostul. Era vorba de sume prea mari, ca să-şi poată permite vreunul din prietenii mei să-mi acorde o mână de ajutor. Iar de consolări n-aveam nevoie. Când îmi vedeam rudele atât de indiferente, am rămas interzisă, străinii, nici atât, n-ar fi sărit să mă salveze din acel dezastru. Toţi au rămas şocaţi când le-am arătat actele apartamentului confort 1, cu trei camere. Când l-au văzut, au rămas muţi. Şi acum, dintr-odată, nu mai aveam cu ce achita ratele. Începuseră să-mi explice că nu trebuia să mă lansez într-o acţiune atât de costisitoare, că trebuia să-i întreb şi pe ei, că mai bine ar fi să renunţ şi să stau cu bunica cât va mai trăii, iar după aceea, să-mi fac o cămăruţă din dărâmăturile vechii case. Cât i-am urât în şedinţele acelea de vorbe fără rost, care un ban nu făceau. Din umilinţele acelea, îndurate şi de la rudele mele, nu a rămas decât o mare răceală între noi, încălzită uneori doar de convenienţe.

La începutul verii lui 1974, am fost angajată la Policlinica Judeţeană, care se afla în apropierea blocului în care îmi cumpărasem mult doritul apartament, în locul altei colege ce intra în concediulpre postnatal. Am răsuflat puţin uşurată şi m-am ridicat încetişor de jos, josul unde mă aruncaseră atâtea năpaste, eşecuri sau erori ale sorţii, ce lucrase diabolic împotriva mea.

În anul 1973 – 1974 uitaseră toţi de mine: fostele colege, câţiva

confraţi mai apropiaţi, de la Filiala nevăzătorilor, Cori, Minola, Mirel. Dar nici eu n-am vrut să-mi mai amintesc de nimeni şi de nimic. Situaţia mea nu era clară încă, şi cu ce puteam să mă laud? Să mă mândresc? Mă simţeam atât de singură şi vulnerabilă, şi chiar aşa eram.

Policlinica fiind aproape de blocul meu, locuiam în casa mea de acum, deşi mi-a fost destul de greu să merg singură prin zona aceea, la început, necunoscută. Mai călcam în câte o baltă sau gropiţă cu apă şi noroi şi nu mă puteam întoarce acasă să mă curăţ. Aşa că, ajungeam la policlinică plină de frustrări, de umilinţă, de nervi, iar după aceea, în faţa unui pacient, trebuia să fiu zâmbitoare, amabilă şi toate celelalte calităţi ale unui cadru medical foarte drăguţ, să-i vindeci pe bolnavi numai din vorbe. Dar pe mine cine mă vindeca? În asemenea situaţii, ori te întăreşte Dumnezeu, ori te întăresc medicamentele, pe care mi le administram mereu.

Cât aş fi dus-o de greu, niciodată nu mă plângeam la nimeni, dar cât o doream pe bunica, o rudă mai apropiată, o prietenă care să-mi ridice moralul şi altfel, nu numai prin sfaturi care nu puteau fi îndeplinite. Mă simţeam ca o rândunică ce nu învăţase bine să zboare şi trebuia să ajungă în Africa, prin propriile puteri.

Cele trei luni de concediu postnatal ale colegei, s-au scurs rapid şi iar am rămas pe liber. În anii aceia mi-am dat seama că, dacă n-am murit de la atâtea sincope sociale şi sentimentale, înseamnă că sunt un om foarte puternic. Norocul meu a fost, că după o lună, am fost angajată la Spitalul Judeţean ce fusese dat în folosinţă de puţină vreme, că altfel, mă pregăteam să mă duc la Partid, la Direcţia Sanitară şi la Direcţia Muncii, cu artileria grea, a tuturor frustrărilor şi nedreptăţilor cu care am fost bombardată de aproape cinci ani, ce mi-au părut adevărate secole de coşmar. Eram în sfârşit angajată şi, speram eu, definitiv, dar drumul până la Spitalul Judeţean era foarte dificil şi, cât am fost nevoită să mă descurc singură, am trecut prin multe pericole. Numai traversarea unei străzi principale îmi punea viaţa în primejdie în fiecare zi. În câteva rânduri mi-am scăpat un picior într-un canal de pompă de apă, pe marginea trotuarului, cum se obişnuia pe vremea aceea. Altă dată m-a prins o ploaie torenţială, pe stradă, de ziceai că plouă şi de jos în sus, tocmai când să traversez la autobuz. Am rămas pe partea străzii de vis-à-vis de staţie, aproape o jumătate de oră, apoi mi-am zis: „traversez şi ce-o fi să fie”, iar Dumnezeu m-a păzit.

Autobuzul nu oprea întotdeauna la toate staţiile şi, crezând că am ajuns la spital, am coborât o staţie mai departe, adică la centură. Norocul meu a fost că mai era o doamnă care greşise coborârea, şi am mers cu ea la staţia de întoarcere. A doua oară când mi s-a mai întâmplat, am rugat şoferul să lase pe cineva din autobuz, să mă traverseze la cealaltă staţie. Într-o dimineaţă, am coborât la spital şi am făcut de la autobuz un pas, iar al doilea într-o groapă, unde urma să se planteze un copac. Mi-am făcut o entorsă la o gleznă, ce m-a durut câteva luni. Sunt puţine persoane care se oferă să ajute un om în dificultate, aşa că să nu se mai mire nimeni, când la câte un interviu, spun că lumea este rea, chiar foarte rea. Nu doresc nimănui să ajungă în locul celui care încearcă disperat să iasă dintr-o atare situaţie, dar lumea chiar nu poate face diferenţa între ce vede la televizor, şi ce se întâmplă pe stradă? Este atât de greu să întinzi o mână de ajutor unui semen, când îl vezi cu câtă greutate încearcă şi el să-şi rezolve treburile zilnice, neplăcerile prin care trebuie să treacă mereu, obstacolele ce viaţa i le scoate în cale, aproape la fiecare pas? Am aflat şi am întâmpinat atât de multe în viaţa mea, dar vă asigur că de la validitate la invaliditate este doar o clipă şi un pas atât de mic, încât poţi rămâne şocat pentru toată viaţa.

ŞI SOARELE ARE NEVOIE DE CĂLDURĂ

Timp de un an şi jumătate cât eu şi Mirel am fost prieteni, acesta nu-mi era doar prieten ci, sprijin moral, doctorul meu, iubirea mea visată, aşteptată, soarele meu ce încălzea şi lumina îngheţul şi întunericul destinului meu necruţător, hain şi blestemat. Dar el încetase de un an să mai vină, să mă caute ori să dea măcar un semn de viaţă. Pentru depresiile şi anxietăţile mele luam tratament mereu, dar cum întrerupeam medicamentele, stările acelea de teamă şi disperare reveneau cu şi mai mare furie, parcă n-aş fi luat nimic până atunci să le anihilez evoluţia. O rază de la soarele meu, ce apusese, îngheţase, se stinsese pentru mine, ea mi-ar fi fost de ajuns să-mi întregesc puterile, să-mi dea speranţă de viaţă, să-mi lumineze drumul ce-l aveam de parcurs spre ce? Spre unde? Doamne, Mirel, dac-ai şti ce nevoie am de tine, de râsul tău, de sprijinul tău moral! Încercam să mă gândesc intens la el, să-l chem, să-l strig, să-l aştept, dar telepatia nu mai funcţiona, şi Mirel nu simţea, nu auzea şi nu venea să însenineze cerul gândurilor mele, înnegurat de prea multă vreme. Uneori, îmi venea să vreau să nu mai exist, că şi aşa făceam umbră pământului degeaba! Îmi

venea atât de greu să trăiesc fără el în preajma mea, fără cel căruia odinioară i-am fost necesară măcar, dacă mai mult n-a putut simţi. Poate dacă mi-aş fi călcat pe mândrie, aş fi dezlegat enigma care îmi rodea inima şi-mi distrugea sănătatea, dar nu. Atâta demnitate încât să nu mă umilesc cerşindu-i atenţia, mai aveam în raţiunea mea, ce se clătina din temelie… Trebuia să fac ceva să mi-l scot din minte, din inima mea ce-l chema în fiece clipă, ca pe un colac de salvare, ca pe un ţărm binecuvântat, unde să-mi odihnesc sufletul şi să-mi ling rănile o vreme. Dar nu venea nici colacul, nu găseam nici ţărmul, iar rănile mele sângerau la nesfârşit, scurgându-mi-se şi viaţa. Fântâna lacrimilor mele secase, de câte lacrimi vărsasem în van, fără să folosească nici unui voinic, ce ar fi vrut să prindă puteri într-o luptă cu zmeul sau balaurul ce-i răpise iubita. Din mlaştina acestor stări încercam să mă salvez într-o zi la spital, când nu prea aveam de lucru, şi încercam să-i scriu Minolei a treia scrisoare, la care speram să primesc răspuns. Ajunsesem aproape de sfârşitul epistolei, şi mă gândeam ce să-i mai scriu, când, bate cineva la uşă. Eu abia răspund:

— Da… Intră cineva şi vine la masa unde scriam eu. Îmi ia mâinile în mâinile lui, şi începe să mi le sărute. Mi-am dat seama imediat cine este, şi cred că tot sângele mi s-a strâns la inimă, gata să-mi vină rău. Încerc să-mi retrag mâinile, dar persoana nu-mi dă drumul, spunându-mi gâtuit de emoţie:

— Sărut mâinile, Marinola, şi te rog să mă ierţi, că n-am mai venit la tine! Dacă vrei, îţi cad şi-n genunchi, numai să nu fii supărată pe mine. De când nu ne-am întâlnit, s-au întâmplat atâtea, că mi-ar trebui o viaţă să-ţi povestesc, prin câte am trecut. Spune-mi că mă ierţi, spune ceva! De ce taci? Sunt atât de neiertat? Am reuşit să-mi eliberez o mână, iar el a ocolit biroul, să vină lângă mine. Eu m-am ridicat în picioare, şi am tras scaunul între noi. L-a în pins cu piciorul şi m-a luat în braţe, iar eu am început să tremur. Simţeam că nu mai am mult şi mor, dar m-a strâns în braţele lui puternice şi m-a sărutat mereu şi mereu, până am reuşit să-mi potolesc puţin şocul, surpriza reîntâlnirii, atât de mult aşteptată.

— Marinola, spune ceva, vreau să-ţi aud vocea! Am început să plâng şi, astfel, am reuşit să mă descarc puţin de atâta energie negativă, câtă strânsesem de mai bine de un an. Într-un fel, îmi părea rău că reacţionasem în felul acesta, la întâlnirea cu Mirel. Aş fi vrut să am sânge rece şi să-l fierb puţin, dar dragostea întotdeauna este mai

tare şi face din tine ce vrea ea. Mirel se ruga mereu să-l iert, iar eu, ce puteam face? Parcă aveam altă alternativă?

— Marinola, te implor, să mă ierţi! Spune da!

— Şi după aceea, să ne mai întâlnim la anul, sau şi mai bine, să nu ne mai întâlnim deloc, că prea am lungit-o cu prietenia noastră şi s-a cam învechit.

— Marinola, de ce eşti rea cu mine? Atât de mică a fost dragostea ta pentru mine, încât ai uitat totul? Spune-mi, mergi cu mine în seara aceasta?

— Unde să merg cu un străin? Dacă îţi aminteşti, am mai avut odată încredere în tine şi m-ai dezamăgit!

— Trebuie să vii cu mine! Am atâtea să-ţi spun! Dacă ai şti prin câte am trecut, mi-ai plânge de milă.

— La fel ai face şi tu, dacă ai afla prin câte am fost nevoită să trec eu!

— Mi-a spus Cori câte ceva.

— El ţi-a spus să vii să mă vezi şi să mă consolezi?

— Marinola, spune-mi că vrei să fim împreună în noaptea aceasta.

— Sunt de acord să fim împreună, dar nu la Sinaia, ci la mine acasă.

— Dar tu nu mai stai cu bunicii tăi?

— Nu mai locuiesc acolo de un an. Nu ţi-am spus că-mi cumpăr apartament? Mi l-a dat în folosinţă anul trecut. Eu plec acasă singură, iar până în staţia de autobuz, merg cu fetele de la fizioterapie. Scrie adresa, iar la 8 punct, te aştept.

A plecat o colegă pe la ora 6 şi am mers şi eu cu ea, până în staţie. Îmi tremurau picioarele. Colega m-a întrebat, îngrijorată:

— Marinola, ce ai? Eşti foarte palidă. Ţi-e rău?

— Mi-e cam rău şi de aceea am plecat mai devreme. Dacă mâine nu vin, vă rog să-mi faceţi un bine şi motivaţi-mă doamnei doctor.

— N-ai nicio grijă, dar bine ar fi să te vadă un medic.

— Aşa voi face, nu vă alarmaţi. Am tratament de la doctor, pentru stările mele.

Am coborât de parcă eram beată. Nici nu ştiu cum am ajuns acasă. Fac rapid un duş, inspectez apartamentul, să fie toate lucrurile în ordine. În bucătărie nu aveam decât o masă, de la bunica, două scaune şi, nu mai ştiu de unde, făcusem rost de un reşou cu două

ochiuri, pe o măsuţă de cornier. Sufrageria era goală, şi doar în camera mea aveam mobilă de dormitor, iar în celălalt dormitor, era doar o sofa şi o masă. În holul de la intrare era un cuier, şi cam atât se afla în toată casa mea. Îmi venea să plâng de bucurie, de teamă, de nerăbdare, de nu ştiu ce, dar am făcut un mare efort să mă abţin. Ce-mi lipsea mie acut, era un frigider şi nu speram nici în viitorul apropiat, să-l pot achiziţiona. Era bine totuşi, că atunci era toamnă şi o mâncare mai ţinea de pe o zi pe alta. Se făcuse ora opt fără zece minute, şi nu mai puteam sta locului. Am descuiat uşa şi am început să mă plimb prin apartament. Îmi bătea inima s-o ia la fugă în întâmpinarea lui Mirel, cum îmi venea şi mie s-o fac. Amauzit liftul sosind la etajul meu, cineva a ieşit din lift, dar nu suna nimeni. O clipă mi-a stat inima-n loc, apoi a început să bată în sincope. La 8 punct, a sunat, iar eu am spus:

— Intră!

N-a intrat. Atunci, m-am dus la uşă şi am deschis-o.

— De ce nu intri? Intră!

— Aştept să fiu întâmpinat ca un iubit, nu ca un poştaş.

— Ştii că ai haz? Eu sunt mai originală, nu vreau să tai viţelul, că nu s-a întors „fiul rătăcitor”!

A intrat, a lăsat jos o mie de bagaje şi m-a luat în braţe, ca un flămând de aer, de dragoste, de mine.

— Spune-mi că mă mai iubeşti, Marinola, spune-mi!

— Stai, să încui uşa, să nu vină cineva să mi te ia!

— Marinola, numai eu te-am sărutat, tu, de ce nu mă săruţi, cum o făceai altă dată? Marinola, am atâta nevoie de tine, de mângâierile tale, de căldura ta!

Eram tot în holul de la intrare şi-i spun:

— Hai să şedem undeva, să-mi stea şi mie logodanii!

Când să o iau spre sufragerie, mă împiedic de un pachet, apoi de altul.

— Tu ce faci, te muţi la mine?

— Într-un fel.

— Pot să aflu mai multe amănunte?

— La momentul oportun. Acum vreau să-ţi văd castelul, care, după cum se pare, este cam gol.

— Nu chiar, răspund eu, cam ofensată. Nu ţi-a zis Cori că iar am rămas un an fără serviciu? Abia în vara aceasta m-am angajat pentru trei luni, iar m-au pus pe liber o lună, şi abia lucrez de două săptămâni.

— Şi cum te-ai descurcat?

— Am închiriat apartamentul, dar ce mi-au făcut aici, nu mă întreba.

— Şi eu, în timpul acesta, am stat departe de tine!

— Nu-ţi mai face scrupule, că mă enervezi! N-ai fi putut să mă ajuţi financiar. Eu am avut nevoie de tine, de prezenţa ta! Aşa e norocul meu: să am prieteni, numai când au ei nevoie de distracţie. E şi aceasta o mare consolare şi mă mulţumesc doar cu atât. De unde nu e, nici Dumnezeu nu cere.

— Marinola, eşti nedreaptă cu mine, şi mă mâhneşti adânc!

— Mai adânc de cât mai mâhnit tu pe mine? Eu iau medicamente ca să-mi treacă dorul de tine, să te pot uita şi să-mi văd mai departe de viaţă.

Voia să mă ia în braţe şi eu mă feream mereu de el.

— Marinola, nu mai fugi de mine! Vreau să te ţin în braţe şi să vorbim.

— Cred că se juca doar puţin cu mine, fiindcă el, când voia ceva, nu eşua, nu dădea greş, nu dădea prada din mâini.

Am vrut să ies din dormitor, şi atunci, m-a prins ca o panteră, m-a aşezat în pat, m-a acoperit cu pieptul lui, iar ce a urmat, a înlocuit toate explicaţiile, justificările şi reproşurile. Era prezent, era al meu şi nimic nu mai conta. Dezlănţuirea a fost pe măsura chinurilor şi dorinţelor noastre, de un an atât de frustrant.

După nebuniile noastre, am adormit ca nişte copii ai fericirii, unul în braţele celuilalt şi, cred că amândoi am fi vrut să nu ne mai despărţim niciodată. Dar n-am dormit decât o oră, apoi ne-am trezit, dornici s-o luăm de la capăt, însă foamea ne-a făcut să coborâm din pat şi să încropim ceva de cină. Mirel adusese câteva fripturi de la restaurant, eu aveam brânză, salam şi roşii. Am prăjit rapid nişte cartofi, iar el mai adusese două sticle de şampanie şi nişte prăjituri. Făcând toate pregătirile, Mirel se tot mira de cât de îndemânatică sunt. Iar eu i-am răspuns:

— Şi mă mai fac. Iar el:

— Sunt pe deplin convins.

Eu mă gândeam: Ce familie am putea fi noi dacă Mirel ar trece peste nişte precepte. La masă, el m-a luat în braţe şi aşa am mâncat. Ne dădeam unul altuia în gură, când cărniţă, când roşie, el cu mâna dreaptă, iar eu cu cea stângă, şi din când în când ne sărutam, ca să nu

dispară euforia şi să nu uităm că ne iubim ca nimeni alţii pe acest pământ. Vorbeam tot felul de fleacuri amuzante, îl mângâiam mereu, iar, când îi dădeam câte ceva în gură, îmi lua degetele odată cu mâncarea şi mă strângea în braţe, nu cumva să mă scape pe gât. Făcea nişte gesturi tandre, pe care numai dragostea ţi le pune în imaginaţie. Când a vrut să desfacă şampania, am încercat să plec din braţele lui, pentru că nu suportam zgomotul pe care-l face dopul, iar el mi-a spus încet:

— Îl desfac uşor, să nu se audă.

— Nu, mai bine, eu fac nişte cafea.

— Dar de când eşti tu aşa fricoasă, Marinola?

— De când nu mă mai iubeşte nimeni.

— Marinola, nu te iubesc eu, ca pe nimeni altcineva?

— Când tu vii odată la un an la mine, să cred că aceasta este iubire? Este doar un popas într-o oază de dragoste, ca să-ţi elimini energiile negative şi să-ţi încarci bateriile.

— Marinola, mă uimeşti!

— Câte adevăruri pure ştiu, nu-i aşa? Mai bine spune-mi cum îţi place cafeaua, mai dulce sau amară ca viaţa? Eu o beau mai dulce, să simt mai mult diferenţa dintre cafea şi viaţă. Mirel nu spunea nimic.

— Mirel, de ce taci? Te-am şocat cu francheţea mea dură şi cam biciuitoare? Îmi pare rău, dar trebuie să ştii un lucru: eu iubesc din tot sufletul, cu toată fiinţa mea pe omul care m-a adus la disperare, m-a îmbolnăvit şi din cauza căruia, acum, mă îndop cu tranchilizante. Mirel, te rog, să mă ierţi, dacă ţi-am stricat buna dispoziţie, dar eu nu mă prefac şi nu mă joc, atunci când te mângâi, când te sărut, când te ador. Eu ştiu că ai familie şi obligaţii, dar tu ai făcut tot ce a fost posibil să mă determini să te iubesc. Nu ţi-am sărit eu de gât!

— Dar acum, îmi sari de gât, Dulceaţă?

— Acum şi de câte ori vei veni la mine, ca prieten.

— Marinola, eşti o scumpă, dar vino în braţele mele, să-ţi spun în câteva cuvinte prin ce am trecut anul acesta, chiar plin de nenorociri. Nu voiam să-ţi stric dispoziţia, că prea eşti fericită de venirea mea, de întâlnirea noastră. A desfăcut sticla de şampanie, a turnat în pahare, iar eu, ca să i-o iau înainte, întreb:

— Pentru ce bem? Şi începem să râdem.

— Pentru dragostea noastră, Dulceaţă!

— Şi eu la fel, spun, dar, tare mă tem că clocesti o trădare.

— Nu clocesc nicio trădare iubito, dar viaţa este imprevizibilă şi ne aruncă în cale tot felul de obstacole şi încercări grele.

— Ce spuneai tu mai demult cu privire la bărbaţi: „cine nu ştie să fie bărbat, mai bine să se spânzure".

— Ai dreptate, dar dacă eu m-aş spânzura, câte fiinţe ar plânge după mine?

— Nu pot să răspund, fiindcă nu ştiu câte iubite mai ai.

— Marinola, te mănânc dacă mai spui prostii!

— Mi-ai promis că-mi povesteşti ce-ai păţit.

— Marinola, mi-au murit amândoi părinţii, s-a îmbolnăvit fetiţa de meningită şi abia am salvat-o, cu mari sacrificii. De curând, colac peste pupăză, i-a găsit nevestei o boală la plămâni, care se numeşte sarcoidoză. Doctorii spun că ar fi nişte noduli. Mie mi-e teamă să nu se ia şi la fetiţă.

— Vezi să nu ţi-o transmită şi ţie!

— Dar eu nu dorm cu ea în pat şi nici n-o sărut.

— Dar nu folosiţi aceeaşi veselă şi aceleaşi tacâmuri, pahare, căni?

— Nu mă speria, Marinola, că doctorii mi-au spus că nu este molipsitoare!

— Mă miram eu de unde mă cam mănâncă pe mine plămânii! Am luat de la tine.

— Iubito, glumeşti cu probleme atât de grave!

— Mirel, nici n-am auzit de boala aceasta, şi acum hai să mai bem nişte şampanie, că doar nu ne-om apuca să bocim. Ce, durerile mele îngrijorează pe cineva, iubitule? Şi te rog să-mi dai voie, să-mi dau pumni în cap, că ea are parte de un aşa bărbat, iar eu nu!

— Dar acum, pe cine ţin eu în braţe?

— Mă ţii pe mine, dar acesta este un comportament de fluture care zboară din floare în floare, însă de căsătorit, eşti căsătorit cu ea, nu cu cea pe care o ţii acum în braţe şi la care s-ar putea să mai vii peste un an sau deloc.

— Biciuieşte-mă, că merit!

— Mirel, eu te iubesc mai mult decât pe mine însămi, dar nu pot să nu văd şi realitatea. Nu vreau să mă îmbăt cu iluzii.

— Dar cu şampanie, vrei?

— Aş vrea să mă îmbăt cu tine şi cu şampanie. Şi am băut un pahar întreg, iar el, tare s-a mirat, spunând îngrijorat:

— Iubito, să nu-ţi fie rău, mâine dimineaţă trebuie să mergi la spital.

— Am vorbit cu fetele, să-i spună doamnei doctor că nu pot să merg, sâc!

— Şi eu mă bucur nespus şi rămân cu tine, şi mai sâc, sâc!

Am râs de joaca noastră, şi am încălzit cafeaua, care se răcise de tot. Apoi, Mirel a vrut să-mi arate ce mi-a adus de casă nouă.

— Uite, ţi-am adus o pătură, este în carouri roşii cu negru. Îţi place? Să te înveleşti numai tu cu ea!

— Şi cu tine, când mai vii pe aici.

— Ţi-am adus şi o maşină de călcat, să calci numai pantalonii mei şi cămăşile mele!

— Mirel, nu mai face afirmaţii din acestea, că zău mă-ntristezi!

— Acum, îţi cer eu iertare, Marinola!

— Bine, lasă, nu-i nimic.

— Şi ţi-am mai adus un foehn, pentru uscat…

— Lacrimile, spun eu repede, că l-am şocat.

— Marinola, te iubesc şi, te rog să nu mai plângi, niciodată! Îmi promiţi?

— Ce-mi ceri tu, Mirel, este cam imposibil.

— Mi-ai spus odată, că ai face orice pentru mine. Uite, te rog, te implor, să faci lucrul acesta pentru mine!

— Mirel, voi încerca.

— E bine şi doar atât.

— Mirel, îţi mulţumesc pentru toate darurile tale, dar nu trebuia să cheltuieşti atâţia bani pentru mine!

— Stai că n-am terminat! S-a ridicat, a căutat în borsetă şi a spus:

— Iubito, n-am ştiut ce-ţi mai trebuie şi-ţi dau o mie de lei, să-ţi cumperi tu ce ai nevoie.

— Mirel, nu se poate, cadourile sunt de ajuns!

— Te rog să-i primeşti!

— Nu vreau, nu trebuie!

— Marinola, cine comandă în momentul acesta aici?

— Tu, dacă aşa vrei.

— Atunci, îi primeşti?

— Cum aş putea să fac altfel? Mirel, dar e prea mult! Ai şi tu greutăţile tale, care implică o grămadă de bani!

— Sunt capabil să le rezolv pe toate.

— Mirel, îţi mulţumesc încă o dată, şi crede-mă, că e totuşi prea mult! Dar acum, n-ai vrea să mai bem puţină şampanie?

— S-a făcut, dar, poate mâncăm şi nişte prăjituri.

Cam aşa s-au scurs multe ore, iar spre dimineaţă, ne-am culcat din nou în braţele iubirii, ca nişte copii fericiţi ai Universului fără început, şi fără sfârşit. De-ar fi fost şi dragostea noastră la fel! O parte din inima mea era fericită, o parte plângea cu lacrimi de sânge, deoarece, parcă cineva mă avertiza că relaţia noastră nu va mai dura mult.

ADIO, MIREL

Am rămas împreună încă o zi şi-o noapte, şi trăiam, şi simţeam o stare sublimă, când îl simţeam pe Mirel lângă mine, când îl auzeam umblând, tuşind sau vorbind prin casă. Îmi venea să merg tot timpul după el, să nu ne dezlipim o clipă, dar n-am vrut să par prea posesivă. Avea o voce ca de violoncel şi aş fi stat tot timpul să-l ascult cum povesteşte, cum explică nişte probleme sau cum spunea câte ceva să mă răsfeţe.

După ce s-a trezit şi şi-a făcut toaleta, s-a dus să mai cumpere nişte provizii şi, deşi am vrut să-i dau bani, n-a primit nici în ruptul capului, motivând că el este mult mai bogat decât pot să-mi închipui. I-am spus că şi eu sunt bogată când este el lângă mine. M-a sărutat şi a plecat, şi pot să spun, că mi-a fost teamă că nu se mai întoarce. Dar a venit încărcat, mai ceva decât un tren de marfă. Mi-a adus foarte, foarte multe alimente.

— Mirel, tu ai prădat vreun magazin?

— Aproape.

— Dar tu, scumpule, uiţi că eu nu am frigider?

— Diseară va veni şi frigiderul.

— Care frigider?

— Pe care l-am comandat eu, special pentru o Dulceaţă de fată ca tine!

— Măi Mirel, eu cred că tu ai băut aseară cam multă şampanie şi nu ţi-a trecut euforia nici acum.

— Dar vorbesc foarte serios şi nu mă mai contrazice! Parcă spuneai că eu comand când sunt aici.

— Aoleu! Dar drastic te-ai mai făcut! Nu poate şi omul să spună nimic? Mireluş, de unde ai tu atâţia bani?

— Am spart o bancă!

Atunci, n-am mai spus nimic, fiindcă mă cam supărasem chiar şi m-am apucat de pregătit prânzul. Am tocat varză şi am făcut-o cu carne, am făcut şi friptură la capac, şi cartofi prăjiţi, separat. După ce am făcut şi salată de roşii, ardei castraveţi şi ceapă, l-am întrebat:

— Vrei să fac şi mămăliguţă pentru varză?

— Te pricepi să faci şi mămăligă?

— Nu prea ştiu, dar mă străduiesc.

— Atunci, te rog să faci!

Am fiert şi am mestecat la mămăliga aceea, până când Mirel a zis:

— Marinola, tu te gândeşti la cineva când mesteci la mămăliga asta? Pari că vrei să omori pe cineva! Dacă eşti de acord, eu îţi stau la dispoziţie.

Am început să râdem amândoi, ca nişte copii poznaşi. Când toate au fost gata, am pus masa ca la o recepţie şi ne-am aşezat să mâncăm, iar Mirel a spus, plin de încântare:

— Eşti o gospodină desăvârşită! Nu credeam, drept să-ţi spun, să te pricepi să faci atâtea!

— Acum, chiar că exagerezi!

Ne-am sărutat, aceasta fiind rugăciunea noastră dintotdeauna, şi am început să degustăm bucatele, care erau delicioase. Erau bune pentru că pusesem în ele multă, foarte multă dragoste. Mirel a mâncat şi varză cu mămăliguţă, şi friptură, lângă care tronau cartofii mei prăjiţi. Mirel cumpărase de data aceasta, vin, Muscat otonel. Parcă eram împreună de când lumea şi nimic nu avea să ne mai despartă. Totuşi, ceva, nu ştiu ce, îmi aducea un iz de teamă în străfundurile subconştientului meu, speriat de atâtea amăgiri trecute. Apoi ne-am aşezat în pat, cu vinul şi cafeluţa lângă noi. Mă răsfăţam lângă el şi aş fi vrut să fim împreună o veşnicie. N-aveam de unde şti că veşnicia, atât de mult dorită, aşteptată, pentru care mă rugam în fiecare zi şi noapte, va dura atât de puţin.

— Mirel!

— Da, iubito.

— Prea sunt toate bune şi frumoase, şi mie parcă nu-mi miroase a bine. Poţi să-mi dai vreo lămurire, de unde mă bântuie pe mine strigoiul acesta al fricii?

— Mai bine, vino în braţele mele şi nu te mai gândi la prăpăstii

şi catastrofel

M-am gândit să-l iau altfel, şi-l întreb:

— După ce pleci mâine de la mine, unde te duci?

— Dacă nu-mi calci tu pantalonii şi o cămaşă, va trebui să mă duc acasă, să mă schimb.

— Şi după aceea?

— După aceea, merg la Bucureşti, să rezolv nişte treburi.

— Şi mie nu poţi să-mi spui ce treburi?

— Copiii n-au voie să se amestece în problemele oamenilor mari!

— Mirel, pe mine nu mă interesează problemele tale de serviciu şi nici cele familiale, dar astăzi, este pentru a doua oară când mă superi, fiindcă nu-mi răspunzi cinstit la nişte întrebări şi cred că-mi pregăteşti o mare lovitură sub centură. Dacă e ceva în sensul acesta, spune-mi, să scap odată de teroarea care mă pândeşte.

— Marinola, tu ai încredere în mine?

— Nu prea.

— Cum să te fac să crezi că nu e o lovitură, e un lucru foarte obişnuit. Dar, lasă-mă să ţi-l spun mâine dimineaţă.

— De ce mâine dimineaţă, ca să mă laşi plângând, pentru că tu nu poţi suporta lacrimile mele?

— Marinola, tu ai început să nu mă mai iubeşti!

N-am mai spus nimic, şi m-am ridicat din pat, şi am ieşit din cameră. Băusem cred, o jumătate de pahar cu vin şi mă întrebam dacă puteam lua nişte medicamente din cele care anihilează raţiunea realităţii crude, şi posibilitatea de a schimba ceva. Eram cu ele în mână, şi mă trezesc lângă mine cu Mirel, care venise ca pisica să vadă ce fac. Mi-a luat doctoriile spunând foarte grav:

— Încearcă şi nu mai înghiţi otrăvurile acestea, care nu sunt altceva decât nişte anesteziante ale personalităţii. M-ai întrebat pe mine dacă să le iei sau nu?

— Am întrebat doctori care ştiu mai bine decât tine, de ce sufăr şi ce să iau, să omor viermele care mă roade!

— Tu numeşti dragostea pentru mine un simplu vierme?

— Mirel, tu acum faci teoria chibritului! Mie mi-e rău, iar tu vei pleca şi eu rămân singură, atât de singură, fiindcă nu pot iubi pe altul! Nici nu ştii cât este de greu să suporţi realităţile acestea, banale pentru voi bărbaţii, dar atât de devastatoare pentru noi, care suntem nişte

jucării în mâinile voastre! Tu n-ai idee prin ce am trecut şi trec, când nu ştiu nimic despre tine, când se scurg săptămâni şi luni fără să te simt, să-ţi aud vocea, să mă iei în braţe şi să mă iubeşti! Trebuia să mă laşi în lumea mea de fată cuminte, inocentă şi prost pregătită pentru viaţă. M-ai învăţat ce-i dragostea, cu tot ce presupune ea: mângâieri catifelate, sărutări în care te topeşti ca ceara, învolburări de simţuri şi simţăminte ce te urcă pe cele mai înalte culmi ale extazului, cu nebunii ce te transportă în topitoriile iubirii!

— Marinola, te implor, linişteşte-te!

— Nu există decât trei factori ce m-ar putea linişti: Dumnezeu, medicamentele şi tu, omul pe care-l iubesc, îl ador şi-l aştept ca pe o apă vie, ca pe un foc la care să-mi încălzesc frisoanele, ca pe un soare să-mi lumineze întunericul, în care orbecăiesc aidoma unei cârtiţe. Dumnezeu te linişteşte când vrea el, medicamentele te droghează, de nu mai ştii dacă eşti mort sau viu, iar tu, tu, pleci nepăsător, uşurat de poverile fiziologiei milenare şi satisfăcut de o vacanţă a secolului două zeci! Mirel, te iubesc fără drepturi, fără aşteptări, fără speranţe. Pentru tine am călcat în picioare învăţăminte, sfaturi, principii, dar viaţa aceasta eu nu mai pot s-o duc! Vreau să ne despărţim, să nu mai am la cine mă gândi, pe cine visa, pe cine aştepta! Dacă tu pretinzi că mă iubeşti, dar nu poţi rupe cu trecutul şi să-ţi făureşti o viaţă nouă alături de mine, înseamnă că nu mă iubeşti într-atât, încât să accepţi să trăieşti alături de o femeie infirmă, da, Mirel, infirmă, dar nu proastă!

Mă dureau toate organele când îi vorbeam astfel. Simţeam că mă topesc şi îngheţ, că mă crispez şi mă rup în bucăţi. Aş fi vrut să mă prefac într-un abur şi să dispar undeva pe un nor alb, să mă ducă vântul departe, tot mai departe, de chinurile vieţii, ale dragostei, şi departe de cel ce nu putea, da, nu putea, să rămână alături de mine pentru totdeauna. Simţeam că nu mai am aer, că mă scurg, că mor. Apoi, nu mai ştiu ce-a fost, şi m-am trezit târziu în noapte, în braţele lui Mirel, care plângea.

— Ce s-a întâmplat, Mirel?

— Nu s-a întâmplat nimic, iubito. Te ţin strâns în braţe să nu te pierd.

— Cum să mă pierzi, ce sunt atât de mică? Ori a fost altceva?

— N-a fost nimic iubito, vrei ceva? Ţi-e fomiţă? Ţi-e sete? Îţi dau orice.

— Atunci dă-mi un pupic, dulce marca Mirel, cel mai valabil şi

inegalabil.

Şi totul a trecut, parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, şi parcă nimic n-avea să modifice starea de lucruri.

— Mirel, în timp ce eu dormeam, tu te-ai rugat pentru mine?

— M-am rugat şi pentru tine, şi pentru mine, să ne păstreze Dumnezeu minţile sănătoase, şi viaţa să curgă uşor şi lin pentru amândoi.

— Mirel, ţie nu ţi-e foame, că pe mine mă cam roade stomacul?

— Hai să cinăm iubito, să mai prindem nişte puteri…

— Că ţi le-am stors rău de tot, nu-i aşa?

— Marinola, tu erai o fetiţă tare politicoasă şi decentă, iar acum ai început să vorbeşti prostioare! Vino să vezi ce frigider ţi-a adus Moş Crăciun, în avans!

Într-adevăr, era un frigider drăguţ şi părea o bijuterie. Mirel îl şi instalase în bucătărie, iar pe el pusese o vază mare cu flori. În el aranjase totul, cum nu se putea mai frumos şi sistematic, să încapă cât mai multe. Era plin cu detoate chiar şi în congelator.

Am servit nişte gustări şi puţină friptură de la prânz. De data aceasta, Mirel nu m-a mai îndemnat să beau alcool. Dar de ce?

— Nu mai bem ceva, Mirel?

— Marinola, tu faci un tratament cu tranchilizante şi n-ai voie să bei băuturi alcoolice.

— Dar şi la prânz făceam tratament, şi am băut.

— La prânz şi aseară, am făcut un abuz, acum suntem cuminţi şi bem porto.

— Mirel, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru câte ai făcut spre ajutorarea unei…

— …Iubite, spuse Mirel.

— Poate, dar pe mine nu m-au ajutat aşa, nici cele mai apropiate rude.

— Marinola, am făcut pentru că tu însemni în viaţa mea mai mult decât îţi poţi imagina! Îţi spun acum: căsătoria cu nevasta mea n-a fost una reuşită din multe puncte de vedere, iar tu eşti pentru mine prietenă, soţie, iubită, oază-n deşert. Am trăit lângă tine şi cu tine, momente, clipe fără egal, de neuitat, dar… Există un dar. Eu sunt colonel, şi te-am minţit că sunt maistru militar, şi dacă divorţez, îmi pierd postul şi gradele. Acum, nu că ar conta ele mai mult decât tine, dar am o fetiţă care-mi seamănă leit, şi vreau s-o cresc eu, şi să-i creez

toate posibilităţile unei educaţii sănătoase. Acum a intervenit ceva neaşteptat, fiind independent de voinţa mea: sunt trimis în U.R.S.S., într-o misiune specială, secretă, şi nu pot să refuz, e un ordin. Voi fi plecat cinci ani. Între timp, tu va trebui să te căsătoreşti, să ai copii. Spuneai odată că îţi doreşti mulţi copii. Nu vreau să mă uiţi, nici eu n-am să încerc măcar să te uit, dar trebuie să-ţi faci o familie, şi să ai şi tu un rost. Îmi promiţi, Marinola?

Nu ştiu de ce nu urlam, de ce mai trăiam şi nu muream? Iar aveam senzaţia de îngheţ, de leşin.

— Te rog, te implor, Marinola, să mă ierţi pentru ce îţi fac acum! Să fii tare iubito, şi să nu mai continui mult cu medicamentele acelea! Marinola, te rog, să ai copii, să înţelegi şi tu, pentru ce te sacrifici în favoarea unui copil! Marinola, Este ora cinci şi eu trebuie să plec. Vino, încă o dată, în braţele mele, să te sărut, şi să ştii că te iubesc mult. Spune ceva, Marinola, să-ţi aud vocea!

— Adio, Mirel!

Drajna de Sus 8 august 2016

Maria Pană